

NINH HÀNG NHẤT

1/14

TIỂU THUYẾT TRÌNH THẨM

NGƯỜI THỪA
THỨ 14

Nguyễn Thúc Hiến dịch

IV

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

1/14

TẬP 4: NGƯỜI THỪA THỨ 14

Tác giả: **Ninh Hàng Nhất**

Dịch giả: **Nguyễn Thuý Hiền**

Nhà xuất bản: **Dân Trí**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Ngày hoàn thành: 19/11/2019

*Nguồn text:***Waka**

Phía sau anh, một bóng đen đáng sợ đang từ từ đến gần.

Mọi sự chú ý của anh lúc này đều đổ dồn vào xấp giấy kia, anh không may mắn phát hiện thấy gì. Bóng đen đó càng lúc càng áp sát, chỉ đến khi đổ bóng lên sàn nhà trước mặt, anh mới giật mình, quay ngoắt đầu lại.

Là Sa Gia. Cô đang cúi người đứng ngay phía sau Nam Thiên, trợn trừng hai mắt, nhìn anh chằm chằm.

Nam Thiên sợ đến mức lưng toát mồ hôi lạnh. Anh nuốt nước bọt, hỏi, “Sao cô vào đây?”

“Tôi cũng muốn hỏi anh thế.” Sa Gia nói.

Đúng rồi, mình đang ở trong phòng Từ Văn - bấy giờ Nam Thiên mới ý thức được. Anh liếc nhìn xác Từ Văn cạnh bên. May là một góc của chiếc chăn đơn đã che kín khuôn mặt xác chết. Anh định thần, quay sang đối diện Sa Gia, hỏi, “Vừa rồi cô làm gì đằng sau tôi vậy?”

“Cửa phòng này không khóa. Tôi vào, thấy anh quay lưng lại phía mình, ngồi xổm dưới sàn nhà xem xét gì đó. Vì tò mò, tôi đã rón rén tới phía sau, định ngó xem anh đang nhìn gì.”

“Sao cô lại vào phòng Từ Văn?”

Sa Gia đứng dậy, cố tránh nhìn vào cái xác của Từ Văn, “Tôi đâu muốn vào đây. Thực ra tôi qua bên phòng tìm anh, thấy anh không có đó, mới nghĩ có thể anh ở bên này.”

“Cô tìm tôi có việc gì?”

Sa Gia thoáng trầm ngâm rồi mới nói, “Tôi sợ, định tìm anh nói chuyện một lát. Tôi muốn anh... ở cùng với tôi.” Nam Thiên suy xét, trước đó anh cảm thấy hình như Sa Gia rất có thiện cảm với mình. Thế nhưng, anh vẫn nghi hoặc. “Cô tin tôi vậy sao? Cô không sợ tôi chính là hắn - ‘người tổ chức’?”

Sa Gia mím môi, im lặng hồi lâu, “Nói thật, tôi không tài nào đoán ra ai là hắn. Tôi thấy không ai giống, nhưng có lúc lại thấy ai cũng giống.” Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng Nam Thiên, “Kể cả anh, tôi cũng không dám khẳng định. Vậy nhưng... anh có là hắn, thì tôi cũng biết rồi.”

Nam Thiên sững sờ nhìn Sa Gia, “Vì sao?”

Sa Gia nhìn Nam Thiên với ánh mắt dịu dàng, tình cảm, “Bị mời tới đây và tham gia trò chơi sống còn này, mỗi ngày tôi đều sống trong nghi kỵ sợ hãi. Tôi cảm thấy, đại đa số những người ở đây chỉ lo nghĩ cho sự an toàn và lợi ích của bản thân, với người khác lại có ý phòng bị và thù địch. Chỉ anh là khiến tôi cảm thấy có đôi phần ấm áp, ở cạnh anh tôi thậm chí còn thấy an toàn. Trực giác mách bảo tôi, anh là người đáng tin tưởng và trông cậy.”

Nam Thiên nhớ lại, lúc mới tới nơi tách biệt này, mười bốn người họ chuẩn bị ngồi

vào mười bốn chiếc

ghế ở đại sảnh, biểu hiện của Sa Gia rõ ràng là có phần lo lắng bất an. Khi đó, trong anh đã có một thôi thúc được bảo vệ người con gái này, nên đã kéo tay cô, bảo cô ngồi ở ghế của mình. Có lẽ chính hành động nhỏ này đã khiến cô cảm động? Dầu thế nào thì ở nơi đặc biệt này, giành được sự tin tưởng của ai đó đều là chuyện rất đáng mừng.

Nam Thiên cảm kích nhìn Sa Gia, “Cảm ơn cô đã tin tôi.”

“Hi vọng anh cũng có thể tin tưởng tôi.” Sa Gia nhìn thẳng vào mắt Nam Thiên nói, “Ở đây, tôi không hi vọng tất cả mọi người đều đối xử chân tình với mình, chỉ cần chúng ta tin tưởng nhau là tôi mãn nguyện rồi.”

Nam Thiên có thể cảm nhận thấy sự chân thành từ câu nói của Sa Gia. Anh cũng như Sa Gia, không cách gì đoán biết được người trước mặt mình có phải là “người tổ chức” hay không. Nhưng, anh tình nguyện đánh cược, kết đồng minh với cô gái dịu dàng đáng yêu này hẳn sẽ an toàn và đáng tin hơn là với Hoang Mộc Chu mưu sâu kế hiểm hay Chris thần bí khó đoán. Ít nhất, anh có thể nhận ra tình cảm của Sa Gia đối với mình, là chân thành và không hại anh.

Nghĩ tới đây, Nam Thiên nói, “Được, hi vọng chúng ta có thể hợp tác, đối đãi thật lòng thật dạ, cùng nhau tìm ra hắc. Sáu ngày sau, chúng ta cần phải sống để rời khỏi nơi này!”

“Ừm!” Sa Gia lộ vẻ tán thành.

Đã chọn tin tưởng Sa Gia, Nam Thiên quyết định nói cho cô nghe phát hiện và phân tích về hoàn cảnh hiện giờ của mình. Anh nói, “Cô có biết vì sao tôi đến phòng của Từ Văn không?”

Sa Gia bất giác liếc mắt nhìn xác Từ Văn, rùng mình, “Tôi đoán, anh muốn xem qua xác Từ Văn, xem liệu có phát hiện thêm gì không.”

“Không phải, tôi vào đây không phải để xem xét thi thể anh ấy, mà là để xem xét căn phòng này.”

Sa Gia trừng lớn mắt, “Phòng anh ấy có gì đặc biệt à?”

“Hôm qua (chính xác là ngày trước nữa, Nam Thiên không nhận ra giờ đã quá 0 giờ), và cũng chính là ngày Thiên Thu kể chuyện. Tôi tới phòng này tìm anh ấy. Tôi dự định nói chuyện với từng người theo số thứ tự, hi vọng thăm dò được một số thông tin, hay tìm ra gợi ý gì đó.”

“Anh định chủ động tấn công, tìm ra hắc thông qua cách tiếp xúc với mọi người?” Sa Gia hỏi.

“Đúng vậy. Tôi nghĩ mình không thể ngồi yên chờ chết. Tôi buộc phải thử tìm ra cách vạch mặt hắc trong mấy ngày còn lại!”

“Đúng, ta không thể thụ động chờ chết.” Sa Gia tán thành nói, ngẫm nghĩ một hồi, cô lại lộ vẻ lo lắng, “Thế nhưng nếu làm vậy, liệu anh có thu hút sự chú ý của hắc, khiến bản thân rơi vào nguy hiểm không?”

“Tôi nghĩ chắc không đâu.” “Tại sao?”

“Vì tôi vẫn chưa kể chuyện.” Sa Gia sững lại, “Là ý gì?”

“Cô thử nghĩ xem, hấn hao tổn tâm sức ‘mời’ chúng ta đến đây, chính bởi muốn mười bốn người chúng ta

‘chơi’ trò này cùng nhau, như vậy trò chơi hấn thiết kế mới thành công! Nếu hấn giết ai đó, trước khi anh ta kể câu chuyện của mình chỉ vì vài hành động của người này đã khiến hấn tức giận, trò chơi này sẽ không còn hoàn chỉnh với hấn nữa. Tôi đoán, với kẻ cố chấp như hấn, thích sự kích thích và thách thức kiểu dạng này, đây nhất định không phải kết quả mà hấn muốn. Thế nên, tôi có thể lợi dụng điểm này để tiến hành điều tra!” Nam Thiên nhấn mạnh, “Và giờ xem ra, tôi là người thích hợp làm chuyện này nhất rồi.”

“Tại sao?”

“Vì tôi là người thứ mười bốn, người kể chuyện cuối cùng.”

Sa Gia khẽ há miệng.

“Nói tiếp chuyện ban nãy, hôm qua lúc tôi tới tìm Từ Văn, quả thực anh ấy đã cho tôi biết một vài thông tin cực kì quan trọng. Anh ấy nói, phòng anh ấy có ma quỷ quấy nhiễu.”

“Cái gì, trong phòng này... có ma quỷ quấy nhiễu ư?”, Sa Gia lộ vẻ kinh hãi, cô ôm chặt cánh tay, rùng mình một cái, “Thật không?”

Nam Thiên lắc đầu nói, “Tôi nghĩ, chuyện ma quỷ quấy nhiễu là do ảo giác của anh ấy. Nhưng trong căn phòng này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó khác thường! Anh ấy nói, thỉnh thoảng vào buổi tối anh ấy nhìn thấy một bóng người đen thui xuất hiện trong phòng, đôi khi còn nghe thấy cả những âm thanh kì lạ, và tất cả những điều này đều giống với các tình tiết anh ấy kể trong Mối nghi ngờ bóng ma!”

Sa Gia bị dọa sợ đến mức mặt mày trắng bệch, hãi hùng tột độ.

Nam Thiên tiếp tục nói, “Nghe anh ấy nói vậy, tôi nhận ra căn phòng này có vấn đề nên tôi nghĩ ra chủ ý là đổi phòng của tôi và anh ấy cho nhau. Nhưng Từ Văn lại từ chối. Có lẽ anh ấy không thật sự tin tôi.” Nam Thiên thở dài.

Sa Gia nói, “Tôi nhớ anh bảo... trước lúc chết, Từ Văn đã sang phòng anh tìm anh, nhưng anh ấy tìm anh có việc gì?”

Nam Thiên thoáng nghĩ, “Đúng rồi! Lúc sang gõ cửa phòng tôi, anh ấy vô cùng khiếp sợ, còn nói mấy lời gì đó rất khó hiểu. Anh ấy nói, buổi tối tôi đã qua phòng tìm và ngủ cùng anh ấy, chính là ở đây.” Sau vài giây hồi tưởng, Nam Thiên tiếp tục, “Từ Văn bảo tôi ngủ trên giường, còn anh ấy nằm bên dưới. Lúc nửa đêm, Từ Văn thấy dưới gầm giường có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm. Anh ấy sợ điếng người, bò dậy thì phát hiện ra tôi không còn ở trên giường, mới hoảng hốt tới tìm tôi...”

Nam Thiên nhìn Sa Gia, “Cô biết không? Tôi hoàn toàn bị những điều anh ấy nói làm cho hồ đồ! Bởi vốn dĩ tôi không đi tìm anh ấy, đừng nói là ngủ chung phòng. Tôi chỉ

có thể cho là anh ấy gặp ác mộng. Sau đó, tôi quyết định qua phòng anh ấy xem thử thì chẳng phát hiện thấy gì. Lúc quay lại phòng mình, tôi phát hiện anh ấy đã chết ở phòng tôi! Tiếp đến Hạ Hầu Thân xuất hiện ở cửa phòng. Rồi mấy phút sau, mấy người bọn cô, Long Mã, Bạch Kinh, và Hoang Mộc Chu lần theo tiếng động chạy tới. Mọi chuyện là vậy!

Sa Gia sợ sệt co người lại, “Trước khi chết, Từ Văn đã xảy ra vài điều kì lạ, quả thực là...”

“Quả thực quá lạ lùng, đúng không?” Nam Thiên nói, “Nghĩ mà xem, anh ấy gặp ác mộng, rồi đến tìm tôi, tiếp đó tôi sang phòng anh ấy, bảo anh ấy ở lại phòng tôi và trong mấy phút ngắn ngủi, hung thủ đã xuất hiện như bóng ma, giết chết anh ấy rồi biến mất, quay trở lại phòng mình. Tất cả những chuyện này đúng như vở kịch được sắp xếp bố trí vô cùng khéo léo! Nếu cô tin tôi không phải hung thủ giết Từ Văn thì mức độ li kì của vụ án này quả đúng là phải khiến người ta thán phục!”

Nam Thiên bắt đầu trở nên kích động nói, “Như thế hung thủ biết Từ Văn sẽ gặp ác mộng, rồi qua tìm tôi. Đồng thời còn đoán được tôi sẽ ra khỏi phòng mình! Nếu không, sao hắn biết sẽ chỉ có mình Từ Văn trong phòng tôi? Và điểm mấu chốt, nếu mục đích của hắn là giết Từ Văn, vậy tại sao không ra tay trong phòng Từ Văn mà phải dẫn dụ anh ấy sang phòng tôi rồi mới hạ thủ?”

Sa Gia ngẫm nghĩ, “Có lẽ, hắn muốn vu oan giá họa cho anh. Hoặc...”

Thấy Sa Gia ngừng lại không nói tiếp, Nam Thiên hỏi, “Hoặc sao...?”

Sa Gia do dự nói, “Mục tiêu hắn muốn giết liệu có phải là anh chẳng?”

Nam Thiên chợt thấy rung mình, “Ý cô là, do sai sót ngẫu nhiên, hắn đã giết nhầm người?” Nói xong, anh lập tức lắc đầu, “Không, tôi không cảm thấy thế. Một kẻ cẩn thận như hắn sao có thể phạm phải kiểu sai lầm như vậy? Hơn nữa, tôi cũng không cho rằng Từ Văn gặp ác mộng, mà là một sự trùng hợp. Bên trong chuyện này nhất định có uẩn khúc.”

Sa Gia đột nhiên thốt ra một câu đáng kinh ngạc, “Sao anh biết tên hung thủ này chắc chắn là hắn - ‘người tổ chức’?”

Nam Thiên ngây ra, “Ý gì chứ? Không phải hắn, những người còn lại có động cơ gì mà đi giết người?”

Sa Gia đáp, “Động cơ thì đương nhiên là có rồi, bớt một người, bớt một kẻ cạnh tranh rồi.”

Nam Thiên hít vào một hơi lạnh. Điều trước kia anh hoàn toàn chưa nghĩ đến. Anh bất giác thấy khâm phục cách thức tư duy vượt ra khỏi lề thói thông thường của Sa Gia. Đúng thực là... khả năng này cũng có thể có. Vậy nhưng, anh nghi ngờ hỏi, “Nếu vậy, sao hung thủ lại muốn giết tôi?”

Sa Gia nhú mày phân tích, “Có hai khả năng. Một là, hắn muốn thủ tiêu người có thể uy hiếp hắn giành được chiến thắng; Hai là, dựa trên tiền đề hung thủ không phải

là ‘người tổ chức’, cho nên người hẳn ta muốn giết chính là kẻ hẳn ta tưởng là ‘người tổ chức’!”

Nam Thiên vô cùng kinh ngạc, “Ý cô là, tên hung thủ cho rằng... tôi là ‘người tổ chức’?!”

“Tôi chỉ đoán thôi.” Sa Gia nói, “Nhưng anh thử nghĩ mà xem, chỉ còn lại sáu ngày nữa. Trước khi trò chơi sống chết này kết thúc, người nghĩ đến cách chủ động tấn công chắc chắn không chỉ mỗi mình anh.”

Nam Thiên bất ngờ nhận ra phân tích của Sa Gia đúng là một nhắc nhở vô cùng quan trọng. Anh ngạc nhiên nói, “Tôi chủ động tấn công, chỉ vì muốn âm thầm điều tra mà thôi. Lẽ nào cách thức chủ động tấn công của một người nào đó là giết chết người họ nghi ngờ? Nếu đúng như vậy thì thật đáng sợ!”

“Đúng thế, địch thủ của chúng ta không còn chỉ là mỗi ‘người tổ chức’ nữa.” Sa Gia lo lắng nói.

Trong môi trường bị giam nhốt, con người thường nghi ngờ, sát hại lẫn nhau... Tình tiết này sao lại khiến người ta thấy quen vậy.

Sa Gia thấy Nam Thiên rơi vào trầm tư, hỏi, “Anh đang nghĩ gì?”

Nam Thiên ngần ra nhìn Sa Gia, “Tôi nghĩ, sao tình huống chúng ta trải nghiệm hiện giờ lại giống câu chuyện Cuộc tấn công của căn bệnh lạ của Uất Trì Thành đã kể đến vậy?”

Sa Gia lặng đi, “Ý anh là...”

Nam Thiên nhíu chặt mày, “Nghĩ kĩ lại, lúc Uất Trì Thành chết, chúng ta đã kiểm tra thi thể, rút ra kết luận về thời gian tử vong, nhưng đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, cái xác đó có chắc chắn là của Uất Trì Thành không? Liệu rằng, hung thủ có lợi dụng điểm mù về mặt tâm lý của chúng ta, khi phát hiện thi thể thấy trong phòng Uất Trì Thành thì nhất định là của Uất Trì Thành, mà dẫn chúng ta đi sai hướng không?”

Sa Gia há hốc miệng, mày nhíu chặt lại.

Tiếp đó Nam Thiên lại nói, “Sau đấy cũng không ai vào lại phòng Uất Trì Thành. Mãi đến sau khi Long Mã kể xong Dự luật xác sống, chúng ta mới nghĩ đến việc vào căn phòng đó xem xét lại. Nhưng lúc này, xác anh ấy đã biến mất một cách bí hiểm. Sa Gia! Cô không cho rằng trong chuyện này ẩn chứa bí mật sao?”

Sắc mặt Sa Gia lại trắng bệch, “Anh nghi ngờ... Uất Trì Thành... thực ra vẫn chưa chết? Thi thể chúng ta nhìn thấy... là giả mạo?”

“Không loại trừ khả năng này.” Nam Thiên nghiêm mặt nói, “Nếu đúng vậy, thì ‘người tổ chức’ chính là Uất Trì Thành, người ‘chết’ đầu tiên mà tất cả chúng ta hoàn toàn chưa nghĩ tới!”

“Còn anh ta ẩn mình trong bóng tối, trong căn phòng bí mật mà cô nhắc tới lúc trước, âm thầm ra ngoài hoạt động đồng thời thao túng trò chơi này...” Sa Gia bất ngờ kêu lên đầy sững sốt, “A! Chúng ta đã tìm ra đáp án rồi?!”

Nam Thiên chậm rãi lắc đầu, “Đừng có kết luận vội vã, chúng ta không có chứng cứ để chứng minh cho suy đoán này. Hơn nữa, tình hình hiện giờ lại vô cùng phức tạp. Còn một số chuyện càng khó giải thích hơn nữa.”

“Là chuyện gì cơ?”

Nam Thiên cẩn thận nhặt xấp giấy dưới đất mà trước đó anh đã tìm thấy ở chỗ chân giường của Từ Văn lên, đưa cho Sa Gia, “Vừa nãy vào phòng này xem xét, tôi phát hiện thấy thứ này ở dưới gầm giường, cô xem đi.”

Sa Gia đón nhận, “Bản nháp kiểu này thì trong phòng tôi cũng có.”

“Đúng, trong phòng ai trong số chúng ta cũng đều có. Cô xem qua nội dung đi.”

Sa Gia lật xem từng trang. Đến trang thứ sáu, cô đột nhiên trợn trừng mắt, bưng chặt miệng, đương nhiên Nam Thiên biết là bởi tại sao, vì trên trang đó ghi:

Ý tưởng mới ngày 28 tháng Tư 'Khách đến từ phần mộ'.

“Trời ạ, chuyện này là thế nào?” Sa Gia sững sờ hỏi, “Đây không phải câu chuyện Bạch Kinh kể à? Sao bản thảo ghi ý tưởng mới của câu chuyện này lại ở trong phòng Từ Văn?”

“Hơn thế, tôi còn có thể cho cô biết, đây chính là bút tích của Từ Văn.” Nam Thiên nói, “Sáng hôm qua tôi đến tìm anh ấy thì đã nhìn thấy xấp giấy này. Lúc đó tôi không lật xem phía dưới, mới đọc được dàn ý câu chuyện Mỗi nghi ngờ bóng ma. Tôi còn khen chữ Từ Văn đẹp. Và anh ấy cũng bảo tôi, anh ấy là người bảo thủ, khi sáng tác luôn luôn dùng giấy bút. Điều đó giúp tôi chứng minh, nội dung xấp giấy này do anh ấy chính tay viết ra.”

“Trời ơi...”, Sa Gia hãi hùng nói, “Từ Văn bị giết trước khi Bạch Kinh kể chuyện. Bạch Kinh có thể dễ dàng mang câu chuyện này ra kể mà chẳng ngại ngần gì. Lẽ nào người giết Từ Văn là Bạch Kinh? Còn mục đích của cậu ta là giành đoạt được câu chuyện này?”

Nam Thiên nhíu chặt mày, “Tôi cũng đã nghĩ qua khả năng này, nhưng có hai điểm có phần không hợp logic. Thứ nhất, Từ Văn là người kể chuyện vào tối thứ hai, đã kể xong câu chuyện của mình rồi, tại sao anh ta còn sáng tác một câu chuyện mới? Đồng thời tại sao bản thảo ghi chép câu chuyện này lại bị Bạch Kinh phát hiện ra?”

Ngừng lại một lát, như để cho Sa Gia có thời gian nghiền ngẫm, Nam Thiên tiếp tục nói, “Điểm không hợp logic thứ hai là, nếu Bạch Kinh lén lấy được ý tưởng câu chuyện của Từ Văn, đồng thời vì chuyện này mà giết anh ấy, vậy sao còn để xấp giấy này lại trong phòng? Cần biết đây là bằng chứng chí mạng! Có sơ suất hơn đi nữa, không thể ngay điều này cậu ta cũng bỏ qua chứ nhỉ?”

“Đúng vậy, điều này rất không hợp lẽ thường...” Sa Gia vùi đầu ngẫm nghĩ, “Lẽ nào, có người cố tình giả họa cho Bạch Kinh, đồng thời tạo chứng cứ vi phạm giả cho cậu ấy?”

“Vấn đề là, làm cách nào lại làm được chuyện này?” Nam Thiên lúng túng nói, “Cứ

coi như ai đó có khả năng bắt chước bút tích của Từ Văn, nhưng người đó sao có thể viết ra được những nội dung này trước khi Bạch Kinh kể chuyện?”

Hai người cùng im lặng, đắm chìm trong dòng suy nghĩ.

Độ chừng một phút sau, Nam Thiên nhìn thấy người Sa Gia hơi run rẩy, mắt trừng to sợ hãi, liền vội vàng hỏi, “Sao thế?”

“Anh... có nghe thấy âm thanh gì không?” Sa Gia xích lại gần Nam Thiên, mặt lộ vẻ kinh hoàng, ngó trái nhìn phải.

“Âm thanh gì?” Nam Thiên vừa tập trung suy nghĩ, không nghe thấy gì.

“Hình như tôi nghe thấy trong phòng này có tiếng nói thì thầm... như thể ai đó đang nói chuyện.” Sa Gia sợ hãi ôm chặt lấy Nam Thiên.

“Tiếng nói thì thầm? Trong phòng này hiện chỉ có hai người chúng ta mà!” Nam Thiên cảnh giác nhìn ngó xung quanh, thần kinh căng ra.

Hai người họ nín thở, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám. Trong phòng dường như có thể nghe thấy nhịp tim đập gấp gáp của bọn họ. Nhưng đã mấy phút trôi qua mà vẫn không nghe thấy âm thanh kì lạ nào.

Nam Thiên hỏi Sa Gia, “Vừa nãy có thật là cô nghe thấy tiếng người đang nói chuyện không? Không nghe nhầm chứ?”

Sa Gia có phần không chắc chắn, “Tôi... chắc không nghe nhầm đâu, không thể xuất hiện ảo thính một cách kì lạ như vậy chứ nhỉ?”

Ngắn ra mấy giây, lòng Nam Thiên đột nhiên giật thột, Từ Văn nói, lúc ở trong căn phòng này, thỉnh thoảng anh ấy cũng nghe thấy một vài tiếng động kì lạ. Lẽ nào, thứ vừa nãy Sa Gia nghe thấy chính là tiếng động ma quỷ gây ra?

Sa Gia rõ ràng cũng đã nghĩ tới điểm này, cô nhào vào lòng Nam Thiên, ôm chặt anh, người run lấy bầy.

Điều mình chờ đợi đã lâu và rất muốn tìm ra, là sự kì lạ trong phòng Từ Văn, cuối cùng đã xuất hiện rồi? Nam Thiên căng thẳng suy nghĩ. Vậy nhưng, sao âm thanh này chỉ xuất hiện chốc lát, rồi im bật?

Lẽ nào, Nam Thiên bất ngờ nhớ đến một khả năng, âm thanh này là do ma quỷ tạo ra, bởi phát hiện thấy trong phòng lúc này có hai người, nên mới bỗng dưng nín thính?

Nghĩ đến đây, Nam Thiên bóp chặt vai Sa Gia, gấp gáp hỏi, “Sa Gia, vừa rồi cô có nghe rõ tiếng nói đó không, là nói về cái gì...”

Câu này còn chưa nói hết, trong đại sảnh ngoài phòng, bỗng nhiên vang lên một giọng nói đáng sợ đã lâu ngày không thấy, đó chính là giọng nói của hắn - “người tổ chức”. Giọng nói được xử lý qua bởi thiết bị biến đổi giọng nói, phát ra từ bốn thùng loa đặt ở trần phòng:

“Các vị, xin lỗi đã đánh thức mọi người khỏi giấc ngủ. Sở dĩ lúc này tôi làm phiền các vị là bởi hiện giờ, chúng cứ ‘phạm quy’ mới đã được hai người trong số chúng ta phát hiện ra. Hai người họ, hiện đang ở trong căn phòng của Từ Văn, người kể chuyện

số 2. Nếu có hứng thú, các vị đến phòng này xem qua trước khi bọn họ rời đi. Được rồi, tôi chỉ nhắc một câu như vậy thôi, tạm biệt.”

Lạy Chúa, Nam Thiên kinh ngạc tột cùng. Anh và Sa Gia trợn tròn mắt, căng thẳng nhìn nhau - Chuyện này là thế nào? Nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm trong tầm mắt của hắn sao?

“Chúng ta... làm thế nào bây giờ?” Sa Gia bắt lực nhìn Nam Thiên, “Bọn họ chắc chắn sẽ nhanh chóng đến đây. Ta cứ ở đây... đợi à?”

Nam Thiên cố gắng bình ổn tâm trạng, để khiến mình bình tĩnh lại, “Ừ, chúng ta không làm việc gì trái lương tâm, không cần phải trốn tránh.” Nam Thiên bước lên trước hai bước, dứt khoát mở cửa phòng, chào đón những người sắp đến với tâm trạng và tư thế tự nhiên thoải mái.

Nửa phút sau, người đầu tiên vội vàng tới trước cửa phòng, chính là Long Mã. Trong tất cả mọi người, ông ta hiện giờ gần như là người quan tâm nhất đến việc ai là thủ phạm. Thấy Nam Thiên và Sa Gia ở trong phòng Từ Văn, ông ta ngạc nhiên nói, “Là hai người sao?”

Nam Thiên và Sa Gia không tiếp lời. Họ đứng giữa phòng, nhìn mọi người, từng người từng người xuất hiện trước mặt mình, nhìn những ánh mắt nghi hoặc. Mấy phút sau, mọi người gần như đã tập trung đông đủ.

Hoang Mộc Chu tới trước mặt Nam Thiên và Sa Gia, ngẩng đầu, dùng ánh mắt dò xét đánh giá họ. Ông ta lại nheo mắt nhìn thi thể Từ Văn nằm dưới sàn nhà, hỏi, “Hai người sao lại ở đây?”

Nam Thiên quyết định nói thật, “Vốn dĩ tôi định lặng lẽ đến phòng Từ Văn một mình, xem xét căn phòng của anh ấy. Sa Gia qua phòng tôi tìm tôi, phát hiện tôi không có đây, đoán tôi ở đây nên đã qua đây tìm được tôi.”

Hoang Mộc Chu nheo mắt nói, “Xem xét căn phòng này? Sao? Phòng Từ Văn có gì không ổn ư?”

“Tôi nghi vậy.” Nam Thiên bình tĩnh trả lời.

“Vậy anh đã phát hiện thấy gì?”

Nam Thiên đưa xấp giấy đang cầm trong tay ra, “Đây là thứ tôi tìm thấy dưới gầm giường Từ Văn ban nãy, anh xem qua đi.”

Hoang Mộc Chu cầm lấy xấp giấy, những người khác cũng xúm lại xung quanh. Hoang Mộc Chu thấy trên trang đầu tiên đề bản tóm tắt nội dung Mối nghi ngờ bóng ma liền hỏi, “Đây là gì? Dàn ý câu chuyện của Từ Văn sao?”

“Đúng. Anh cứ đọc tiếp đi.” Nam Thiên nói. Hoang Mộc Chu lật giở mấy trang sau, giờ đến bản tóm tắt của câu chuyện Khách đến từ phần mộ, ông ta cùng những người bên cạnh đến trợn to mắt.

“Ý tưởng mới ngày 28 tháng Tư Khách đến từ phần mộ...”, Thiên Thu kinh ngạc há hốc miệng, đồng thời nhìn về phía Bạch Kinh, người kể câu chuyện này, “chuyện này là

thế nào? Đây chẳng phải là câu chuyện cậu mới kể mấy tiếng trước (ngày 29 tháng Tư) sao? Sao lại trở thành câu chuyện được Từ Văn cấu tứ vào ngày 28 tháng Tư?”

Bạch Kinh lúc này trợn mắt lú lỏi, toát mồ hôi lạnh, cậu ta thần thờ nhìn chăm chăm vào bản thảo trên tay Hoang Mộc Chu, như thể bị kinh động đến mức không thể thốt thành lời. Hồi lâu sau, cậu ta tức tối lồng lộn gào lên, “Đây là... vu cáo hãm hại và đổ tội oan! Câu chuyện này, một trăm phần trăm là do tôi nghĩ ra!”

Mọi người đều không nói gì. Sự thật bày ra trước mắt, tất cả mọi người đều không dám khẳng định Bạch Kinh lúc này liệu có đang cố gắng狡辯 cho mình hay không.

Bạch Kinh cảm giác rõ ràng thấy sự hoài nghi của mọi người đối với mình. Cậu ta hoàn toàn đánh mất khả năng phán đoán sắc bén, quay người hằm hằm nhìn Chris nói, “Chris! Lúc trước cậu cố tình gây khó dễ, gượng ép ám chỉ câu chuyện của tôi là sao chép, khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ vô căn cứ về tôi. Giờ, còn làm ra cái loại ‘chứng cứ’ này nữa! Muốn vu oan giá họa cho tôi, đúng không!?”

Thiếu niên thiên tài Chris không bị chọc giận, cậu ta thở dài một cách bất đắc dĩ, chỉ Nam Thiên và Bạch Kinh nói, “Xin anh đấy, tôi đâu phải người phát hiện ra chứng cứ này, là anh ta mà. Sao anh không hỏi, vì sao anh ta lại vào phòng Từ Văn, rồi lại vừa khéo phát hiện được ‘chứng cứ’ phạm quy của anh?”

Câu nói của Chris rõ ràng hàm chứa một ám thị, quay mũi nhọn về phía Nam Thiên. Bạch Kinh dường như nắm bắt được gợi ý, cậu ta quay người về phía Nam Thiên, nói, “Đúng rồi, anh lại càng khiến người ta nghi ngờ hơn. Nửa đêm nửa hôm, lén lén lút lút vào phòng Từ Văn, rồi tuyên bố tìm ra chứng cứ chứng minh tôi phạm quy, xì, ai biết được ý tưởng câu chuyện Khách đến từ phần mộ viết trên xấp giấy này có do anh bắt chước nét bút Từ Văn viết ra, rồi đổ oan cho tôi hay không!?”

Đối diện với Bạch Kinh đầy ý thù địch, Nam Thiên biết hiện cậu ta có khả năng đã bị chọc giận đến mất cả trí khôn, chỉ nhắc nhở nói, “Bạch Kinh, đừng rơi vào bẫy của ‘người tổ chức’. Cậu bình tĩnh phân tích chút là biết, tôi không thể giá họa cho cậu.”

“Làm sao mà biết được?” Bạch Kinh nói.

Nam Thiên bảo, “Cậu nghĩ thử xem, nếu thật sự muốn giá họa cho cậu, hiển nhiên tôi sẽ dùng cách khéo léo hơn bằng cách để mọi người phát hiện ra ‘chứng cứ’ này, sao còn cầm ‘chứng cứ’ trong tay. Tiếp đó sao lại phải thông qua miệng của hắn gọi mọi người tập trung ở đây chứ? Thế chẳng phải quá rõ là quá lộ liễu sao? Thoạt nhìn đã khiến người ta có cảm giác - tôi cố ý vu oan.”

Bạch Kinh nghe Nam Thiên nói thế, thấy dường như cũng hơi có lý. Cậu ta nhớ đến người phạm quy trước, cũng như mình lúc này, tức lồng lộn, đầu óc mê mụ, hồ đồ nghi ngờ từng người bên cạnh, vừa hay thế lại rất đúng ý của hắn. Bạch Kinh điều chỉnh tâm trạng, để bản thân bình tĩnh lại.

Lúc này, Hạ Hầu Thân nói, “Tôi lại nghĩ đến một vấn đề.” Ông ta nhìn về phía Nam

Thiên và Sa Gia, “Theo hai người nói, hai người đều lặng lẽ tới phòng này từng người một. Vậy sao hắc biết được? Lẽ nào, hắc trước giờ không ngủ, trốn trong chỗ tối quan sát nhất cử nhất động của tất cả mọi người trong phòng?”

Tiếp lời Hạ Hầu Thân, Âm Hỏa bổ sung, “Hơn nữa, hắc không những biết ngoài hành lang có ai đi lại, mà còn nhìn thấy chuyện xảy ra trong phòng? Nếu không, sao hắc khẳng định hai người đã phát hiện thấy bằng chứng phạm quy?”

Lời nói của Hạ Hầu Thân và Âm Hỏa khiến mọi người phải suy nghĩ. Yên lặng một hồi, Lake nói, “Có lẽ, đại sảnh và trong phòng đều lắp máy ghi hình hồng ngoại loại nhỏ. Hắc chỉ cần trốn trong phòng bí mật, quan sát hình ảnh giám sát của máy quay là được.”

Goth lắc đầu, “Ngoài đại sảnh lắp máy ghi hình hồng ngoại cỡ nhỏ thì còn có thể. Dù sao phòng đó rộng vậy, trần nhà lại cao, ta không thể tìm mọi góc ngách. Còn trong phòng thì e là chẳng thể nào. Không gian nhỏ hẹp, tường lại trắng, thoáng nhìn là biết ngay, nếu lắp máy ghi hình cỡ nhỏ thì ta đã sớm phát hiện rồi.”

“Có lý.” Thiên Thu nhíu mày, “Nhưng thế thì kì lạ quá, nếu hắc không nhìn thấy tình hình trong phòng, sao có thể khẳng định Nam Thiên đã phát hiện ra chứng cứ này?”

Chris ngẫm nghĩ, lại hỏi Nam Thiên, “Hai người ở trong phòng Từ Văn mấy phút?”

Nam Thiên nhìn qua đồng hồ đeo tay, “Nửa tiếng.” “Thế thì dễ giải thích rồi.” Chris nói, “Hắc chỉ cần nhìn vào tình hình trong đại sảnh, là có thể đoán ra điểm này.”

“Hả? Sao lại nói vậy?” Thiên Thu bắt chéo hai tay trước ngực, nhìn Chris.

“Giờ ta sẽ xem xét vấn đề dưới góc độ của hắc.”

Chris nói, “Hắc nhìn thấy Nam Thiên sang phòng Từ Văn, sau đó lại thấy Sa Gia cũng vào phòng này. Tiếp nữa, hai người họ ở lại trong căn phòng chưa đầy 10 mét vuông ấy nửa tiếng. Nghĩ mà xem, nếu họ không thu hoạch được gì, sao lại ở trong đó lâu như vậy? Rõ ràng là đã phát hiện thấy gì đó. Hơn nữa nếu lời Nam Thiên nói, những bản thảo này nằm ở dưới gầm giường, là đúng, thì rõ ràng chúng rất dễ bị phát hiện ra. Điều đó giải thích vì sao hắc lại có thể đoán ra họ đã phát hiện thấy chứng cứ chẳng còn khó khăn nữa.”

Nhìn Chris, Nam Thiên bỗng dưng có một cảm giác vô cùng kì lạ. Vì sao Chris lại giống như đang cố tình giải vây cho bọn họ? Là mình lo nghĩ quá, hay... còn nguyên nhân gì khác?

Trong lúc anh âm thầm nghiền ngẫm, Lake lên tiếng, “Tôi có một nghi vấn, giả sử Bạch Kinh đúng là bị người khác hãm hại, cũng có nghĩa là, hắc cố tình đặt dàn ý Khách đến từ phần mộ được bắt chước bút tích của Từ Văn dưới gầm giường. Vậy tại sao hắc dường như lại biết Nam Thiên nhất định sẽ vào phòng Từ Văn điều tra nhỉ?”

Câu nói này khiến Nam Thiên ngẩn ra. Đúng vậy, đây là một nghi vấn. Hắc - “người tổ chức” sao có thể tính toán được hành động của mình?

Âm Hòa hỏi Nam Thiên, “Trước đó anh có cho bất kì ai biết ý định đến phòng Từ Văn điều tra không?”

“Không.” Nam Thiên nói, “Thế nên chuyện này thật kì lạ, theo lý mà nói thì không ai biết kế hoạch hành động của tôi mới đúng.”

Chris động đậy khoe miệng, nhếch mép khề cười, “Lại là một chuyện khó giải thích nữa. Mỗi một câu đố ở đây đều cho chúng ta thấy rằng, đối thủ của chúng ta, tức hẳn - ‘người tổ chức’, thực sự là một đối thủ khác thường!”

“Sao tôi cảm thấy cậu hơi dương dương tự đắc nhỉ? Như thể đang nói về chính bản thân cậu vậy?” Hoang Mộc Chu nheo mắt nói, “Trong số chúng ta, người sở hữu chỉ số thông minh cao nhất, có thể hình dung bằng từ ‘siêu việt’ e chỉ có mình cậu nhỉ?”

“Hoang Mộc Chu tiên sinh, anh có biết chỉ số thông minh của từng người trong số chúng ta ở đây là bao nhiêu không?” Chris nói, “Chỉ số thông minh của tôi là do giới truyền thông tiết lộ. Nhưng có khả năng trong số mười ba người khác ở đây còn có người sở hữu chỉ số thông minh rất cao ta hoàn toàn chưa biết. Anh ấy (hoặc cô ấy) có thể không để lộ tài như tôi, song kiểu đối thủ nhìn bề ngoài chẳng có gì đáng gờm như vậy mới là đáng sợ nhất!”

Lời Chris khiến tất cả đều rơi vào yên lặng. Dường như mọi người đều đang suy xét xem đối thủ siêu mạnh đang giấu mặt trong bọn họ là ai, tất cả những điều kì lạ, khó giải thích phát sinh trước mắt, đều chứng tỏ trong mấy người họ quả có tồn tại một nhân vật như vậy.

Đột nhiên, Long Mã hỏi, “Bắc Đẩu đâu rồi?”

Mọi người nhìn trái, ngoảnh phải mới nhận ra tập trung ở đây chỉ có mười một người. Trừ Uất Trì Thành và Từ Văn đã chết thì chỉ thiếu mình Bắc Đẩu.

“Lẽ nào âm thanh ngoài đại sảnh ban nãy lớn vậy mà cậu ta không nghe thấy?” Goth nghi ngờ nói.

Sa Gia lên tiếng, “Bắc Đẩu từng bảo, một khi cậu ta đã ngủ thì có sét đánh cũng chẳng tỉnh dậy.”

Bạch Kinh nhíu mày, nghĩ ngợi vài giây, rồi đột nhiên gấp gáp quay người, rào bước hướng ra phía ngoài cửa.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, dường như đều đoán ra ý định của cậu ta, cũng nổi gót theo ra ngoài phòng.

Nam Thiên là người ra khỏi đó sau cùng. Anh khép cửa phòng Từ Văn rồi khóa lại.

Lúc này Bạch Kinh đã lao lên hành lang phía đối diện trên tầng hai. Phòng Bắc Đẩu là căn phòng cuối cùng nằm bên tay phải. Bạch Kinh tới trước cửa phòng, dùng nắm đấm đập mạnh lên cánh cửa, lớn tiếng gào, “Bắc Đẩu! Bắc Đẩu!”

Mọi người đã tới trước cửa phòng. Song dù Bạch Kinh đã đập cửa hơn một phút, bên trong vẫn không thấy có phản ứng gì, thêm nữa cửa bị khóa từ bên trong, không thể mở ra được. Bạch Kinh thở hổn hển ngừng lại một lát, nói, “Cậu ta không có ở trong

đó!”

Sa Gia nói, “Làm thế nào mà cậu biết cậu ta không nằm ngủ tít mít trong đấy?”

“Trực giác của tôi.” Bạch Kinh nhíu chặt mày, “Lúc chúng ta tụ tập nói chuyện ở phòng Từ Văn vừa rồi, cậu ta đã không ở trong phòng!”

“A...” Thiên Thu bưng miệng nói, “Ý cậu, chính là...” Lời còn chưa thốt khỏi miệng, cửa đã được mở ra.

Nửa thân trên để trần của Bắc Đẩu chỉ khoác một chiếc sơ mi, còn chưa kịp cài cúc. Cậu ta kinh ngạc nhìn đám người ngoài cửa, hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sa Gia thở phào, “Chúng tôi còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện chứ.”

Bắc Đẩu gãi gãi đầu, rõ ràng là không hiểu gì, “Tôi đang ngủ rất ngon, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

“Cậu không nghe thấy tiếng phát ra từ đại sảnh à?” Hạ Hầu Thân hỏi.

“Tiếng gì?” Bắc Đẩu tròn tròn mắt.

Hạ Hầu Thân không trả lời câu hỏi của cậu ta, mà tiếp tục hỏi, “Vậy lúc chúng tôi gõ cửa phòng, sao cậu lại nghe thấy?”

“Các người bảo thế là ‘gõ cửa’ ư? Chính xác là như đập sập cửa phòng ấy, sao tôi có thể không nghe thấy chứ?”

“Chính cậu nói, một khi cậu đã ngủ thì sét đánh cũng chẳng tỉnh.” Sa Gia nói.

“Đó chỉ là cách nói quá lên thôi.” Bắc Đẩu nghi hoặc nói, “Rốt cuộc là sao?”

“Bắc Đẩu, không phải cậu giả ngốc đấy chứ?”, Bạch Kinh nghi ngờ hỏi, “Vừa xong Hạ Hầu Thân đã nói rồi, tiếng phát ra từ đại sảnh, lẽ nào cậu không nghĩ ra là nó đại diện cho cái gì?”

Bắc Đẩu đảo tròn mắt vài vòng, “‘Người tổ chức’ kia lại nói gì à?”

Sa Gia gật đầu. Bắc Đẩu hỏi, “Hắn nói gì?”

“Trước khi trả lời câu hỏi này của anh, liệu có thể phiền anh phối hợp với chúng tôi làm một việc không?” Chris bất ngờ lên tiếng.

Bắc Đẩu thần ra nhìn cậu ta, “Việc gì?”

Chris dán mắt vào chân Bắc Đẩu, “Anh có thể kéo ống quần lên cao một chút được không? Để tôi nhìn chân anh.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Chris, không biết cậu ta muốn làm gì. Bắc Đẩu lại càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, hỏi, “Tại sao?”

“Anh chỉ cần kéo ống quần lên để tôi nhìn chân anh là được rồi.” Chris lại nói.

Bắc Đẩu thấy mọi người nhìn mình chăm chăm, đành làm theo lời Chris, kéo hai ống quần lên cao.

Chris liếc một cái, tức thì nói, “Vừa rồi chẳng phải anh đang ngủ sao? Sao lại còn đi tất? Hoặc nói, nghe tiếng gõ cửa gấp gáp của chúng tôi, ngay áo anh cũng không cài cho tử tế đã vội vàng ra mở cửa, mà vẫn còn thời gian đi tất, thật thú vị.”

Lời này của Chris vừa nói ra, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt nghi ngờ về phía

Bắc Đẩu. Bắc Đẩu bất giác lùi ra sau một bước, lắp bắp giải thích, “Đây... là thói quen riêng của tôi. Tôi vẫn còn độc thân, sống trong ký túc, tùy tiện bữa bãi quen rồi. Tôi vẫn thường mang tất đi ngủ, việc này thì có gì kì lạ?”

Hoang Mộc Chu thông thả nói, “Nếu cậu giải thích vậy thì chúng tôi đương nhiên chẳng thể nói gì rồi.”

Bắc Đẩu nghe ra ý Hoang Mộc Chu không tin mình, cậu ta cũng chẳng buồn tranh luận, “Rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì?”

Ám Hỏa đáp, “Nam Thiên tìm thấy chứng cứ phạm quy của Bạch Kinh trong phòng Từ Văn.”

“Gượm đã nào.” Bạch Kinh nói, “Anh có thể chứng minh tôi thật sự sao chép ý tưởng của Từ Văn, chứ không phải bị hãm hại không?”

Ám Hỏa trả lời, “Vậy cậu có chứng cứ chứng minh cậu không sao chép, cậu vô tội không?”

Bạch Kinh cứng họng, không biết trả lời thế nào. Lâu sau, cậu ta như thể nghĩ ngợi gì đó nói, “Trong chuyện này nhất định là có người cố tình trả thù tôi.”

Chris nhướn mày, sắc bén chỉ ra, “Trả thù theo ý anh có phải là trước đó anh từng làm chuyện tương tự thế?”

Bạch Kinh ngẩn ra, như thể ý thức được mình đã lỡ lời. Cậu ta hoảng hốt, cải chính, “Không, ý tôi là có người hãm hại tôi.”

Long Mã đáp, “Thực ra đâu chỉ mình cậu? Ai phạm quy trước đây cũng đều cảm thấy mình bị người khác hãm hại. Thế nên việc ta cần làm bây giờ là tìm ra hắn - ‘người tổ chức’, làm rõ chân tướng của mọi chuyện!” “Đúng vậy!”, Nam Thiên gật đầu tỏ ý tán thành,

“Giờ chúng ta đừng nghi ngờ lẫn nhau nữa, tránh rơi vào bẫy của hắn.”

“Nếu đã vậy, mọi người đều quay về phòng nghỉ ngơi thôi.” Hạ Hầu Thân nhìn qua đồng hồ đeo tay, “Đã gần 2 giờ rồi.”

Mọi người lần lượt rời đi, quay về phòng của mình. Bắc Đẩu thấy mọi người đều đã giải tán, cũng đóng cửa, khóa lại cẩn thận.

Cậu ta ngồi bên giường, thở ra một hơi dài, đưa mu bàn tay lên quệt mồ hôi trên trán.

Sau đó, cậu ta cởi tất ra, nhét vào trong giày, rồi lên giường ngủ.

Gần 9 giờ tối ngày thứ chín (ngày 30 tháng Tư), mười hai người còn lại trong phòng tập trung tại đại sảnh ở tầng một, ngồi vào những chiếc ghế da xếp thành vòng tròn, tiếp tục trò chơi.

Tối nay người kể chuyện là số 9, Bắc Đẩu. Dễ thấy cậu ta lúc này vừa căng thẳng lại vừa phấn khích, hết như tuyến thủ đang xoay tay xoay chân, làm nóng cơ thể trước khi tham gia cuộc đua, tựa như cậu ta đã chờ đợi giờ khắc này từ lâu. Đến 7 giờ, cậu ta hăng giọng, nói, “Cuối cùng đã đến lượt tôi kể chuyện. Trước đây tôi từng nói, tôi cảm thấy vô

cùng vinh hạnh khi được chọn làm một trong số mười bốn tác giả tiểu thuyết trinh thám kinh dị xuất sắc nhất toàn quốc. Từ góc độ này, tôi có phần muốn gửi lời cảm ơn đến ‘người tổ chức’, ha ha.”

Hoang Mộc Chu đưa tay ôm má, than, “Chẳng biết đang nói gì nữa.”

Bắc Đẩu gãi đầu, có phần ngại ngùng, tiếp, “Bởi thế nên, để xứng đáng với vinh dự này, tôi sẽ cố hết sức mình. Tuy tôi chỉ là tác giả nhỏ không tiếng tăm, nhưng câu chuyện tôi sắp kể sau đây đã được tôi chuẩn bị kĩ càng từ lâu, tin rằng nó nhất định sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

Chris khẽ nhú mày, “Chuẩn bị từ lâu? Nói vậy thì câu chuyện này không phải được anh sáng tác trong một, hai ngày gần đây sao?”

Bắc Đẩu thừa nhận đáp, “Đúng vậy. Thật ra, từ ngày đầu tiên đến đây, sau khi nghe quy tắc trò chơi, tôi đã bắt đầu lên ý tưởng cho câu chuyện này.”

Goth có phần nghi hoặc hỏi, “Bắt đầu lên ý tưởng cho câu chuyện sớm như vậy, cậu không sợ sẽ trùng với người kể chuyện trước sao?”

Bắc Đẩu nghĩ ngợi, rồi đáp, “Tôi nghĩ sẽ không vậy... Dù thế nào thì câu chuyện này của tôi cũng sẽ không phạm quy.”

Lời vừa thốt ra, người ngồi bốn phía xung quanh đều chấn động. Long Mã hỏi, “Tại sao? Cậu còn chưa kể, cậu lấy sự tự tin đó từ đâu ra vậy?”

Bắc Đẩu phân vân giây lát, đáp, “Câu chuyện này không phải ai cũng có thể nghĩ ra.”

“Ý anh là, ý tưởng của câu chuyện này của cậu độc đáo đến mức... cậu cho rằng bất kì ai cũng không thể nghĩ ra đề tài giống vậy?” Hoang Mộc Chu ngẩng đầu hỏi, “Tiểu tử, cậu có tự phụ quá không đấy?”

“Ai dà... nói thế nào nhỉ”, Bắc Đẩu có phần lúng túng, “không phải là ý đó... Thế này đi, mọi người nghe tôi kể xong, chắc sẽ hiểu tại sao tôi nói vậy thôi.”

Chris cực kì hào hứng nói, “Được, anh mau kể đi.” Bắc Đẩu gật đầu, lại hăng hăng giọng, nói, “Tôi bắt đầu kể đây, tên câu chuyện này là Bí mật của Do Nông.”

(Câu chuyện mà mỗi người kể liên quan chặt chẽ đến sự việc phát sinh sau này.)

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ CHÍN BÍ MẬT CỦA DO NÔNG

Lưu ý (1): Các nhân vật lịch sử và những sự kiện được nhắc đến trong câu chuyện này đều được tác giả viết ra sau khi tra cứu rất nhiều tài liệu lịch sử. Chúng không phải là sự hư cấu, mà đã được tác giả cải biên ở mức độ vừa phải và hoàn thiện thêm về mặt nghệ thuật.

Lưu ý (2): Đây là câu chuyện tương đối đặc biệt trong số mười bốn câu chuyện, có thể bạn sẽ cần đọc hai lần.

CHƯƠNG I

Ngồi sau chiếc bàn làm việc to rộng, Viện trưởng đọc tập sơ yếu lý lịch mỏng dính trong tay, gật gù không nói. Ánh nắng mùa thu xiên qua cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng, nhưng vẫn không chiếu sáng được gương mặt Viện trưởng. Điều này khiến Ngũ Nhạc Đình ngồi phía đối diện càng thêm thấp thòm.

Bầu không khí rất tươi mới trong lành, ngay đến mùi thơm thoang thoảng của bùn đất và sương mai cũng có thể ngửi được. Đương nhiên rồi, nơi này tọa lạc trên một ngọn núi có thảm thực vật phong phú, mà tối qua vừa có một trận mưa nhỏ. Thời tiết hôm nay rất tuyệt, ánh mặt trời ấm áp dịu dàng của mùa thu khác hẳn ánh nắng gay gắt oi bức của mùa hạ. Nếu mình được ra ngoài ô chơi thì thích biết mấy... Song đáng tiếc giờ đang là buổi phỏng vấn, và Ngũ Nhạc Đình mơ hồ cảm thấy mình không có nhiều khả năng giành được công việc này.

Viện trưởng đặt sơ yếu lý lịch đã xem xong lên bàn, chăm chú nhìn cô gái trẻ đối diện, “Cô Ngũ Nhạc Đình?”

“Vâng, Viện trưởng Cát.” Ngũ Nhạc Đình ngồi thẳng người lên.

“Cô mới tốt nghiệp Đại học Y?” “Thưa vâng.”

“Trước đây cô từng thực tập ở hai bệnh viện trong thành phố gần một năm?”

“Vâng đúng.”

“Nhưng chưa có kinh nghiệm làm việc chính thức.” “... Vâng, đây là lần xin việc đầu tiên của tôi.”

Viện trưởng Cát là người đàn ông trung niên tầm khoảng 40 tuổi. Ông ta có đường nét khuôn mặt rõ ràng, không dễ bộc lộ biểu cảm qua nét mặt, vậy nhưng lúc này ông ta lại cười, “Thật thú vị, lần đầu ứng tuyển cô lại chọn kiểu bệnh viện như của chúng tôi.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ mím môi, “Nói thật thì, Viện trưởng Cát, tôi không có quá nhiều lựa chọn. Hiện nay rất nhiều bệnh viện đều... đã đông kín người rồi.”

Viện trưởng Cát gật đầu nói, “Rất tốt, cô là người thẳng thắn. Đây là một trong những phẩm chất tôi xem trọng nhất.”

Ngũ Nhạc Đình đã nhìn thấy tia hi vọng.

Viện trưởng Cát đặt hai cùi chỏ trên bàn, đầu ngón tay đan vào nhau hướng lên trên, “Giờ hãy cho tôi biết, cô biết gì về Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất?”

“Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất chủ yếu tiếp nhận người bệnh mắc bệnh nan y, dù dốc sức điều trị cũng không thể chữa lành, và không lâu sau sẽ qua đời. Bệnh viện có trách nhiệm giúp người bệnh giảm bớt đau đớn, khổ sở về mặt thể xác lẫn tinh thần, giúp họ khắc phục nỗi sợ trước cái chết. Việc chúng ta cần làm là, dành cho

bệnh nhân sự quan tâm và tình cảm ấm áp ở mức nhiều nhất có thể, để họ đi nốt chặng cuối của cuộc đời trong sự tôn nghiêm, thậm chí là thanh thản vui vẻ.”

“Nói rất hay.” Viện trưởng Cát mỉm cười bảo, “Cô đã lên mạng tra cứu à?”

Ngũ Nhạc Đình đỏ mặt, “... Vâng, đúng vậy.” “Không có gì phải ngượng, người bình thường thường rất khó tiếp cận bệnh viện kiểu này của chúng tôi, cô có thể lên mạng tìm hiểu tường tận được như vậy, cho thấy cô đã mất nhiều công sức.”

Ngũ Nhạc Đình cảm thấy vị Viện trưởng này rất hiểu lòng người, xem ra không nghiêm khắc như vẻ ngoài.

“Được rồi, giờ tôi muốn cô hiểu qua về ‘bệnh viện chăm sóc người bệnh nặng sắp mất’ này của chúng tôi. Bệnh viện được thành lập vào năm 1998. Nhằm giúp người bệnh có thể tận hưởng sự yên ổn và thoải mái trước lúc qua đời, bệnh viện đã được xây trên núi, cách xa cuộc sống xô bồ bên ngoài. Không khí ở đây trong lành tươi mát, phong cảnh đẹp đẽ. Điều bất tiện duy nhất chính là hàng ngày mỗi khi đi làm và tan làm đều phải đi một đoạn đường núi, vậy nhưng nếu cô xem đây là một cách rèn luyện thân thể thì cũng là một việc rất hay.”

Ngũ Nhạc Đình vươn thẳng người, “Viện trưởng Cát, nói vậy là ông đã nhận tôi vào làm?”

“Sao lại không chứ? Một cô gái trẻ xinh đẹp như cô lại tình nguyện dấn thân vào sự nghiệp này là điều chúng tôi cầu còn chẳng được nữa là.” Viện trưởng Cát khẽ cười bảo.

Ngũ Nhạc Đình không ngờ lần đầu ứng tuyển lại thuận lợi vậy, tâm trạng vô cùng vui mừng. Mặt cô ửng hồng, nói, “Cảm ơn Viện trưởng đã cho tôi cơ hội được làm việc.”

Viện trưởng Cát khẽ gật đầu, “Vậy thì, cô có thể bắt đầu làm từ hôm nay. Phần tiếp sau đây là trọng tâm, liên quan đến nội dung công việc của cô.”

Ngũ Nhạc Đình nghiêm túc gật đầu, chuyên chú lắng nghe.

Viện trưởng Cát nhìn cô. “Tôi muốn cô phụ trách chăm sóc cho một cụ già đặc biệt trong viện.”

Ngũ Nhạc Đình hơi há miệng, rõ ràng là có phần kinh ngạc, “Viện trưởng, ý ông là... tôi chỉ phụ trách chăm sóc cho một người?”

“Đúng vậy, công việc sắp tới của cô là chỉ chăm sóc một mình ông cụ này.” Viện trưởng Cát lại nhấn mạnh, “Cô không cần quan tâm đến những bệnh nhân khác.”

Ngũ Nhạc Đình lộ vẻ khó hiểu, “Lúc trước tôi được biết, Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất hiện có hơn một trăm bệnh nhân sắp qua đời, lẽ nào mỗi một người bệnh đều có người chăm sóc riêng?”

“Đương nhiên không phải, chúng tôi không thể có nhiều nhân viên y tế đến vậy. Gần đây số bệnh nhân sắp qua đời của chúng tôi ở đây có tăng thêm đôi chút, lên gần hai trăm người. Song nhân viên chăm sóc của cả bệnh viện hiện chỉ có ba mươi sáu người, họ gần như phải phụ trách tất cả các bệnh nhân, chỉ có cô là ngoại lệ.”

“Tại sao?”

“Vừa xong tôi đã nói rồi, người cô phải chăm sóc là một bệnh nhân ‘đặc biệt’.”

“Đặc biệt ở chỗ nào?”

Viện trưởng im lặng một hồi, mới đáp, “Những bệnh nhân khác của chúng tôi ở đây chỉ mắc phải bệnh nan y nào đó. Còn ông cụ này không chỉ mắc bệnh nan y, mà còn bị bệnh tâm thần.”

Ngũ Nhạc Đình nuốt nước bọt, “Ông ấy có phải... rất khó chăm sóc không?”

“Không, không...”, Viện trưởng xua tay bảo, “Không như cô nghĩ đâu. Hay nói cách khác, dẫu vậy cũng không can hệ gì. Bởi, để đề phòng ông ấy có hành vi kích động, làm tổn thương người khác hoặc bản thân, chúng tôi đã cố định hai tay ông ấy lại bằng vòng da. Và chân ông ấy thì hơi liệt, nên hiện giờ ông ấy chỉ có thể ở trên giường, cô hoàn toàn có thể yên tâm.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ nhúm mày.

“Chẳng còn cách nào, chúng tôi cũng chẳng muốn làm vậy. Nếu không cố định hai tay ông ấy lại, chẳng may ông ấy lên cơn, tấn công người bên cạnh. Tuy nhiên cô thật sự không cần phải sợ. Trong đa số tình huống, ông ấy rất lành tính, chỉ hay nói năng linh tinh thôi. Sau khi nghe những lời ông ấy nói, cô sẽ biết ông ấy thực sự mắc bệnh rất nặng. Nhưng cô có thể mặc kệ ông ấy, hoặc chiều theo để ông ấy vui, đáp lại một, hai câu theo ý ông ấy, thì tùy cô.” Viện trưởng nhún vai.

“Ông ấy đã bị bệnh tâm thần nặng, vậy sao không sắp xếp ông ấy ở bệnh viện tâm thần, mà lại ở đây?” Ngũ Nhạc Đình hỏi.

“So với bệnh nan y ông ấy mắc phải thì bệnh tâm thần chẳng đáng là gì.” Viện trưởng nói, “Với một người mà sinh mệnh còn không đầy nửa năm nữa thì chữa bệnh tâm thần cũng chẳng còn quá nhiều ý nghĩa.”

“Ông ấy mắc bệnh gì?” “Bệnh máu trắng.”

Ngũ Nhạc Đình thở dài, “Thật đáng thương.”. “Đúng vậy, cụ già đáng thương. Do đó, tôi mới đề nghị cô chuyên tâm chăm sóc ông cụ, hi vọng ông ấy nhận được sự quan tâm chăm sóc tốt nhất trước lúc lâm chung.” Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Viện trưởng, ông thấy tôi có thể đảm nhận công việc này không? Cụ thể tôi làm những việc gì?”

“Chỉ cần có đủ kiên nhẫn và tình thương là cô hoàn toàn có thể đảm nhận. Thực tế, cô sẽ nhanh chóng nhận ra công việc mình làm là nhẹ nhàng nhất trong bệnh viện. Việc cô cần làm mỗi ngày là ở bên ông cụ, lắng nghe những câu nói của ông ấy, bón cho ông ấy ăn, giúp ông ấy đi vệ sinh, giúp ông ấy trở mình, lau người cho ông ấy.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu, đáp, “Tôi hiểu rồi.” “Rất tốt.”

“Vậy, về vấn đề đãi ngộ...”

“Cô đọc được thông tin tuyển dụng của chúng tôi trên mạng, đúng không nhỉ?”

“Vâng.”

“Vậy trên đó hẳn đã ghi thù lao, chế độ đãi ngộ rồi.” “Đúng vậy, song thông tin tuyển dụng chỉ nói là thù lao từ 4000 đến 8000 tệ, tôi không rõ cụ thể mình sẽ nhận được bao

nhieu.”

“Mức thù lao trung bình dành cho nhân viên của chúng tôi ở đây vào khoảng 4000 tệ.”

“Tôi hiểu rồi.” Ngũ Nhạc Đình gật đầu. Cô vốn dĩ cũng không hi vọng sẽ được trả 8000 tệ. 4000 tệ đã đủ để cô sống ở thành phố này rồi.

“Không, cô có lẽ vẫn chưa rõ.” Viện trưởng nói, “Nghe tôi nói hết đã. Thù lao dành cho nhân viên bình thường của chúng tôi ở đây là 4000 tệ, nhưng cô có thể được nhận 8000 tệ.

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra, đây là điều cô hoàn toàn không nghĩ tới. Cô không kịp được hỏi, “Tại sao?” “Bởi vì công việc của cô vô cùng quan trọng.”

Ngũ Nhạc Đình nghi hoặc hỏi, “Chăm sóc ông cụ này... tại sao lại quan trọng vậy? Ông ấy rốt cuộc là người thế nào?”

“Là một cụ già bình thường.” Viện trưởng ngừng một lát, “Nhưng ông ấy đối với... bệnh viện chúng tôi mà nói vô cùng quan trọng.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn Viện trưởng bằng ánh mắt khó hiểu.

Viện trưởng Cát mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy một bản hợp đồng ra, đưa cho Ngũ Nhạc Đình, “Cô xem qua xem, nếu quyết định vào đây làm, thì chúng ta cần phải ký hợp đồng. Trong đó có một vài vấn đề đã được đề cập rất rõ.”

Ngũ Nhạc Đình đọc kỹ bản hợp đồng. Cô nhanh chóng nhận ra, bản hợp đồng này không phải loại bình thường mà tất cả nhân viên đều ký, mà là bản hợp đồng đặc biệt dành riêng cho cá nhân cô.

Lúc đọc đến một điều trong đó, Ngũ Nhạc Đình vô cùng kinh ngạc, cô đọc to thành tiếng, “... Bên B (đại diện là Ngũ Nhạc Đình) phải đảm bảo giữ kín bí mật, không cho bất kì ai khác biết những chuyện có liên quan đến ông Do Nông (họ tên người bệnh).

Ngũ Nhạc Đình ngược mắt nhìn Viện trưởng, “Viện trưởng Cát, đây là ý gì? Phải giữ bí mật cả việc... chăm sóc ông cụ này?” “Đúng thế.”

“Vì sao?”

“Nếu cô đọc tiếp điều bảy phía dưới, cô sẽ không hỏi tôi câu này.” Viện trưởng nói.

Ngũ Nhạc Đình vội vàng nhìn xuống, điều bảy: Bên B không được hỏi bất kì vấn đề gì có liên quan đến cụ Do Nông.

Ngũ Nhạc Đình nhất thời nghẹn họng, câu hỏi sắp bật ra khỏi miệng bị tắc lại ở cổ họng.

“Thực ra, quy định thế nhưng hợp đồng không cứng nhắc thật vậy đâu. Tôi vẫn có thể cho cô biết một vài tình hình cơ bản về ông cụ. Ví dụ như vợ ông cụ đã qua đời, họ không có con trai. Thêm nữa, ông ấy đúng là bị điên rất nặng, về điều này tin chắc cô sẽ sớm cảm nhận được. Đối với những vấn đề khác thì tôi hi vọng cô đừng tìm hiểu và hỏi thăm.”

Ngũ Nhạc Đình là người rất hiếu kì, nhưng vì hợp đồng đã quy định vậy, nên cô

cũng không thể nhiều lời.

Nhìn ra tâm tư của cô gái ngồi ở phía đối diện, Viện trưởng bảo, “Cô Ngũ Nhạc Đình, tôi nghĩ cô là người thông minh. Tôi tin cô hiểu điều này, muốn nhận mức thù lao cao gấp đôi thì đương nhiên phải đánh đổi bằng cái giá của sự bí mật. Và có thể nói cái giá đó là quá nhỏ. Chỉ cần cô kiểm soát lòng hiếu kỳ của bản thân và tuân thủ các quy định của hợp đồng là được. Chẳng có việc nào trên đời lại có lợi hơn việc này.”

Cẩn thận đắn đo một hồi, Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Những nhân viên làm việc khác trong bệnh viện có biết chuyện liên quan đến ông cụ Do Nông này không?”

“Trước giờ luôn có người chịu trách nhiệm chăm sóc ông Do Nông. Đại đa số nhân viên gần như không tiếp xúc với ông ấy, chỉ có bác sĩ Lăng Định định kỳ đến kiểm tra sức khỏe cho ông ấy thôi, ồ, còn cả người đưa cơm cho ông ấy hàng ngày là Mạch phu nhân nữa, chúng tôi thích gọi bà ấy như vậy. Bà ấy là đầu bếp của chúng tôi ở đây.”

“Trước tôi, ai là người chăm sóc ông cụ?”

“Một cô gái xấp xỉ tuổi cô. Cô ấy làm rất tốt, song về sau, do liên quan đến bạn trai, cô ấy đã thôi việc, rồi chuyển đi nơi khác. Thế nên tôi chỉ còn cách tuyển người mới.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Về điều khoản thời gian làm việc trong hợp đồng, chắc cô đã xem rồi. Do tính đặc thù của công việc nên không có ngày nghỉ, bắt buộc ngày nào cũng phải đi làm, thời gian làm việc từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều, cô có đồng ý không?”

“Được.” Ngũ Nhạc Đình nghĩ, “Còn buổi tối thì ai chăm sóc ông ấy?”

“Ông cụ đi ngủ khá sớm nên không cần người trông. Nếu muốn cưới trời hoặc có yêu cầu gì đặc biệt ông cụ sẽ ấn chuông được lắp cạnh giường bệnh, nhân viên trực ca đêm sẽ đến giúp ông ấy.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu biểu thị đã hiểu. Cô tiếp tục đọc nốt bản hợp đồng, chú ý đến điều khoản cuối: Nếu bên B có hành vi vi phạm hợp đồng, thì bên B sẽ phải trả cho bên A số tiền vi phạm hợp đồng có giá trị gấp mười lần số tiền thù lao được nhận, coi như tiền bồi thường.

“Ồi, gấp mười lần tiền thù lao...” Ngũ Nhạc Đình có phần bị dọa sợ.

“Đừng sợ.” Viện trưởng cười nói, “Cô biết, hợp đồng nào cũng có điều khoản trói buộc đối với hành vi vi phạm hợp đồng. Nên chỉ cần cô không vi phạm hợp đồng là được. Chuyện này không có khó chút nào, phải không nhỉ?”

Có lẽ vậy. Chắc mình có thể tuân thủ theo đúng bản hợp đồng. Ngũ Nhạc Đình thầm nghĩ, gật đầu.

“Còn vấn đề gì nữa không? Nếu không, ta ký hợp đồng nhé. Chúng ta có thể ký nửa năm, không cần thời gian thử việc.” Viện trưởng đưa cây bút bi cho Ngũ Nhạc Đình.

Ngũ Nhạc Đình đắn đo lần cuối, ký tên vào bản hợp đồng.

“Được rồi.” Viện trưởng lấy lại hợp đồng, “Cô Ngũ Nhạc Đình, giờ cô đã là nhân viên chính thức của chúng tôi ở đây, hoan nghênh cô ra nhập. Trước khi bắt đầu làm, tôi

muốn nhắc cô một vài điều khoản cần chú ý không được ghi trong hợp đồng. Hi vọng, cô sẽ đặc biệt lưu ý hai điều sau đây.”

Ngũ Nhạc Đình nghiêm túc lắng nghe.

Viện trưởng nói, “Thứ nhất, cô tuyệt đối không được để ông cụ rời khỏi phòng, dù ông cụ có đưa ra yêu cầu này hay không.”

“Có nghĩa là tôi không thể đưa ông cụ ra ngoài đi dạo bằng xe lăn?”

“Đúng, bất luận bằng cách nào cô cũng không thể đưa ông ấy ra khỏi phòng.” Viện trưởng lại nhấn mạnh, “Ông ấy là bệnh nhân đặc biệt, ta chỉ có thể dành cho ông ấy sự dãi ngộ đặc biệt. Nếu ông ấy ra ngoài, rồi không may lên cơn, ông ấy có thể gây ra một số chuyện vượt ngoài khả năng dự liệu của chúng ta, nhất định đừng để xảy ra tình huống này.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy còn điều thứ hai?”

Viện trưởng Cát nghiêng người ra đằng trước, chăm chú nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Điều thứ hai là, nếu ngày nào đó ông cụ đột ngột qua đời, hoặc cô dự cảm là ông ấy sắp qua đời, thì trước hết phải báo ngay cho tôi.”

Ngũ Nhạc Đình há miệng sững ra một lúc, đáp, “Chắc chắn là vậy rồi, nếu ông cụ qua đời đương nhiên tôi sẽ lập tức báo lại cho bệnh viện.”

“Tôi đại diện cho bệnh viện. Hãy nhớ, tôi là cấp trên trực tiếp của cô. Nếu tình huống đó xảy ra, cô phải lập tức báo ngay cho tôi, tuyệt đối không được kéo dài thời gian.”

Thế thật kì lạ, sao phải đặc biệt nhấn mạnh vào điểm này - Lời vừa ra đến môi, Ngũ Nhạc Đình nhớ lại điều bảy, nên đành ngậm miệng lại.

“Ồ, đúng rồi, còn một điểm nữa.” Viện trưởng lại nhớ ra gì đó, “Thực ra, lúc đầu tôi cũng đã nhắc rồi, trong thời gian tiếp xúc với ông cụ, có thể cô sẽ nghe thấy ông ấy nói một số điều kì lạ nào đó, đấy đều là những điều cực kì lẩn thẩn hoang đường. Cô cần nhớ là, bác sĩ tâm thần giám định đã xác nhận ông ấy là người bị rối loạn tâm thần. Vậy nên dù ông ấy nói gì, cô tuyệt đối đừng tin.

Ngũ Nhạc Đình gật đầu, “Được, tôi biết rồi.”

“Chỉ cần đặc biệt lưu ý mấy điều đó thôi.” Viện trưởng thở dài, đứng dậy khỏi ghế, “Được rồi, giờ tôi dẫn cô tới phòng bệnh ông Do Nông.”

CHƯƠNG

2

Ra khỏi phòng làm việc của Viện trưởng, Viện trưởng Cát nói với Ngũ Nhạc Đình, “Tất cả những bệnh nhân khác ở đây của chúng tôi đều ở ba tầng phía trước của tòa nhà này. Tầng bốn, tầng chúng ta đang ở, là văn phòng làm việc của Viện trưởng và bác sĩ. Tầng năm, nơi để đồ lặt vặt và một vài phòng trống. Ông cụ ở một trong những phòng trống đó.”

“Nói vậy là, toàn bộ tầng năm này chỉ có một bệnh nhân là ông ấy ở?”

“Đúng vậy, ông ấy thích yên tĩnh, bệnh ông ấy cũng cần tránh huyên náo, ồn ào.”

Trong lúc nói chuyện, họ đã lên tới tầng năm. Nghĩ đến việc sắp phải đối mặt với ông cụ thần bí và đặc biệt kia, Ngũ Nhạc Đình bất giác thấy hơi căng thẳng.

Viện trưởng dừng lại trước cửa một căn phòng ở giữa tầng này. Phía trên cửa ra vào là tấm kính, Viện trưởng đưa mắt nhìn vào trong một cái, rồi gõ vài tiếng “cộc... cộc” lên cánh cửa.

Đợi một lát, không thấy có hồi âm gì từ bên trong, Viện trưởng nhún vai, đẩy cửa. Ngũ Nhạc Đình theo ông vào phòng.

Đây là một căn phòng rộng rãi, sáng sủa, thoáng khí, được dọn dẹp rất sạch sẽ và ngăn nắp. Tivi treo trên tường, còn có ghế và bàn trà. Phòng có hai giường bệnh, một chiếc vẫn để trống, chiếc kia có một ông cụ đang ngồi bên trên. Ông cụ đó nhìn khoảng 60 tuổi, mặc quần áo bệnh nhân, ông trông rất gầy, mái tóc bạc trắng và rất mỏng, tinh thần xem ra vẫn rất tỉnh táo. Hai tay ông cụ được cố định vào hai bên giường bằng hai chiếc vòng da như lời Viện trưởng nói trước đó. Không nghi ngờ gì, chiếc giường bệnh này đã được cải tạo lại.

Ông cụ đang chăm chú nhìn cây cối và chim chóc bên ngoài cửa sổ, thấy Viện trưởng dẫn một cô gái trẻ đi vào, ông liền chuyển ánh mắt nhìn hai người họ.

“Ông Do”, Viện trưởng mỉm cười nói với ông cụ, “đây là Ngũ Nhạc Đình mới tới làm ở bệnh viện chúng ta hôm nay, cô ấy vừa tốt nghiệp Đại học Y không lâu. Về sau cô ấy sẽ phụ trách chăm sóc ông.”

Ngũ Nhạc Đình cố ép bản thân thật tự nhiên, “Chào ông, ông Do.”

Do Nông nhìn cô gái đứng trước mặt mình. Ánh mắt xuyên thấu và sắc sảo của ông như thể có khả năng xuyên qua lớp bề mặt, nhìn thấu bản chất bên trong. Ông nhìn Ngũ Nhạc Đình hồi lâu, khẽ gật đầu, “Chào cô.”

Ngũ Nhạc Đình thầm thở phào, cô cảm thấy ông cụ tên Do Nông này, ít nhất hiện giờ, xem ra cũng tương đối bình thường, không có vẻ tâm thần hay khó tiếp xúc như cô tưởng tượng trước đó.

“Hai người nói chuyện nhé. Vì còn có việc, nên tôi đi trước đây. À, đúng rồi, Ngũ

Nhạc Đình, lát nữa đến 12 giờ trưa, Mạch phu nhân sẽ mang bữa trưa lên. Tôi sẽ bảo bà ấy mang thêm một suất, sau này đến bữa trưa cô cứ ăn luôn ở đây.”

“Được, Viện trưởng Cát, cảm ơn ông.” Viện trưởng đi ra, đóng cửa phòng lại.

Ngũ Nhạc Đình mỉm cười với ông cụ một cái, chậm rãi bước ra ban công. Cô hít vào một hơi bầu không khí tươi mới, ngoảnh đầu lại nói, “Không khí ở đây thích thật, ông nói có đúng không, ông Do?”

“Đúng vậy.” Ông cụ trả lời. “Ông thích chỗ này chứ?”

Ông cụ yên lặng một hồi, “Cũng được.”

Ngũ Nhạc Đình bắt chuyện, “Thức ăn ở đây hẳn rất ngon ông nhỉ?”

“Lát nữa cô biết ngay thôi.” Ông cụ đáp, “Hi vọng cô thích tài nghệ nấu ăn của Mạch phu nhân.”

Họ lại nói về một vài chủ đề nhẹ nhàng thường ngày, cho đến khi Ngũ Nhạc Đình không biết nói gì nữa. Qua mấy câu trò chuyện này, cô phát hiện thấy khả năng tư duy và logic của ông cụ tên Do Nông này đều rất bình thường, không giống người bệnh tâm thần chút nào.

Bấy giờ, ông cụ mới cười, “Cứ ngồi xuống đi, cô gái.

Cô không cần phải thận trọng vậy, cũng không cần vất óc tìm chủ đề nói chuyện với tôi. Ý tôi là, nếu cô muốn trò chuyện thì ta có thể nói chuyện một lúc. Nhưng nếu cô không muốn nói thì cô cứ làm việc của mình. Tóm lại là cô cứ tự nhiên, chỉ có điều... cô đừng tùy tiện rời khỏi phòng.”

Ngũ Nhạc Đình nghe lời ngồi xuống, “Ông hi vọng cháu luôn ở bên ông à?”

“Cũng không hoàn toàn vậy. Là tôi đang nghĩ cho cô.”

“Nghĩ cho cháu?”

“Đúng. Nếu biết cô không thường xuyên túc trực bên tôi, Viện trưởng sẽ khiển trách cô.”

Ngũ Nhạc Đình trầm ngâm giây lát, nói, “Chừng như Viện trưởng Cát rất quan tâm đến ông.”

Do Nông ngẩng đầu, nở nụ cười đầy ý vị sâu xa, “Ồ... đúng vậy, anh ta thực sự rất quan tâm đến tôi.”

Ngũ Nhạc Đình không đọc ra ý tứ của ông cụ, không biết nên nói gì.

Ông Do Nông bảo Ngũ Nhạc Đình, “Nếu muốn xem tivi thì cô cứ mở lên mà xem. Điều khiển tivi ở trong ngăn kéo tủ cạnh tôi ấy.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Thế được không ạ? Viện trưởng nói ông thích yên tĩnh.”

“Không sao, chỉ cần cô không để âm lượng quá lớn là được.”

Ngũ Nhạc Đình cười cười. “Cảm ơn ông, giờ cháu không xem tivi đâu ạ.”

“Vậy cô định làm gì? Cứ ngồi như vậy cả ngày à?” Ngũ Nhạc Đình cúi đầu ngẫm nghĩ, cô còn chưa nghĩ đến vấn đề này.

“Để tôi cho cô vài gợi ý nhé.” Ông cụ bảo, “Nếu không cô sẽ chẳng chịu nổi công

việc nhàm chán, tù túng này đâu. Cho tôi biết, cô có sở thích gì?”

“Dạ... chắc là đọc sách và đi du lịch.”

“Đi du lịch rõ ràng là không thể. Nhưng đọc sách là lựa chọn rất hay. Một cuốn sách tốt có thể mang đến cho cô sự hiểu biết và những gợi ý, thắp sáng cuộc đời cô.”

“Ông Do, ông cũng thích đọc sách à?” Ông cụ gật gật đầu.

“Vây giờ ông còn thích không...” Ngũ Nhạc Đình nói được nửa chừng, mắt bất chợt nhìn thấy hai tay đã bị cố định của ông cụ, liền vội vàng im bặt.

Bầu không khí trong phòng trở nên yên lặng một cách gượng gạo.

Ông cụ phá vỡ sự yên lặng, “Giờ không đọc sách cũng không sao, tôi đã làm bạn với sách cả đời rồi, công việc của tôi chính là thứ này mà.”

“Ông làm việc ở thư viện?”

Ông cụ cười, “Không phải, tôi là thầy giáo.” “Ồ, ông dạy cấp nào?”

“Đại học.”

Ngũ Nhạc Đình chợt nảy sinh cảm giác kính trọng đối với ông cụ. “Ồ, hóa ra ông là giáo sư trong trường đại học. Ông dạy môn gì ạ?”

“Lịch sử.”

“Thật không ạ?” Ngũ Nhạc Đình có phần phấn khích nói, “Cháu rất hứng thú với lịch sử.”

“Vây ta có chủ đề trò chuyện chung rồi.” Ông cụ cười bảo, “Nếu cô bằng lòng thảo luận với tôi.”

“Đương nhiên là cháu bằng lòng. Ông Do, có lẽ ông không tin là có chuyện trùng hợp vậy. Tuy học Đại học Y nhưng môn tự chọn của cháu ở trường đại học lại là lịch sử và văn học.”

“Không có nhiều cô gái trẻ yêu thích lịch sử. Mấy cô chăm sóc tôi trước đây đều không hứng thú với lịch sử. Đại đa số họ đều thích những thứ hiện đại, thời thượng. Có lẽ cô không tin, nhưng cô là người duy nhất thích lịch sử trong số nhiều cô gái như vậy đấy.”

Ngũ Nhạc Đình há miệng ngẩn ra một hồi, “Ông nói ‘những’ cô gái từng chăm sóc ông?”

“Đúng vậy, hẳn cô biết cô không phải người đầu tiên đến chăm sóc tôi chứ?”

“A, vâng, cháu biết. Nhưng... trước cháu có mấy người từng làm việc này?”

Ông cụ nghĩ một hồi, “Tôi không nhớ rõ nữa, ước tính... chắc là hơn một trăm người.”

Ngũ Nhạc Đình hoài nghi không biết mình có nghe nhầm không. “Ông nói... mấy người cơ ạ?”

“Không dưới một trăm người, cô không nghe nhầm đâu.”

Ngũ Nhạc Đình líu lười ngẩn ra hồi lâu, lắc đầu nói, “Không thể nào, dù mỗi ngày thay một người...”

“Không khoa trương vậy, một số người làm ba tháng, như thế đã được coi là lâu rồi. Còn đại đa số họ chỉ chịu được công việc nhàm chán, vô vị này từ một đến hai tuần. Trong ấn tượng của tôi, một cô làm được bốn tháng đã có thể coi như người trụ được lâu nhất.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chăm nhìn thẳng vào mắt ông cụ, nói, “Ông Do, ông biết chuyện này là không thể mà. Theo ông nói thì...”

“Đúng vậy, nếu tính sơ sơ, tôi cũng sống ở đây... mười ba năm rồi.”

CHƯƠNG

3

Ngũ Nhạc Đình há hốc miệng, ngẩn ra đến nửa phút, cô gượng cười, “Ông Do, ông đang nói đùa đúng không?”

“Nếu đây là câu nói hài hước thì cũng là câu hài hước đen¹ không tồi.” Do Nông nói, “Nhưng tiếc là tôi không nói đùa đâu.”

¹ *Hài kịch đen (tiếng Anh: black comedy, black humor hay dark comedy) là một thể loại hài kịch sử dụng sự hài hước một cách không lành mạnh, bắt nguồn từ những vấn đề mang tính cấm kỵ. Cụm từ black humor (bắt nguồn từ humour noir trong tiếng Pháp) được đặt bởi nhà lý luận theo chủ nghĩa siêu thực André Breton vào năm 1935 chỉ một thể loại kịch giữa hài kịch và trào phúng khi tiếng cười được dựa trên sự nhạo báng và hoài nghi với những chủ đề như cái chết.*

Biểu cảm của Ngũ Nhạc Đình trở nên nghiêm túc, cô thấy thần thái ông Do Nông lúc này cũng đã trở nên nghiêm nghị.

“Ông Do, đây là bệnh viện chăm sóc người bệnh nặng sắp mất.” Cô nhắc nhở, dù cô cho rằng mình không nên nhắc một người bệnh sắp lâm chung như vậy.

“Tôi biết.” Do Nông lạnh đạm nói.

“Bệnh nhân sống ở đây, đều là...” Nhất thời Ngũ Nhạc Đình không tìm ra từ ngữ phù hợp để biểu đạt ý mình muốn nói.

“Đều là những người chẳng còn sống được bao lâu nữa.” Ông cụ bất ngờ cắt ngang lời cô.

Khóe miệng Ngũ Nhạc Đình bất giác giật nhẹ một cách thiếu tự nhiên. “Ông nói mình đã sống ở đây mười ba năm, rõ ràng đó là chuyện không thể. Ông biết là...”

“Cô tên Ngũ Nhạc Đình?” Ông cụ đột nhiên xen ngang.

“À... vâng đúng.”

“Tốt, Ngũ Nhạc Đình.” Ông cụ nhìn chằm chằm vào mắt cô, hạ thấp giọng bảo, “Nhớ là, trên thế giới này có rất nhiều sự việc kì lạ, chẳng có gì là tuyệt đối không thể.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn thẳng vào mắt ông cụ trong giây lát, rồi bỗng nhớ lại lời Viện trưởng đã nói với mình.

Ông cụ này là người bệnh tâm thần. Ông ấy thường nói một số điều linh tinh vớ vẩn.

Có lẽ những câu đối thoại rất bình thường của ông Do Nông trước đó khiến Ngũ Nhạc Đình gần như quên mất điều này. Giờ cô mới nhớ ra.

Mình không thể tiếp tục coi lời ông ấy nói là thật. Cô nói, “Ông Do, ông nói rất đúng.”

Do Nông chuyên chú nhìn cô một hồi, không nói gì.

Ngũ Nhạc Đình ra ban công, hít sâu một hơi bầu không khí trong lành. Lúc này, có hồi chuông điện thoại là một hồi nhạc nhẹ nhàng vui tươi vang lên từ túi quần cô. Ngũ

Nhạc Đình móc điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị trên điện thoại, là bà ngoại gọi đến. Ồ, đúng rồi, biết hôm nay mình đi phỏng vấn, hẳn là bà gọi hỏi kết quả đây.

“Alô! Bà ngoại ạ!” Ngũ Nhạc Đình nhận điện, cố hạ thấp giọng.

“Cháu gái, thế nào rồi? Lần đầu phỏng vấn thành công chứ?” Giọng nói ấm áp của một cụ bà truyền ra từ điện thoại.

“Bà đoán kết quả thế nào?”

“Bảo bà đoán hả, nhất định là thành công rồi, đúng không?”

“Dạ.” Ngũ Nhạc Đình vui mừng gật đầu.

“Tốt quá, chúc mừng cháu, Nhạc Đình!” Bà ngoại vui mừng nói, rồi hỏi, “Còn tiền lương và đãi ngộ thế nào hả cháu?”

Ngũ Nhạc Đình ngoảnh đầu nhìn ông Do Nông một cái, đưa điện thoại đến sát miệng nhỏ giọng nói, “Rất tốt, nhiều hơn cháu tưởng tượng nhiều, bà ngoại, giờ cháu đi làm việc rồi, không tiện nói chuyện. Đợi khi nào rảnh, cháu về nhà từ từ kể với bà và ông ngoại nhé.”

“Được, được. Ông ngoại đang mong cháu về nhà đây này.” Nói đến đây, giọng bà ngoại đột nhiên có chút ghen ngào. “Nếu mẹ cháu còn sống, nhất định cũng sẽ rất vui...”

Cảm xúc của Ngũ Nhạc Đình chợt trầm xuống, “Bà ngoại, đừng nhắc lại những chuyện không vui này nữa, được không ạ?”

“À... ừ, không nói nữa, cháu đi làm việc đi. Có thời gian nhớ gọi điện về nhà nhiều hơn nhé.”

“Cháu sẽ gọi ạ, bà ngoại, cháu chào bà.”

Sau khi cúp điện thoại, Ngũ Nhạc Đình đứng ngoài ban công ngẩn ra một hồi, vẻ mặt đầy suy tư. Cô thở dài một tiếng, rồi nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại di động, thấy đã sắp đến trưa.

12 giờ trưa, có tiếng gõ cửa. Một người phụ nữ trung niên mập mạp đẩy cửa bước vào, tay bưng hai khay đồ ăn nóng hổi.

Ngũ Nhạc Đình vội bước lại, đón chiếc khay đặt lên bàn trà, mỉm cười nói, “Cháu đoán cô là Mạch phu nhân?” “A, ngay ngày đầu tiên cô đã biết biệt danh của tôi rồi à?”, Mạch phu nhân có phần vừa mừng vừa ngạc nhiên nói, “Đúng là một cô gái thật dễ thương.” “Cảm ơn cô, cháu tên là Ngũ Nhạc Đình.”

“Cái tên rất đẹp.” Gương mặt phúc hậu của Mạch phu nhân ngập tràn ý cười, “Thực ra tôi không phải họ Mạch, nhưng vì thường ngày tôi thích nấu cháo tiểu mạch, nên mọi người mới gọi tôi là Mạch phu nhân.”

“Thật muốn nếm thử món cháo tiểu mạch cô nấu.”

“Cái đó dễ ợt. Trước tiên hãy nếm thử món ăn hôm nay đã nhé, hi vọng là hợp khẩu vị cô.”

“Ngửi mùi, cháu đã thấy rất thơm rồi.”

“Thế thì tốt quá.” Mạch phu nhân nói, “Ăn xong, cô cứ để khay sang một bên là được, lúc đưa bữa tối lên tôi sẽ mang đi.”

“Vâng, được ạ.”

‘Mạch phu nhân’ nhìn ông Do Nông ngồi trên giường một cái, nhỏ giọng nói, “Phiền cô bón cơm cho ông cụ. Làm việc này cần nhẫn nại, và thuận theo ông ấy.” Mạch phu nhân đưa ngón tay chỉ chỉ lên đầu, “Cô biết chỗ này của ông ấy có hơi...”

“Cháu hiểu, cảm ơn cô.”

“Ừ, hai người ăn đi nhé, tôi đi đây.” Mạch phu nhân mỉm cười rời đi.

Ngũ Nhạc Đình bưng một khay đồ ăn lên. Đây là khay đồ ăn nhanh điển hình. Các ô nhỏ lần lượt đựng thịt và rau, ô to nhất ở giữa thì đựng cơm. Món rau hôm nay là măng tây xào thịt bò, rau diếp và đậu phụ Ma Bà², nhìn có vẻ rất hấp dẫn. Ngũ Nhạc Đình thực ra đã rất đói, nhưng cô vẫn bưng khay thức ăn đến trước mặt ông cụ, nói, “Ông Do, để cháu xúc cho ông nhé.”

² *Đậu phụ Ma Bà: món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên (Trung Quốc), được một người phụ nữ tên Trần Ma Bà sáng tạo nên.*

“Cô ăn trước đi! Tôi ăn chậm, sẽ khiến cô mất nhiều thời gian.” Ông cụ nói.

“Không sao, giờ cháu chưa đói.” Ngũ Nhạc Đình nói dối.

Ông cụ không từ chối nữa. Ngũ Nhạc Đình lấy thìa xúc một ít cơm, lại gấp ít rau đặt lên trên, đưa tới bên miệng ông cụ, ông Do Nông há miệng ăn, chậm chạp nhai.

Đúng là ông ăn rất chậm, tựa như cẩn thận nhai nuốt đánh giá mùi vị từng thìa một. Khi bữa ăn kết thúc thì đã gần 1 giờ chiều. Ngũ Nhạc Đình sớm đã đói lả đến mức bụng sôi ùng ục mà vẫn nén nhịn không biểu hiện ra ngoài.

Sau khi ông cụ ăn xong, Ngũ Nhạc Đình lấy giấy ăn lau miệng cho ông, rồi mới ngồi xuống một bên bắt đầu dùng bữa. Đồ ăn sớm đã nguội ngắt, trước đó vốn dĩ rất thơm nhưng giờ mới ăn thì chẳng thấy có vị gì, chỉ có thể ăn cho đầy bụng.

Trong lúc dùng bữa, Ngũ Nhạc Đình không hề nhăn mày vì thức ăn đã lạnh tanh, khó nuốt. Ông Do Nông vẫn luôn để ý nhìn cô.

Sau bữa ăn, ông cụ nằm ngủ trưa. Ngũ Nhạc Đình cũng thấy hơi buồn ngủ, nhìn sang chiếc giường bên cạnh, muốn lên đó đánh một giấc, nhưng vẫn nhịn được. Cô lấy di động ra chơi game.

3 giờ chiều, ông Do Nông tỉnh dậy, nói với Ngũ Nhạc Đình là muốn đi tiểu. Ngũ Nhạc Đình vào nhà vệ sinh lấy xô, khẽ vén chăn lên, mới phát hiện nửa thân dưới của ông cụ không mặc gì, hiển nhiên là để tiện đi vệ sinh. Ngũ Nhạc Đình hơi đỏ mặt, cô thầm nhắc nhở mình công việc của mình là chăm sóc bệnh nhân, nên chẳng có gì phải xấu hổ. Cô đặt xô vào thân dưới của ông cụ. Sau đó mang vào nhà vệ sinh rửa sạch.

Lát sau, Ngũ Nhạc Đình bê một chậu nước nóng từ nhà vệ sinh đi ra, nói với ông cụ, “Ông Do, để cháu lau mặt cho ông.”

Ông Do Nông gật gật đầu.

Sau khi dùng chiếc khăn bông nóng lau mặt cho ông cụ, Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Ông có muốn lau qua người không?”

“Cô lau ngực và lưng cho tôi là được rồi.” Ông cụ Do Nông nói.

“Được ạ.” Sau khi giúp ông cụ cởi cúc rồi cởi áo ra, Ngũ Nhạc Đình bất ngờ nhìn thấy món đồ trang sức đeo trước ngực ông cụ, bất giác kêu lên, “Ồ, là trái tim của biển cả!”

Ông cụ Do Nông sửng lại, “Cô nói gì?”

“A... cháu xin lỗi, cháu đang nói về chiếc mặt dây chuyền ông đeo. Đó là loại đá quý cháu thích nhất.”

Ông cụ Do Nông cúi đầu nhìn viên đá lộng lẫy đang phát ra những tia sáng màu xanh nhàn nhạt trên ngực mình, bất giác cười bảo, “Cô gọi nó là gì?”

“Trái tim của biển cả. Cháu biết thế qua phim Titanic.” Ông cụ Do Nông chăm chú nhìn mặt dây chuyền, lắc đầu bảo, “Không, nó không được gọi là trái tim của biển cả, Tên của nó là ‘Viên kim cương hi vọng xanh’.”

“Đúng, đúng... kim cương hi vọng xanh. Nó là nguyên mẫu của trái tim của biển cả, một trong những bảo vật quý hiếm nổi tiếng nhất trên thế giới.” Ngũ Nhạc Đình lộ vẻ kích động xen lẫn buồn phiền, “Thật đáng tiếc, lúc thấy nó một năm trước, cháu lại không mua, giờ thì chẳng tìm được rồi.”

Ông cụ Do Nông nhướn một bên lông mày, hỏi với giọng điệu cực kì hứng thú, “Một năm trước cháu đã nhìn thấy nó? Và còn quyết định mua sao?”

“Đúng vậy, lúc đó là kỳ nghỉ hè, cháu cùng bạn tới Đại Lý du lịch. Trong một cửa hàng bán đồ trang sức nhỏ ở thành cổ, cháu đã nhìn thấy viên đá mình ao ước đêm ngày là viên trái tim..., không phải, là viên kim cương hi vọng xanh. Nó gợi cháu nhớ đến câu chuyện tình yêu đẹp đẽ mà bi thương trong phim. Cháu thực sự rất muốn có nó. Nhưng chủ cửa hàng hét giá 160 tệ và không cho mặc cả...” Ngũ Nhạc Đình có chút xấu hổ nói, “Ông cần biết là lúc đó cháu chỉ là sinh viên nghèo lưng đeo ba lô đi du lịch bụi, nên với cháu mà nói 160 tệ không phải là một con số nhỏ. Còn giờ cháu hối hận rồi, vì sau này cháu chẳng thể nào tìm thấy viên kim cương hi vọng xanh được làm giả giống thật đến vậy. Để lỡ cơ hội đó thật đáng tiếc.”

Ông cụ Do Nông thoải mái cười, “Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi...”

“Ông Do, cháu khiến ông cười chê rồi.” Ngũ Nhạc Đình đỏ mặt nói, “Có được viên đá quý đẹp và lãng mạn vậy hẳn là mơ ước của mỗi một cô gái, dù cho chỉ là đồ giả, đồ nhân tạo cũng được. Nhưng, cháu không ngờ ông cũng thích viên đá này.”

“Đúng vậy, một ông già khú đế như tôi đeo viên kim cương xanh lấp lánh bắt mắt thật chẳng ra thể thống gì.” Ông cụ Do Nông lại cười.

“A, ông Do, cháu không có ý đó.” Mặt Ngũ Nhạc Đình lại càng đỏ hơn. Cô chăm chú nhìn viên đá có màu xanh đậm, như thể đã đắm chìm trong giấc mộng, “Nhưng, viên kim cương hi vọng xanh này của ông thực sự rất đẹp. So với viên đá cháu thấy ở Đại Lý

thì nó còn trong và sáng bóng hơn hẳn. Giờ với kỹ thuật làm giả cao cấp kiểu này quả nhiên có thể biến đồ giả thành đồ thật được rồi. Cháu dám nói, chiếc mặt dây chuyền này của ông nhất định không rẻ.”

“Vậy cô đoán thử xem, nó đáng bao nhiêu tiền?” Ông Do Nông rất hứng thú, nhìn Ngũ Nhạc Đình.

Ngũ Nhạc Đình nghĩ nghĩ. “Cháu nghĩ, chắc phải 300 tệ thì mới mua được.”

Một lần nữa, ông cụ lại cười to, như thể lâu rồi ông chưa vui như vậy.

Ngũ Nhạc Đình nhận ra có thể mình đã làm trò cười, cô sửa lại nói, “A... chắc phải hơn 1000.”

Ông cụ Do Nông cười đến mức lưng chẳng thể uốn thẳng. Ngũ Nhạc Đình không dám đoán tiếp. Cô đợi ông cụ cười dứt, mới hỏi, “Ông Do, mặt dây chuyền này đáng giá bao nhiêu vậy?”

Ông cụ Do Nông hít sâu vào một hơi, nói, “Thực ra, tôi cũng không chắc, thứ này không phải do tôi mua mà là người khác tặng.”

“Ồ, ra là vậy.”

Ông Do Nông nhìn chằm chằm vào mắt Ngũ Nhạc Đình nói, “Cô muốn biết câu chuyện về viên kim cương hi vọng xanh không?”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra một hồi. “Thực ra, hình như trước đây cháu đã đọc được ở cuốn sách nào đó rồi, viên kim cương hi vọng xanh thần bí này hình như chẳng phải thứ tốt lành gì, tựa như nó bị nguyền là sẽ mang đến vận rủi cho người sở hữu nó. Đương nhiên, ý cháu ở đây là đồ thật, chứ không phải đồ mô phỏng.”

“Xem ra cô cũng đã biết rồi.” Ông Do Nông nói, “Không sai, viên kim cương này còn được gọi là ‘viên kim cương mang vận rủi’. Theo truyền thuyết, những người sở hữu nó đều lần lượt chết một cách rất bí ẩn.”

“Những truyền thuyết này là thật ạ?” Ngũ Nhạc Đình mở to mắt hỏi.

“Vào khoảng những năm 1660, người ta phát hiện thấy một viên kim cương màu xanh đậm rất to ở khu mỏ Kollur nổi tiếng ở Ấn Độ. Một thương nhân người Pháp đã bỏ tiền ra mua nó, sau khi gia công, ông ta tặng nó cho đức vua nước Pháp, thời bấy giờ là Louis XIV. Nhà vua rất thích viên cương này, ngài đưa cho các thợ kim hoàn cung đình gia công chế tác lại, làm thành món đồ trang sức được dùng trong các nghi lễ. Sau khi vua Louis XIV qua đời, viên kim cương này được trao tặng lại cho cháu nội của ông, tức Louis XIV”.

“Họ gặp vận rủi chưa?”

Ông Do Nông cười nói, “Xem ra môn lịch sử tự chọn ở trường của cô chưa đề cập đến phần này. Vua Louis XIV sống đến năm 77 tuổi, thời gian cầm quyền kéo dài bảy mươi hai năm, là một trong những vị vua tại vị lâu nhất trong lịch sử thế giới, và cũng rất được dân chúng yêu mến; còn về Louis XV, tuy qua đời vì mắc bệnh hoa liễu, nhưng ông ấy cũng sống đến năm 64 tuổi, ngoài ra không gặp phải rủi ro gì đặc biệt.”

Ngũ Nhạc Đình ngẫm nghĩ nói, “Vậy ý ông là, viên kim cương hi vọng xanh không mang lại vận rủi cho con người như truyền thuyết nói.”

“Trước hết đừng kết luận vội. Ta hãy xem sự việc xảy ra tiếp sau đó.” Ông cụ Do Nông nói, “Về sau viên kim cương được truyền lại cho vua Louis XVI. Đây là vị vua vô cùng nổi tiếng trong lịch sử nước Pháp. Vợ ông, hoàng hậu Marie Antoinette cũng rất nổi tiếng bởi vẻ đẹp và sự xa hoa của mình. Kết quả, hai người bọn họ về sau đều bị đưa lên đoạn đầu đài. Và viên kim cương màu xanh này hình như có mối liên hệ vi diệu nào đó với vận mệnh của họ.”

“Ồ, liên hệ gì ạ?” Ngũ Nhạc Đình rõ ràng rất hứng thú.

“Marie Antoinette là một đại mỹ nhân nên rất được Louis XVI sủng ái. Khi ông ấy tặng Marie Antoinette viên kim cương màu xanh cao quý, đẹp đẽ, nó đã lập tức trở thành món đồ mà Marie Antoinette yêu thích nhất. Gần như ngày nào hoàng hậu Marie cũng đeo nó, yêu thích không muốn rời tay. Bấy giờ, viên kim cương này chưa được gọi là viên kim cương hi vọng xanh, mà được gọi là ‘viên kim cương xanh trên vương miện nhà vua’.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú nghe như bị hấp hồn. “Về sau, đại cách mạng Pháp bùng nổ, vua Louis và hoàng hậu Marie Antoinette bị giam cầm. Tương truyền rằng viên kim cương kia không còn trên người họ. Rất kì lạ, đúng không? Hoàng hậu Marie Antoinette sao có thể từ bỏ viên kim cương đó chứ? Và vào năm 1792, khi vua Louis XVI và hoàng hậu Marie Antoinette còn chưa bị xử trảm, có sáu tên trộm đã đột nhập vào kho báu hoàng gia để ăn trộm viên kim cương kia.”

Nói đến đây, ông Do Nông cố tình dừng lại, như để lôi kéo sự chú ý. Ngũ Nhạc Đình sốt ruột hỏi, “Sau đó thì thế nào? Sáu tên trộm đó có lấy được không?”

“Có người nói, chúng đã thuận lợi lấy trộm được viên kim cương và vượt biên chạy sang London. Nhưng có người thì nói không phải vậy.”

“Vậy chúng chưa lấy trộm được?”

“Rất khó để xác định. Người ta nói với nhau, những thứ chúng trộm được chỉ là một ít châu báu bình thường.

Còn viên ‘kim cương xanh trên vương miện nhà vua’ thì chúng hoàn toàn không tìm thấy.”

Ngũ Nhạc Đình nghe đến mức mê mẩn, “Thế lạ quá, viên kim cương đó không có trên người hoàng hậu Marie Antoinette, cũng không bị bọn trộm mang đi, thì có thể ở đâu được cơ chứ?”

“Đây là một câu đố thiên cổ. Không có bất kì bộ tài liệu lịch sử nào ghi chép lại tung tích của ‘kim cương xanh trên vương miện nhà vua’. Hình như họ thà tin viên kim cương này đã bị mấy tên trộm kia mang đi, cũng không muốn tin nó cứ thế biến mất.”

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi, rồi nói, “Vậy nhưng, chẳng phải sau này viên kim cương đó đã lại xuất hiện sao?”

“Đúng vậy, vào năm 1830 nó mới xuất hiện lại. Thế nhưng, câu hỏi đặt ra là, trong bốn mươi năm kia, viên kim cương rốt cuộc đã ở trong tay ai? Vì sao sau này nó lại xuất hiện?”

“Đúng thế, vì sao nhỉ?”

Ông Do Nông nhướn mày. “Vừa xong tôi đã nói rồi, không có cuốn sách nào ghi lại chuyện này cả.”

Ngũ Nhạc Đình rõ ràng rất thất vọng. “Nói vậy, chúng ta vĩnh viễn chẳng thể nào biết được chân tướng.” “Không.” Ông Do Nông khề khàng nhả ra một từ.

Khoảnh khắc ấy, Ngũ Nhạc Đình dán mắt vào chờ đợi ông cụ.

“Tôi biết.” Ông cụ nói.

Ngũ Nhạc Đình há miệng, “Nhưng, ông nói không có cuốn sách ghi chép lại cơ mà.”

“Đúng, nhưng tôi biết.” Ông lại nhấn mạnh một lần nữa, “Và tôi còn có thể cho cô biết, làm thế nào mà viên kim cương này lại trở thành ‘viên kim cương mang vận rủi’.”

CHƯƠNG

4

Ngũ Nhạc Đình cảm thấy lời ông cụ Do Nông nói vô cùng mâu thuẫn, cô không thể không chỉ ra,

“Ông Do, ông nói không có cuốn sách nào ghi lại chuyện này, rồi ông lại nói ông biết chân tướng, sao có thể thế?”

Ông cụ Do Nông nín lặng hồi lâu. “Tôi có nói cô cũng sẽ không tin.”

“Ông khẳng định chắc chắn như vậy à?”

“Đúng, tôi cực kì chắc chắn. Bởi vậy, đừng quan tâm làm thế nào tôi biết những điều này, mà hãy nghe tôi nghe hết câu chuyện này đã. Sau đó cô sẽ tự đưa ra phán đoán.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu.

“Vừa rồi đã nói đến đâu nhỉ... À, Louis XVI và hoàng hậu Marie Antoinette không mang viên kim cương theo người, và mấy tên trộm đó cũng không trộm được viên kim cương từ trong cung điện, vậy viên kim cương đó rốt cuộc ở đâu?”

“Đúng thế, thật khiến người ta thấy khó hiểu.”

Ông cụ Do Nông lại nói, “Trên thực tế không thần bí như cô tưởng tượng đâu. Sự thật là, trước khi bị giam giữ, hoàng hậu Marie Antoinette đã đoán trước được kết cục của bản thân, bà ý thức được rằng mình có thể bị đưa lên đài xử tử. Vậy nên bà ấy đã ra một quyết định, sẽ chết cùng viên kim cương mình yêu thích nhất kia, để nó bồi táng cùng với mình.”

“A, ý ông là...”

“Đúng, hoàng hậu Marie Antoinette không dám bất chấp tất cả trực tiếp đeo viên kim cương tuyệt đẹp này vào nhà ngục, lại càng không thể đeo nó lên đài xử tử, bà bị mọi người căm ghét vì thói xa hoa và lãng phí. Thế nên bà đã âm thầm giấu viên kim cương vào chỗ nào đó trên người, đem nó ra khỏi lâu đài, nơi vợ chồng bà bị giam giữ.”

Vào ngày xử tử, Marie Antoinette mới 38 tuổi, còn Louis XVI chỉ hơn bà ấy một tuổi”, ông Do Nông ngừng lại một lát, “cô có biết bài diễn thuyết của vua Louis XVI trước lúc bị hành quyết không?”

“Cháu biết có chuyện như vậy, song không rõ cụ thể thế nào.”

“Đó là những lời ăn năn chân thành tha thiết. Ông ấy gửi lời xin lỗi đất nước và nhân dân, hi vọng trước lúc ông ấy chết họ có thể tha thứ cho ông ấy...” Không biết vì sao, Ngũ Nhạc Đình cảm thấy lúc nói đến đây, ông Do Nông lại mơ hồ lộ vẻ đau buồn. Và lời ông cụ nói cũng chẳng giống như đang kể chuyện, mà như đang đắm chìm trong đoạn hồi ức nào đó. “Mọi người cho rằng Louis XVI là một vị vua tàn bạo và chuyên quyền. Thực tế ông ấy là một kẻ nhu nhược, không có hứng thú với chính trị, nhưng lại rất thích nghiên cứu tìm hiểu về khóa... Tất nhiên, chuyện ông ấy đắm chìm trong mỹ sắc

là có thật, song khó có người đàn ông nào không bị mê hoặc khi đứng trước mỹ nhân tuyệt sắc như Marie Antoinette...”

Nói đến đây, ông cụ bỗng dừng lại, như ý thức được mình đang lạc đề, cũng có thể là ý thức được một vài thứ khác. Ông khẽ lắc đầu, tiếp tục nói, “Sau khi hoàn thành xong bài diễn thuyết, Louis XVI liền bị chặt đầu. Tiếp sau đó là hoàng hậu Marie Antoinette. Ngược lại với vua Louis XVI, hoàng hậu Marie Antoinette không nói một lời nào, chỉ yên lặng kê đầu vào máy chém, chấp nhận hình phạt.

Nói đến đây, tôi nhớ một vài thư tịch của người đời sau có ghi rằng, lúc Marie Antoinette bị đẩy lên đoạn đầu đài, bà đã giẫm lên chân đao phủ, khi đó bà ấy đã nói, ‘Xin lỗi, ông biết mà, không phải là tôi cố ý’, đấy hoàn toàn chỉ là hư cấu. Thực tế lúc bấy giờ Marie không nói một lời nào. Còn dân chúng bên dưới thì cho rằng người đàn bà này bị xử rất đúng tội, nên đương nhiên bà ta chẳng thể nói gì. Thế nhưng sự thật lại không phải vậy.”

Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Vì sao bà ấy chẳng lời nào?” Ông Do Nông nhìn chằm chằm vào mắt Ngũ Nhạc Đình, “Cô quên vật quan trọng kia rồi à? Viên kim cương xanh trên vương miện nhà vua.”

“Ồ, ý ông là...” Ngũ Nhạc Đình bất giác đưa tay bưng miệng.

“Đúng vậy, lúc đó viên kim cương kia được Marie ngậm trong miệng!”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra hồi lâu. Dù chuyện này có thật hay không, cô cũng đã bị chấn động mạnh. “Ôi trời, thật không thể tưởng tượng nổi! Hoàng hậu Marie lại yêu thích viên cương kia đến mức độ đó!”

Ông cụ Do Nông nói, “Hãy thử nghĩ xem, viên kim cương hi vọng xanh giả ở Đại Lý đã có thể khiến cô say như điệu đờ, hưởng chi đồ thật, viên kim cương đấy đúng là rất có sức mê hoặc, đặc biệt là với phái nữ.”

Ngũ Nhạc Đình thừ ra, rồi bỗng dưng nhìn ‘viên kim cương hi vọng xanh’ trước ngực ông cụ. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ viên kim cương trong suốt, lóng lánh, tựa hồ như tinh linh đang nhảy múa trước mắt. Cô mơ màng nói, “Cháu cảm thấy, viên kim cương ông đeo dường như cũng có sức mê hoặc như vậy...”

“Cô Ngũ Nhạc Đình, nhờ cô cài khuy áo lại giúp tôi, được không?” Ông Do Nông hiền từ nói. Ngũ Nhạc Đình làm theo.

“Câu chuyện còn chưa kể hết.” Ông Do Nông nói tiếp, “Sau này viên kim cương được bá tước xứ Provence, em trai của Louis XVI tìm thấy sau khi lấy lại được ngai vàng và trở thành Louis XVIII.¹”

¹ Sau khi Louis XVI bị đưa lên máy chém năm 1793, Louis XVII (con trai vua Louis XVI), lên ngôi vua khi mới 8 tuổi. Nhưng hai năm sau, năm 1795, Louis XVII chết vì dịch bệnh. Tước vị Vua Pháp sau đó thuộc về Louis XVIII (em trai vua Louis XVI). Nhưng phải đến năm 1814 Louis XVIII mới nắm thực quyền.

Ngũ Nhạc Đình định hỏi “Làm thế nào ông biết được?”, nhưng cô nhớ đến lời Viện

trường đã nói với mình, cô không tiếp tục cố chấp truy hỏi vấn đề đến cùng nữa, chuyển sang hỏi, “Sau khi tìm thấy viên kim cương kia, Louis XVIII chắc sẽ luôn luôn mang theo bên mình ạ?”

“Nếu thế thì sau này nó đã chẳng bị gọi là ‘viên kim cương mang vận rủi’.” Ông cụ Do Nông nói.

“Vậy ông kể tiếp đi, sau đây viên kim cương đó đã trải qua những chuyện gì?”

“Chuyện Louis XVIII bí mật giữ ‘viên kim cương xanh trên vương miện nhà vua’ bên người, dường như không có bất kì ai biết. Sau khi ông ấy qua đời, báu vật này được truyền lại cho cháu nội của ông ấy, cũng chính Louis XIX sau này. Nhưng vương triều phong kiến của nước Pháp khi đó tới giai đoạn suy tàn. Sau khi bị buộc rời bỏ ngai vàng, Louis XIX mang theo viên kim cương lưu lạc đến nước Ý, đó là năm 1830. Và thế là ‘viên kim cương xanh trên vương miện nhà vua’ đã ‘mất tích’ bốn mươi năm lại lưu lạc đến dân gian như vậy đây.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu về chuyện chú.

“Năm 1844, Louis XIX qua đời, viên kim cương đã rơi vào tay một nhà sưu tầm người Anh tên là Thomas Hope, một người bạn thân của Louis XIX lúc còn sinh thời. Bởi cái tên ‘Hope’ trong tiếng Anh có nghĩa là ‘hi vọng’ nên viên kim cương được ông thay đổi thành ‘viên kim cương hi vọng xanh’.”

“Hóa ra nguồn gốc của cái tên ‘viên kim cương hi vọng xanh’ là như vậy”, Ngũ Nhạc Đình nói, “vậy tại sao về sau nó bị xem là ‘viên kim cương mang vận rủi’?” “Đó là bởi bắt đầu từ thế kỷ XX, rất nhiều người trong tổng số hơn chục người từng là chủ nhân của viên kim cương đó đều qua đời vì tai nạn. Đủ kiểu tai nạn như tai nạn xe cộ, chết đuối, tự sát, bị đâm... đều rơi trúng những người sở hữu ‘viên kim cương hi vọng xanh’. Họ đều là những người không cùng quốc tịch, không cùng hoàn cảnh sống, song cuối cùng đều không tránh được vận rủi.”

“Trời đất, đáng sợ quá đi mất.” Ngũ Nhạc Đình sững sờ nói, “Vậy, tàu Titanic gặp nạn trên biển cũng do có liên quan đến nó?”

“Không.” Ông cụ Do Nông cười nói, “Cô gái đáng mến, đó là phim ảnh. Viên kim cương hi vọng xanh cơ bản chưa từng xuất hiện trên tàu Titanic. Viên ‘trái tim của biển cả’ trong bộ phim cô yêu thích chỉ là một viên kim cương mà đạo diễn hư cấu ra. Nhưng đúng là nó được lấy nguyên mẫu từ viên kim cương hi vọng xanh.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ gật đầu, “Cháu hiểu rồi... Vậy tại sao viên kim cương hi vọng xanh lại mang vận rủi đến cho người sở hữu nó? Lẽ nào... nó bị nguyền rủa?”

Ông cụ Do Nông nói, “Mọi người nói chung đều cho là vậy. Điều này phù hợp với suy đoán và logic của quần chúng.”

Ngũ Nhạc Đình nhận ra trong lời ông cụ còn có ẩn ý, “Ông Do, ý ông là, thực tế không như vậy, bên trong còn ẩn tình khác?”

Ông cụ trầm ngâm hồi lâu, đáp, “Mọi người thường cho rằng viên kim cương hi

vọng xanh mang lại rủi ro, mà không nghĩ đến khả năng khác.”

Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Khả năng gì ạ?”

Ông cụ trầm giọng đáp, “Trên người những người này đều có một đặc điểm chiêu mời rủi ro nào đó và vừa hay họ lại đeo viên kim cương hi vọng xanh trên người.”

“Gì cơ?” Ngũ Nhạc Đình nghe mà không hiểu.

“Cô không cần làm rõ ngay lúc này. Nếu đủ thông minh thì sau này cô sẽ hiểu thôi.” Ông cụ Do Nông nói đầy ẩn ý.

Ngũ Nhạc Đình trầm ngâm suy ngẫm một hồi, nói, “Viên kim cương hi vọng xanh giờ ở đâu ạ?”

“Theo tin chính thức cho biết, vào năm 1958 một thương nhân châu báu tên là Winston đã quyên tặng viên kim cương đó cho viện bảo tàng Smithsonian. Hiện nó đang ngoạn ngoạn nằm trong một tủ kính chống đạn. Từ khi viên kim cương được quyên tặng thì mọi rủi ro đều biến mất.”

Một lần nữa, Ngũ Nhạc Đình nghe ra huyền cơ trong lời ông cụ, “Ông Do, liệu sự thực có thật vậy không?”

Ông cụ Do Nông chăm chăm nhìn vào mắt Ngũ Nhạc Đình, “Cô đúng là một cô gái thông minh và nhạy cảm.” “Lẽ nào bên trong đúng là còn có ẩn tình?”

Ông cụ hạ mí mắt, ngẫm nghĩ rất lâu, rồi ngược nhìn Ngũ Nhạc Đình đáp, “Được rồi, nói chung câu chuyện về viên kim cương hi vọng xanh đến đây là kết thúc. Nhưng, rất lâu rồi tôi chưa gặp cô gái nào như cô. Tôi định cho cô biết chân tướng sự thật.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn ông cụ đầy mong chờ.

Ông cụ nói, “Về quá trình lưu lạc của viên kim cương này có rất nhiều dị bản khác nhau. Cho đến giờ, chủ nhân thật sự của viên kim cương vẫn đang phải trải qua số mệnh li kì, cổ quái, thần bí, khó đoán, người thường khó có thể hình dung. Song tôi có thể cho cô biết, hiện giờ cô là một trong số vài người trên thế giới biết được thông tin đó.”

Ngũ Nhạc Đình sững sờ nhìn ông cụ chăm chăm, cảm thấy lời đối phương nói dường như có một ma lực hấp dẫn không thể kháng cự và không thể nghi ngờ. Cô vốn định hỏi, ông biết được những điều này từ đâu? Qua sách báo hay qua tivi? Song giờ cô cho rằng không cần phải xác minh nữa.

Quả là quá kì diệu. Tuy câu chuyện ông cụ Do Nông kể hoàn toàn không thể tra cứu, nhưng lời tường thuật rõ ràng, chi tiết, cùng cách thể hiện tự nhiên, giàu cảm xúc của ông thì cứ như thể ông đang kể lại trải nghiệm của chính mình.

Ngũ Nhạc Đình hiện giờ không thể ngờ rằng, không lâu sau đó, cô sẽ hiểu hết những chỗ bản thân nghe mà còn chưa hiểu trong những lời ông cụ Do Nông nói hôm nay, và kết quả này sẽ khiến cô thấy sờn tóc gáy và vô cùng kinh hãi.

CHƯƠNG

5

Sau năm ngày đến làm việc ở bệnh viện chăm sóc người bệnh nặng sắp mất, Ngũ Nhạc Đình cảm thấy bản thân đã bắt đầu thích nghi. Thích nghi với công việc này giúp cô lập được thời gian biểu làm việc nghỉ ngơi mới, quen với nội dung công việc và cả ông cụ Do Nông kì lạ này.

Hàng ngày, vào lúc 7 rưỡi sáng, cô đã ra khỏi căn hộ thuê trọ của mình, bắt xe ra ngoại ô, bỏ ra hai mươi mấy phút cuộc bộ trên con đường núi uốn lượn quanh co. Trước 9 giờ sáng, cô có thể thành thoi tới cổng chính bệnh viện. Do tính đặc thù của công việc nên Ngũ Nhạc Đình thường không dừng lại ở những nơi khác trong bệnh viện. Cô thường đi thẳng lên tầng bốn, tới văn phòng làm việc của Viện trưởng, báo với ông ta một tiếng là mình đã đến, rồi lên thẳng tầng năm, tới phòng bệnh của ông Do Nông.

Thường vào tầm giờ này, ông cụ Do Nông đã dậy. Bữa sáng Mạch phu nhân mang lên đã được chuẩn bị sẵn để trên bàn trà. Ngũ Nhạc Đình giúp ông cụ đánh răng, đi vệ sinh rồi cho ông ăn sáng.

Thời gian sau đó rất nhàn rỗi. Ngũ Nhạc Đình chọn cách tiêu phí thời gian như xem tivi, nghe nhạc, đọc sách, chơi game trên điện thoại... Trên thực tế, ngoài việc bón cho ông cụ ăn, giúp ông rửa tay, trở mình, lau người và nói chuyện ra thì Ngũ Nhạc Đình cảm thấy công việc này nhàn như đang đi nghỉ. Mà lương thì cao tận 8000 tệ. Đúng như lời Viện trưởng đã nói lúc trước, đây là công việc tốt khó mà có được.

Có một điểm không thể không nhắc đến, vốn dĩ Ngũ Nhạc Đình nghĩ làm việc này lâu rất nhàm chán vô vị, song ít nhất đến giờ cô hoàn toàn không cảm thấy thế. Nguyên do là bởi, ông cụ thường nói chuyện về một vài đề tài rất thú vị, kiểu như truyền thuyết về viên kim cương hi vọng xanh mấy ngày trước. Những câu chuyện ông Do Nông kể luôn liên quan đến các nhân vật và sự kiện thực trong lịch sử, và những nội tình cùng bí mật không ai hay biết mà ông cụ chỉ ra lại khiến người nghe thấy rất kinh ngạc bất ngờ.

Sáng hôm nay, sau khi dùng xong bữa sáng, Ngũ Nhạc Đình vừa mới ngồi xuống thì có tiếng gõ cửa từ ngoài vọng vào, một bác sĩ nam mặc thường phục bước vào phòng.

Sở dĩ cô nhận ra người này là bác sĩ là bởi anh ta đeo một chiếc ống nghe y tế trên cổ, còn tay thì xách hộp dụng cụ y tế. Vị bác sĩ nam này khoảng hơn 30 tuổi, đeo một cặp kính, vóc người cao ráo, rất nho nhã. Anh ta nhìn Ngũ Nhạc Đình cười, “Chào cô, tôi là Lăng Dịch, hàng tuần tôi đều đến kiểm tra sức khỏe định kỳ cho ông cụ.”

“Chào anh, bác sĩ Lăng, tôi là Ngũ Nhạc Đình.” “Tôi có nghe nói cô là người đẹp mới tốt nghiệp Đại học Y, Viện trưởng quả chẳng nói quá chút nào.”

“Anh quá khen.” Đúng là người rất biết ăn nói, Ngũ Nhạc Đình thấy có thiện cảm với bác sĩ này.

Lăng Địch tới bên giường ông cụ, mỉm cười hỏi, “Ông Do, tuần này ông cảm thấy thế nào?”

“Không thấy gì khác. Anh không cần phải kiểm tra đâu.” Ông cụ Do Nông bảo.

“Vẫn nên kiểm tra qua như thường lệ đi ạ, đây là quy định của bệnh viện rồi.”

“Là quy định của Viện trưởng các anh chứ.” Ông cụ cãi chính.

Lăng Địch đưa mắt nhìn về phía Ngũ Nhạc Đình. Anh ta im lặng đeo ống nghe y tế lên tai, cởi áo ông cụ, rồi áp ống nghe lên ngực.

Ngũ Nhạc Đình một lần nữa lại nhìn thấy ‘viên kim cương hi vọng xanh’ trên ngực ông cụ. Nhưng bác sĩ Lăng Địch lại chẳng nhìn hay liếc mắt lấy một lần. Anh ta chuyên tâm nghe tim phổi ông cụ.

Tiếp đó, bác sĩ Lăng đo nhịp tim, huyết áp, kiểm tra khoang miệng cho ông cụ, rồi lật giở xem trên người ông có vết loét nào hay không. Sau khi hoàn tất mọi công việc kiểm tra thông thường, anh ta bảo ông cụ, “Ông Do, mọi thứ đều bình thường cả.”

Ông Do Nông chẳng nói gì. Ngũ Nhạc Đình đứng bên khề nhíu mày.

Bác sĩ Lăng thu dọn các dụng cụ y tế, đứng lên. “Tuần sau cháu lại đến.” Anh ta quay về phía Ngũ Nhạc Đình cười một cái, bước ra khỏi phòng.

Ngũ Nhạc Đình thoáng ngần ngừ, rồi theo chân anh ta ra ngoài, khép chặt cửa phòng bệnh lại. “Bác sĩ Lăng.” Ngũ Nhạc Đình gọi.

Lăng Địch quay người lại, “Cô có việc gì à?”

“À... Lúc kiểm tra sức khỏe cho ông cụ xong, anh nói... ‘mọi thứ đều bình thường’?”

“Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

Ngũ Nhạc Đình hạ giọng nói, “Ông ấy... không phải mắc bệnh máu trắng à?”

Lăng Địch ngẩn ra một thoáng. “Ồ, cái này, ban nãy cô ở bên cạnh hẳn đã chú ý thấy, các kiểm tra sức khỏe cơ bản định kỳ cho ông cụ mà tôi làm không gồm cả xét nghiệm máu và xét nghiệm tủy, bởi căn bệnh máu trắng của ông cụ đã sớm được chẩn đoán chính xác, không cần kiểm tra thêm nữa. Thế nên ‘mọi thứ đều bình thường’ mà tôi nói có nghĩa là tình trạng các mặt khác của ông ấy đều ổn.”

Ngũ Nhạc Đình nghi hoặc hỏi, “Ông ấy mắc bệnh máu trắng thật à? Sau mấy ngày ở cùng ông ấy, tôi hoàn toàn chẳng nhìn ra tí gì. Tình trạng sức khỏe của ông ấy có vẻ rất tốt, không khác gì người bình thường.”

Lăng Địch nói, “Chuyên ngành ở đại học của cô là gì?”

“Là nhân khoa.”

Lăng Địch gật đầu nói, “Chẳng trách cô không hiểu rõ về bệnh máu trắng. Ông Do Nông mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính, triệu chứng của bệnh này không rõ ràng, không xuất hiện tình trạng đau đớn dữ dội như bệnh ung thư. Căn bệnh này khiến chức năng tạo máu thông thường của tủy bị tổn hại, rồi xâm nhập vào các cơ

quan, dẫn đến thiếu máu, khiến cơ thể người bệnh gầy rộc đi và ra mồ hôi trộm, lúc nặng có thể bị xuất huyết trong, vậy nên thường thì ta không nhận ra.”

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi nói, “Đúng... ông ấy đúng là rất dễ ra mồ hôi trộm, lần nào ngủ trưa dậy tôi cũng phải lau mồ hôi cho ông ấy.”

“Đó chính là một trong các triệu chứng, hơn nữa càng ngày ông ấy sẽ càng gầy đi.”

Ngũ Nhạc Đình hạ giọng hỏi, “Vậy, ông Do Nông còn sống được bao lâu?”

“Cái này rất khó nói. Qua bệnh án có thể thấy ông cụ đã ở bệnh viện chúng ta hơn bốn tháng rồi. Dựa theo thời gian chờ đợi trước cái chết thông thường thì có lẽ ông ấy còn sống được khoảng năm tháng nữa.”

“Thời gian chờ đợi trước cái chết?” Ngũ Nhạc Đình không hiểu nghĩa là gì.

“Khoảng thời gian trung bình còn lại của một người từ khi được xác định là không thể chữa trị đến lúc chết được gọi là thời gian chờ đợi trước cái chết. Thông thường, giai đoạn này kéo dài khoảng 280 ngày.” Bác sĩ Lăng giải thích với Ngũ Nhạc Đình, “Đây là một con số vi diệu, cô biết tại sao không?”

Ngũ Nhạc Đình lắc đầu.

“Thời gian nằm trong tử cung của một đứa trẻ cũng khoảng hơn 280 ngày, mười tháng hoài thai, đó là thời gian cần thiết để một sinh linh ra đời. Và để đi nốt chặng cuối cuộc đời cũng là 280 ngày, cuộc sống vi diệu như vậy đấy.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ gật đầu, lẩm bẩm nói, “Ông Do Nông đã ở đây bốn tháng?”

Lăng Địch nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Có vấn đề gì sao?” “À, không, chỉ là... ông ấy có nói với tôi một vài câu rất kì lạ.”

“Ông ấy đã nói gì?”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú nhìn Lăng Địch, “Ông ấy nói... đã sống ở đây mười ba năm.”

Lăng Địch ngẩn ra, rồi lập tức cười xòa, “Cô biết chuyện đó là không thể mà.”

“Đúng vậy. Nhưng tôi cứ cảm thấy... có gì đó là lạ.” Ngũ Nhạc Đình thoáng ngừng lại, hỏi, “Bác sĩ Lăng, anh đến bệnh viện chăm sóc người bệnh nặng sắp mất này bao lâu rồi?”

“Sao cô lại chuyển sang hỏi tôi?” Lăng Địch cười hỏi.

“Xin lỗi. Anh có thể cho tôi biết không?”

“Được. Thực ra tôi cũng mới được điều về bệnh viện cách đây không lâu. Chắc khoảng chừng... hơn ba tháng trước.”

“Sau khi về đây, anh liền tiếp nhận hồ sơ bệnh lý của ông cụ.”

“Đúng thế.”

“Là bác sĩ nào giao hồ sơ bệnh lý của ông cụ cho anh?” “Đích thân Viện trưởng giao cho tôi.”

Khóe miệng Ngũ Nhạc Đình khẽ nhếch. “Cô hỏi vậy để làm gì?” Lăng Địch hỏi. “Không có gì...”

Lăng Định nhìn chằm chằm Ngũ Nhạc Đình một hồi, bảo, “Cô là một cô gái chăm chỉ và có trách nhiệm. Cô gái phụ trách việc chăm sóc ông cụ trước đó chưa từng quan tâm đến những vấn đề này.”

Ngũ Nhạc Đình cười gượng.

Lăng Định nói, “Cô chủ động cho tôi biết một số tình hình liên quan đến ông cụ vậy là rất tốt. Cô biết đấy, dù sao mỗi tuần tôi cũng chỉ đến một lần, nên tôi chỉ có thể biết được tình trạng sức khỏe và tinh thần của ông cụ từ cô mà thôi.”

Câu nói này đã thức tỉnh Ngũ Nhạc Đình. “Đúng rồi, nói đến tinh thần, bác sĩ Lăng, anh có cảm thấy ông cụ có vấn đề gì về tâm thần không?”

Lăng Định nhún vai. “Chỉ dựa vào chút ít tiếp xúc giữa tôi và ông ấy thì tôi chẳng nhìn ra. Huống chi tôi cũng đâu phải bác sĩ chuyên khoa tâm thần. Nhưng hồ sơ bệnh lý cho biết ông ấy có bệnh về tâm thần, và hơn thế còn đã được cơ quan kiểm tra uy tín xác nhận.”

Ngũ Nhạc Đình không nói gì.

Lăng Định hỏi, “Sao, cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi không thể nói rõ. Hành vi cử chỉ hàng ngày của ông cụ đều rất bình thường, tư duy diễn đạt cũng rất rõ ràng, rành mạch. Thế nhưng, đôi khi lời ông ấy nói lại khiến tôi...” Ngũ Nhạc Đình dùng tay vẽ một vòng tròn vào không khí, có phần không biết nói thế nào.

“Khiến cô cảm thấy ông cụ quả thực có vấn đề về tâm thần, đúng không?” Lăng Định nói đỡ.

“Đại khái vậy.”

Lăng Định nhìn Ngũ Nhạc Đình, cười đầy ẩn ý sâu xa.

“Bác sĩ Lăng, anh cười gì?” Ngũ Nhạc Đình hỏi. Lăng Định đáp, “Ông cụ rất thích cô.”

“Sao anh biết?”

“Ông cụ gần như không nói chuyện gì với cô gái chăm sóc mình trước đó. Nhưng cô mới đến vài ngày, ông ấy đã chịu trò chuyện với cô. Hơn thế, tôi còn cảm thấy ông ấy nói với cô không hề ít.”

Ngũ Nhạc Đình hạ giọng nói, “Tôi chỉ mong trước lúc qua đời ông ấy có thể vui vẻ, thoải mái hết mức có thể.”

Lăng Định gật đầu nói, “Hoàn toàn đúng, đây là trách nhiệm của chúng ta. Xem ra cô rất hợp với công việc này. Lần này Viện trưởng đã chọn đúng người rồi, thế nhé, tôi phải tới các phòng bệnh khác đây, tuần sau gặp lại.”

“Vâng, chào anh.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ đẩy cửa, đi vào phòng.

Ông cụ Do Nông ngồi trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, không hỏi Ngũ Nhạc Đình ra ngoài làm gì.

Ngũ Nhạc Đình không làm phiền ông, ngồi xuống ghế, đưa tay chống má mắt nhìn chăm chăm, như đang nghĩ ngợi gì.

Buổi trưa, Mạch phu nhân lại mang cơm canh ngon lành lên phòng. Lúc bà quay ra, Ngũ Nhạc Đình theo ra cùng, gọi bà lại.

“Cô gái, có chuyện gì à?” Mạch phu nhân dịu dàng hỏi.

“À, Mạch phu nhân, cháu muốn hỏi chút, cô đến đây từ bao giờ ạ?”

“Ý cháu là vào làm việc ở bệnh viện hả?” “Vâng.”

“Là hai tháng trước. Sao vậy?”

Ngũ Nhạc Đình có phần kinh ngạc, “Cô cũng mới... vào đây làm hơn hai tháng? Cháu tưởng đã cô làm ở đây từ lâu rồi. Cháu thấy cô và mọi người rất quen nhau mà.”

“Đó là bởi tính tôi thân thiện, dễ gần, lại vô tư.

Đừng nói hơn hai tháng, chỉ cần một ngày tôi đã có thể làm quen với tất cả mọi người xung quanh rồi.” Mạch phu nhân cười bảo.

“Đúng thế, cháu có thể nhìn ra. Cháu cảm ơn cô.” “Không sao, tôi đi nhé.”

“Dạ vâng.”

Nhìn theo bóng dáng Mạch phu nhân, trong lòng Ngũ Nhạc Đình thầm trôi dậy cảm giác khác thường.

Chuyện này là thế nào?

Hiện giờ, ngoại trừ Viện trưởng ra, cả ba người tiếp xúc với ông cụ Do Nông là bác sĩ Lăng Định, Mạch phu nhân và bản thân mình đều mới được tuyển vào làm gần đây. Cũng có nghĩa là, trong số mấy người phụ trách việc chăm sóc ông cụ này chưa có ai từng làm việc ở đây quá bốn tháng.

Điều đó chứng tỏ, không ai biết rốt cuộc ông cụ Do Nông đã ở đây bao lâu.

Chỉ là trùng hợp ư? Hay là...

Ngũ Nhạc Đình đột nhiên nhớ đến bản hợp đồng đặc biệt mình đã ký - Yêu cầu cô phải giữ kín mọi chuyện liên quan đến ông cụ Do Nông. Một ý nghĩ chợt lóe lên. Liệu bác sĩ Lăng Định và Mạch phu nhân có phải ký vào bản hợp đồng tương tự vậy không nhỉ?

Hai hàng lông mày của Ngũ Nhạc Đình nhú chặt lại. Cô dần cảm thấy, có lẽ phía sau chuyện này còn ẩn giấu bí mật nào đó không thể để người khác biết.

CHƯƠNG

6

Sau giấc ngủ trưa, ông cụ Do Nông ngồi dậy, như thường lệ, Ngũ Nhạc Đình lại giúp ông rửa mặt mũi, lau mồ hôi. Ông cụ chú ý đến một cuốn sách đang mở đặt trên bàn trà, hỏi, “Cô xem sách gì thế?”

“Là cuốn Lịch sử thế giới, bản mới ông à.”

“Có phải sau khi nghe những câu chuyện tôi kể, cô mới mua về xem?”

Ngũ Nhạc Đình thừa nhận đáp, “Đúng vậy, những chủ đề ông kể với cháu mấy hôm nay khiến hứng thú đối với lịch sử, đặc biệt là lịch sử khoa học của cháu tăng mạnh. Cuốn sách này là cháu mới mua tối qua.”

Ông cụ Do Nông cười nhạt. “Đáng tiếc, loại sách này chỉ có thể dùng để giải trí thôi.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Ông Do, cuốn sách này không phải cháu mua ngoài vỉa hè đâu, mà là ở trong một hiệu sách lớn, là bản xuất bản chính thức đó ạ.”

Ông cụ cười bảo, “Tôi biết. Về hình thức quy cách thì không vấn đề gì, nhưng e là rất nhiều nội dung bên trong lại không chân thực.”

“Ý ông là chúng đã bị hư cấu giống như câu chuyện Newton bị quả táo rơi trúng, từ đó tìm ra luật hấp dẫn.” “Không hoàn toàn là vậy.” Ông cụ lắc đầu nói, “Câu chuyện này về Newton chỉ là sự chỉnh sửa nghệ thuật đối với sự thật, nhưng không làm thay đổi sự thật đó. Còn một vài câu chuyện khác trong lịch sử khoa học thì không đơn giản như vậy, chúng hoàn toàn là sự bẻ cong và bịa đặt, thậm chí là âm mưu và sự lừa dối đối với chân tướng sự thật.”

Ngũ Nhạc Đình giúp ông cụ lau người xong, rồi vào nhà vệ sinh đổ nước. Sau khi đi ra, cô nói, “Ông Do, ông muốn đọc cuốn sách này không?”

Ông cụ đưa tay ra, nhắc cô, hai tay mình đã bị cố định, “Làm thế nào tôi đọc được chứ?”

Ngũ Nhạc Đình mang sách đến trước mặt ông cụ, ngồi xuống bên cạnh, “Cháu có thể đọc cho ông nghe.”

“Được, nếu cô bằng lòng.”

“Đây là công việc của cháu mà.” Ngũ Nhạc Đình khẽ mỉm cười nói, “Ông muốn bắt đầu nghe từ đâu? Từ trang đầu nhé?”

“Không cần, cô cứ giở đại một trang, đọc một vài đoạn cho tôi nghe là được rồi.”

“Được.” Ngũ Nhạc Đình nói, “Vậy đọc trang cháu đang xem đi. Vào mùa hè thu năm 1859, Walter Scott, biên tập của tạp chí danh tiếng nước Anh The Quarterly Review nhận được bản in thử cuốn sách mới của nhà tự nhiên học Charles Darwin. Scott đọc hết toàn bộ cuốn sách với hứng thú bừng bừng. Ông cho rằng cuốn sách này có một vài giá trị, song e ngại chủ đề hạn hẹp của nó chưa đủ để thu hút số đông bạn đọc. Ông yêu

cầu Darwin viết một cuốn sách về Columba¹...”

¹ Là một chi chim trong họ Columbidae.

“Được rồi, hãy dừng lại ở đây.” Ông Do Nông ngắt mạch đọc của Ngũ Nhạc Đình.

“Ông Do, sao vậy?” Ngũ Nhạc Đình hỏi, cô phát hiện thấy sắc mặt ông cụ nhìn có phần không được thoải mái.

“Lật qua mấy trang đó đi, tôi không muốn nghe đoạn này.”

“Vừa rồi là ông bảo cháu đọc đại đi mà...”

“Đúng, rất xin lỗi. Thế nhưng... tôi không ngờ cô đang đọc đến phần về Darwin.”

“Phần này thì sao ạ?”

Ông cụ thoáng trầm ngâm, “Nó gợi tôi nhớ lại chuyện không vui.”

“Được, nếu ông không muốn nhắc...” Ngũ Nhạc Đình chuẩn bị lật sang trang khác.

“E là đã muộn rồi...” Ông cụ ngửa mặt, than thở, “Từ lúc cô nhắc đến cái tên Charles Darwin, những kỷ niệm đau khổ đó của tôi đã tràn về như nước thủy triều.”

Ngũ Nhạc Đình ý thức thấy sớm muộn gì ông cụ cũng sẽ nói thôi. Cô lặng lẽ ngồi bên, chờ đợi.

Ông cụ lại thở dài, hỏi, “Cô biết bao nhiêu về Charles Darwin?”

Ngũ Nhạc Đình nhún vai, “Chỉ giới hạn trong sách giáo khoa, Charles Darwin là nhà sinh vật học nổi tiếng, cha đẻ của Thuyết tiến hóa.”

“Chỉ có vậy?” “Chỉ có vậy.”

“Darwin và Thuyết tiến hóa đã là những kiến thức chung mọi người đều biết, đúng không nhỉ?”

“Chẳng nhẽ không phải vậy ạ?”

Ông cụ trầm ngâm một thoáng, “Có lẽ không một ai trên thế giới ngày nay thực sự hiểu Darwin.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn cuốn sách dày cộp mình đang cầm trên tay một cái, “Trong này nói, điều kiện cuộc sống của Darwin ngay từ lúc nhỏ đã rất tốt, nhưng thành tích học tập thì mức trung bình. Ông ấy sớm đã hứng thú với các loài động vật nhỏ. Thường ngày thích đi săn, trêu chó chọc mèo. Ngoài ra, ông ấy đặc biệt thích giun đất.”

“Những điều này thì đúng. Có lẽ miêu tả chân thật về Charles Darwin trong cuốn sách này chỉ dừng lại ở đấy mà thôi.”

“Về sau đã xảy ra những chuyện gì?” “Cuốn sách của cô nói thế nào?”

Ngũ Nhạc Đình vội đọc lướt nội dung trong cuốn sách, “Trong đó nói, Charles Darwin vốn dĩ có thể trở thành một mục sư thôn quê, bởi ngành học của ông ấy ở Đại học Cambridge là thần học. Song lúc đó, một cơ hội cực kì hấp dẫn đã bày ra trước mặt Darwin. Thuyền trưởng Robert FitzRoy của chiếc HMS Beagle thuộc Hải quân Anh đã mời Darwin cùng mình thực hiện chuyến đi đường dài, thực tế là du lịch vòng quanh thế giới...”

“Đúng, chuyến hải trình đó đã làm thay đổi vận mệnh của Charles Darwin.” Ông cụ

Do Nông nói.

“Cuốn sách này cũng nói vậy.”

“Không, hoàn toàn không giống. Không xem tôi cũng biết cuốn sách đó của cô nói những gì - Qua chuyến hải trình này, Darwin đã phát hiện và thu thập được rất nhiều hóa thạch động vật cổ đại quý hiếm, ngoài ra ông còn phát hiện thấy một số loài động vật mới. Những phát hiện này đã trở thành tiền đề vững chắc cho Thuyết tiến hóa mà ông đưa ra sau này.”

“Đúng là... gần gần vậy.” Ngũ Nhạc Đình nhìn chăm chăm vào cuốn sách, nói, sau đó cô ngược mắt lên nhìn ông cụ, “Ý ông sự thật không phải vậy?”

“Ý tôi khi nói đến chuyến hải trình đã làm thay đổi số phận của Darwin, không phải để nhắc đến những hóa thạch ông ấy đã phát hiện được, mà là bởi nhờ có chuyến hải trình này, Darwin đã quen một người.”

“Ai?”

“Để tôi nói từ đầu. Giờ nhìn lại thì Darwin tham gia chuyến hải trình đó với tư cách là ‘nhà tự nhiên học’, nhằm tiến hành khảo sát khoa học, song nghĩ kĩ thì đây thật đúng là chuyện nực cười. Ngành học của Darwin ở Đại học Cambridge là thần học kia mà!”

“Vậy mục đích của ông ấy là gì?” Ngũ Nhạc Đình hỏi. “Rất đơn giản, Darwin chỉ xem chuyến hải trình đó là chuyến du lịch thám hiểm mà thôi. Trên thực tế, thuyền trưởng FitzRoy quyết định mời ông ấy đi cùng, cũng chỉ vì muốn tìm một người bầu bạn trên bàn ăn, bởi hai người họ tương đồng về tuổi tác, ngoài ra còn vì một lý do rất kỳ quặc là, thuyền trưởng thích hình dáng chiếc mũi của Darwin, ông ấy nghĩ đó là biểu hiện của tính cách cương nghị.”

“Ha, quả là có ý nghĩa.”

“Chính bởi những lý do này mà Darwin đã lên chiếc HMS Beagle. Có thể nói, lúc đó ông ấy hoàn toàn không muốn, thậm chí cơ bản không có ý định nghiên cứu quy luật tiến hóa của sinh vật, cho đến khi ông ấy gặp được bác sĩ Robert McCormick trên tàu, con người đã khiến cuộc đời của Darwin thay đổi.”

Ngũ Nhạc Đình lật xem cuốn sách dày cộp trên tay, không hề thấy nhắc tới nhân vật này. Cô tò mò hỏi, “Vì sao ông nói bác sĩ McCormick khiến cuộc đời của Darwin thay đổi?”

“E là tôi chỉ có thể nói đến đây thôi, về phần còn lại, thì cô hãy tự phát huy trí tưởng tượng của mình.” Ông cụ bảo.

Ngũ Nhạc Đình tỏ vẻ bất mãn, “Lần nào ông cũng vậy, không kể rõ đầu đuôi, chỉ bảo cháu đoán và tưởng tượng, nhưng tiếc là dù thế nào cháu cũng không thể nghĩ ra.”

Ông cụ cười nhẹ, “Vẫn là câu nói kia. Nếu chúng ta có đủ duyên, cuối cùng cô sẽ biết chân tướng của mọi chuyện thôi. Còn giờ, vẫn chưa đến lúc.”

“... Vâng.” Ngũ Nhạc Đình bất đắc dĩ nói.

“Giờ tôi muốn nghỉ một lát. Cô không cần đọc cho tôi nghe nữa.”

“Vâng.” Ngũ Nhạc Đình mang ghế ra chỗ gần sát ban công, đọc sách một mình.

5 giờ 40 phút, Mạch phu nhân mang bữa tối lên. Ngũ Nhạc Đình bón cho ông cụ ăn, cô phát hiện thấy, lần nào đến bữa tối, tốc độ ăn của ông cụ cũng nhanh hơn là bữa trưa, có lẽ bởi ông cụ biết cô sắp về. Ngũ Nhạc Đình thầm cảm kích trong lòng.

Hơn 6 giờ một chút, ông cụ đã dùng xong bữa tối. Sau khi giúp ông lau miệng, Ngũ Nhạc Đình cáo từ ra về.

Theo thông lệ, trước khi đi cô phải chào Viện trưởng một tiếng. Ngũ Nhạc Đình xuống văn phòng làm việc ở tầng bốn, gõ nhẹ lên cánh cửa đang mở, “Viện trưởng Cát, tôi về đây.”

“Ồ, được.” Viện trưởng ngẩng đầu, “À này... Ngũ Nhạc Đình, gượng đã, tôi hỏi cô chút.”

“Viện trưởng Cát, có chuyện gì vậy?” Ngũ Nhạc Đình vào văn phòng.

“Cô đã thấy quen chưa?” “Rồi ạ.”

“Vậy thì tốt. À... nghe bác sĩ Lăng Dịch nói, ông cụ rất quý cô, thích nói chuyện với cô. Thế ông ấy và cô nói những chuyện gì?”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra một thoáng, “Không có gì... ông ấy thích kể cho tôi nghe mấy câu chuyện lịch sử, gần như đều là vậ thôi.”

“Ồ, ông ấy... không nói điều gì khiến cô cảm thấy kì lạ chứ?”

Ngũ Nhạc Đình nhớ tới chuyện ông Do Nông bảo mình đã sống ở đây mười ba năm. Song không hiểu sao, trực giác lại mách bảo cô đừng nói lại với Viện trưởng. Cô bỏ qua việc chính, nói việc phụ, “Quả thực, đôi khi câu chuyện ông ấy kể khiến tôi cảm thấy tâm trí ông ấy không bình thường lắm... Thế nhưng, ngoài điều đó ra, ông cụ không có bất kì điểm đặc biệt khác lạ nào.”

Viện trưởng khẽ gật đầu bảo, “Thực ra, cô cũng biết mà, nếu không muốn nói chuyện với ông cụ, thì đừng đáp lại lời ông ấy nói là được. Cô không nhất thiết phải nói chuyện với ông ấy nhiều như vậy.”

Đó chẳng phải là công việc của mình à? Ngũ Nhạc Đình thầm nghĩ trong bụng, chứ không hỏi ra miệng. Cô có thể nghe ra ý tứ của Viện trưởng - không muốn cô và ông cụ giao tiếp quá nhiều.

“Được, Viện trưởng, tôi biết rồi.”

“Tốt, không còn việc gì nữa, cô mau về đi. À đúng, cô là người ở địa phương khác nhỉ, hiện đang thuê nhà à?”

“Vâng.”

“Chỗ cô thuê trọ cách đây xa không?”

“Không xa lắm, ngồi xe buýt hơn nửa tiếng là đến rồi.”

“Cô sống một mình?” “Vâng.”

“Bố mẹ cô thế nào?”

Ngũ Nhạc Đình mím chặt môi thành một đường kẻ, rất lâu sau mới nói, “Cha mẹ tôi

đều đã qua đời.”

Viện trưởng há miệng, “Ồ, tôi xin lỗi...”

“Không sao, Viện trưởng. À... ông còn việc gì nữa không?”

“Không, cô về đi.” “Vâng, tạm biệt.”

Viện trưởng chăm chú nhìn bóng dáng rời đi của Ngũ Nhạc Đình, tựa như đang nghĩ điều gì.

CHƯƠNG

7

Tên đường xuống núi, Ngũ Nhạc Đình nhận được cuộc gọi cô bạn thân Lưu Linh gọi đến.

Lưu Linh là bạn cùng trường đại học, nhỏ hơn cô một tuổi, hiện đang học năm thứ tư. Bọn họ cùng quê, cá tính sở thích lại na ná nhau nên quan hệ đặc biệt tốt. Lưu Linh nghe nói Ngũ Nhạc Đình đã tìm được một công việc rất tốt, đòi cô khao, Ngũ Nhạc Đình vui vẻ nhận lời.

Hai người hẹn gặp tại quảng trường âm nhạc ở trung tâm thành phố. Lúc Ngũ Nhạc Đình tới nơi, Lưu Linh đã đợi ở đấy.

“Em đến nhanh quá nhỉ?” Ngũ Nhạc Đình nhìn đồng hồ đeo tay, 6 giờ 50 phút, “Chị còn tưởng đâu mình đến trước chứ.”

“Để kịp buổi hẹn, em đã bắt xe đến đấy.” Lưu Linh hớn hở, khoác vai Ngũ Nhạc Đình, nũng nịu nói, “Chị Nhạc Đình, nhớ chị quá đi mất.”

“Đừng có làm bộ, con sâu ham ăn trong bụng em nhớ chị thì có.”

“Hi hi, vậy chẳng phải cũng thế à, thức ăn ở ký túc xá ngày nào cũng như ngày nào, em sớm đã ngán tận cổ rồi, cuối cùng cũng được xả láng rồi!”

Ngũ Nhạc Đình nhìn xung quanh, đây là khu vực phồn hoa nhất của thành phố, “Xem ra em hẹn chị đến đây là để chặt chém chị một phen nhỉ?”

“Đâu có, ta tới nhà hàng Sultan Thổ Nhĩ Kỳ là được rồi...”

Ngũ Nhạc Đình trợn mắt với Lưu Linh, “Đừng quá đáng vậy chứ. Giá thấp nhất của nhà hàng đó đã là 200 tệ đấy, chị còn chưa lĩnh lương đâu!”

“Vậy thôi, thế mình... đi ăn Churrasco¹ đi.”

¹ *Churrasco: Chỉ các loại thịt nướng, đây là món ăn phổ biến ở châu Mỹ La Tinh và châu Âu.*

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi, đó là nhà hàng buffet, vừa hay đối phó được Lưu Linh như đang chết đói này, liền đồng ý.

Hai người đi qua con phố lớn, cuộc bộ hơn mười phút là tới nhà hàng buffet Churrasco. Sau khi chọn chỗ, Lưu Linh đi lấy một tảng tương thịt nướng, pizza, salad cùng đồ uống về. Hai người ngồi xuống, Lưu Linh nâng cốc nói, “Chị Nhạc Đình, chúc mừng chị vừa ra trường đã tìm được việc!”

“Cảm ơn em.” Ngũ Nhạc Đình chạm cốc với cô, hai người uống cạn cốc nước ép hoa quả.

Lưu Linh vừa cắt thịt nướng, vừa hỏi, “Chị Nhạc Đình, chị làm ở bệnh viện nào?”

Ngũ Nhạc Đình ăn một miếng sa lát, “Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất.”

“Ồ, Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất à?” Lưu Linh có chút ngạc nhiên,

“Sao chị lại ứng tuyển vào đó?”

“Đọc được thông tin tuyển dụng trên mạng.” “Em nhớ, bệnh viện đó ở tận trên núi nhỉ?”

“Ồ, lúc em gọi điện chị đang trên đường xuống núi.” “Thế không phải ngày nào chị cũng phải leo núi à, có tiện không?”

“Cũng chẳng có gì là không tiện, quen rồi thì bình thường thôi, thêm nữa không khí trên núi rất thoáng đãng và trong lành, hơn hẳn ở thành phố.”

“Cái đó thì đúng thật.”

Hai người im lặng ăn một hồi, Lưu Linh lại hỏi, “Chị Nhạc Đình, chị mới vào làm, lương tháng được bao nhiêu vậy?”

Ngũ Nhạc Đình thoáng ngần ngừ. Trước đó cô đã liệu trước là Lưu Linh nhất định sẽ hỏi vấn đề này, song đến giờ vẫn chưa biết có nên nói thật hay không. Mím môi nghĩ ngợi, Ngũ Nhạc Đình cảm thấy vẫn không nên dối gạt bạn bè, “... 8000 tệ.”

“Gì cơ?” Lưu Linh suýt mắc nghẹn miếng thịt trong miệng, cố nuốt miếng thịt xuống, khó tin nói, “Chắc chị đang nói đùa?”

Ngũ Nhạc Đình lắc đầu, “Chị không nói đùa đâu.”

“Sao lại có thể nhiều vậy?”

“... Chị cũng không biết.”

“Không phải chị được tuyển thẳng vào làm Viện trưởng đấy chứ?”

Ngũ Nhạc Đình trừng mắt, “Em nghĩ có thể không?” “Không thể. Nhưng chị mới vào làm mà lương cao vậy thì lại càng không thể.”

Ngũ Nhạc Đình dùng nĩa đảo qua đảo lại vài cọng rau trong bát, “Chị cũng thấy rất lạ...”

“Chị làm gì ở bệnh viện đó?” Lưu Linh hỏi.

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra một thoáng, ý thức được mình không thể trả lời câu hỏi này, hợp đồng quy định không được tiết lộ những chuyện liên quan đến ông cụ Do Nông. Cô chỉ trả lời một cách né tránh, “Thì là phụ trách chăm sóc bệnh nhân.”

“Thế thì lạ thật, theo lý mà nói loại công việc phổ thông này không thể có được mức thù lao cao vậy.” Lưu Linh nghĩ đến một vấn đề khác, “Bệnh viện này là của nhà nước hay tư nhân nhỉ?”

“Chắc là của nhà nước.”

Lưu Linh lắc đầu, “Nếu là bệnh viện công, thì mức lương tiêu chuẩn là cố định rồi, đâu thể trả cho một bác sĩ mới về mức lương cao vậy. Mà dù là bệnh viện tư cũng chẳng thể trả cao thế, trừ phi...”

“Trừ phi gì?” Ngũ Nhạc Đình hỏi.

“Trừ phi tiền lương của chị không phải do bệnh viện chi trả, đương nhiên càng không phải là nhà nước, mà do một đơn vị nào đó trả.”

Ngũ Nhạc Đình cảm thấy lời Lưu Linh nói rất có lý. Tiền lương của mình là do ai trả

nhỉ, Viện trưởng Cát sao? Hay là ông Do Nông?

Trong lúc đang nhập tâm suy nghĩ, Ngũ Nhạc Đình nghe thấy Lưu Linh ngưỡng mộ cảm thán, “Nói thế nào thì vận khí của chị Nhạc Đình cũng tốt quá. Vừa mới tốt nghiệp đã tìm được một công việc lương cao vậy.” Hai mắt bỗng nhiên sáng bừng cô nàng truy hỏi, “Bệnh viện chị còn thiếu người không? Hay chị tiến cử em đi!”

“Vây cũng phải đợi đến khi em tốt nghiệp chứ.” Ngũ Nhạc Đình cười nói, “Tuy nhiên, chị có thể lưu ý giúp em, nếu bệnh viện còn cần tuyển người mới chị sẽ nói lại em.”

“Quyết định thế nhé, chị Nhạc Đình! Nếu em có thể vào làm cùng một nơi với chị thì tốt quá, khi đó ta có thể cùng...”

Hai cô gái vừa ăn món ăn ngon vừa trò chuyện một cách đầy hào hứng. Bữa ăn này kéo dài suốt một tiếng rưỡi, lúc họ ra khỏi nhà hàng đã gần 9 giờ tối.

“Ái chà, ăn no quá, mình đi bộ một lát đi. Chị Nhạc Đình, chị về trường cùng em được không?” Lưu Linh nói.

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi, vừa hay bản thân cũng thuận đường, liền đồng ý.

Đi bộ nửa tiếng, hai người đến cổng chính của Đại học Y. Lưu Linh bảo, “Chị Nhạc Đình, không cần đưa em vào trong, chị về đi.”

“Ừ.” Ngũ Nhạc Đình gật đầu, “Bye bye.”

“Bye-bye.” Lưu Linh vẫy tay, “Cảm ơn chị đã mời em một bữa no nê.”

Ngũ Nhạc Đình đưa mắt tiễn Lưu Linh về ký túc xá, đúng lúc quay người rời đi cô nhìn thấy một bóng dáng thân quen, đó là thầy giáo dạy môn lịch sử tự chọn của cô. Cô bỗng nhớ đến một vài chuyện, muốn hỏi thầy, liền vội rảo bước đi tới.

“Thầy Tần, em chào thầy ạ!” Ngũ Nhạc Đình lễ phép chào hỏi.

Thầy Tần đã hơn 50 tuổi, đỡ mắt kính, nhận ra, “Em là... Ngũ Nhạc Đình đúng không. Không phải em tốt nghiệp rồi sao?”

“Dạ, em tốt nghiệp rồi. Hôm nay quay lại tụ tập với bạn bè ở trường. Thầy Tần, thầy vừa kết thúc lớp học tối à?”

“Ừ, giờ em đã tìm được việc chưa?”

“Em tìm được rồi...” Ngũ Nhạc Đình hàn huyên dăm ba câu với thầy, rồi chuyển sang chuyện chính, “Thầy Tần, em có vài câu hỏi muốn được thỉnh giáo thầy.”

“Câu hỏi gì em?”

“Là về lĩnh vực lịch sử.”

Thầy Tần cười, “Tôi nhớ hồi đó em rất thích lịch sử, giờ tốt nghiệp rồi vẫn còn tìm hiểu à, thật đáng mừng.” “Thầy Tần, thầy đừng cười em, em nào có được xem là tìm hiểu. Chỉ là thích nghiền ngẫm mà thôi.”

“Em muốn hỏi gì?”

Ngũ Nhạc Đình nghĩ nghĩ, “Thầy Tần, thầy có từng nghe nói đến nhân vật bác sĩ McCormick chưa?”

Thầy Tần ngẫm nghĩ một hồi, hỏi, “Người em nói chắc không phải là McCormick cùng thực hiện chuyến hải trình vòng quanh thế giới với Darwin chứ?”

“Đúng đúng... người em muốn nói chính là ông ấy.” Ngũ Nhạc Đình có phần phần khích, “Thầy Tần, trong lịch sử thật sự có một người như vậy à?”

Thầy Tần nghiêng đầu, nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Em còn biết cả người này, đúng là thật không đơn giản.”

“Câu này nên hiểu thế nào vậy thầy?”

Thầy Tần cười, “Trong lịch sử, người này không thể coi là nổi tiếng. Có lẽ người hầu của nữ hoàng Elizabeth còn nổi tiếng hơn cả ông ấy. Tuyệt đại đa số thư tịch về lịch sử đều không nhắc đến ông ấy. Chỉ có một vài cuốn sách ít gặp, hoặc thư tịch chuyên nghiên cứu tiểu sử Darwin mới đề cập đến ông ấy, theo kiểu tiện thì nhắc qua. Em hỏi về ông ấy để làm gì?”

“Em muốn biết một vài sự kiện quan trọng của ông ấy lúc sinh thời.”

“E là không có ghi chép về những điều này. Họ tên ông ấy còn được ghi lại trong sử sách đã là tốt lắm rồi. Ông ấy không có gì đáng để đặc biệt lưu ý, chỉ là người lên cùng chiếc tàu trong một chuyến hải trình với Darwin mà thôi.”

Ngũ Nhạc Đình tỏ ra có phần thất vọng. “Cũng có nghĩa là, sách nghiên cứu chuyên về Darwin cũng không miêu tả nhiều về ông ấy?”

“Gần như không miêu tả gì, sao em quan tâm đến nhân vật này thế?” Thầy Tần có phần hiếu kì hỏi.

“À ờ... chỉ là em nghe nói, chuyện ông ấy có đóng góp phát hiện ra thuyết tiến hóa...”

Thầy Tần tập trung suy nghĩ hơi lâu, kéo dài cả một phút, rồi chậm rãi nói, “Em nói vậy khiến tôi nhớ đến bài luận tôi đã đọc mấy năm trước. Chủ đề của bài luận đó rất mới mẻ, hình như nó nói là sau khi nghiên cứu một số nhà lịch sử Anh, phát hiện thấy McCormick và Darwin có lẽ có chung sở thích, cả hai người đều sưu tập rất nhiều hóa thạch của sinh vật cổ... Về Thuyết tiến hóa, McCormick có lẽ cũng từng thảo luận qua với Darwin.”

Đề nén tâm trạng kích động trong lòng, Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Bài luận đó muốn làm sáng tỏ gì ạ?”

“Thầy không nhớ, đọc từ mấy năm trước rồi. Đại khái có ý là, trong quá trình tìm ra Thuyết tiến hóa, có khả năng Darwin đã nhận được sự giúp đỡ hoặc gợi ý từ một vài người nào đấy. Song đó chỉ là suy đoán, bởi khi tàu đi đến một hòn đảo, McCormick đã gặp phải sự cố bất trắc rồi qua đời, thế nên tất cả đều rất khó khảo chứng.”

“Ông ấy gặp phải sự cố bất trắc gì?” Ngũ Nhạc Đình hỏi.

“Hình như là... rơi xuống miệng núi lửa? Tôi không dám khẳng định.”

“Thầy Tần, thầy còn có thể tìm lại bài luận đó không?”

“Không tìm được nữa. Tôi tình cờ đọc được trên mạng, chứ không lưu lại.”

“Vậy thầy nhớ tác giả bài luận đó là ai không?” “Không nhớ nữa. Là người nước ngoài, tên rất dài.” “Người nước ngoài? Không phải người Trung Quốc viết ạ?”

“Chắc chắn không phải. Cái này tôi có thể khẳng định.” Thầy Tần nói, “Em biết thông thường nhà sử học của mỗi quốc gia đều tương đối đam mê nghiên cứu lịch sử đất nước mình. Trong số các học giả Trung Quốc, tôi không biết có ai lại chuyên nghiên cứu về Darwin, nên đương nhiên càng chẳng thể nói đến một người không tiếng tăm như McCormick. Tài liệu ghi chép về nhân vật này quá nửa đều là tài liệu tiếng Anh chưa dịch sang tiếng Trung, thế nên tôi mới nói, em biết cái tên này đã là không đơn giản rồi.”

“... Thật ạ.”

“Em còn câu hỏi nào nữa không?” “Không ạ, thầy Tần, em cảm ơn thầy.”

“Không cần cảm ơn, về sau có thắc mắc cứ đến tìm tôi. Giờ những sinh viên hiếu học như em càng ngày càng ít.”

“Thầy Tần, thầy quá khen rồi, em chào thầy.” Thầy Tần xua tay, bước đi.

Ngũ Nhạc Đình đứng yên tại chỗ, mày nhíu chặt, đắm chìm trong dòng suy tưởng.

CHƯƠNG

8

"Leonardo da Vinci¹."

¹ *Leonardo da Vinci (1452-1519): Danh họa người Ý thời Phục Hưng. Bên cạnh hội họa, ông còn tinh thông, am hiểu nhiều lĩnh vực nên được mệnh danh là "thiên tài toàn năng".*

Ngũ Nhạc Đình thử đọc cái tên này thành tiếng. Ông Do Nông nhìn cô, "Sao thế?"

"Ông có phản đối cháu đọc những chương viết về ông ấy không?" Ngũ Nhạc Đình tay bê cuốn Lịch sử thế giới dày cộp, hỏi.

Ông Do Nông nhún vai, "Sao tôi phải phản đối?" Ngũ Nhạc Đình cười, "Nhưng xem chừng đúng là ông không thích một vài người nào đó. Như hôm qua, cháu mới đọc đến cái tên Columbus², ông đã bảo cháu lật qua trang này."

² *Columbus (1451-1506): Tên đầy đủ Christopher Columbus, nhà thám hiểm hàng hải vĩ đại người Ý, ông đã có công phát hiện ra châu Mỹ.*

"Được rồi, tôi thừa nhận. Nhưng Columbus đâu thể sánh với Leonardo da Vinci. Columbus tuy cũng có cống hiến với thế giới, song ông ta là người ngả theo quyền lợi, và tàn bạo. Còn Leonardo da Vinci là một thiên tài chân chính, ông ấy..."

Nói đến đây, ông cụ ngừng lại.

Ngũ Nhạc Đình hỏi, "Ông Do Nông, sao nữa ạ?" Ông cụ ngẫm nghĩ rất lâu, rồi mới chậm chậm lên tiếng, "Ông ấy là bạn tôi, đã từng là vậy."

Ngũ Nhạc Đình đảo tròn mắt, "Bạn theo ý ông ở đây là theo nghĩa nào?"

"Chính là bạn bè theo cách hiểu thông thường. Là kiểu bạn bè cùng ta ăn uống, trò chuyện và đi dạo."

Tĩnh lặng.

"... Ông Do Nông, nếu cháu không hiểu sai câu này, thì ý ông là 'ông từng gặp Leonardo da Vinci'?" Ngũ Nhạc Đình khó khăn thốt ra câu hỏi.

"Tôi biết cô đang nghĩ gì." Ông cụ cười, "Cứ xem như là tôi điên đi. Không sao, dẫu sao tất cả mọi người ở đây đều nghĩ vậy rồi. Tôi không trách cô."

Thật lạ, lời ông cụ nói không khiến Ngũ Nhạc Đình cảm thấy khó xử. Cô nhún vai, nói, "Ông biết đấy, điều này thực sự... khiến người ta thấy rất khó tin."

"Không sao, cô không cần coi nó là thật." Ông cụ rất hiểu ý, bảo.

"Vậy, có lẽ cháu nên nhảy qua phần này?" "Tại sao?"

"Ông và Leonardo da Vinci là bạn, nên ông đâu cần tìm hiểu mọi thứ liên quan đến ông ấy qua sách nữa." Câu nói này khiến chính bản thân Ngũ Nhạc Đình cũng cảm thấy bất ngờ, mình đang vô tình châm chích ông cụ sao?

Thế nhưng ông Do Nông hình như lại không cho là vậy. Ngẫm nghĩ một hồi, ông cụ hỏi, "Cuốn Lịch sử thế giới cháu mua là bản xuất bản gần đây nhất?"

“Vâng.”

“Vây, đọc cho tôi nghe đi, phần giới thiệu về da Vinci ấy. Tôi muốn biết người đời có nhận thức mới mẻ nào về ông ấy không.”

“Vâng.” Ngũ Nhạc Đình hắng giọng, bắt đầu đọc, “Leonardo da Vinci, một trong ba tài năng kiệt xuất về nghệ thuật Phục hưng của nước Ý. Ông vừa là nhà nghệ thuật, vừa là nhà khoa học, ông hiểu biết về tất cả các lĩnh vực dù gần như không được ai truyền dạy, ông là thiên tài toàn diện có một không hai trong lịch sử nhân loại...”

“Được rồi, cảm ơn.” Ông Do Nông nhẹ nhàng cắt ngang mạch đọc của Ngũ Nhạc Đình, “Cô không cần đọc nữa.”

“Tại sao ạ?” Ngũ Nhạc Đình tò mò hỏi.

“Qua đoạn miêu tả ngắn này, tôi đã có thể đoán ra phần nội dung tiếp sau rồi, xem chừng chẳng khác gì những bản trước, ít nhất về phần da Vinci là vậy.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Cháu không hiểu. Sao ông có thể khẳng định vậy? Gần như cháu mới đọc hai câu, mà ông đã đoán ra nội dung phần sau rồi?”

“Đúng, chỉ dựa vào một câu trong phần cô vừa đọc.”

“Câu nào ạ?”

“Hiểu biết về tất cả lĩnh vực khác dù gần như không được ai truyền dạy.” Ông cụ chậm rãi lắc đầu, cười, “Cô tin trên thế giới này có chuyện không được ai truyền dạy mà tự biết không?”

Ngũ Nhạc Đình mím môi suy ngẫm, không nói gì. “Vây đi, để tôi nói rõ một điểm. Tôi biết trên thế giới có một vài người có thể được xưng tụng là ‘thiên tài’. Cách gọi này thường dùng để chỉ người xuất sắc hơn trong một lĩnh vực nào đó. Thế nhưng da Vinci thì sao, ông ấy có tài vẽ tranh, điêu khắc, âm nhạc, thông hiểu số học, y học, vật lý, thiên văn, địa chất, quân sự, thậm chí là cả thủy lợi. Nếu nói tất cả những lĩnh vực này ông ấy đều tinh thông, dù ‘không được ai truyền dạy’, thì liệu có miễn cưỡng quá không?”

“Ý ông là, từ ‘toàn diện’ trong cụm từ ‘thiên tài toàn diện’ có phần hơi quá, đúng không? Về cơ bản kiểu người như vậy không tồn tại trên thế giới.”

Ông cụ Do Nông mỉm cười gật đầu, “Cô rất thông minh, ý tôi chính là vậy.”

“Vây, ghi chép về ông ấy trong sách đều đã được nói quá lên? Da Vinci thực tế không giỏi vậy?”

“Không, miêu tả trong sách là chính xác và có chọn lọc. Tôi thậm chí cảm thấy sách vẫn chưa đề cập đến một số phương diện, da Vinci thực ra còn giỏi hơn thế này nhiều.”

Ngũ Nhạc Đình nhú mày, khó hiểu nói, “Thế nhưng, ông bảo dạng thiên tài toàn diện này không thể tồn tại...”

“Tôi nói là, thiên tài trên mọi lĩnh vực mà không được ai truyền dạy là không thể có.” Ông cụ cải chính.

“Nhưng ông công nhận da Vinci là một thiên tài.” “Không sai. Bởi ông ấy có khả

năng học hỏi và khả năng linh hội vượt xa người thường, đồng thời có một trí tuệ hơn người. Thế nhưng, điều này không có nghĩa ông ấy chẳng cần ai dẫn dắt, dạy bảo mà lại hiểu biết về nhiều môn khoa học như vậy.”

“Vậy, ai đã dạy ông ấy những điều này?”

“Đây là câu hỏi rất thú vị. Theo cách lý giải thông thường, khi đó trên thế giới không ai có kiến thức sâu rộng hơn da Vinci trong những lĩnh vực này. Vậy, ai có thể dạy ông ấy nhiều điều như thế?”

Ngũ Nhạc Đình nhíu mày trầm tư.

Ông cụ Do Nông nói, “Cô nghĩ thử xem, da Vinci là người sống ở châu Âu vào thời kỳ Trung cổ. Thế giới quan khoa học, nhận thức đối với toàn bộ thế giới, vũ trụ của con người thời đó đang ở giai đoạn mông muội ban đầu. Thế nhưng rất nhiều ý tưởng và lý thuyết da Vinci đưa ra lại vượt trước thời đại đó rất xa.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú lắng nghe.

“Chẳng hạn như, ông ấy đã chỉ ra Trái Đất không phải là trung tâm của hệ mặt trời, càng không phải là trung tâm của vũ trụ, mà chỉ là một hành tinh quay xung quanh Mặt Trời, bản thân mặt trời không hề chuyển động, lý thuyết này được da Vinci đưa ra trước cả Thuyết nhật tâm³ của Kopernik. Tuy nhiên thời bấy giờ còn chưa có kính viễn vọng, vậy da Vinci làm thế nào biết điều này?

³ *Thuyết nhật tâm: có nội dung cốt lõi - Mặt Trời là trung tâm của hệ Mặt Trời, các thiên thể của hệ Mặt Trời, trong đó có Trái Đất, đều quay quanh Mặt Trời*

Chuyện kì lạ không chỉ có vậy. Trước chuyến hải trình vòng quanh thế giới của Magellan, da Vinci đã tính được đường kính của trái đất là hơn 7000 dặm Anh. Ông ấy tính bằng cách nào?

Ngoài ra, da Vinci còn đưa ra lý thuyết chuyển hóa năng lượng mặt trời thành năng lượng; Ông ấy thiết kế bánh xe ô tô, máy chụp ảnh, cần cẩu, máy xúc và trang thiết bị lặn dưới nước, thậm chí đã chế tạo được một người máy!” Ông cụ Do Nông chỉ cuốn Lịch sử thế giới trên tay Ngũ Nhạc Đình, “Cô xem xem trong cuốn sách của cô có nhắc đến những thứ này không.”

Ngũ Nhạc Đình vội vàng xem qua, “Không sai, trong sách có nói đến các phát minh này của da Vinci. Tiếc là, ông ấy chưa thực sự chế tạo ra những thứ này, mà mới chỉ tạo ra bản vẽ thiết kế, đồng thời những thiết kế này cũng không được công khai. Nếu không, ‘những thành tựu đó đủ để khiến tiến trình văn minh khoa học của thế giới loài người rút ngắn cả một trăm năm’.”

“Bởi vì da Vinci chỉ có một mình. Ông ấy...” Ông cụ như chợt nhớ ra điều gì.

“Ý ông là...” Ngũ Nhạc Đình thắc mắc.

CHƯƠNG

9

Ông cụ Do Nông nhìn Ngũ Nhạc Đình chăm chăm, không tỏ thái độ gì, chỉ cười nhạt, “Nói về vấn đề này bây giờ chẳng có ý nghĩa gì.”

“Vâng.” Ngũ Nhạc Đình cũng không muốn bám nhằng nhằng vấn đề hoang đường này. Cô vốn cũng chỉ hỏi cho có mà thôi.

“Ông có muốn cháu đọc tiếp về da Vinci không ạ?” Cô hỏi ông cụ.

“Ừ, cô tiếp tục đi.”

Ngũ Nhạc Đình xem sách, tiếp tục đọc cho ông cụ nghe, đến đoạn Leonardo da Vinci thử dùng nến để tái tạo lại cấu tạo não bộ của con người, ông cũng có ý tưởng dùng thủy tinh và sứ làm thành tim và mắt, cô ngẩng đầu, “Chúng nói lên điều gì? Đây chính là thứ ông ấy muốn sao?”

“Hiển nhiên là không phải rồi.” “Vậy ông ấy thật sự muốn gì?”

“Đến lúc qua đời, ông ấy cũng chưa nghiên cứu ra.” Ông cụ Do Nông trầm ngâm vài giây, tựa như suy nghĩ vừa bay đến một nơi rất xa rồi lại quay về hiện thực, “Bỏ đi, không nói chuyện này nữa.”

Ngũ Nhạc Đình thấy trong lòng cứ ngứa ngáy khó chịu, song đành chịu. Qua nhiều ngày tiếp xúc với ông Do Nông, cô đã rất hiểu tính ông cụ. Chuyện ông ấy không muốn nói thì có hỏi cũng vô ích.

Sau một hồi, Ngũ Nhạc Đình dẫn dắt câu chuyện sang hướng khác, “Đúng rồi, tại sao người bạn thân bí kia lại yêu cầu da Vinci không công bố các thành quả nghiên cứu đó hả ông?”

“Bởi vì một khi những nghiên cứu đáng ngạc nhiên và đi trước thời đại đó được công bố thì thân phận thực của người bạn của da Vinci có khả năng sẽ bị vạch trần.”

Ngũ Nhạc Đình càng thấy tò mò hơn, “Rốt cuộc ông ấy là ai? Tại sao không thể cho mọi người biết thân phận thực sự của mình?”

“Xin lỗi, điều này tôi cũng không thể tiết lộ.” Ông Do Nông nói.

Ngũ Nhạc Đình thầm kinh ngạc. Nói vậy thì, đúng là ông cụ có biết, chỉ là không thể nói ra. Ông ấy đang cố tình ra vẻ thần bí à?

Trầm ngâm giây lát, Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Vậy, da Vinci liệu có biết thân phận thực của người bạn kia của mình không ạ?”

Ông cụ Do Nông nghĩ một lúc, “Ông ấy không rõ lắm bởi người bạn kia chưa bao giờ cho ông ấy biết.

Nhưng dựa vào đầu óc thông minh và sự hiểu biết về người bạn kia của bản thân, da Vinci cũng đã đoán ra vài phần. Còn người bạn kia cũng đoán là ông có thể đã đoán ra nên mới yêu cầu da Vinci phải giữ kín, không được tiết lộ bí mật này ra ngoài.”

Càng lúc càng thấy khó tin. Ngũ Nhạc Đình thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng, “Rốt cuộc là bí mật gì nhỉ?” Ông cụ Do Nông thần bí cười đáp, “Đã là bí mật, thì đương nhiên không thể nói rồi.”

Ngũ Nhạc Đình bất đắc dĩ thở dài, “Thế ạ. Vậy da Vinci có giữ lời không ạ?”

Ông cụ thở dài, “Bề ngoài thì có.” “Bề ngoài ạ?”

“Đúng thế.”

“Thế nghĩa là, ông ấy đã ngàm cho lan truyền bí mật này ra ngoài?”

Ông cụ Do Nông nhú mày, “Thực ra cũng không thể nói là lan truyền ra bên ngoài, ông ấy không trực tiếp nói với bất kì ai. Nhưng tôi đoán, da Vinci thực sự không cam tâm cứ vậy mà mang theo bí mật kinh thiên này xuống mồ, nên mới dùng một phương thức đặc biệt, khéo léo để lại thông tin này.”

“Phương thức gì ạ?”

Ông cụ nhếch khóe miệng khê cười, “Cô quên thứ da Vinci để lại cho người đời nhiều nhất là gì rồi à?”

“Á, là các tác phẩm hội họa của ông ấy!”

Ông cụ khê gật đầu.

Dù cảm thấy là đang nghe kể chuyện, Ngũ Nhạc Đình cũng không kìm được mà trở nên phấn khích, “Ông ấy giấu thông tin này vào bức tranh nào? Đức mẹ Đồng trinh trong hang đá¹? Bữa tiệc cuối cùng²? Hay Mona Lisa³?”

^{1,2,3} Tên các bức tranh của da Vinci.

“Tác phẩm nổi tiếng nhất của da Vinci là bức nào?” Ông cụ ngàm gợi ý.

“Ôi trời... là bức Mona Lisa!” Ngũ Nhạc Đình không kìm được kinh ngạc thốt lên.

Ông cụ thở dài thườn thượt, “Mona Lisa, bức họa nổi tiếng nhất và cũng là thần bí nhất trong lịch sử nhân loại. Từ cổ chí kim, học giả ở các nước trên thế giới không biết mệt mỏi say mê nghiên cứu nó hàng trăm năm, không rõ đã đưa ra bao lời bình phẩm và suy đoán, tạo nên bao nghi hoặc và câu đố. Đương nhiên trong cuốn sách của cô cũng nhắc đến bức họa này, đúng không? Trong đó nói thế nào vậy?”

Ngũ Nhạc Đình dán mắt cuốn sách, tóm lược, “Rất nhiều người đã xem bức Mona Lisa cho rằng, biểu cảm của nàng Mona Lisa khi được ngắm nhìn từ các góc độ khác nhau sẽ có những thay đổi vi diệu, nụ cười thần bí lúc ẩn lúc hiện của nàng khiến ta nhìn không thấu. Về nụ cười của Mona Lisa, các nhà nghiên cứu của các nước đều có cách lý giải không giống nhau. Có học giả cho rằng Mona Lisa không có răng cửa nên chỉ cười không lộ răng; lại có học giả cho rằng vì nàng vừa bị trúng gió, cơ mặt một bên bị xệ, mặt bị lệch nên nhìn mới như là cười khê; lại có học giả nghĩ Mona Lisa thực ra đang mang thai...”

“Được rồi, được rồi.” Ông cụ Do Nông xua xua tay, “Đúng là những lời vớ vẩn.”

“Trong sách cũng nói vậy, thực ra các suy đoán này đều không có căn cứ.” Ngũ Nhạc Đình cố bảo vệ uy tín cho cuốn Lịch sử thế giới.”

Ông cụ ngừng lại giây lát, nói, “Trong đó còn nói những gì nữa?”

Ngũ Nhạc Đình đọc, “Vào cuối thế kỷ XX, Silvano Vinceti, Chủ tịch Ủy ban Di sản Văn hóa Quốc gia Ý đã có một phát hiện rất đáng kinh ngạc. Khi quan sát qua kính hiển vi, ông ta phát hiện thấy trong mắt Mona Lisa ẩn giấu những ký tự thần bí cực nhỏ. Trên nhãn cầu phải màu xanh nâu của nàng là chữ L và chữ V màu đen, ký tự trên nhãn cầu trái không rõ ràng, có khả năng là chữ C và chữ E, cũng có thể là chữ B và chữ S. Ngoài phần mắt ra, các ký tự còn được ẩn giấu ở các vị trí khác của bức họa, trên vòng cung của cây cầu ở phong nền ta có thể nhìn thấy số 72, cũng có thể là chữ L và số 2.”

Ông cụ gật nhẹ đầu, “Cái này thì đúng. Nhưng rất đáng tiếc là ông ấy phát hiện ra quá muộn.”

Ngũ Nhạc Đình lắc đầu, nghe mà chẳng hiểu.

Ông Do Nông giải thích, “Tuy chưa từng nhìn thấy tận mắt nhưng chắc chắn cô đã thấy bức Mona Lisa qua tivi hoặc trên sách báo tranh ảnh rồi. Gam màu của bức Mona Lisa ta thấy hiện giờ là màu nâu hạt dẻ, hơi pha sắc xanh thẫm. Rất nhiều người tưởng rằng trước đây cũng thế, song thực ra không phải. Lúc mới ra đời, bức họa này lại có gam màu tươi sáng. Vậy từ khi nào bức tranh này lại trở thành đáng vẻ như bây giờ?

Nguyên do bởi, nhằm để gìn giữ bức họa này tốt hơn, năm đó khi nhận được tác phẩm Mona Lisa, quốc vương nước Pháp đã cho bôi quá nhiều véc ni lên bề mặt bức tranh. Qua hàng trăm năm, lớp véc ni chuyển thành màu nâu tối như ta thấy hiện giờ. Đồng thời bề mặt tác phẩm đã bị nứt, tạo thành các đường hoa văn nhỏ như mạng nhện. Tác phẩm nổi tiếng này không được bảo tồn chu đáo, vốn dĩ nên khiến người ta thấy đáng tiếc, song chính vì thế mà bí mật ẩn giấu trong bức tranh này đã vô tình được ẩn đi. Đây chính là điều ban đầu da Vinci chưa dự liệu tới.”

Ngũ Nhạc Đình vắt vả lý giải, suy ngẫm lời ông Do Nông nói, “Ý ông là, do bề mặt bức tranh chuyển thành gam màu tối cùng những đường vân được hình thành đã khiến ký tự ẩn giấu trong bức tranh trở nên khó phân biệt?”

“Cô rất thông minh.” Ông cụ khen ngợi, “Mới đó đã hiểu rồi.”

“Nói vậy thì, những ký tự ngài Chủ tịch Ủy ban Di sản Văn hóa Quốc gia của Ý quan sát thấy trong bức tranh thực ra là không chính xác.”

“Đúng.”

Ngũ Nhạc Đình nhú mày, “Khi đó tại sao ông ấy nghĩ đến việc dùng kính hiển vi quan sát bức Mona Lisa? Làm thế nào ông ấy biết có ký tự ẩn giấu trên đó?”

“Thực ra chuyện này chẳng có gì kì lạ.” Ông Do Nông nói, “Rất nhiều học giả cận đại đều biết, da Vinci rất thích dùng ký hiệu và mật mã để truyền tải thông tin. Trong rất nhiều tác phẩm hội họa nổi tiếng của ông ấy đều có ẩn chứa huyền cơ.”

“A!”, Ngũ Nhạc Đình nhớ đến cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất mấy năm trước, “Như trong cuốn Mật mã da Vinci, tác giả ám chỉ trong bức họa Bữa tiệc cuối cùng có ẩn chứa thông tin về Chén Thánh!”

“Đó chỉ là hư cấu, là tiểu thuyết.” Ông Do Nông từ tốn chỉ ra, “Song chuyện da Vinci thích bí mật gài cắm thông tin vào trong các bức tranh, hay ám chỉ đến điều sâu xa nào đó thì hoàn toàn có thật. Như trong bức Người Vitruvius nổi tiếng của da Vinci, tác phẩm này không chỉ miêu tả cơ thể con người, hơn thế còn tiết lộ bí mật về tỉ lệ cơ thể người, cho biết tỉ lệ số học giữa các bộ phận trên cơ thể người. Điều này có liên quan đến các thân phận của da Vinci. Ông ấy không chỉ là nhà nghệ thuật, mà còn là nhà khoa học, rất nhiều tác phẩm của ông ấy không chỉ đơn thuần là những tác phẩm nghệ thuật, mà phía sau chúng còn luôn ẩn chứa thâm ý.

“Vậy đằng sau bức Mona Lisa ẩn giấu huyền cơ gì?” Ngũ Nhạc Đình thấy vô cùng tò mò.

Ông cụ nói, “Thực ra từ lâu các học giả trên toàn thế giới đã nhận thấy, đằng sau bức Mona Lisa chắc chắn ẩn giấu thông tin nào đó. Họ đã đưa ra đủ kiểu suy đoán và phán đoán. Nhưng tiếc là, cho đến giờ vẫn chưa ai phát hiện ra bí mật thực sự ẩn giấu bên trong.”

“Vậy bí mật ấy là gì?” Ngũ Nhạc Đình tiếp tục hỏi. “Một bí mật động trời.” Ông cụ chỉ nói đến thế. Trong phòng hoàn toàn yên lặng.

Thời gian dường như đã ngừng trôi.

Cuối cùng, Ngũ Nhạc Đình là người lên tiếng trước, “Về người làm mẫu của bức Mona Lisa, có người nói bà ấy là vợ một người bạn của cha da Vinci; có người nói bà ấy là một kỹ nữ nổi tiếng ở thành Firenze; thậm chí có người bảo đó chính là chân dung tự họa của da Vinci.”

Ông cụ thở dài, “Lại một câu đố trong suốt năm trăm năm qua. Các nhà sử học vẫn không ngừng đưa ra các ý kiến, tranh luận khác nhau. Nhưng những phỏng đoán cô vừa nói trên đều hoang đường đến nực cười.”

“Hoang đường? Vậy người làm mẫu cho da Vinci là ai?”

“Cô đoán xem?”

“Thực ra cháu đoán không ra.” “Rồi cô sẽ biết sự thật!”

Ngũ Nhạc Đình và ông cụ nhìn nhau cả nửa phút. Cô chăm chú nhìn gương mặt ông cụ, đầy vẻ nghi hoặc.

Đồng thời cô nhận thấy một nét nào đấy trên khuôn mặt ông cụ vô cùng quen thuộc.

Yên lặng kéo dài đến cả phút. Ngũ Nhạc Đình buột miệng hỏi, “Vậy rốt cuộc người mẫu bí ẩn của bức Mona Lisa là ai? Lẽ nào... chính là... thật hoang đường.” Ngũ Nhạc Đình không biết mình đang nói gì.

“Nếu tôi có thể có duyên phận đó...” Ông cụ thoáng trầm tư, “Cô có mang giấy bút theo không?”

“Ồ... có, ông định làm gì?” “Đưa đây cho tôi.”

Ngũ Nhạc Đình lấy chiếc bút ký tên màu đen từ trong túi da ra, “Ông muốn viết gì à?”

“Ừ, giấy đâu?”

“Cháu không có loại giấy phù hợp. Hay thôi, ông viết luôn vào bìa sau cuốn sách này đi.” Ngũ Nhạc Đình lật mặt sau cuốn Lịch sử thế giới ra, lật đến trang cuối là một trang giấy trắng, “Được không ạ?”

“Được, bỏ bút và giấy sang bên tay phải của tôi đi.” Ngũ Nhạc Đình làm theo. Ông cụ lấy bút ký tên viết lại những ký tự như sau vào trang cuối ở bìa sau của cuốn sách.

α, δ, ι, τ, ν, α, λ, τ, α

Ngũ Nhạc Đình cầm sách để trước mặt, cẩn thận ngắm nhìn, nhưng không hiểu vì sao lại thế, “Ông Do, những ký tự này có ý nghĩa gì?”

“Cô gái thông minh, lẽ nào cô chưa nghĩ ra?” Đôi mắt mẫn tuệ của ông cụ nhìn Ngũ Nhạc Đình.

“A... trời ơi! Lẽ nào... là những ký tự ẩn giấu trong bức Mona Lisa!” Ngũ Nhạc Đình

bưng miệng kinh ngạc hét lên.

“Chín ký tự này chính là bí mật hàm ẩn trong bức Mona Lisa.” Ông Do Nông chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Ngũ Nhạc Đình nói, “Và tôi cho cô hay, hiện giờ cô là người duy nhất trên thế giới biết chín ký tự này một cách chính xác, đương nhiên là ngoài tôi ra.”

Ngũ Nhạc Đình suy tư trong giây lát rồi hỏi, “Nhưng chúng có ý nghĩa gì? Xem chừng... không phải là tiếng Anh.”

“Đúng. Đây là văn tự Hy Lạp cổ, da Vinci sẽ không lưu lại văn tự tiếng Anh, và cũng không dùng tiếng Ý đâu.”

“Tại sao ạ?”

Ông cụ cười khẽ, “Tôi không thể cho cô biết thêm. Từ nhiều năm trở lại đây, đây là lần đầu tiên tôi viết lại chín ký tự này cho người khác nhìn.”

“Ông... sao lại muốn viết cho cháu xem?” Ngũ Nhạc Đình hỏi.

Ông cụ chăm chú nhìn về phía trước, “Nếu có đủ duyên, sau này có lẽ cô sẽ hiểu được ý nghĩa của các ký tự này. Khi đấy, cô sẽ biết bí mật kinh thiên mà da Vinci muốn truyền tải là gì.”

CHƯƠNG

II

Lại tới thứ Hai, bác sĩ Lăng Định như thường lệ tới kiểm tra sức khỏe cho ông Do Nông, cũng vẫn là câu kết luận “Mọi thứ bình thường”. Ngũ Nhạc Đình không muốn bám riết vấn đề này, cô muốn hỏi bác sĩ Định một vài chuyện khác.

Ngũ Nhạc Đình vờ đưa Lăng Định ra cửa. Họ ra chỗ đầu hành lang vắng tanh bên phải, hạ giọng trao đổi. “Bác sĩ Lăng, mỗi lần đến kiểm tra sức khỏe cho ông cụ, anh chỉ kiểm tra sức khỏe thể chất à?”

“Ý cô là?”

“Liệu có cần để ông ấy làm giám định tâm thần lại không?”

“Không cần thiết phải làm giám định kĩ hơn. Hồ sơ bệnh án ghi rất rõ, ông ấy là người bệnh tâm thần. Huống chi tôi đâu phải bác sĩ tâm thần, nên không thể làm giám định tâm thần được. Tôi đã từng trao đổi với cô rồi, cô nhớ chứ?”

“À...” Ngũ Nhạc Đình hạ mí mắt, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Hai tay Lăng Định đang xách hộp đồ nghề y tế, hỏi, “Sao vậy, cô nghĩ cần ông cụ cần được giám định tâm thần lại bởi cô cảm thấy biểu hiện của ông ấy rất bình thường, hay ngược lại?”

Ngũ Nhạc Đình nhăn mày nói, “Tôi cũng không thể nói rõ. Sau nhiều ngày tiếp xúc với ông cụ, tôi cảm thấy đa phần ông ấy đều rất bình thường, hoàn toàn chẳng khác gì mọi người. Nhưng khi chúng tôi nói về một vài chủ đề, thì đúng là những lời ông cụ nói rõ ràng là có vấn đề về tâm thần. Điều này khiến tôi thấy rất mâu thuẫn.”

“Thực ra thế không có gì là lạ. Bệnh tâm thần thường có tính ngắt quãng. Lúc không phát bệnh, người bệnh giống như người thường. Còn khi phát bệnh tinh thần họ sẽ trở nên thất thường, nên tự nhiên cũng sẽ nói năng lộn xộn hồ đồ.”

“Thế nhưng... ông ấy không nói năng lộn xộn hồ đồ. Đường hướng tư duy của ông cụ rất rõ ràng, hợp logic, cách diễn đạt cũng trôi chảy, có điều lời ông cụ nói lại khiến người khác cảm thấy rất khó tin.”

“Rốt cuộc ông cụ đã nói gì với cô?” Lăng Định tò mò hỏi.

Ngũ Nhạc Đình bĩu môi, “Nói về lần gần đây nhất nhé. Ông cụ bảo tôi... ông ấy là Mona Lisa.”

“Gì cơ?” Lăng Định nghe mà không hiểu, “Ông Do Nông nói ông ấy có bức Mona Lisa à?”

“Không, ông ấy bảo mình chính là người đó, là ‘người mẫu’ của bức Mona Lisa.”

Lăng Định ngẩn ra hồi lâu, rồi bật cười, “Trời phù hộ... Ông cụ không nói mình là thánh mẫu Marie đấy chứ?”

Ngũ Nhạc Đình không thấy buồn cười, “Không chỉ thế, tôi nghi ngờ ông Do Nông

còn ám thị mình đã cùng Darwin thực hiện chuyến hải trình vòng quay thế giới.”

“Vậy thì không kì lạ nữa. Người tuyên bố mình là Mona Lisa thì còn có điều gì mà chẳng nói?” Lăng Địch nghiêng đầu, lấy làm lạ nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Tôi không rõ. Cô Ngũ Nhạc Đình, trong trường hợp này cô còn cảm thấy ông cụ cần làm giám định tâm thần nữa không? Lẽ nào những điều này vẫn chưa thể giúp cô đưa ra phán đoán sao?”

Ngũ Nhạc Đình thở dài, “Nếu như tiếp xúc trực tiếp với ông cụ, chính tai nghe những điều ông ấy nói, anh sẽ rõ cảm giác lúng túng của tôi không phải là không có lý.”

“Tôi có thể hiểu.” Lăng Địch nghiêm túc gật đầu, “Trên thực tế, tuy không phải là bác sĩ tâm thần, nhưng tôi cũng hiểu phần nào về bệnh tâm thần. Dựa trên những gì cô nói, ông Do Nông rõ ràng mắc bệnh cuồng loạn thể nặng, đây là một dạng rối loạn tâm thần rất thường gặp.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Không giấu gì anh, tôi đã nghĩ vậy, và cũng đã biết đặc tính cùng triệu chứng của bệnh cuồng loạn sau khi tìm hiểu và tra cứu các loại tài liệu. Nhưng tôi phát hiện thấy tình trạng của ông Do Nông hoàn toàn khác với bệnh nhân cuồng loạn.”

Lăng Địch nhìn Ngũ Nhạc Đình, chăm chú lắng nghe cô nói.

“Trước tiên, người mắc bệnh cuồng loạn thường tương đối nóng nảy, mất bình tĩnh. Lúc phát bệnh, có khả năng họ mặc sức phát tiết cảm xúc ra ngoài, gào khóc, náo loạn, hay cho người khác biết sự ấm ức khó chịu, không vui của bản thân thông qua những điệu bộ hết sức khoa trương, đây là những biểu hiện thường gặp nhất. Còn một dạng khác là, lúc phát bệnh ý thức của người bệnh không rõ ràng, ngủ mê man, thậm chí là choáng ngất. Lúc này đừng nói là bảo người bệnh kể lại hoàn chỉnh một câu chuyện, ngay đến việc hỏi họ một vài vấn đề cơ bản và đơn nhất, họ cũng có biểu cảm hết sức trẻ con, trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi.

Các triệu chứng và biểu hiện này tôi chưa từng thấy xuất hiện ở ông Do Nông lần nào. Ngược lại, so với người bình thường thì tư duy và logic của ông cụ, cũng như thần sắc, cách diễn đạt còn rõ ràng, bình tĩnh và trôi chảy hơn. Vậy nên bác sĩ Lăng, tôi nhìn thế nào cũng không cảm thấy ông Do Nông giống người bệnh tâm thần thể cuồng loạn.”

Nghe hết tràng dài những lời Ngũ Nhạc Đình nói, Lăng Địch có đôi chút ngạc nhiên, “Sao cô hiểu rõ bệnh cuồng loạn vậy nhỉ?”

“Vừa xong tôi nói rồi mà, tôi đã tra tìm sách vở cùng các tài liệu liên quan.”

“Chỉ có vậy?”

“Tôi còn gọi điện thỉnh giáo giáo sư dạy ở Đại học Y, hi vọng có thể hiểu chính xác và toàn diện hơn về căn bệnh này.”

Lăng Địch khẽ gật đầu, lộ vẻ tán thành và khen ngợi, “Cô đúng là một cô gái rất biết cách nghiên cứu và tìm hiểu. Nghiêm túc chăm chỉ và kiên trì là những phẩm chất rất đáng quý, chỉ có ở số ít nhà nghiên cứu.”

Ngũ Nhạc Đình không rõ tại sao bác sĩ Lăng Địch đột nhiên lại khen ngợi mình.

“Vậy xem ra, ông Do Nông có lẽ không phải là bệnh nhân tâm thần thể cuồng loạn, có thể bệnh ông ấy không đơn giản như ta tưởng tượng.” Lăng Địch nói.

“Có lẽ toàn bộ con người ông ấy không đơn giản như ta hình dung.” Ngũ Nhạc Đình nói đầy hàm ý.

Lăng Địch như đang suy nghĩ gì.

Ngũ Nhạc Đình nói, “Bác sĩ Lăng, tôi rất tin tưởng anh, nên mới nói với anh những chuyện này. Mong anh đừng cho người khác biết... đặc biệt là... Viện trưởng. Ông ấy không muốn tôi và người khác nói về những chuyện liên quan đến ông Do Nông.”

Lăng Địch chăm chăm nhìn Ngũ Nhạc Đình, khẽ gật đầu một cách rất chắc chắn, “Tôi hiểu. Tôi không nói gì đâu, cô cứ yên tâm.”

Họ mắt đối mắt nhìn nhau một thoáng.

Bác sĩ Lăng Địch không hỏi vì sao mình không thể cho người khác biết những chuyện này, chỉ bảo anh ta hiểu.

Ngũ Nhạc Đình thầm nghĩ. Có lẽ... đúng như trước đó mình đoán, anh ấy cũng ký vào bản hợp đồng tương tự.

“Cô Ngũ Nhạc Đình, còn chuyện gì khác không?” Lăng Địch hỏi.

“Ồ, đúng rồi, còn một chuyện nữa. Tôi đã muốn nói từ lâu, hai tay của ông Do Nông có cần thiết phải cố định suốt vậy không? Đã nhiều ngày nay, tôi cảm thấy ông cụ không hề có bất kì sự công kích hay nguy hiểm nào. Tinh thần, tâm chí, khả năng tư duy của ông ấy đều rất bình thường. Tại sao phải cố định ông ấy suốt như vậy? Liệu thế có được xem là ngược đãi người già không?”

Lăng Địch khó xử nói, “Xin lỗi, đó là sự sắp xếp của Viện trưởng, e là tôi không có quyền can thiệp. Ông ấy nói trước đây ông Do Nông đã từng tấn công bác sĩ và nhân viên chăm sóc.”

“Tôi không nghĩ từng xảy ra chuyện như thế.”

“Ý cô là... Viện trưởng nói dối? Nhưng tại sao ông ấy phải làm thế?”

Ngũ Nhạc Đình thoáng im lặng, rồi bảo, “Tôi cảm thấy, có lẽ Viện trưởng giam lỏng ông Do Nông ở đây là vì mục đích đặc biệt nào đó.”

Lăng Địch như thể đã bị dọa, “Cô nói là ‘giam lỏng’? Liệu có nghiêm trọng quá không?”

Ngũ Nhạc Đình hạ giọng nói, “Tôi không bảo là ‘giam giữ’ đã tốt lắm rồi. Bác sĩ Lăng, lẽ nào anh không thấy thế sao?”

Lăng Địch nhăn mày, “Tôi cho rằng Viện trưởng muốn tốt cho ông Do Nông và người xung quanh...” Anh ngừng lại một chút, “Vậy bản thân ông cụ cảm thấy thế nào? Ông ấy có thấy khó chịu vì hai tay bị cố định không?”

“Cái này... tôi nhìn không ra. Trước giờ tôi chưa hỏi ông cụ, bản thân ông ấy cũng không nhắc đến.”

“Có lẽ cô thử hỏi xem ông cụ cảm thấy thế nào?” bác sĩ Lăng Địch kiến nghị.

“Cái này còn phải hỏi sao?” Ngũ Nhạc Đình cảm thấy có phần buồn cười, “Lẽ nào ông ấy sẽ nói...’Cảm ơn, hai tay bị buộc khiến tôi thấy rất thoải mái’?”

Lăng Địch bảo, “Vậy theo cô, ta nên làm thế nào?” “Có lẽ ta có thể cùng kiến nghị với Viện trưởng, để ông ấy tháo bỏ dây trói cho ông Do Nông.”

“Nếu thế, ông ấy sẽ biết ta đã thảo luận những chuyện liên quan đến ông cụ Do Nông.” Lăng Địch nhắc nhở.

Ngũ Nhạc Đình mở miệng, “Nhưng, ta cũng không thể vì lợi ích của bản thân để một ông cụ đáng thương chịu khổ mãi được.”

Lăng Địch ngẫm nghĩ một hồi, “Ừm, cô nói rất đúng. Vậy thế này đi. Cô thử hỏi ông Do Nông xem ông ấy thấy thế nào, nếu ông ấy thấy khó chịu bởi hai tay bị cố định, ta sẽ tới kiến nghị với Viện trưởng.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu nói, “Được.”

“Vậy thế nhé, tôi đi đây.” Lăng Địch xách hộp dụng cụ y tế đi xuống tầng.

Ngũ Nhạc Đình nhanh chóng trở lại phòng bệnh. Lần này, ông cụ Do Nông hỏi, “Sao lần nào bác sĩ này tới, cô cũng ra ngoài tìm anh ta nói chuyện thế?” Ngũ Nhạc Đình tới trước giường bệnh ông cụ, ngần ngừ nói, “Cháu đi hỏi anh ấy... vài chuyện.”

“Chuyện gì? Liên quan đến tôi hả?”

Ngũ Nhạc Đình cúi đầu, nghĩ ngợi một hồi, mới ngẩng lên nói, “Ông Do Nông, cháu không rõ liệu ông có thấy phiền khi nói về vấn đề này không.”

“Vấn đề gì?”

Ngũ Nhạc Đình lại chần chừ một hồi, “Hai tay ông, luôn bị cố định vào hai bên giường. Ông... không có ý kiến à?”

Trong phòng chợt lắng xuống.

Chừng khoảng một phút sau, ông Do Nông thốt ra một câu khiến Ngũ Nhạc Đình vô cùng kinh ngạc, “Đúng, tôi không có ý kiến.”

Ngũ Nhạc Đình cứng họng, bất giác hỏi, “Lẽ nào ông cảm thấy hai tay bị buộc lại như vậy... thì thoải mái?” Ông cụ động đậy khóe miệng, cười khổ, “Đồ ngốc, ai lại thấy thoải mái khi hai tay luôn bị cố định? Tôi chỉ nói là tôi không có ý kiến, đâu có bảo tôi thoải mái.” “Sao ông lại không để ý?” Ngũ Nhạc Đình buồn phiền hỏi.

Ông cụ hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, “Hồi trẻ, tôi đã làm một chuyện khiến cả đời này tôi thấy ân hận. Bởi thế nên, tôi tình nguyện dùng cuộc đời mình để chuộc tội. Đừng nói là cố định hai tay, dù đau đớn giày vò hơn nữa, tôi cũng bằng lòng chấp nhận. Cô không hiểu đâu...”

Ông cụ rơi vào tâm trạng bi thương. Ngũ Nhạc Đình đứng bên ngăn ra, không biết đối đáp thế nào.

Hồi lâu sau, ông Do Nông chậm rãi thở ra, “Bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa.” Ông mỉm cười, chăm chú nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Tôi có thể lý giải chuyện cô hỏi tôi cảm thấy thế nào về việc này là quan tâm tới tôi không?”

Ngũ Nhạc Đình chân thành nói, “Ông Do Nông, cháu hi vọng mình có thể cố gắng hết sức để ông được thoải mái, vui vẻ.”

Ông Do Nông chăm chú nhìn Ngũ Nhạc Đình hồi lâu, trầm ngâm nói, “Cảm ơn.” Có lẽ vì Ngũ Nhạc Đình đã khiến ông cảm động, ông hòa nhã nói, “Rất ít khi tôi trò chuyện với người khác về mọi người trong gia đình mình. Nhưng tôi muốn được chia sẻ với cô.”

“Cháu vô cùng vinh hạnh.” Ngũ Nhạc Đình mỉm cười đáp.

Ông cụ chỉ cái tủ ở bên trái giường bệnh, “Trong chiếc tủ này có một bí mật nhỏ.”

“Hả?”

“Trước khi tôi nói cho cô biết, cô hãy hứa là sẽ không nói với bất kì ai.”

“Cháu hứa.”

“Tốt.” Ông cụ bảo, “Cô hãy kéo ngăn kéo bên dưới ra.”

Ngũ Nhạc Đình khom lưng kéo ngăn kéo ra, thấy bên trong đựng một túi da sẫm màu cùng đồ dùng thường ngày như một cái chậu, một chiếc cốc...

“Mang những đồ lật vật đó ra đây.”

Sau khi Ngũ Nhạc Đình bỏ hết những thứ có trong ngăn tủ ra, ông Do Nông lại bảo, “Cô để ý thấy tấm ván gỗ bên dưới chứ? Hãy ấn chặt nó, rồi dùng lực kéo ra ngoài.”

Ngũ Nhạc Đình làm y hệt vậy. Mới đầu không thấy có gì lạ, nhưng khi cô tăng thêm lực thì “cách” một cái, tấm đáy đó trượt mở ra ngoài, để lộ tầng kệ ẩn bên trong.

“A!” Ngũ Nhạc Đình kêu lên nho nhỏ, “Chiếc tủ này có tầng kệ ẩn.”

“Là trước kia tôi bí mật động chân động tay đấy.”

Ông cụ nói, “Giờ hẳn cô thấy những thứ để bên trong. Có một quyển album, và một chiếc hộp gỗ nhỏ, đúng vậy không?”

“Vâng.” Biểu cảm của ông cụ bất ngờ trở nên vô cùng nghiêm túc, “Tuyệt đối đừng động đến chiếc hộp nhỏ kia. Cô lấy quyển album ra là được rồi. Sau đó đóng tủ lại.”

Ngũ Nhạc Đình cẩn thận mang quyển album dày cộp đó ra ngoài. Cô liếc nhìn chiếc hộp gỗ nhỏ kia một cái, thầm nghĩ. Không biết bên trong đựng gì?

Quyển album không to, song lại rất dày, cầm trên tay như một cục gạch. Lớp bao bên ngoài sờ như da dê hoặc da bò đã ngả vàng, hiển nhiên nó đã có từ nhiều năm về trước.

“Đừng vội giở ra.” Ông cụ bảo, “Để tôi cho cô biết cách xem quyển album này.”

“Xem album cũng phải theo trình tự nhất định sao ạ?”

“Đúng thế. Album của tôi là vậy. Cô không thể lật xem từ mặt trước, mà phải bắt đầu xem từ mặt sau.”

“Mặt sau?” Ngũ Nhạc Đình vừa nói vừa lật lại quyển album.

“Đúng, quyển album này phải giở ngược. Giờ cô có thể xem rồi.”

Ngũ Nhạc Đình giở quyển album từ trái qua phải, như xem một cuốn sách cổ, cảm thấy rất thú vị.

Đập vào mắt cô là bức ảnh chung. Đó là một bức ảnh màu. Hai người trung niên khoảng hơn 40 tuổi, một nam một nữ, đứng bên bờ hồ lấp lánh nắng. Ngũ Nhạc Đình thoát nhìn đã nhận ra ngay, người đàn ông trong bức ảnh chính là ông Do Nông hồi trung niên.

“Ông Do, đây là ông và vợ ông, đúng không ạ?” Ông cụ gật đầu, “Đây là bức ảnh cuối cùng bà ấy chụp cùng tôi trước khi qua đời.”

“Cháu xin lỗi...”

“Không sao. Đã qua nhiều năm rồi.” Ông cụ giới thiệu nói, “Bức ảnh này được chụp khi bà ấy bị ung thư gan ở giai đoạn cuối, không thể điều trị được nữa, chúng tôi đi du lịch ở hồ Kanas¹. Vợ tôi là một người phụ nữ mạnh mẽ và lạc quan, sau khi mắc bệnh

ung thư, bà ấy không hề oán trời trách người, ghét bỏ bản thân, cũng không muốn sống những ngày cuối đời trên giường bệnh ở bệnh viện. Bà ấy bảo với tôi, bà ấy muốn đi du lịch, muốn được ngắm nhìn những nơi hoang sơ đẹp đẽ...”

¹ *Hồ Kanas: Thuộc vùng núi A Lạp Thái (Bắc Tân Cương, Trung Quốc). Hồ nằm trên độ cao 1375m so với mực nước biển, có diện tích 45,73 km2, chiều dài 125km. Nơi đây có hệ sinh thái đa dạng, phong phú, cảnh thiên nhiên hoang sơ, kì vĩ.*

Ngũ Nhạc Đình ngồi cạnh ông cụ, im lặng lắng nghe. Bức ảnh thứ hai chụp ông Do Nông hồi trẻ. Ông mặc sơ mi trắng, quần Tây tối màu, giày da bóng loáng, nhìn rất ngọc thụ lâm phong, thần thái rạng rỡ sáng ngời.

Phía sau là một cây gừa² to.

² *Cây gừa (si quả nhỏ): Cây thân gỗ, thuộc họ dâu tằm, có rễ ký sinh treo từ nhánh cao, cao 15-25 mét, phân bố chủ yếu ở Nam Á, Đông Nam Á. Theo Đông y, lá và rễ phụ gừa có tác dụng làm thuốc.*

Ngũ Nhạc Đình cười hỏi, “Ông Do, hồi còn trẻ ông đẹp trai quá!”

“Thanh niên từng bừng nhiệt huyết ai mà chẳng đẹp. Bức ảnh này là tôi chụp sau khi tốt nghiệp đại học. Cây gừa đó là một cây cổ thụ có lịch sử hơn nghìn năm ở trường đại học chúng tôi. Tôi rất thích đọc sách dưới cái cây này.”

Ngũ Nhạc Đình đùa bảo, “Cháu đoán, lật tiếp nữa nhất định sẽ là ảnh chụp ông lúc nhỏ.”

Ông Do Nông trầm mặc. Mãi lâu sau, ông mới chậm rãi nói, “Tôi không có ảnh chụp lúc nhỏ.”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra, “Ảnh hồi nhỏ của ông bị mất à?”

“Không, cơ bản là tôi không có, không thể có...” Ông cụ thở dài, “Bỏ đi, không nói chuyện này nữa. Hôm nay ta xem hai bức ảnh này trước. Phần còn lại, tôi định sẽ chia sẻ từ từ với cô.”

“Được ạ.” Ngũ Nhạc Đình gấp cuốn album lại. “Đúng rồi, người nhà cô thì sao?” Ông cụ hỏi, “Bấy lâu nay tôi không nghe thấy cô nhắc đến người nhà mình.”

Ngũ Nhạc Đình mím chặt môi, hồi lâu sau mới khẽ nói, “Mẹ cháu qua đời sau khi sinh cháu không lâu.”

Ông cụ tỏ ý xin lỗi, “Xin lỗi. Vậy... cha cô thì sao?” “Ông Do, cháu xin lỗi. Cháu không muốn nhắc đến cha cháu.” Ngũ Nhạc Đình lộ vẻ căm ghét, “Ông ta... là gã tồi.”

Trầm mặc mất mấy giây, ông Do Nông bảo, “Được, chúng ta không nói mấy chuyện này nữa.”

Ngũ Nhạc Đình bước tới cạnh chiếc tủ thấp, ngồi xổm xuống, “Để cháu giúp ông để cuốn album lại chỗ cũ.”

Vừa mới đặt cuốn album vào tầng kẹp bí mật dưới đáy tủ, Ngũ Nhạc Đình chợt để ý thấy trên ván đáy hình như có một hàng chữ. Cô nhìn kĩ, thì ra là mấy chữ cái tiếng Anh được viết bằng bút bi xanh, “QIAN LI”.

Phát hiện thấy Ngũ Nhạc Đình đang ngẩn ra nhìn đáy tủ, ông Do Nông hỏi, “Sao thế?”

Ngũ Nhạc Đình ngắc đầu nói, “Ông Do, dưới đáy tủ của ngăn kếp bí mật có viết sáu chữ cái tiếng Anh, là ông viết à?”

Ông cụ lắc đầu, “Không, trước giờ tôi không viết gì vào tủ cả.”

“A...” Ngũ Nhạc Đình cảm thấy khó hiểu. Tầng bí mật này chẳng phải chỉ có ông Do Nông biết sao?

“Là sáu chữ cái gì, cô nói tôi nghe với.”

“Q-I-A-N rồi cách ra một ít, tiếp đó là L-I.” Ngũ Nhạc Đình nói.

Ông cụ ngẫm nghĩ chừng vài phút, rồi bất ngờ bật cười, “Tôi biết thế là thế nào rồi.” Ngũ Nhạc Đình nhìn ông.

“Đây không phải là chữ cái tiếng Anh, mà là phiên âm tiếng Trung.” Ông cụ nói.

Ngũ Nhạc Đình đánh vần đọc, “qian - Thiên; li - Lý?” “Không phải ‘Thiên Lý’, mà là ‘Tiền Lệ’³ - tên một cô gái.”

³ Tiền Lệ: Trong tiếng Trung hiện đại, phiên âm của chữ “Thiên Lý” và “Tiền Lệ” giống nhau.

Ngũ Nhạc Đình lộ vẻ khó hiểu.

Ông cụ vừa lắc đầu, vừa cười, “Nếu không phải hôm nay cô phát hiện ra thì đến giờ tôi cũng chẳng biết cô nhóc kia để lại ký hiệu này ở đáy tủ.”

“Người tên Tiền Lệ này là thế nào với ông?” “Giống cô. Cô ấy là người chăm sóc tôi trước đây.” “Là cô gái chăm sóc ông ngay trước cháu?” “Không.” Ông Do Nông mỉm cười lắc đầu, “Cô ấy là một trong những người đầu tiên chăm sóc tôi. Để tôi nhớ đã... chắc chừng mười năm trước.”

Ngũ Nhạc Đình há miệng, nhìn ông cụ chẳng biết nói gì. Cô lại nhớ đến lời ông nói hôm đầu tiên - ông cụ đã sống ở đây mười ba năm.

Ông Do Nông tựa như không định nhấn mạnh thời gian mình sống ở đây. Lúc này, ông đang đắm chìm trong ký ức hạnh phúc, “Tôi sắp quên cô bé đó rồi.

Nhưng giờ đã nhớ ra được, cặp mắt to, khuôn mặt tròn, tóc buộc đuôi ngựa, thích mặc váy hoa. Con bé là một nha đầu thông minh, nghịch ngợm, đáng yêu, tràn đầy sức sống, rất hoạt bát, thích trêu tôi và cũng thích nghe tôi kể chuyện. Trong số những người chăm sóc tôi trước kia, con bé đó là người tôi thích nhất, nó như đứa cô cháu gái của tôi vậy.

“Lúc đó cô ấy bao nhiêu tuổi ạ?” Ngũ Nhạc Đình hỏi. “Tôi nhớ hồi đấy cô nhóc là học viên trường Đào tạo y tá, chừng 16 tuổi. Con bé tạm thời vào đây làm trong dịp nghỉ hè, chỉ chăm sóc tôi hai tháng thôi. Trong hai tháng đó, tôi thấy vô cùng hạnh phúc.”

16 tuổi. Ngũ Nhạc Đình thầm nghĩ. Nếu lời ông cụ Do Nông là thật, vậy giờ cô gái kia hẳn đã 26 rồi. Chỉ lớn hơn mình một tuổi.

“Ông Do, hồi đó ông cũng chia sẻ bí mật về chiếc tủ này với cô ấy ạ?”

Ông cụ gật đầu, “Đúng thế, hồi đó tôi cũng bảo con bé mang quyển album ra xem mấy lần.” Ông cụ lại cười, “Nhưng tôi không ngờ cô nhóc nghịch ngợm, lén lút dùng bút viết phiên âm tên nó vào đáy tủ. Nghe cô nói thì còn viết bằng chữ cái in hoa? Ha, cô nhóc đó không phải muốn học theo da Vinci, dùng ‘mật mã’ lưu lại thông tin đấy chứ?”

“Hồi đó ông cũng kể cho cô ấy nghe câu chuyện về da Vinci?”

“Ừ. Còn nhớ chứ, tôi từng bảo cô là đã hơn mười năm rồi tôi chưa kể với ai những chuyện này. Trên thực tế, hơn mười năm nay tôi chỉ kể những chuyện này với cô và cô nhóc tên Tiền Lệ kia thôi.”

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi, nhắc nhở, “Nhưng ông bảo ông chỉ kể với một người duy nhất là cháu về những ký tự trong mắt Mona Lisa.”

“Đúng thế, không sai.” Ông Do Nông đáp, “Hồi đó tôi có kể qua câu chuyện về da Vinci với Tiền Lệ, nhưng chưa cho cô nhóc ấy biết bí mật của Mona Lisa.”

Thế nghĩa là gì? Ngũ Nhạc Đình trầm nghĩ. Ông cụ còn tin tưởng mình hơn? Cô tiếp tục hỏi, “Ông nghĩ tại sao cô ấy lại lưu lại tên mình ở đáy tủ?”

Ông Do Nông nhún vai. “Tôi đoán chỉ là đùa thôi. Có lẽ cô nhóc biết mình chỉ làm ở đây hai tháng, nên lén để lại ký hiệu này; Cũng có thể nó muốn làm trò, khi có người lại mở tầng bí mật này ra sẽ ngạc nhiên phát hiện thấy ký hiệu cô nhóc để lại.”

Ngũ Nhạc Đình khẽ gật đầu. “Vậy, giờ ông có cách nào để liên lạc với cô ấy không?”

Ông cụ lắc đầu, “Không, hồi đó cô nhóc không có điện thoại di động.” Rồi ngừng một lát, “Hơn nữa, con bé có thể cho rằng không cần để lại cách thức liên lạc cho tôi, bởi nó nghĩ là tôi không thể sống quá nửa năm...”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ngơ. Những lời ông cụ nói đều là thật à? Sao nghe thế nào cũng chẳng giống những lời điên rồ, và càng chẳng giống lời dối trá.

Lúc này, ông cụ Do Nông nhắc nhở, “Cô hãy xếp lại tủ như lúc trước, sắp tới giờ ăn trưa rồi. Nhớ kĩ, đây là bí mật nhỏ giữa cô và tôi.”

“A, được ạ.” Ngũ Nhạc Đình đặt quyển album vào chỗ cũ, lấp lại tấm ván, rồi nhét đồng hồ đặc vào trong và đóng cửa tủ lại.

Chừng hơn mười phút sau, Mạch phu nhân mang bữa trưa lên. Ngũ Nhạc Đình bón cho ông cụ ăn. Sau đấy ông Do Nông đi nghỉ trưa như thường lệ.

Ngũ Nhạc Đình ngồi trên ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ vô cùng chăm chú, thầm lên kế hoạch cho một việc.

CHƯƠNG

13

Buổi tối, sau khi về đến nhà, Ngũ Nhạc Đình gọi điện cho cô bạn tốt Lưu Linh, “Lưu Linh, tối nay em không lên lớp buổi tối à?”

“Không, em đang ở trong phòng ngủ. Có chuyện à chị Nhạc Đình?”

“Trước khi vào trường Đại học Y, em học ở Đào tạo y tá, đúng không?”

“Vâng.”

“Em học khóa mấy?”

“Em nhớ... là khóa 05. Sao vậy?”

Ngũ Nhạc Đình không trả lời câu hỏi của Lưu Linh, tiếp tục hỏi, “Em có quen bạn học trên em mấy khóa không? Như khóa 03, 02 chẳng hạn?”

“Có quen một vài người.”

“Thế em có quen một người tên là Tiền Lệ không?” “Không.” Lưu Linh hỏi ngược lại trong điện thoại,

“Là ai thế chị?”

“Em không cần quan tâm cô ấy là ai.” Ngũ Nhạc Đình nghiêm túc nói, “Giờ chị muốn tìm cô ấy. Em hỏi mấy anh chị học khóa trên em biết giúp chị, xem họ có biết người này không nhé.”

Lưu Linh nghĩ ngợi, “Để em thử xem. Nhưng không chắc là hỏi được đâu nhé.”

“Lưu Linh, cứ cố gắng hỏi giúp chị. Chuyện này rất quan trọng với chị. Nếu hỏi được, chị nhất định sẽ mời em một bữa thật dã.”

“Tên người chị nói là hai chữ nào?”

“Tiền Lệ. Tiền trong tiền bạc, Lệ trong mỹ lệ. Là một cô gái.” Chiều nay Ngũ Nhạc Đình đã hỏi ông Do Nông rất kĩ.

“Chị muốn biết gì về cô ấy?”

“Cách thức liên lạc, và còn... cô ấy sống ở đâu hay làm việc ở đâu, kiểu kiểu vậy.”

“Người này không phải là tình địch của chị đấy chứ?” “Đừng có nói linh tinh! Chị lấy đâu ra bạn trai?” “Được, được, không trêu chị nữa. Em sẽ hỏi giúp, hỏi được em sẽ gọi điện.”

“Lưu Linh, nhờ cả vào em đấy.”

Dập máy, Ngũ Nhạc Đình nằm xuống giường, thở ra một hơi dài. Việc hiện giờ cô có thể làm chỉ là chờ đợi. Nếu người tên Tiền Lệ kia có thật và cô có thể liên lạc với cô ấy, đối phương có thể giúp cô chứng thực rất nhiều chuyện.

Thế nhưng, đợi suốt buổi tối, Lưu Linh vẫn không gọi điện đến. Ngũ Nhạc Đình không khỏi cảm thấy thất vọng, xem ra hỏi thăm về một người chẳng dễ chút nào.

Ngày hôm sau, khi đến chăm sóc ông Do Nông, Ngũ Nhạc Đình cố không để lộ vẻ

tâm sự nặng nề ra ngoài. Nhưng mãi đến chiều, khi ông cụ ngủ trưa dậy, cô vẫn không nhận được điện thoại của Lưu Linh. Ngũ Nhạc Đình chán nản nghĩ. Có lẽ chuyện này chẳng có hi vọng gì rồi.

Không ngờ, lúc hơn 4 giờ chiều, điện thoại di động lại bất ngờ kêu lên. Ngũ Nhạc Đình thầm kích động, vội vàng tìm điện thoại, quả nhiên là Lưu Linh gọi đến! Cô mừng thầm, dù ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, bảo ông cụ, “Ông Do, cháu ra ngoài cửa nghe điện thoại nhé.”

“Cô đi đi.” Ông cụ đáp.

Ngũ Nhạc Đình bước nhanh ra chỗ đầu hành lang, bắt máy, “Lưu Linh, em hỏi giúp chị được rồi à?”

“Em phải hỏi giúp chị không dưới mười người, cuối cùng mới nghe ngóng được đây.” Lưu Linh trả lời với giọng điệu mệt mỏi.

“Tốt quá rồi!”

“Chớ vui mừng vậy. Em chưa hỏi được số điện thoại của cô ấy, chỉ hỏi được nơi cô ấy làm việc thôi, chị bạn học đó của em chỉ biết mỗi vậy.”

“Không sao, em nói đi, cô ấy đang làm ở đâu?” “Bệnh viện số 3 thành phố, nghe nói là làm y tá ở khoa sản.”

“Vậy được rồi, Lưu Linh, cảm ơn em nhé! Lần sau chị mời em ăn cơm ở nhà hàng... tên nhà hàng em thích là gì nhỉ?”

“Nhà hàng Sultan Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Đúng rồi. Hôm khác mình tới đó ăn nhé. Như vậy đi, chị cúp máy đây.”

Tắt điện thoại, tâm trạng Ngũ Nhạc Đình vô cùng phấn chấn. Quả nhiên có người tên là Tiền Lệ, chỉ không biết đó có phải là Tiền Lệ mình muốn tìm không... Song dẫu sao, giờ biết nơi cô ấy làm việc rồi thì mình có thể tìm đến đây mà.

Hôm nay sau khi tan làm, mình sẽ đi Bệnh viện số 3 thành phố... A, vẫn nên gọi điện xác nhận trước xem tối nay cô ấy có làm không. Đúng, cứ làm vậy đi.

Ngũ Nhạc Đình quyết định, xoay người lại thì bất ngờ nhìn thấy một người đang đứng phía sau, cô sợ đến mức hét lên một tiếng “Á”, lông tơ sau lưng dựng ngược cả lên. Cô nhìn kĩ lại, thì ra là Viện trưởng.

“Viện... Viện trưởng Cát, sao ông lại ở đây?” Ngũ Nhạc Đình lắp ba lắp bắp nói.

“Tôi lên đây xem qua thôi.” Viện trưởng sầm mặt, “Sao cô không ở trong phòng bệnh?”

Ngũ Nhạc Đình vô cùng ngại ngùng, “Tôi... ra ngoài nhận điện.”

“Nhận điện có cần ra tận đầu hành lang không? Không thể đứng ở cửa à?”

Ngũ Nhạc Đình há miệng, chẳng biết nói gì.

“Cô thường xuyên thế này à?”

“Không, chỉ có lần này thôi.” Ngũ Nhạc Đình ầm ức. “Cô nói chuyện với ai thế?”

“Một người bạn ở đại học của tôi.” “Các cô đang nói về chuyện gì?”

Ngũ Nhạc Đình ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Viện trưởng, “Viện trưởng Cát, đây là việc riêng của tôi.”

Thoáng yên lặng.

“Đã là việc riêng thì đừng tán gẫu trong giờ làm việc, lại còn cách phòng bệnh xa như vậy. Cô Ngũ Nhạc Đình, cô thế này là tự ý rời bỏ vị trí công tác.” Viện trưởng nghiêm khắc chỉ rõ.

Trời đất, mình chỉ là một nhân viên chăm sóc, đâu phải cai ngục trong nhà tù. Ngũ Nhạc Đình nhún nhún không nói ra.

“Được rồi, tôi hi vọng về sau cô không để chuyện này tiếp diễn nữa.” Viện trưởng nói, “Cô quay về phòng bệnh đi.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu, nhanh chóng rời khỏi. “Gượng đã...” Viện trưởng bất ngờ gọi cô lại. Ngũ Nhạc Đình quay đầu lại.

“Tôi nghĩ, cần nhắc nhở cô một chút. Cô Ngũ Nhạc Đình, cô chưa quên nội dung của bản hợp đồng chứ?” Viện trưởng Cát nhìn chăm chăm cô nói.

Ông ấy... đoán ra nội dung cuộc điện thoại của mình rồi sao? Ngũ Nhạc Đình thầm giật mình. Không, không thể nào. Cô vội vàng nhớ lại. Đâu có câu nào trong những lời mình vừa nói lúc nghe điện để lộ việc mình muốn làm... Nghĩ đến đây, cô đã bình tĩnh hơn nhiều, liền đáp lại, “Vâng, Viện trưởng Cát, tôi chưa quên.”

“Vậy thì tốt. Cô biết nếu vi phạm hợp đồng, cô sẽ phải trả một khoản gấp mười lần tiền lương coi như tiền vi phạm hợp đồng. Hi vọng cô nhớ kỹ điều này.”

“Tôi biết. Viện trưởng Cát, ông còn việc gì nữa không?” “Không, cô đi đi.”

Ngũ Nhạc Đình quay lại phòng bệnh, đẩy cửa đi vào rồi khép lại.

Viện trưởng Cát mặt mày lạnh tanh, nhìn chăm chăm theo hướng Ngũ Nhạc Đình rời đi, tựa như đang nghĩ ngợi gì.

CHƯƠNG

14

Trên đường xuống núi vào buổi chiều sau khi tan làm, Ngũ Nhạc Đình gọi 114 hỏi số điện thoại của khoa sản thuộc Bệnh viện số 3 thành phố. Cô gọi ngay đến bệnh viện.

“Chào chị, đây là khoa sản của Bệnh viện số 3 thành phố.” Đầu bên kia bắt máy. Là giọng phụ nữ.

“Chào chị, tôi là bạn của y tá Tiền Lệ.” Ngũ Nhạc Đình bịa, “Tôi muốn hỏi một chút, tối nay cô ấy có đi làm không?”

“Để tôi xem xem...” Người bên kia hình như đang tra tìm danh sách, “Ồ vâng, hôm nay cô ấy có ca trực.”

Tốt quá rồi! “Vâng, cảm ơn chị!” Ngũ Nhạc Đình ngắt điện thoại.

Ra tới đường quốc lộ, Ngũ Nhạc Đình gọi một chiếc taxi, bữa tối chưa ăn đã đến thẳng Bệnh viện số 3.

Trên xe, Ngũ Nhạc Đình mừng tượng xem nên nói với Tiền Lệ chuyện này như thế nào. Mình chỉ cần xác nhận xem hồi đầu cô ấy có chăm sóc ông Do Nông hay không, hay mình trao đổi cụ thể với cô ấy để biết nhiều hơn? Đương nhiên, biết càng cụ thể thì càng tốt. Thế nhưng, Ngũ Nhạc Đình hơi lo, như vậy có lẽ việc hiện giờ cô đang chăm sóc ông Do Nông sẽ bị lộ. Nếu để Viện trưởng biết thì...

Bỏ đi, tới lúc đó xem tình hình rồi quyết sau. Không nghĩ nhiều nữa.

Tới Bệnh viện số 3, Ngũ Nhạc Đình đến bàn tư vấn trong đại sảnh hỏi khoa phụ sản ở đâu. Cô ngồi thang máy lên thẳng khoa phụ sản. Người tốt nghiệp Đại học Y là cô hiểu rất rõ, y tá thường không hay ở phòng khám, đa phần làm việc ở khu vực bệnh nhân nội trú.

Ở khu vực dành cho bệnh nhân nội trú của khoa sản đầy các bà bầu đang đợi sinh. Theo ước tính sơ sơ của Ngũ Nhạc Đình thì số phòng bệnh ở đây không dưới một trăm. Xem ra không thể ngó vào từng phòng tìm rồi. Cô tới phòng y tá hỏi.

“Tiền Lệ? Cô ấy chủ yếu phụ trách các phòng bệnh từ phòng 702 đến phòng 705.” Một y tá đứng tuổi bảo Ngũ Nhạc Đình, rồi hỏi, “Cô tìm cô ấy có việc gì?”

“Em là một người bạn cô ấy, ghé thăm thôi ạ.” “Có cần tôi gọi cô ấy giúp không?”

“Thế được không ạ? Em xin cảm ơn chị.”

Y tá đứng tuổi nhắc điện thoại trên bàn, bấm một dãy số. Sau khi đường dây thông, cô nói, “Tiền Lệ, giờ em rảnh không?... Bận lắm à? Vậy xong việc em về phòng y tá chút nhé. Có một người bạn đến tìm em... Ủ, là nữ, cô ấy đang ở đây này...”

Chị y tá đó nhìn về phía Ngũ Nhạc Đình. “Cô ấy hỏi cô tên là gì?”

Tiêu rồi. Ngũ Nhạc Đình giật thót tim. Mình nhận bừa là bạn cô ấy, không ngờ cô ấy lại hỏi tên mình. Đã đến nước này, cô chỉ có thể gượng gạo trả lời, “Em tên... Ngũ Nhạc

Đình.”

Chị y tá nói cho Tiền Lệ biết cái tên này. Quả nhiên, rất nhanh cô ta nghi hoặc nhìn về phía Ngũ Nhạc Đình bảo, “Tiền Lệ bảo là không biết cô.”

“Em là bạn của một người bạn của cô ấy.” Ngũ Nhạc Đình xấu hổ nói, “Em tìm cô ấy có chút chuyện, chỉ quấy quả cô ấy một lúc thôi.”

Chị y tá chuyển lại lời Ngũ Nhạc Đình. Lần này cô ta cúp máy, bảo, “Tiền Lệ bảo cô đợi một lát, hết bận cô ấy qua ngay.”

“VẬY THẾ TỐT QUÁ RỒI Ạ.” Ngũ Nhạc Đình thở phào. Cô ngồi ở băng ghế dài ngoài hành lang đợi. Giờ bụng đã hơi đói còn cào, nhưng cô không biết khi nào thì Tiền Lệ tới nên đành chịu đói tiếp, không dám ra ngoài ăn.

Trong lúc chờ đợi, Ngũ Nhạc Đình vẫn luôn để ý đến mỗi y tá trẻ đi qua đi lại ngoài hành lang, dựa vào trực giác thử đoán xem ai là Tiền Lệ. Chẳng bốn mươi phút sau, một nữ y tá xinh xắn đi ra từ hành lang bên tay trái. Trước mắt Ngũ Nhạc Đình sáng bừng lên, một đôi mắt to, gương mặt tròn, gần như không khác gì miêu tả của ông Do Nông. Liệu có phải là cô ấy không nhỉ?

Nữ y tá đó tới trước bàn trực ban của y tá, hỏi chị y tá gọi điện ban này, “Chị Viên, người lúc nãy đến tìm em còn đây chứ ạ?”

Đúng là cô ấy! Ngũ Nhạc Đình thầm kích động. Không đợi chị y tá kia trả lời, Ngũ Nhạc Đình đã đứng lên khỏi ghế, bước tới trước mặt Tiền Lệ, mỉm cười nói, “Chào chị, chị là y tá Tiền Lệ? Tôi tên là Ngũ Nhạc Đình.”

“Chào chị.” Tiền Lệ thân thiện đáp, nhìn qua đã biết là một người rất dễ gần, “Chị tìm tôi có việc gì?”

“À... Qua người bạn bên trường Y tá hỏi giúp tôi mới biết được địa chỉ chỗ làm của chị, nên mới tìm đến đây. Tôi muốn xin chị chút thời gian để hỏi một chuyện.”

“Là chuyện gì, chị cứ hỏi đi.” Tiền Lệ thoải mái nói. Ngũ Nhạc Đình nhìn ngó xung quanh, bảo, “Ta có thể tìm một nơi yên tĩnh rồi hẵng nói không?”

Tiền Lệ thoáng suy nghĩ, “Được. Nhưng tôi thực sự rất bận, thời gian này đặc biệt có nhiều bà bầu vào sinh. Tôi không thể nghỉ lâu quá.”

“Tôi biết, chỉ mất mấy phút, không lâu quá đâu.” “VẬY ĐƯỢC, THẾ TA RA CHỖ BAN CÔNG LỘ THIÊN RỒI NÓI.” Tiền Lệ dẫn Ngũ Nhạc Đình tới một ban công lộ thiên rộng, cạnh hành lang. Đây là nơi dành cho bệnh nhân đi dạo, vì đang là giờ ăn tối nên ở đây không có ai. Bọn họ bước đến cạnh bồn hoa, Tiền Lệ quay mặt về phía Ngũ Nhạc Đình, “Giờ chị nói được rồi chứ?”

“Ừm.” Ngũ Nhạc Đình gật đầu. “Là thế này, tôi muốn chị xác nhận giùm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trước đây chị từng học ở trường đào tạo y tá, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Khoảng mười năm trước, trong kỳ nghỉ hè lúc chị còn chưa tốt nghiệp trường đào tạo y tá, chị có từng đến ‘Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất’ làm việc không?”

Tiền Lệ hơi dờ ra, rồi chậm chạp gật đầu, “Đúng, có chuyện đó.”

Ngũ Nhạc Đình đè nén cảm giác phấn khích, “Vậy, hồi đó chị phụ trách chăm sóc một ông cụ đặc biệt, tên là Do Nông, đúng thế không?”

“A...” Tiền Lệ kinh ngạc kêu lên, “Chị... sao biết được?”

“Sao chị ngạc nhiên như vậy?” Ngũ Nhạc Đình chăm chăm nhìn vào mắt Tiền Lệ, “Không thể có người biết chuyện này đúng không?”

Tiền Lệ chợt tỏ ra lúng túng, cô né tránh ánh mắt của Ngũ Nhạc Đình, “Tôi... không biết nên nói thế nào. Chuyện này, là một...”

“... là một bí mật.” Ngũ Nhạc Đình giúp cô nói nốt, “Đúng không?”

Tiền Lệ sững sốt há hốc miệng, “Chị... rốt cuộc là ai? Sao cái gì chị cũng biết thế?”

“Chị yên tâm, tôi không có bất kì ác ý nào. Tôi chỉ muốn biết chuyện hồi đó là thế nào mà thôi.”

“Thứ lỗi, chuyện đó e là tôi không tiện cho chị biết.” “Tôi hiểu.” Ngũ Nhạc Đình gật đầu nói, “Vì hồi đó chị đã ký một bản hợp đồng, trong đó quy định phải bảo mật chuyện này, có đúng không?”

Tiền Lệ lúc này đã sững sốt đến mức trợn mắt, há miệng, “Ôi trời, đúng là cái gì chị cũng biết cả!”

“Đúng vậy, tôi biết. Vậy nên chị không cần phải giấu tôi. Huống hồ chuyện đã qua lâu vậy rồi, chị làm thế này không thể xem là vi phạm hợp đồng, cũng không cần phải trả khoản tiền vi phạm hợp đồng gấp mười lần tiền lương.

“Chị đã xem hợp đồng đó.” Tiền Lệ mở to đôi mắt tròn xoe, ngạc nhiên.

“Có thể nói như vậy.” Ngũ Nhạc Đình gật đầu. Thoáng yên lặng, Tiền Lệ lại hỏi, “Rốt cuộc chị hỏi tôi về chuyện này để làm gì?”

“Không làm gì cả. Tôi chỉ muốn biết vì sao hồi đó chị vào bệnh viện làm, công việc của chị là gì, cùng một vài chi tiết khi chị ở bên ông Do Nông, có vậy thôi, chị có thể cho tôi biết chứ?”

“Sao tôi phải cho chị biết?”

“Coi như là giúp đỡ tôi đi, được không? Với tôi chuyện này rất quan trọng.” Ngũ Nhạc Đình thành khẩn nói.

Tiền Lệ thoáng nhìn vào mắt Ngũ Nhạc Đình, “Được. Chuyện này tuy đã qua mười năm, nhưng ấn tượng về nó trong tôi thì vẫn rất rõ ràng. Trong đời mình, rất hiếm khi tôi gặp được chuyện đặc biệt và may mắn nhường vậy.”

“May mắn ư?”

“Không phải vậy sao?” Tiền Lệ ngẩng đầu nhìn bầu trời dần được sắc đêm bao phủ, hồi tưởng nói, “Hồi đó tôi mới 16 tuổi. Trước kỳ nghỉ hè, tôi đọc được một thông báo

tuyển người làm y tá vào dịp hè trên bảng quảng cáo của trường. Tôi muốn rèn luyện bản thân, cũng muốn kiếm ít tiền tiêu vặt nên đã đi ứng tuyển, không ngờ lại thành công ngay.

Có thể được nhận vào làm đã khiến tôi rất mừng, nhưng càng khiến tôi bất ngờ hơn là Viện trưởng của Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất lại chủ động đưa ra một mức lương cao dành cho tôi. Hồi đấy tôi chỉ là học sinh, nên nếu được trả ba, bốn trăm đồng một tháng tôi cũng đã rất hài lòng rồi. Thế mà tôi lại được hưởng mức lương cao tới mức ngay nghĩ tôi cũng không dám nghĩ, 2000 tệ một tháng! Sau một kỳ nghỉ hè là 4000 tệ rồi! Chị biết không, hồi đó lương tháng của cha mẹ tôi cũng không cao vậy!”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu, tỏ ý hiểu được, giống như cảm giác của cô lúc đó. Sau khi được khai thông, Tiền Lệ như một chiếc máy nói, chẳng thể ngừng lại, “Đương nhiên, cái giá của mức lương cao chính là phải ký vào bản hợp đồng có đôi chút kì quặc, cô đã biết nội dung hợp đồng đó rồi. Dẫu vậy, theo tôi, thực hiện các điều khoản được quy định trong hợp đồng thực ra quá dễ, chẳng phải chỉ là giữ bí mật sao, có gì khó chứ? Huống chi, công việc lại vô cùng đơn giản, chỉ cần chăm sóc một ông cụ, việc tốt thế này bình thường đâu dễ gặp.”

Ngũ Nhạc Đình để ý thấy tiếp sau là đến phần trọng điểm rồi, “Chị chăm sóc ông Do Nông thế nào?”

Tiền Lệ nhớ lại đáp, “Rất dễ, cũng rất nhẹ nhàng. Tôi nhớ, là bón cho ông cụ ăn và lau người gì đó. Rồi sau đó là chuyện trò với ông cụ.”

Ngũ Nhạc Đình khéo léo gợi ý, nói, “Tại sao chị phải bón cho ông cụ? Ông ấy không tự ăn được à?”

Tiền Lệ nghĩ nghĩ, rồi khẽ “À” một tiếng, “Tôi nhớ ra rồi, hai tay ông cụ bị cố định ở hai bên giường bệnh, nên không thể tự do hoạt động. Nguyên do hình như là... vì ông cụ có vấn đề tâm thần.”

Mọi thứ đều đã khớp. Ngũ Nhạc Đình hít sâu một hơi, dần thêm một bước nữa, “Là Viện trưởng nói với chị, đúng không?”

“Đúng vậy, là ông ấy cho tôi biết.”

“Vậy chị thì nhận định thế nào? Chị có cảm thấy ông Do Nông có vấn đề về tâm thần không?”

Tiền Lệ gần như ngay đến nghĩ cũng chưa kịp nghĩ, đã trả lời, “Nói thật, tôi không cảm thấy ông cụ có vấn đề về tâm thần. Ông ấy rất hòa nhã thân thiện, lời nói hành vi cũng rất bình thường. Ngoại trừ... thỉnh thoảng ông ấy sẽ nói vài điều khá kì quặc.”

“Ông cụ đã nói gì với chị?”

“Thực ra là ông cụ kể chuyện cho tôi nghe. Ông ấy giỏi kể chuyện đến mức tôi nghe mà như bị hút hồn.”

“Chị còn nhớ nội dung những câu chuyện đó không?” Tiền Lệ lắc đầu. “Tôi không nhớ rõ, cách đây quá lâu rồi. Nhưng tôi có một vài ấn tượng mang máng là những câu

chuyện đó đều kì lạ đến mức khiến ta không thể tưởng tượng nổi.”

“Ví dụ như câu chuyện về da Vinci?”

Tiền Lệ thoáng ngẩn ra, rồi gật đầu liên tục, “Đúng đúng, ông cụ có kể câu chuyện về da Vinci... Ôi trời, làm thế nào chị biết những điều này? Chị là thế nào với ông Do Nông?”

Ngũ Nhạc Đình không biết nên trả lời thế nào. Cô chuyển sang chủ đề khác, “Tôi còn biết, ông ấy đã chia sẻ với chị một bí mật nhỏ về chiếc tủ thấp, và chị đã lén dùng bút bi viết chữ cái phiên âm của tên mình vào đáy tủ nữa cơ.”

“Ồ... a!” Tiền Lệ đưa tay ôm má, sắc mặt hơi ửng hồng. Biểu cảm của cô lúc này vô cùng phức tạp, có cảm động, có kinh ngạc, kèm đôi chút ngượng ngùng. “Trời đất, đúng là chẳng thể nào ngờ. Tôi gần như đã quên bém chuyện này! Đúng, quả là tôi có làm vậy. Tôi muốn trêu người sau này phát hiện ra bí mật của chiếc tủ đó. Nhưng tôi không ngờ lại có người biết, chúng là tên tôi.” Đột nhiên, Tiền Lệ ý thức được điều gì đó, hỏi Ngũ Nhạc Đình, “Chị chính là người phát hiện ra bí mật đó?”

Ngũ Nhạc Đình thoáng do dự, rồi gật đầu.

“Làm thế nào chị phát hiện ra được?” Tiền Lệ hỏi, rồi bất ngờ lại nghĩ ra đáp án, “Chị là cháu ông Do Nông?”

“Ông cụ chưa nói với chị à? Ngay đến con ông cụ còn không có thì lấy đâu ra cháu?”

“Vậy chuyện là thế nào?” Tiền Lệ vừa thốt ra khỏi miệng, đã đoán ra được một khả năng, “Trước lúc qua đời, ông cụ đã tặng cái tủ đó cho chị?”

Chuyện đã đến nước này, Ngũ Nhạc Đình thực không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Cô chăm chăm nhìn vào mắt Tiền Lệ, nói, “Nếu tôi cho chị biết, ông cụ vẫn chưa qua đời, và giờ vẫn sống rất tốt, chị có tin không?”

Tiền Lệ mở to mắt, trừng trừng nhìn Ngũ Nhạc Đình cả nửa phút, rồi lắc đầu nói, “Không, không thể nào. Lúc đó ông ấy đã mắc bệnh hiểm nghèo, hình như là...”

“Bệnh máu trắng.”

“Đúng, hơn nữa y học đã bó tay. Chính vì thế, ông ấy mới chuyển vào sống trong Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất. Không thể nào tới giờ ông ấy vẫn còn sống.”

Ngũ Nhạc Đình không định tiếp tục thảo luận chuyện này, những điều cô muốn chứng thực đã sáng tỏ. Cô cười với Tiền Lệ, “Y tá Lệ, cảm ơn chị, tôi chỉ muốn làm rõ mấy chuyện đó thôi. Tôi sẽ không quấy quả chị nữa. Thực vô cùng cảm ơn chị. Tạm biệt.”

Dứt lời, Ngũ Nhạc Đình đi về phía hành lang. Tiền Lệ đứng đờ ra tại chỗ, thần thờ dõi theo bóng lưng Ngũ Nhạc Đình.

Rời khỏi Bệnh viện số 3, Ngũ Nhạc Đình chậm chạp bước đi trên con phố lớn. Đầu óc ngổn ngang trăm mối, cô quên cả cơn đói đang réo gào trong dạ dày. Cô đã làm rõ

được một số nghi vấn và mơ hồ trong lòng.

Dựa trên tình hình hiện giờ, đã có thể khẳng định: Ông Do Nông nói mình đã sống ở bệnh viện chăm sóc người bệnh nặng sắp mất này mười năm là thật! Ông cụ không gạt mình, càng không nói những lời linh tinh điên rồ. Ngũ Nhạc Đình gật đầu đồng ý với suy nghĩ của chính mình. Viện trưởng Cát mới là người nói dối! Ông ta biết rõ ông Do Nông đã sống ở đây bao lâu, đồng thời lừa gạt tất cả các cô gái đến chăm sóc ông Do Nông. Khiến họ đều cho rằng, không lâu sau khi mình rời khỏi đây, ông cụ đã qua đời vì bệnh tật.

Giờ câu hỏi đặt ra là tại sao Viện trưởng Cát phải làm vậy? Ngũ Nhạc Đình đào sâu suy nghĩ. Ông ấy cho cố định hai tay ông Do Nông, rồi cứ sau một khoảng thời gian lại tìm người mới đến ‘chăm sóc’ ông cụ, trên thực tế là có thể là giám sát ông cụ. Những tính toán hòng đặt ông Do Nông dưới sự kiểm soát kiểu này rốt cuộc là nhằm mục đích gì? Đây phải chăng là một âm mưu?

Còn một chuyện kì lạ khác là, tại sao ông Do Nông không thấy phản cảm với chuyện này? Đúng rồi, ông ấy từng nói trước đây mình đã làm sai một việc. Bởi thế, ông ấy nguyện dùng cả cuộc đời mình để chuộc tội. ‘Sai lầm’ đó rốt cuộc là gì? Có liên quan đến Viện trưởng Cát không?

Đột nhiên, Ngũ Nhạc Đình nhớ đến một chuyện Viện trưởng Cát đã đặc biệt dặn dò cô vào ngày đầu đến ứng tuyển.

Ngày nào đó ông cụ đột ngột qua đời hoặc cô có dự cảm là ông cụ sắp qua đời, thì nhất định phải cho tôi biết ngay.

A, Ngũ Nhạc Đình thầm chấn động, một suy nghĩ vụt hiện lên trong đầu cô. Lẽ nào mục đích Viện trưởng “nuôi” ông Do Nông chính là để đợi ông chết?

Nếu vậy... giả sử sau khi ông Do Nông qua đời, thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Ngũ Nhạc Đình lại nhớ tới mấy câu chuyện rắc rối, phức tạp và khó tin ông Do Nông đã kể: chân tướng của viên kim cương hi vọng xanh; bí mật không ai hay biết của Darwin; “thông tin” mà da Vinci để lại cho người đời sau. Ôi trời, nếu lời ông ấy nói mình đã sống ở Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất mười ba năm là thật, vậy có thể nào những chuyện này cũng là thật không?

Một loạt nghi vấn không thể giải thích đan xen quẩn quanh trong đầu khiến Ngũ Nhạc Đình cảm thấy vô cùng bối rối, càng khiến cô lúng túng bất an. Mình đã bị cuốn vào trong chuyện này, mình nên rút lui nhân lúc hãy còn sớm hay ở lại, tiếp tục làm sáng tỏ chuyện này?

Làn gió nhẹ mơn man trên má Ngũ Nhạc Đình, dường như đã thổi bay những muộn phiền, lúng túng trong lòng và khiến cô tỉnh táo hơn.

Sao mình có thể cứ vậy mà đi? Đằng sau chuyện này nhất định là bí mật trọng đại. Đã dính vào chuyện này rồi thì mình nên tận dụng cơ hội này để tra tìm chân tướng sự thật.

Không giải được câu đố này, cả đời mình sẽ không an tâm.

CHƯƠNG

15

“Chiều cao của Đại kim tự tháp¹ tương đương với tòa nhà bốn mươi tầng, được xây từ 23 triệu khối đá vôi hình chữ nhật, trung bình mỗi khối nặng khoảng 2,5 tấn. Các khối đá ghép vừa khít với nhau. Mặt ngoài kim tự tháp từng được phủ lớp đá vôi đã được đánh bóng khiến kim tự tháp lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, từ xa cũng đã có thể nhìn thấy. Napoleon từng ví nó như một viên kim cương sáng chói ở đường chân trời xa xa. Truyền rằng, đứng ở Palestine cũng có thể nhìn thấy Đại kim tự tháp. Góc được tạo thành từ mặt bên của kim tự tháp với mặt đất là 51 độ, mặt sàn kim tự tháp gần như là một mặt phẳng hình vuông hoàn hảo. Độ chuẩn xác về số liệu xây dựng của kim tự tháp có thể nói là vô tiền khoáng hậu trong giới kiến trúc xây dựng.

¹ Đại kim tự tháp (Kim tự tháp Khufu, hay Kim tự tháp Kheops): Một trong những công trình cổ nhất và duy nhất còn tồn tại trong số Bảy kỳ quan thế giới cổ đại. Kim tự tháp này được xây trong khoảng thời gian 20 năm từ khoảng năm 2560 TCN, dưới triều đại của Pharaoh Khufu.

Thậm chí dùng phương pháp định vị laser hiện đại, ta cũng không thể xây nên một tác phẩm kiến trúc được định hình về mặt kích thước hoàn mỹ và chính xác đến vậy. Cho đến nay, phương pháp định vị mặt sàn hình vuông và mặt nền vẫn còn là một câu đố...”

Trên tivi đang phát chương trình khoa học phổ thông tên là Đại kim tự tháp, kì tích của thế giới. Ngũ Nhạc Đình cùng xem với ông Do Nông, thỉnh thoảng cô lại nhìn ông Do Nông đang ngồi trên giường, phát hiện thấy ông xem rất chăm chú, và có vẻ vô cùng thích thú.

Ngũ Nhạc Đình cầm quả táo và con dao gọt hoa quả trên bàn lên, khẽ hỏi, “Ông Do, ông muốn ăn táo không ạ?” “Đừng nói chuyện.” Ông cụ vội vàng xua tay, mắt không rời màn hình tivi.

Ngũ Nhạc Đình nhún vai, đặt quả táo và con dao xuống. Cô tiếp tục xem, lòng có chút nghi hoặc, không biết vì sao chương trình này lại có thể thu hút sự chú ý của ông cụ vậy.

“... Rất nhiều nô lệ đã mượn sức kéo của gia súc và con lăn bằng gỗ, chuyển khối đá khổng lồ tới địa điểm xây dựng. Họ lấy đất pha cát tự nhiên có ở khắp nơi xung quanh công trường, đắp thành đường dốc, rồi kéo những khối đá khổng lồ lên kim tự tháp theo đường dốc này. Cứ vậy, đắp được một đường dốc thì một tầng đá cũng được xây thêm, và kim tự tháp cũng dần cao hơn. Việc xây dựng Kim tự tháp Khufu mất tròn 20 năm...”

Ngũ Nhạc Đình để ý thấy, khi tivi giới thiệu quá trình xây dựng kim tự tháp, ông Do Nông lại nhíu mày, liên tục lắc đầu.

Chương trình vẫn tiếp tục.

“... Phòng Hoàng đế bên trong Kim tự tháp Khufu nằm ngay chính giữa kim tự tháp như một trái tim. Đây là nơi đặt quan tài của Pharaoh. Khi tới tham quan kim tự tháp, bạn nhất định phải ghé thăm phòng Hoàng đế. Đến đây, bạn sẽ phải sửng sốt trước cảm giác mà lăng mộ vĩ đại nhất trên thế giới này đem lại...”

Xem đến đây, ông Do Nông nhếch khóe miệng cười một cái, dường như mang chút ý vị châm biếm. Ngũ Nhạc Đình quả thực không thể đọc được ý nghĩ của ông cụ.

Mấy phút sau, chương trình kết thúc. Ông Do Nông nói, “Cô tắt tivi đi.”

Ngũ Nhạc Đình lấy điều khiển tắt tivi. Sau hồi im lặng, cô hỏi, “Ông Do, vừa nãy ông cười gì thế?”

Ông cụ vừa lắc đầu vừa đau khổ cười, “Khoa học kỹ thuật của nhân loại đã rất tiến bộ và phát triển, vậy nhưng công việc nghiên cứu một vài nền văn minh cổ xưa thì vẫn giậm chân ở trình độ học sinh tiểu học. Máy chương trình phổ biến khoa học này về cơ bản đều như hướng dẫn du lịch. Kiến thức được giới thiệu vừa ấu trĩ vừa nhảm nhí, còn xa mới tới chân tướng sự thật.”

Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Chương trình này nói sai ở phần nào ạ?”

“Ngoài phần giới thiệu mở đầu, phần sau gần như là không đáng tin.”

“Ví dụ ạ?”

“Ví dụ như kim tự tháp được xây như thế. Chương trình kia nói là mượn sức kéo của gia súc và con lăn bằng gỗ, hoàn toàn là nhảm nhí. Cần biết, con lăn bằng gỗ được làm từ phần thân của cây to, còn ở lưu vực sông Nile² cây cối rất thưa thớt. Phân bố rộng khắp và sinh trưởng nhiều nhất bên bờ sông Nile là cây họ cau dừa. Nhưng người Ai Cập không thể chặt phá cây họ cau dừa trên diện rộng, và do cấu trúc không chắc chắn của loại cây này nên chúng không thể dùng làm con lăn bằng gỗ được. Thêm vào đó, trái của loại cây này là nguồn thực phẩm không thể thiếu với người Ai Cập, lá cây dừa là vật liệu che nắng duy nhất trên sa mạc nắng nóng. Loại cây quý giá như vậy sao có thể lấy làm con lăn bằng gỗ được?”

² Sông Nile (sông Nin): Con sông dài nhất thế giới (6853km), chảy qua 11 quốc gia châu Phi (trong đó có Ai Cập). Con sông này gắn liền với sự hình thành, phát triển và lụi tàn của nhiều vương quốc cổ đại, góp phần tạo dựng nên nền Văn minh sông Nile.

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi, cho rằng lời ông cụ nói rất có lý. Cô hỏi, “Nếu không phải là cách này thì kim tự tháp được xây như thế nào ạ?”

Ông Do Nông chớp chớp mắt, “Cô đoán thì thế nào?” Ngũ Nhạc Đình nghiêm túc suy nghĩ mấy phút, rồi đáp, “Thực tình, cháu đoán không ra.”

Ông cụ cười bảo, “Thực ra phương pháp này không khó, cô biết bê tông cốt thép chứ?”

“A... cháu biết. Nhưng bê tông cốt thép là kỹ thuật được phát minh ở thời cận đại. Sao người Ai Cập cổ ở bốn nghìn năm trước lại nắm được kỹ thuật này?”

“Tôi chỉ lấy ví dụ vậy. Thứ người Ai Cập cổ dùng không phải là bê tông cốt thép mà là một loại vữa tương tự.”

“Họ trộn vữa từ cái gì?”

Ông cụ cười thần bí, “Kỹ thuật này hiện đã thất truyền, trên thực tế, ở Ai Cập thời bấy giờ, đây cũng là một bí mật. Ngoại trừ những thợ xây kim tự tháp ra thì không ai biết cả. Song, sau khi kim tự tháp xây xong, những thợ xây đó cũng bị xử tử để bí mật này không bị lọt ra ngoài.”

Ngũ Nhạc Đình lộ vẻ nghi hoặc không hiểu, “Sao kỹ thuật phải giữ bí mật?”

“Bởi vì đó là loại kỹ thuật người thời bấy giờ không nên biết. Nếu nó bị lọt ra bên ngoài, rất nhiều bí mật cũng sẽ bị phơi bày.”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra nhìn ông Do Nông, giọng điệu thần bí đó lại bắt đầu rồi.

“Còn giờ, kỹ thuật bê tông cốt thép đã được phát minh nên kỹ thuật này không cần phải giữ bí mật nữa.” Ông cụ tiếp tục nói, như thể ông là người nắm bắt được kỹ thuật này, “Để tôi cho cô biết, loại vữa kia được tạo thành bằng cách đem trộn một số nguyên liệu được gia công thô cùng với chất chiết xuất từ thực vật theo một tỉ lệ nhất định.”

“Chất chiết xuất từ thực vật?” Ngũ Nhạc Đình thấy rất mới mẻ, “Là loại thực vật nào ạ?”

“Mấy loại thực vật chỉ có ở Ai Cập.” Ông cụ giới thiệu tường tận, “Lấy đá vôi đã được nung chảy và thủy phân, kaolinit, cát và muối kiềm Ai Cập... trộn cùng với chất chiết xuất từ thực vật là ta tạo ra một loại vữa lỏng. Loại vữa giống bê tông này dễ vận chuyển bằng thùng, đem đổ nó vào khuôn đúc làm từ gỗ là nó sẽ thành kết cấu và hình dạng nhất định, bốn mặt kim tự tháp được xây chính bằng loại vữa này.”

Ngũ Nhạc Đình ngây người nghe. Lời giảng giải vừa cụ thể vừa tường tận của ông Do Nông khiến người ta khó có thể xem đó là sự lừa bịp. Nghe ra thì cách này giống như phương pháp xây dựng có nhiều khả năng được người cổ đại dùng nhất, hay thậm chí là phương pháp duy nhất.

“Vậy thì... ông Do, ông nói đó là kỹ thuật con người không nên biết, vậy sao người Ai Cập cổ biết được?” Ngũ Nhạc Đình đưa ra nghi vấn.

“Hiển nhiên là một ‘thần nhân’ nào đó đã cho họ biết với mục đích đặc biệt nào đó.”

“Thần nhân?” Ngũ Nhạc Đình cười gượng gạo, “Không phải là người ngoài hành tinh chứ ông?”

Ông cụ lắc đầu, “Người ngoài hành tinh làm sao có thể biết chất chiết xuất thực vật ở Trái Đất có công dụng này? Loài người sống trên trái đất lâu như vậy còn không biết nữa là.”

“‘Thần nhân’ là để chỉ?”

Ông Do Nông ngậm miệng không nói. Lát sau, ông cụ mới lên tiếng, “Cái này tạm thời không thể cho cô biết.”

“Vâng.” Ngũ Nhạc Đình không nài ép, “Vậy mục đích đặc biệt ông nói đó là gì?”

“Chính là xây kim tự tháp.” Ông Do Nông nhìn cô nói, “Cô biết ‘năng lượng kim tự tháp’ không?”

“A, cháu từng nghe nói qua.” Ngũ Nhạc Đình nhớ lại đáp, “Hồi trước cháu đã đọc phần giới thiệu về năng lượng kim tự tháp trong một cuốn tạp chí khoa học thường thức. Hình như họ nói bên trong vật có cấu tạo hình kim tự tháp sẽ sản sinh ra một loại năng lượng vô hình và đặc biệt.”

“Ừ. Giờ điều này không còn là bí mật nữa. Các nhà nghiên cứu của các quốc gia đều đã kết luận, năng lượng kim tự tháp có thể hút ẩm, làm khô thịt, hoa quả và các chế phẩm từ sữa, nhờ đó chúng sẽ không bị thối rữa biến chất; và còn có thể giữ được độ sáng bóng vốn có của đồ vật làm từ kim loại quý. Kỳ diệu hơn là, loại năng lượng này có thể làm gia tăng sức sống của các tế bào tổ chức trong cơ thể, qua đó khiến khả năng miễn dịch nâng cao, quá trình lão hóa chậm lại. Phóng đại hơn nữa, có người nói năng lượng này còn có thể giúp người ta cải lão hoàn đồng.”

“Thật vậy không ông?” Ngũ Nhạc Đình nhíu mày. “Cô cảm thấy thế nào?” Ông cụ hỏi ngược lại. “Cháu cho rằng rõ ràng là chẳng thế nào. Nếu không, chẳng phải loài người đã sớm tìm ra phương pháp trường sinh bất lão rồi sao?”

Ông cụ mỉm cười đáp, “Khả năng logic của cô rất tốt.”

“Nói vậy là, tác dụng của năng lượng kim tự tháp trên thực tế chỉ là sự phóng đại của các học giả? Mong muốn trường sinh bất lão nhờ kim tự tháp của Pharaoh cũng thất bại như Tần Thủy Hoàng.” Ngũ Nhạc Đình nói.

“Cô biết gì về Kim tự tháp Khufu? Lấy giấy và bút ra cho tôi, để tôi vẽ một sơ đồ đơn giản cho cô xem.”

Ngũ Nhạc Đình lấy giấy bút từ trong túi xách ra, đặt bên phải ông cụ.

Ông Do Nông vẽ sơ đồ bên trong kim tự tháp, bảo Ngũ Nhạc Đình, “Cô thử nhìn xem.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú nhìn tờ sơ đồ, nói, “Cháu hiểu rồi, hai giếng thông gió của Phòng Hoàng đế và thông đạo bên dưới đều có thể khiến không khí lưu thông.”

“Không, thông đạo dẫn vào bên trong kim tự tháp kia đã bị bịt, có thể khiến không khí lưu thông chỉ có hai giếng thông gió kia thôi. Đương thời, lăng mộ Pharaoh không giống như địa điểm tham quan ngày nay. Sau khi Khufu được hạ táng, không ai có thể đi vào bên trong, cho đến khi các nhà khảo cổ học cận đại mở được cửa chính của kim tự tháp.”

“Sau khi vào trong Kim tự tháp Khufu, các nhà khảo cổ học đã phát hiện được gì?” Ngũ Nhạc Đình hào hứng hỏi.

Ông Do Nông nhún vai, “Không phát hiện thấy gì cả. Ngay quan tài đáng lẽ phải được đặt trong Phòng Hoàng đế của Khufu cũng không tìm thấy.”

“Sao có thể vậy chứ? Lúc trước quan tài hắc đã được đưa vào trong kim tự tháp rồi mà!”

Ông cụ nói, “Nếu đến Ai Cập du lịch, và đi tham quan Kim tự tháp Khufu, cô sẽ phát hiện thấy thông đạo bên trong lăng mộ này và bố trí của lăng thất tựa như một mê cung. Tờ sơ đồ tôi vừa vẽ cho cô xem chỉ là một phần nhỏ ở bên trong Kim tự tháp Khufu mà con người ngày nay tìm ra. Ban đầu khi thiết kế phần bên trong của kim tự tháp, ‘thần nhân’ kia đã thiết kế rất nhiều mật thất và hệ thống ngầm bí mật. Là bởi sau khi che mắt mọi người, Khufu cần di dời quan tài trong Phòng Hoàng đế vào một ‘mật thất bí mật’ khác. Đừng quên là, ông ta và hoàng hậu phải sống ở đó. Phòng Hoàng đế là nơi sinh hoạt chủ yếu của bọn họ. Lúc nào cũng có một cỗ quan tài ở ngay trước mặt thì xúi quẩy biết bao.”

Ngũ Nhạc Đình há hốc miệng, “Nói vậy là, quan tài thực ra được đặt trong một gian mật thất mà các nhà khảo cổ chưa tìm ra. Vậy còn Khufu và hoàng hậu thì sao?”

Ông Do Nông ngẩng đầu, chăm chăm nhìn lên trần nhà, hít sâu một hơi, rồi lại từ từ thở ra, “Đã hơn 4500 năm trôi qua rồi, họ...”

“Sớm đã chết rồi?”

Ông cụ Do Nông nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Tôi đâu có nói họ chết rồi chứ.”

Ngũ Nhạc Đình kinh ngạc bưng miệng, “Trời ơi... vậy họ vẫn còn sống? Hiện giờ họ vẫn sống ở gian mật thất bí mật bên trong kim tự tháp?”

Ông cụ thở dài một tiếng, “Tôi không rõ liệu họ có còn sống không. Sau này tôi không đến Ai Cập lần nào nữa, càng không vào trong Kim tự tháp Khufu. Tôi không biết liệu họ có ‘bất tử’ thật không.”

Nói đến đây, ông Do Nông nhìn Ngũ Nhạc Đình chăm chăm, “Cô biết không? Ngoài Khufu cùng hoàng hậu của ông ta, trên thế giới này chưa từng có người thứ ba nào thử làm vậy - kim tự tháp (Khufu) rốt cuộc liệu có thể khiến con người trường sinh bất tử hay không thì ngay tôi cũng không dám khẳng định.”

“Ông...” Ông là ai? Ông rốt cuộc là ai? Ngũ Nhạc Đình đối mắt với ông cụ, cô rất muốn hỏi vậy, nhưng lại thấy rất khó mở lời.

Im lặng hồi lâu. Ông Do Nông nói với giọng điệu nhẹ nhàng, “Thế nhưng, tôi đã biết một vài tin rất thú vị từ tivi và sách, cũng không rõ liệu chúng có thật hay không, nếu đúng là thật thì có lẽ chúng ta biết câu trả lời cho câu hỏi vừa xong.”

“Tin gì ạ?”

Một lần nữa, ông Do Nông lại chăm chăm nhìn vào hai mắt Ngũ Nhạc Đình, “Người ta đồn rằng khách du lịch tới Kim tự tháp Khufu tham quan đều nghe thấy âm thanh kì lạ phát ra từ đâu đó trong kim tự tháp, nghe như có người đang thì thầm. Họ nói đó là hồn ma Pharaoh đang tác oai tác quái, hoặc là ảnh hưởng của tâm lý. Còn trên thực tế thì... cô đã nghĩ ra chưa?”

Ngũ Nhạc Đình líu lồi, kinh sợ trừng mắt.

Lại đến thứ Hai, đúng 10 giờ sáng bác sĩ Lăng Định lên phòng bệnh của ông Do Nông, tiến hành kiểm tra sức khỏe định kỳ cho ông cụ. Sau khi kết thúc, lúc thu dọn dụng cụ khám bệnh, anh ta quay lưng về phía ông cụ, hạ giọng nói với Ngũ Nhạc Đình một câu, “Ra ngoài chút được không, tôi muốn nói với cô vài chuyện.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn anh ta, gật đầu.

Sau khi Lăng Định ra khỏi phòng bệnh, Ngũ Nhạc Đình nói với ông Do Nông ở trên giường, “Ông Do, cháu ra ngoài một chút.”

Ông cụ dường như đã có chút quen, hình như mỗi lần Lăng Định đến rồi ra về, Ngũ Nhạc Đình cũng ra ngoài nói chuyện với vị bác sĩ này một lát. Ông gật đầu.

Ngũ Nhạc Đình và Lăng Định ra đầu hành lang. Cô nhớ đến chuyện lần trước bị Viện trưởng Cát bắt gặp mình ra ngoài phòng bệnh nhận điện thoại. Cô bảo Lăng Định, “Bác sĩ Lăng, là chuyện gì vậy? Tôi chỉ có thể ra ngoài một lát thôi.”

“Tôi biết. Không tốn quá nhiều thời gian của cô đâu.”

Lăng Định xách hộp đựng dụng cụ y tế nói, “Về tình trạng sức khỏe của ông Do Nông, tôi thấy có hơi kì lạ.”

“Như thế nào?”

“Cô biết, trong bệnh án của ông cụ viết là, ông ấy mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính, hơn thế đã sang giai đoạn cuối không thể chữa trị. Mới đầu tôi không quá để ý nhưng giờ tính lại, hàng tuần tôi đều đến kiểm tra sức khỏe cho ông ấy, đã sắp được hai tháng rồi. Tôi bắt đầu phát hiện ra... có chút không đúng.”

Nói đến đây, Lăng Định dừng lại, cau chặt mày. “Cái gì không đúng? Anh nói tiếp đi chứ, bác sĩ Lăng.” Ngũ Nhạc Đình sốt ruột hỏi.

Lăng Định mím môi, “Có lẽ cô không rõ loại bệnh này, nhưng tôi thì tương đối rõ. Bệnh nhân mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính thường đều bị thiếu máu. Song, sắc mặt ông Do Nông lại hồng hào, chẳng nhìn ra chút triệu chứng thiếu máu nào; Ngoài ra, bệnh nhân mắc bệnh này cũng dễ bị xuất huyết, như chảy máu mũi, chảy máu lợi... Nhưng lâu vậy rồi, cô có thấy ông ấy từng bị chảy máu chưa?”

Ngũ Nhạc Đình lắc đầu, “Một lần cũng không.” “Vậy ông ấy có biểu hiện mệt mỏi, chóng mặt, hay thở gấp không?”

“Cũng không có, tinh thần ông cụ rất tốt, thường xuyên có thể trò chuyện với tôi cả một, hai tiếng đồng hồ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, tôi có thể nhìn ra trạng thái tinh thần của ông cụ rất tốt. Và nếu trước đó ông cụ có những tình trạng này thì chắc chắn cô đã sớm nói với tôi rồi.”

“Đúng vậy, bác sĩ Lăng, anh nghĩ chúng tôi nên nói lên điều gì?”

“Rất kì lạ... lẽ nào cô không cảm thấy? Bệnh án của ông cụ nói ông ấy mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính nhưng ông cụ lại không có triệu chứng của bệnh này, ngoại trừ mấy lần đổ mồ hôi trộm, điểm này thì còn tương đối phù hợp. Thế nhưng, đổ mồ hôi trộm không phải là triệu chứng chỉ xuất hiện ở người bị bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính, rất nhiều người cao tuổi cũng đổ mồ hôi trộm. Nó không thể làm sáng tỏ vấn đề.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn chăm chăm vào mắt Lăng Định, hỏi tiếp, “Bác sĩ Lăng, anh nghĩ những dấu hiệu này nói nên điều gì?”

“Tôi đang nghĩ, liệu ông cụ có bị chẩn đoán nhầm không? Có lẽ ông cụ hoàn toàn không mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn Lăng Định, miệng hơi hé ra, rồi lại khép lại.

Thấy Ngũ Nhạc Đình định nói gì đó rồi lại thôi, Lăng Định mới hỏi, “Có phải cô biết gì không?”

Ngũ Nhạc Đình khẽ lắc đầu, “Cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi...”

“Suy đoán gì?”

Ngũ Nhạc Đình thoáng do dự, nói, “Tôi nghi ngờ không phải ông cụ bị chẩn đoán nhầm, mà bệnh án đó hoàn toàn có khả năng là giả.”

Lăng Định vô cùng hoảng hốt, “Ý cô là có người cố ý làm vậy?”

“Bác sĩ Lăng, xin anh nói nhỏ chút.” Ngũ Nhạc Đình bất an nói, “Tôi không có bằng chứng, đó chỉ là suy đoán mà thôi.”

“Nhưng suy đoán này chắc chắn là dựa trên sự hiểu biết của cô đối với ông cụ trong gần hai tháng nay, đúng vậy không?”

“Chắc có lẽ vậy...” Ngũ Nhạc Đình đáp, “Thực ra tôi đã sớm nói với anh là ông Do Nông, bao gồm cả chuyện xảy ra với ông ấy, có thể không đơn giản như ta tưởng tượng.” Cô suy nghĩ nói. “Tôi sớm đã nghĩ thế, và sau khi nghe thêm những câu chuyện ông ấy kể, tôi lại càng tin chắc vào điều này hơn.”

“Ông ấy kể cô nghe những chuyện gì?”

“Một vài câu chuyện về các nhân vật nổi tiếng trong lịch sử. Có lẽ đúng như anh nói, ông cụ khá thích nói chuyện với tôi. Ông ấy kể cho tôi nghe rất nhiều câu chuyện thú vị về Darwin, da Vinci, về Kim tự tháp Khufu. Tuy nhân vật chính trong những câu chuyện này đều không giống nhau, thế nhưng, tôi luôn cảm thấy... ông cụ đang kể lại những chuyện chính ông ấy đã trải qua, đúng là...”

Nói đến đây, Ngũ Nhạc Đình như bỗng dừng ý thức được điều gì đó, liền ngừng lại.

“Sao thế, cô Ngũ Nhạc Đình?”

Ngũ Nhạc Đình cup mắt, “Tôi... không nên nói với anh nhiều như vậy.”

Lăng Định gật đầu nói, “Tôi hiểu. Nhưng, cô Ngũ Nhạc Đình, thực ra chắc cô đã sớm đoán ra rồi.” Ngũ Nhạc Đình nhìn anh ta, “Đoán ra gì cơ?”

Lăng Định ghé sát mặt vào mặt cô, hạ giọng, “Tôi cũng giống cô, cũng đã ký tên vào

bản hợp đồng đặc biệt kia.”

Ngũ Nhạc Đình trừng lớn hai mắt nhìn Lăng Dịch. Quả thực, cô đã sớm nghĩ đến điều này. Và giờ Lăng Dịch cũng đã nói toạc ra.

“Thế nên, chúng ta thực chất là ‘người cùng phe’, có lẽ vẫn nên giữ bí mật với người ngoài, nhưng giữa chúng ta thì hoàn toàn không cần phải giữ bí mật.” Lăng Dịch nhỏ giọng bảo, “Như chuyện cô bảo tôi những điểm bất bình thường về bệnh tình của ông Do Nông trên thực tế cũng là ‘vi phạm’ hợp đồng, nhưng tôi tin cô sẽ không nói với người khác, cũng như những điều cô nói với tôi, tôi cũng sẽ không nói ra ngoài.”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra một hồi, rồi nói, “Ý anh là... hai chúng ta có thể hợp tác ngầm.”

“Hoàn toàn chính xác. Dù sao thì tôi cũng tự nguyện. Cô biết đấy, chuyện này tôi chỉ có thể nói với cô, chứ cứ giữ lại trong lòng thì thực khó chịu. Không rõ cô thấy thế nào?”

Câu nói này khiến Ngũ Nhạc Đình thấy đồng cảm, thực ra cô sớm muốn tìm ai đó để thổ lộ và trò chuyện, song còn e ngại điều khoản trói buộc trong bản hợp đồng kia nên đành nín nhịn giữ kín trong lòng, không biết phải khổ sở nhường nào. Giờ Lăng Dịch đưa ra đề nghị này thật rất hợp ý cô. “Được, bác sĩ Lăng. Tôi bằng lòng bắt tay hợp tác ngầm với anh.”

Lăng Dịch gật đầu, “Vậy ta đừng đứng đây nói chuyện nữa. Tôi biết cô không thể ra khỏi phòng bệnh quá lâu, hơn nữa chỗ này cũng không tiện nói chuyện.”

“Ờ.”

“Có thể cho tôi biết số di động của cô không?”

Ngũ Nhạc Đình đọc cho Lăng Dịch một dãy số. Lăng Dịch rút điện thoại di động của mình ra, lập tức gọi sang máy Ngũ Nhạc Đình.

Sau khi chuông điện thoại của Ngũ Nhạc Đình vang lên, Lăng Dịch liền ngắt máy. “Cô lưu số điện thoại di động của tôi lại, có việc gì cứ gọi tôi nhé.”

“Được, bác sĩ Lăng.”

“Vậy tôi xuống dưới đây.” Lăng Dịch gật đầu với Ngũ Nhạc Đình, rồi đi xuống tầng dưới.

Một người đứng nấp ở lối ra vào của cầu thang bên dưới, vội thu mình lại, bước nhanh về văn phòng - Văn phòng của Viện trưởng.

Sau khi đóng cửa, Viện trưởng Cát chậm rãi bước đến bên bàn làm việc. Vẻ mặt u tối lạnh lùng, lông mày cau chặt, ông ta cầm chiếc bút bi trên bàn lên khẽ xoay rồi ‘tách’ một tiếng, chiếc bút bi đã bị bẻ gãy thành hai đoạn.

Sáng hôm sau, khi Ngũ Nhạc Đình đến làm, đi qua tầng bốn thì phát hiện thấy Viện trưởng đang đứng ở lối ra vào của cầu thang, như thể đặc biệt đợi cô.

“Cô Ngũ Nhạc Đình, mời cô qua đây một chút.” Viện trưởng Cát nói với cô câu này xong liền quay người đi vào phòng làm việc của mình.

Ngũ Nhạc Đình thầm giật thót tim, có một dự cảm không lành. Cô miễn cưỡng đi vào phòng làm việc.

Viện trưởng Cát đã vào ngồi phía sau bàn làm việc, sau khi thấy Ngũ Nhạc Đình đi vào, ông ta rút một xấp giấy từ ngăn kéo ra, đặt lên bàn. “Đây là tiền lương của tháng này, 8000 tệ, cô đếm lại đi.”

Tim Ngũ Nhạc Đình bỗng chùng xuống, cô có thể đoán ra thế nghĩa là gì, nhưng vẫn nói, “Viện trưởng, tháng này mới đến ngày 23, còn chưa đến ngày trả tiền lương mà.”

Viện trưởng Cát đan hai tay vào nhau, chống cằm, để lộ một nụ cười khó đoán, “Cô Ngũ Nhạc Đình, cô hiểu tôi có ý gì mà.”

“Ông muốn sa thải tôi?”

Viện trưởng Cát đứng dậy, đi đến trước mặt Ngũ Nhạc Đình, lắc lắc đầu. “Không, không phải là sa thải. Mà công việc hiện thời của cô rất nhanh thôi sẽ không cần nữa. Thế nên, xin lỗi, tôi không cần phải thuê cô nữa.”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra, “Viện trưởng, tôi không hiểu ý ông.”

Viện trưởng Cát nói, “Là thế này, công việc của cô là phụ trách chăm sóc ông Do Nông, đúng không? Nhưng sau mấy ngày nữa ông ấy sẽ chuyển viện, chuyển tới một Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất khác. Thế nên, cô hiểu rồi chứ?”

“Chuyển viện?” Ngũ Nhạc Đình ngạc nhiên hỏi, “Tại sao?”

“Bởi bệnh viện kia có quy mô lớn hơn, lại có cả bác sĩ chuyên khoa tâm thần, nên rõ ràng là phù hợp với ông Do Nông hơn chỗ chúng tôi ở đây.”

“VẬY... ý ông Do Nông thế nào?”

“Ông ấy có bệnh về tâm thần, vốn dĩ chuyện này cần phải hỏi ý kiến người nhà của ông ấy. Nhưng cô biết đấy, ông Do Nông không có gia đình, do đó phía bệnh viện chúng tôi đã giúp ông cụ quyết định rồi.”

Ngũ Nhạc Đình có phần lo lắng nói, “Viện trưởng, ông Do Nông... không mắc bệnh tâm thần, tôi... cảm thấy thế. Và lại, nói thế nào thì việc này cũng nên thuận theo nguyện vọng của ông ấy chứ?”

“Sao cô biết ông ấy không đồng ý?”

“Dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với ông ấy, tôi biết ông ấy nhất định sẽ không đồng ý.” Ngũ Nhạc Đình khẳng định.

“Thế nhưng, chúng tôi cần mang đến cho ông cụ một môi trường và sự phục vụ tốt hơn nữa, đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Viện trưởng hùng hồn, nghiêm nghị nói.

“Nhưng, Viện trưởng...”

“Được rồi, cô đừng nói nữa.” Viện trưởng đưa tay cản, ra hiệu cô ngừng lại. “Cô Ngũ Nhạc Đình, đây là quyết định của phía bệnh viện chúng tôi. Nói thẳng một câu là, cô không có quyền có ý kiến.”

Ngũ Nhạc Đình há to miệng, cứng họng.

Giọng Viện trưởng Cát lúc này đã dịu đi phần nào, “Thực ra, hai tháng vừa rồi cô đã làm việc rất tốt. Hàng ngày đến làm, ra về rất đúng giờ, không đến muộn về sớm lần nào. Đồng thời, ông Do Nông cũng rất quý cô. Hai tháng nay, cô cũng có thể có đôi chút tình cảm với ông cụ. Thế nhưng, tôi muốn nhắc cô, ông Do Nông là một người bệnh sắp qua đời, ông ấy không thể ở lại đây quá lâu. Cô và ông ấy sớm muộn cũng phải đối diện với sự chia ly.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn vào mắt Viện trưởng, muốn tìm ra dấu vết của sự dối trá bên trong. Nhưng cô không thấy gì cả.

Viện trưởng Cát lấy tiền đặt trên bàn đưa cho Ngũ Nhạc Đình. “Cô Ngũ Nhạc Đình, cô cầm đi. Cô đã làm rất tốt công việc đầu tiên của mình.”

Ngũ Nhạc Đình lặng lẽ nhận tiền, hỏi, “Ông Do Nông khi nào sẽ chuyển viện?”

“Ngày mai ô tô của bệnh viện kia sẽ tới đón ông ấy.” “Nói vậy là, mai tôi không cần đến nữa?”

“Đúng vậy, hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của cô ở đây. Chiều về, cô chào tạm biệt ông cụ luôn nhé.”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu, thần sắc ủ rũ quay người rời đi.

“Đúng rồi, cô Ngũ Nhạc Đình.” Viện trưởng gọi cô lại, “Có một chuyện tôi muốn nhắc cô, những điều khoản bảo mật trong bản hợp đồng cô đã ký không chỉ có hiệu lực trong thời gian cô làm việc ở đây, mà ngay cả không tới đây làm nữa cô cũng vẫn phải tuân thủ theo các điều khoản trong hợp đồng. Nếu không, tôi vẫn có thể kiện cô vi phạm hợp đồng như thường.”

Ngũ Nhạc Đình thờ ơ nói, “Tôi biết rồi.”

Rời khỏi phòng làm việc của Viện trưởng, Ngũ Nhạc Đình bước những bước nặng nề lên tầng năm.

Ngay bản thân cô cũng không thể nói rõ. Vì sao mình lại cảm thấy mất mát và buồn như vậy. Chỉ vì bị mất việc này sao? Rõ ràng không phải vậy. Có lẽ đúng như lời Viện trưởng nói, gần hai tháng nay, ngày nào cũng ở cùng ông Do Nông, mình ít nhiều cũng có chút tình cảm với ông ấy.

Nghĩ đến việc ông Do Nông từng kể chuyện cho mình nghe như một người ông với cô cháu gái, nhớ tới khuôn mặt hiền từ cùng nụ cười ấm áp của ông cụ, đối với một cô gái được ông bà ngoại chăm sóc nuôi nấng như Ngũ Nhạc Đình thì ông Do Nông thân

thương hết như ông ngoại. Vậy mà, sau ngày hôm nay, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ còn gặp được ông ấy nữa...

Cả buổi sáng, Ngũ Nhạc Đình cố không để lộ vẻ buồn bã, ủ rũ u sầu. Nhưng đến chiều, gần đến lúc Ngũ Nhạc Đình tan làm, ông Do Nông vẫn nhìn ra manh mối. Ông hỏi, “Hôm nay cô sao thế, bộ dạng như có rất nhiều tâm sự vậy.”

Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Ông Do, không lẽ nào ông chưa biết sao?”

“Biết gì?”

Ngũ Nhạc Đình vô cùng kinh ngạc, “Ông thật sự chưa biết?!”

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì?”

“Sáng hôm nay, Viện trưởng bảo cháu, ngày mai ông sẽ được chuyển sang một bệnh viện khác. Lẽ nào giờ Viện trưởng vẫn chưa nói với ông?”

Ông Do Nông hơi sững sốt, song ngay sau đó ông liền hạ mí mắt, lặng lẽ nói, “Chẳng có gì kì lạ. Lời dối trá này anh ta từng nói không biết bao lần rồi, mỗi một cô gái chăm sóc tôi có lẽ đều bị lời dối trá này đuổi đi. Ngày mai, sẽ có một người mới đến ứng tuyển, tiếp nhận công việc chăm sóc tôi.”

Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra trong giây lát, sau đó liền bừng tỉnh, “Hóa ra là vậy... cháu hiểu rồi.”

Phản ứng của Ngũ Nhạc Đình khiến ông Do Nông cảm thấy bất ngờ, “Cô tin lời tôi nói, chứ không tin Viện trưởng?”

Ngũ Nhạc Đình nhìn ông cụ đáp, “Đương nhiên, cháu tin ông, ông Do Nông.”

“Cô tin tôi đã sống ở đây mười ba năm?” “Vâng.”

“Cô tin tôi không phải bệnh nhân tâm thần?” “Vâng.”

Ngũ Nhạc Đình trả lời gần như không chút do dự. Ông Do Nông nhìn thẳng vào mắt cô cả một phút.

“Khà khà...” Ông cụ cười, khẽ lắc đầu, “Cô đúng là một cô gái đặc biệt, không ai trong số những cô gái trước đây thực sự tin tôi cả. Họ đều cho rằng tôi là một lão điên.”

“Ông Do, tại sao nhanh như vậy Viện trưởng đã bắt cháu rời đi rồi?”

Ông Do Nông thở dài đáp, “Nguyên nhân có lẽ chính là, anh ta nhận ra, cô không giống những cô gái kia.

Tin tôi đi, đây là điều anh ta không mong muốn nhất.”

Ngũ Nhạc Đình không kìm được hỏi, “Ông và Viện trưởng rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao ông ấy lại đối xử với ông như vậy?”

Ông Do Nông lại than thở, “Chuyện này kể ra thì rất dài. Bỏ đi, tôi không muốn nói về...”

Ngũ Nhạc Đình chẳng có cách nào để gò ép. Nhưng lát sau, ông Do Nông lại tự nói, “Song tôi có thể cho cô biết một bí mật.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú nhìn ông Do Nông. “Viện trưởng vẫn ‘nuôi’ tôi ở đây từ trước cho đến giờ, là vì ông ta muốn có được một thứ của tôi.”

Ngũ Nhạc Đình đang định lên tiếng, ông Do Nông đã nói, “Đừng hỏi tôi thứ đó là gì, tôi không muốn dọa cô đâu.”

Ngũ Nhạc Đình đành ngậm miệng. Lúc này, cô nhớ đến chiếc hộp gỗ nhỏ ở ngăn tủ bí mật trong chiếc tủ thấp. “Tuyệt đối đừng động vào nó” - lúc đấy ông Do Nông đã nói vậy.

Lẽ nào thư Viện trưởng muốn có ở trong chiếc hộp gỗ kia?

Thấy Ngũ Nhạc Đình ngẩn ra, ông Do Nông bảo, “Xin lỗi, tôi chỉ có thể cho cô biết chừng đó. Có một vài chuyện cô không nên biết vẫn tốt hơn. Như vậy đối với cô, hay tôi cũng đều có lợi.”

Có lẽ vậy. Ngũ Nhạc Đình thầm tự an ủi mình. Cô điều chỉnh lại tâm trạng, nói, “Ông Do, ngày mai cháu không đến làm nữa rồi. Hôm nay là buổi cuối cùng, ông có việc gì muốn cháu làm giúp ông không?”

“Cảm ơn cô, cô gái.” Ông Do Nông cảm kích gật đầu, “Việc cô có thể giúp tôi chính là tìm lấy một công việc tốt và sống thật vui vẻ hạnh phúc. Hãy quên tôi đi, quên cả những câu chuyện tôi từng kể với cô.”

Ngũ Nhạc Đình cảm thấy có chút cảm động và xót xa. Cô cố kiềm nước mắt lại. “Vậy, ông Do Nông, ông có thể đáp ứng một nguyện vọng của cháu chứ?”

“Nguyện vọng gì, cô gái?”

“Ông có thể kể cho cháu nghe một câu chuyện nữa không?”

Ông Do Nông mỉm cười đáp, “Đương nhiên có thể. Cô muốn nghe chuyện gì?”

“Câu chuyện về bản thân ông.” Ngũ Nhạc Đình chăm chú nhìn ông, “Được không ạ?”

Ông cụ Do Nông im lặng rất lâu, rồi ngửa đầu than dài một tiếng, “Được. Nhiều năm như vậy rồi, cô là người duy nhất khiến tôi nhớ đến và kể lại chuyện này. Sau khi nghe xong câu chuyện bi thương này, cô sẽ biết tại sao tôi nguyện dùng cả cuộc đời mình để chuộc tội.”

Hồi trẻ tôi đã làm sai một việc khiến tôi phải ân hận suốt đời - Ngũ Nhạc Đình nhớ đến một câu ông cụ từng nói. Hiển nhiên là thứ ông Do Nông sắp kể chính là câu chuyện trên. Cô tập trung toàn bộ tinh thần nhìn ông Do Nông.

“Hai mươi lăm năm trước, tôi dạy ở một trường đại học.” Ông Do Nông kể lại với giọng điệu chậm rãi và bi thương. “Khi ấy, có một nữ sinh của khoa Lịch sử thường tới thỉnh giáo tôi, tôi cũng rất sẵn lòng nghiên cứu, thảo luận cùng cô ấy. Lâu dần, quan hệ giữa chúng tôi càng lúc càng tốt hơn, từ quan hệ thầy trò đã chuyển sang thành bạn bè. Rồi cuối cùng, chúng tôi đã yêu nhau.”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú yên lặng lắng nghe. “Giảng viên đại học trẻ và sinh viên yêu nhau không phải chuyện gì mới mẻ. Tôi và cô ấy bắt đầu công khai quan hệ và cũng nhận được sự công nhận cùng chúc phúc của mọi người. Đó là một cô gái xinh đẹp, phóng khoáng và đáng yêu. Tôi rất yêu cô ấy. Có thể nói, ngoài Mã Lệ ra, tôi không

yêu người con gái nào sâu sắc đến vậy...”

“Ai? Ông nói ai cơ?” Ngũ Nhạc Đình kinh ngạc hỏi, “Mã Lệ là chỉ...”

Ông Do Nông lắc đầu, như thể vừa rồi đắm chìm trong ký ức đã vô tình nói ra những lời không nên nói. “À, không có gì, tốt nhất ta đừng kéo câu chuyện đi quá xa...”

Ông cụ đáp lấy lệ, rồi tiếp tục, “Đương nhiên, cô ấy cũng yêu tôi sâu đậm như vậy. Vào học kỳ cuối ở đại học của cô ấy, chúng tôi đã bí mật quyết định chuyện lớn cả đời, tôi định đợi cô ấy tốt nghiệp là cả hai sẽ kết hôn. Trên thực tế, bấy giờ chúng tôi đã sống chung rồi. Hơn nữa...”, ông Do Nông ngừng lại, “cô ấy đã mang thai đứa con của tôi.”

Ngũ Nhạc Đình nhìn ông Do Nông không chớp mắt.

“Vốn dĩ, mọi chuyện đều nên diễn ra một cách thuận lợi, kết hôn, sinh con, rồi sau đó cả gia đình sống hạnh phúc bên nhau. Nhưng tiếc là, trời nắng mưa khó đoán...” Ông Do Nông buồn bã nói, “Đúng vào lúc chúng tôi lên kế hoạch đón chào cuộc sống tươi đẹp trong tương lai thì hiện thực vô tình đã tàn nhẫn hủy hoại tất cả.

Lúc đó, cô ấy, trên thực tế chính là vợ tương lai của tôi, do phải chuẩn bị thi tốt nghiệp nên cần dành phần lớn thời gian cho việc học. Còn tôi lại phát hiện thấy ở phần bụng bên phải của tôi mọc lên một khối u, lại thêm các triệu chứng như lúc sốt lúc không, mệt mỏi, giảm cảm giác thèm ăn. Tôi mơ hồ cảm thấy bất ổn, một mình đến bệnh viện kiểm tra, kết quả bác sĩ cho hay, thật không may tôi đã bị ung thư gan ở giai đoạn cuối. Với trình độ y học của thời bấy giờ là hết cách chữa. Tôi có thể chỉ sống được nhiều nhất là hơn một năm.

Đối với người đang mơ về một cuộc sống ngập tràn hạnh phúc như tôi mà nói, tin này chẳng nghi ngờ gì tựa như sét đánh giữa trời quang. Càng tàn nhẫn hơn là người vợ tương lai cùng đứa con còn chưa ra đời của tôi rồi sẽ thế nào? Suy tính trước sau, tôi cảm thấy mình vẫn không thể làm liên lụy đến họ. Tôi không thể để người vợ mới cưới trở thành quả phụ, cũng không thể để đứa con vừa mới chào đời của mình bị mất cha. Nhưng tôi cũng hiểu rất rõ tính cách và tính tình vợ tương lai của mình, cô ấy tuyệt đối sẽ không rời bỏ tôi chỉ bởi tôi đã mắc bệnh hiểm nghèo... Sau khi suy tính kỹ, tôi đưa ra một quyết định đau đớn.

Tôi giấu cô ấy, không nhắc gì đến chuyện mình mắc phải bệnh hiểm nghèo. Đồng thời, thái độ của tôi với cô ấy cũng thay đổi 180 độ. Tôi vờ lạnh nhạt, cáu giận vô cớ với cô ấy, thậm chí tôi còn cố tình thường xuyên đi lại với những người con gái khác để cô ấy nghĩ rằng tôi đã thay lòng đổi dạ. Tôi làm tất cả đều là vì hi vọng cô ấy sẽ hoàn toàn dứt bỏ mọi tình cảm dành cho tôi, quên tôi đi và bắt đầu một cuộc sống mới.

Không nghi ngờ gì, những việc làm đó của tôi đã khiến cô ấy bị tổn thương sâu sắc. Mới đầu cô ấy không tin chuyện này là thật, không tin tôi đã phản bội, vứt bỏ cô ấy. Nhưng vở kịch của tôi càng diễn càng thật. Tôi còn lạnh lùng bảo cô ấy là tôi đã phát chán với cô ấy, muốn cô ấy bỏ đứa con này đi, đừng tiếp tục đến quấy rầy cuộc sống của tôi và bạn gái mới nữa. Lúc nói với cô ấy những lời này, tim tôi đã rỉ máu! Thế

nhưng tôi vẫn cho rằng, đó là tôi muốn tốt cho cô ấy.

Cuối cùng, trái tim cô ấy cũng hoàn toàn héo tàn, thực sự tin mình đã bị tôi vứt bỏ. Cô ấy không tham gia thi tốt nghiệp đại học, một mình quay về quê nhà. Tôi cắn răng nén nhịn, cảm giác đau khổ vô cùng tận về cả thể xác lẫn linh hồn, không liên lạc lại nhưng mỗi ngày tôi đều nhớ và cầu chúc cho cô ấy. Còn tôi thì chuyển đến nơi khác, lặng lẽ chờ chết.”

Ông Do Nông kể đến đây thì ngừng lại. Thần sắc đau đớn, vành mắt ông ngấn lệ. Ngũ Nhạc Đình không nói gì, chăm chú nhìn ông, hỏi, “Về sau thế nào ạ?”

Ông Do Nông thở dài một tiếng. “Tôi sai rồi, chuyện xảy ra sau đó khiến tôi vô cùng ân hận. Tôi những tưởng sau khi cô ấy quay về quê nhà, qua thời gian chữa lành cho trái tim, cô ấy sẽ lấy lại tinh thần, bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng tôi đã đánh giá thấp tình yêu mà cô ấy dành cho tôi, tôi không ngờ, cô ấy lại...”

Ông cụ đau khổ cúi đầu, nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi. “Mấy tháng sau, tôi còn chưa chết thì đã nghe được tin dữ về cô ấy, cô ấy đã... nhảy sông tự tử.”

“Vậy đứa trẻ trong bụng cô ấy thì thế nào?” “Đương nhiên, nó cũng đi cùng cô ấy...”

Nói đến đây, ông cụ hơn 60 tuổi cuối cùng không kìm được nước mắt, nức nở sụt sùi. Đã nhiều năm trôi qua nhưng khi nhớ lại chuyện này, ông Do Nông vẫn thấy vô cùng đau đớn tuyệt vọng. Ngẩng đầu lên nhìn, thấy Ngũ Nhạc Đình cũng đầm đìa nước mắt, ông nói, “Giờ cô đã biết sai lầm khiến tôi ân hận cả đời là gì rồi. Cô cũng biết tại sao tôi bằng lòng ở đây để chuộc tội.”

Thế nhưng thứ ông cụ không ngờ tới lại chính là phản ứng của Ngũ Nhạc Đình lúc này. Cô chăm chăm nhìn vào mắt ông, dùng ngữ điệu chậm rãi trước đây chưa từng có nhấn mạnh từng từ nói, “Cháu muốn hỏi ông hai câu.”

Ông Do Nông nhìn cô.

“Thứ nhất, không phải ông nói hồi đó ông đã bị ung thư gan, chỉ sống được khoảng một năm sao? Vì sao giờ ông vẫn còn sống?”

Ông Do Nông cảm thấy có chút kì lạ, từ trước đến nay, Ngũ Nhạc Đình chưa từng tỏ ra thiếu lễ độ với ông như vậy lần nào. Ông thoáng cân nhắc, rồi trầm giọng đáp, “Hồi đó đúng là tôi đã bị ung thư gan, một năm lẻ ba tháng sau... tôi đã qua đời.”

Ngũ Nhạc Đình và ông cụ mắt đối mắt nhau tròn cả phút.

“Vậy, hiện giờ ông đang ở trước mặt cháu... là ai?” Ông Do Nông cúi đầu trầm tư, nói, “Đây là một bí mật, tôi không thể cho cô biết.”

“Vậy thì, ta chuyển sang câu hỏi thứ hai, cô gái ông vừa kể tên là gì?”

Ông cụ vẫn một mực lắc đầu đáp, “Tôi không muốn nhắc lại tên cô ấy. Cô Ngũ Nhạc Đình, hôm nay cô có hơi kì lạ. Tôi từng nói với cô là, những chuyện tôi không muốn nói thì cô đừng ép buộc tôi...”

“Phải chăng tên cô ấy là Vương Tinh Thu?”

Ông Do Nông há hốc miệng, mắt bỗng dưng trợn to. Ông cụ vô cùng sửng sốt hỏi,

“Cô... làm thế nào biết được?” Ngũ Nhạc Đình lần nữa lại đầm đìa nước mắt, cô bưng chặt miệng. “Cô ấy... tên là Vương Tinh Thu thật sao?”

“Đúng, đúng, là Tinh Thu... Tinh Thu! Đã nhiều năm vậy, mà ngay một khắc tôi cũng chưa từng quên cô ấy!” Ông cụ trở nên kích động, “Nói cho tôi biết, tại sao cô biết tên cô ấy?!”

Ngũ Nhạc Đình từ từ đứng lên khỏi ghế, nhìn ông Do Nông, nước mắt không ngừng tuôn rơi, “Cháu có thể cho ông biết, năm đó bà ấy không vứt bỏ đứa bé, cũng không mang theo đứa bé nhảy sông tự sát cùng mình... Trước đó, bà ấy đã sinh hạ một đứa bé thiếu tháng rồi trao lại cha mẹ mình nuôi dưỡng...”

Giọng cô càng lúc càng nghẹn ngào, như thể không cách gì nói rõ bằng lời, “Hai ông bà già đau khổ tuyệt vọng đã nuôi dưỡng dạy dỗ đứa bé gái không cha không mẹ ngay lúc vừa lọt lòng này lớn lên. Đứa bé này, lấy họ ‘Ngũ’ theo họ bà ngoại... ông còn muốn con kể tiếp không?”

“Ôi trời...Trời đất...” Ông Do Nông sững sốt mở to hai mắt, người run rẩy dữ dội, đầu lắc lắc biểu thị không tin, “Chuyện này không thể nào là thật... cô, lại là... của tôi.”

“Con cũng không tin đây là thật.” Ngũ Nhạc Đình vừa khóc vừa nói, “Bà ngoại bảo con là, người cha chưa thấy mặt lần nào của con là một tên khốn nạn!”

“Bà ngoại con nói không sai, hẳn là một tên khốn nạn.” Ông cụ đầm đìa nước mắt, “Chủ ý ngu ngốc của hắn ta năm đó đã hại chết mẹ con... còn khiến con thành trẻ mồ côi. Ôi, con gái tôi...” Hai tay đang bị cố định của ông cụ run rẩy dang rộng hướng phía Ngũ Nhạc Đình.

Ngũ Nhạc Đình chẳng thể nín nhịn được nữa, cô nhào vào lòng ông Do Nông, khóc to thành tiếng, một tay đập lên vai ông cụ, “Sao cha ngốc nghếch đến vậy? Cha không chỉ hại chết mẹ con mà còn khiến ông bà ngoại hiểu lầm cha cả đời! Cho đến giờ họ vẫn chưa biết ẩn tình của câu chuyện năm đó.” Ông Do Nông nhắm hai mắt, lặng lẽ rơi lệ, “Vậy đừng cho họ biết. Chuyện đã qua lâu rồi, đừng động vào nỗi đau trong tim ông bà nữa. Ông bà hiểu nhầm cha không quan trọng, chỉ cần họ có được cô cháu gái ngoan ngoãn như con, có thể cùng con sống hạnh phúc là được rồi...”

Ngũ Nhạc Đình lau nước mắt, nhìn ông Do Nông, “Giờ cha nói cho con biết, tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào? Không phải năm đó cha đã qua đời vì bệnh ung thư gan rồi à? Sao giờ cha vẫn còn sống? Còn nữa... tại sao cha lại sống ở đây? Những câu chuyện cha kể với con rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Trước đồng câu hỏi này, ông Do Nông há miệng mà không biết nên bắt đầu từ đâu. Ông chậm rãi nói, “Đúng vậy, ta nên cho con biết... bí mật liên quan đến ta mà ta đã giấu kín trong lòng chừng đó năm chưa từng kể cho ai khác. Do sau khi trải qua quá nhiều chuyện, ta cảm thấy tất cả mọi người đều chẳng đáng tin. Thế nhưng, Nhạc Đình, con là con gái ta, ta có thể tin con!”

Ngũ Nhạc Đình lại ngồi lên ghế ở cạnh giường, đợi ông Do Nông kể cho mình nghe

bí mật của ông cụ. Nhưng lúc này, cửa phòng bệnh lại mở ra. Còn Viện trưởng Cát thì đứng ở cửa.

“Cô Ngũ Nhạc Đình, hôm nay cô không định ra về à? Đã 6 giờ 15 phút rồi.” Viện trưởng Cát nhắc nhở.

Ngũ Nhạc Đình lấy điện thoại di động ra xem, quả nhiên đúng là vậy. Chuyện xảy ra trước đó khiến cô quên hết tất cả, bất tri bất giác đã đến giờ về mà cô không nhận ra.

“A... Viện trưởng, bởi ngày mai tôi không đến nữa nên tôi muốn được ở với ông Do Nông thêm chút nữa.” Viện trưởng Cát nhú mày. “Việc chia tay cũng nên có giới hạn.” Ông ta nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi cho cô thêm năm phút. Mạch phu nhân cũng sắp mang bữa tối lên rồi.”

“Được, tôi biết rồi, Viện trưởng.”

Viện trưởng Cát nhìn chằm chằm Ngũ Nhạc Đình, lại nhìn ông Do Nông trên giường bệnh một cách dò xét, không nói không rằng đóng cửa, bỏ đi.

Sau khi Viện trưởng bỏ đi, Ngũ Nhạc Đình lập tức nhìn về phía ông Do Nông. “Làm thế nào bây giờ? Chỉ có năm phút thôi. Ngày mai con chẳng có lý do gì đến đây nữa rồi.”

Ông Do Nông vẩy vẩy bàn tay đang bị xích về phía Ngũ Nhạc Đình, ngầm bảo cô lại gần thêm chút. Ông hạ giọng nói, “Nhạc Đình, ban đầu ta định cho con biết tất cả bí mật về ta, còn giờ xem ra không đủ thời gian nữa rồi. Vả lại ta không biết Viện trưởng có nghe trộm được cuộc nói chuyện vừa rồi của ta không. Nhưng bất kể thế nào, anh ta chắc chắn cũng đã nghi ngờ. Thế nên ngày mai Viện trưởng có lẽ sẽ chuyển ta đến một nơi mà con không biết thật đấy, chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.”

Ngũ Nhạc Đình lo lắng hỏi, “Vậy nên làm thế nào?”

Ông Do Nông nhướn mày, suy ngẫm thật nhanh trong chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Con tin ta là cha ruột của con chứ?”

“Con tin.” Ngũ Nhạc Đình khẳng định.

“Thế thì tốt. Chuyện này, ta không dám nhờ bất kì ai làm, nhưng con gái ruột của ta thì rất đáng để ta tin tưởng.” Ông Do Nông nhìn Ngũ Nhạc Đình mà như đang nghĩ ngợi gì, “Có lẽ chuyện con vào bệnh viện này làm, phụ trách công việc chăm sóc ta, đều đã được số phận âm thầm an bài sẵn. Ông trời thương xót ta, mới sắp xếp để con gái ruột ta đến giúp đỡ.” Sau khi cảm kích trước số phận một lần nữa ưu ái ông, ông cụ bất ngờ nghiêm sắc mặt, “Nhạc Đình, ta muốn con giúp ta một việc.”

“Việc gì ạ?”

“Nghe nhé, nếu con tin lời ta thì tiếp sau đây hãy làm như ta nói.” Ông Do Nông liếc nhìn con dao gọt hoa quả để trên chiếc tủ thấp, dè dặt giọng bảo, “Con lấy con dao kia rạch đứt vòng da cổ định trên hai tay ta.”

“Cha muốn làm gì?”

“Ta không còn thời gian giải thích. Mau, Nhạc Đình! Mạch phu nhân sắp lên rồi!”

Ngũ Nhạc Đình không dám chậm trễ, làm theo đúng lời ông Do Nông bảo.

“Tốt.” Hai tay ông cụ lúc này đã có thể hoạt động thoải mái, song ông vẫn giữ bộ dạng như lúc bị cố định trước đó, rõ ràng là muốn giả vờ mình vẫn bị trói. “Giờ con hãy nghe kĩ những lời ta nói.”

Ngũ Nhạc Đình ghé sát đầu hơn nữa.

“Lát nữa sau khi ra về, con hãy giả vờ ra khỏi bệnh viện, lặn lội tìm một chỗ nào đó để trốn, đừng để người khác phát hiện ra. Đến 9 rưỡi, nhân viên trực ban ở đây sẽ không tới phòng bệnh của ta nữa, lúc đó...”

“Cha muốn con lặn lội lên phòng cha tối nay?” “Đúng.”

“Con lên làm gì?”

“Nghe kĩ nhé, tiếp đây mới là phần quan trọng.” Ông Do Nông nói với giọng điệu nghiêm túc trước giờ chưa từng có, “9 rưỡi con lên phòng ta, mục đích là để lấy một thứ. Thứ đó sẽ được đựng trong một túi da tối màu.” Ông cụ tóm chặt tay Ngũ Nhạc Đình, mở to mắt, “Con phải nhớ kỹ tới lúc đó không được bật đèn trong phòng bệnh lên, lấy được túi da là phải đi ngay, không cần để ý đến bất kì việc gì khác. Ngoài ra, dù nhìn thấy gì con cũng đừng sợ! Nhớ nhé, Ngũ Nhạc Đình, điều này cực kì quan trọng! Đúng rồi, sau khi lấy được thứ kia thì con đừng đi ra bằng cổng chính, chỗ đó có bảo vệ. Ở đằng sau tòa nhà này có một bức tường thấp, rất dễ trèo qua. Con hãy ra bằng đường đó, rồi lập tức xuống núi luôn!”

Dù chưa đến lúc hành động, song những lời ông Do Nông nói đã khiến Ngũ Nhạc Đình thấy lưng mình ngứa ran lên. Cô run lên vì sợ, hỏi, “Cha muốn con lấy thứ gì? Sau khi lấy được con nên làm thế nào?”

“Tới lúc đó ắt con sẽ biết.” Ông Do Nông hạ giọng bảo, “Về thứ đó thì sau khi lấy được con phải lập tức đem tiêu hủy ngay! Đem chôn hay đem đốt, cách nào cũng được, chỉ cần có thể khiến thứ đó biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này là được!”

Thần sắc kinh ngạc, Ngũ Nhạc Đình gật đầu.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Mạch phu nhân bưng bữa tối đi vào. Bà nhìn Ngũ Nhạc Đình, có hơi bất ngờ hỏi, “Ày, cô vẫn chưa về hả?”

“Cháu... về bây giờ đây.” Ngũ Nhạc Đình đứng lên. Mạch phu nhân cười híp mắt bước lại, “Cô về đi, hôm nay để tôi bón cho ông Do ăn được rồi.”

“Vây phiền cô rồi, Mạch phu nhân.”

Ngũ Nhạc Đình cầm túi xách, đi ra cửa. Cô và ông Do Nông lần nữa lại đưa mắt nhìn nhau, ông cụ dùng ánh mắt nhắc nhở cô về kế hoạch bí mật vừa bàn bạc. Ngũ Nhạc Đình nhẹ gật đầu với ông, bước ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi xuống tầng dưới, Ngũ Nhạc Đình tới phòng làm việc của Viện trưởng chào tạm biệt Viện trưởng Cát rồi giả vờ ra khỏi bệnh viện. Sau đấy, cô làm theo lời ông Do Nông dặn, tìm một chỗ trốn trong tòa nhà này.

Nhà vệ sinh nữ không nghi ngờ gì là một chỗ trốn an toàn nhất. Chỉ ít Viện trưởng Cát cũng không thể vào đây. Ngũ Nhạc Đình vào nhà vệ sinh nữ ở tầng hai, trốn ở gian trong cùng, rồi khóa cửa lại. Cô ngồi trên nắp bồn cầu, lấy điện thoại di động chuyển về chế độ rung, rồi liếc nhìn giờ, hiện là 6 giờ 40 phút, còn gần ba tiếng nữa mới tới 9 rưỡi tối.

Lần đầu tiên trong đời, Ngũ Nhạc Đình phải ngồi chờ trong nhà vệ sinh lâu như vậy. Thế nhưng, nó lại cho cô có đủ thời gian suy ngẫm và chỉnh lý lại chuyện đang xảy ra.

Đúng là vô cùng khó tin. Mình vào Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất này làm, phụ trách chăm sóc một ông cụ đặc biệt, người này rõ ràng chẳng phải người thường, ông ấy đang che giấu một bí mật lớn. Thần kì nhất là phải đến ngày cuối cùng mình mới phát hiện ra, ông chính là người cha mà mình chưa gặp mặt từ lúc chào đời! Ôi Thượng đế ơi, trên đời này còn có chuyện gì chấn động hơn thế không?

Có lẽ, đúng như lời ông Do Nông... à không, là cha nói, tất cả những chuyện này đều đã được số phận sắp đặt, được ông trời an bài. Thế nhưng, ông trời an bài vậy để làm gì? Muốn đưa con gái là mình đây làm giúp cha một chuyện; hay muốn mình giải được bí mật trọng đại nào đó? Tới đây, mình còn gặp tình huống kì lạ nào nữa?

Đúng rồi, Ngũ Nhạc Đình đột nhiên nhớ ra, chính là hôm nay, ông Do Nông, cha cô đã nói một câu là, “Trước giờ Viện trưởng vẫn ‘nuôi’ cha ở đây, là vì muốn có được một thứ của cha.”

Cô há miệng, bỗng ý thức được, thứ ông cụ bảo cô tới lên phòng bệnh lấy chính là thứ Viện trưởng đã phải khổ sở đợi chờ nhiều năm ròng và vô cùng khát khao có được kia!

Có thể là thứ gì nhỉ? Ngũ Nhạc Đình thầm đoán, Cha đặc biệt nhắc nhở mình, dù thấy gì cũng đừng sợ... Lẽ nào, thứ kia rất đáng sợ?

Cô bất giác rung mình một cái. Không dám tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, một mình trốn trong gian buồng vệ sinh, càng nghĩ cô sẽ càng thấy sợ hơn thôi. Huống chi, giờ đã hơn 7 giờ tối, bụng cô đã sớm sôi lên ùng ục, chỉ bởi môi trường chỗ này đã áp chế cơn đói nên dạ dày cô không quá khó chịu mà thôi.

Ngũ Nhạc Đình nhắm mắt, thầm nghĩ. Có lẽ đợi đến tối, lúc mình đã lấy được thứ kia, cha sẽ cho mình biết toàn bộ chân tướng sự thật thôi...

Chờ đợi trong sự buồn tẻ vô vị, cô thậm chí còn nhắm mắt nghĩ ngợi, sau đó lại giết

thời gian bằng di động và cuối cùng cũng đợi đến thời khắc kia.

Giờ đã là 9 giờ 20 phút tối.

Thời điểm này càng đến gần, Ngũ Nhạc Đình càng lúc càng thấy căng thẳng hơn. Cô đứng lên khỏi nắp bồn cầu, xoa bóp hai chân tê dại, nhằm chuẩn bị tốt cho việc cần làm tiếp sau.

9 rưỡi tối, Ngũ Nhạc Đình ra khỏi nhà vệ sinh nữ. Ngoài hành lang lúc này không thấy bóng một ai, đúng như ông Do Nông nói, nhân viên trực ban dưới tầng đã quay vào phòng trực nghỉ ngơi. Giờ sẽ không có ai đi kiểm tra trong tòa nhà nữa.

Ngũ Nhạc Đình lên tầng năm theo lối cầu thang, cô cố không phát ra chút tiếng động nào lúc đi lại.

Hàng lang được chiếu sáng bởi ngọn đèn đường âm u màu trắng xanh. Ngũ Nhạc Đình rón rén đi tới cửa phòng của ông Do Nông.

Cô hít sâu một hơi, khẽ đẩy cửa.

Trong phòng bệnh tối thui, Ngũ Nhạc Đình cố để mắt thích nghi với bóng tối. Cô nhớ ông Do Nông đã dặn đừng bật đèn trong phòng.

Khoảng nửa phút sau, nhờ chút ánh trăng hắt vào từ ngoài cửa sổ, Ngũ Nhạc Đình cơ bản có thể nhìn thấy lờ mờ. Cô sờ soạng tiến về phía giường bệnh, lờ mờ nhìn thấy ông cụ đắp chăn nằm trên giường, trên chăn, cũng chính là chỗ ngực ông có đặt một túi da tối màu ông cụ đã nói trước đó.

Kì lạ... Cái túi này sao không được để sang bên cạnh mà lại đè lên cha vậy? Ngũ Nhạc Đình nghi hoặc lại gần, do dự không biết có cần đánh thức ông cụ không. Song, lúc này cô phát hiện thấy chiếc chăn màu trắng được phủ trùm lên đầu ông cụ, không đúng, phần đầu chăn hình như không phải là màu trắng...

Ngũ Nhạc Đình chậm chạp đưa tay ra, chạm vào phần chăn phủ lên đầu ông Do Nông, người cô thoáng run lên như bị điện giật.

Cảm giác ươn ướt, dính dính, và hình như là màu đỏ... Lẽ nào là... máu ư?

Đầu óc Ngũ Nhạc Đình bắt đầu kêu ong ong. Cô tiếp tục nhấc túi da đặt trên người ông Do Nông lên, quên luôn chuyện ông cụ từng nhắc là không cần bận tâm đến bất kì thứ gì khác, lấy được chiếc túi là phải đi ngay.

Tay cô không tự chủ được đã lật chăn lên.

Lúc ánh mắt chạm vào cảnh tượng phía dưới chăn, máu trong người Ngũ Nhạc Đình chợt đông cứng lại, trước mắt nhoáng lên một lớp màn đỏ. Mắt cô trợn trừng đến mức không thể nào to hơn, cả thế giới trước mắt bắt đầu quay cuồng chao đảo dữ dội.

Ôi trời... ôi trời! Thứ được che đi bên dưới chăn là một thi thể không đầu! Nhìn vào quần áo thì đó chính là ông Do Nông.

Toàn thân Ngũ Nhạc Đình run lên bần bật, chiếc túi cầm trên tay trượt rơi xuống đất. Cô hoảng sợ bưng chặt miệng, cố gắng kìm lại tiếng la hét của bản thân, mặc cho nước mắt tuôn rơi. Chuyện này quá ư hãi hùng! Chưa bao giờ trải qua chuyện gì kinh

khủng như vậy trong đời, cô hoàn toàn bị dọa đến mức hồn bay phách tán.

Sau một hồi, cô run rẩy kéo chăn thấp xuống thêm chút nữa, bỗng đứng nhìn thấy hai tay ông cụ đều đeo găng, cùng sợi dây mảnh lóe lên ánh sáng bạc được nắm ở hai tay. Đây là... dây đàn piano?! Trời đất, cha lấy dây đàn ở đâu chứ? Trong đầu Ngũ Nhạc Đình hình linh hiện lên chiếc hộp gỗ nhỏ được khóa chặt kia, lẽ nào...

Là cha dùng dây đàn piano cắt lìa đầu mình? Vậy thì... cái đầu này hiện ở...

Ngũ Nhạc Đình sững sờ nhìn cái túi da phồng to trên mặt đất chăm chăm, rõ ràng bên trong đựng một vật gì tròn tròn.

Ngũ Nhạc Đình cảm giác như mình sắp không chống đỡ nổi, nổi kinh hoàng và đã kích to lớn dường như đã khiến cô ngất đi. Phải chống tay lên mép giường cô mới không ngã ra đất. Trí óc hoảng loạn, Ngũ Nhạc Đình thực không thể phán đoán tình hình hiện giờ rốt cuộc là thế nào. Chẳng lẽ thứ quan trọng nhất cha muốn mình mang đi chính là đầu cha?

Louis XVI... và cả ‘thần nhân’ xây kim tự tháp cho Pharaoh Khufu... Ngũ Nhạc Đình bỗng nhớ đến vài tình tiết nào đó trong câu chuyện ông cụ từng kể... phần đầu bọn họ vì một nguyên nhân nào đó đã biến mất một cách thần bí!

Lẽ nào... phần đầu này chính là mấu chốt? Bí mật của cha được che giấu trong chính phần đầu của cha?

Không thể chần chừ nữa, mình phải nhanh chóng rời khỏi đây. Ngũ Nhạc Đình chống người đứng dậy, nhìn cái túi da tối màu trên sàn nhà mà hãi hùng như thể nhìn thấy con rắn hổ mang ngoài bãi cỏ. Song cô đâu còn lựa chọn nào khác. Đó là thứ mà cha nhờ mang đi, dù có phải mang theo!

Ngũ Nhạc Đình lấy can đảm, nhặt cái túi da lên. Ra đến cửa, mắt ngấn lệ, cô nhìn về phía ông Do Nông nằm trên giường bệnh lần cuối cùng rồi mở cửa, rời đi.

Ngũ Nhạc Đình cẩn thận xách túi da xuống tầng dưới. Theo đúng lời dặn trước đây của ông cụ, cô không đi bằng lối cổng chính mà lặng lẽ vòng về phía sau tòa nhà. Sau một hồi cẩn thận tìm kiếm, cô đã tìm ra, quả nhiên có một bức tường thấp! Cô lấy một viên đá kê vào dưới chân, thuận lợi trèo thoát ra ngoài, rồi bỏ chạy men theo đường núi.

Ngũ Nhạc Đình vô cùng căng thẳng, tim đập dồn dập như trống trận. Cô cảm thấy mình hết như tên sát nhân đang bỏ trốn. Quan trọng là trong cái túi da trên tay cô lại có đầu của một người chết, là cha cô. Dù chưa mở ra nhìn song cô cũng tin chắc. Giờ đã hơn 10 giờ tối, bất kì ai xách một chiếc túi đi một mình trên đường núi đều vô cùng khả nghi. Trong tình huống này, nếu gặp một cảnh sát, bị yêu cầu đưa túi ra để kiểm tra bên trong thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cô cũng không gột sạch hết tội!

Nghĩ tới đây, Ngũ Nhạc Đình càng căng thẳng hơn. Vừa mới không để ý, cô đã vấp chân vào một hòn đá rồi lao đảo, ngã nhào ra đất. Cái túi trong tay bị văng ra xa. Ngũ Nhạc Đình nén đau bò dậy, vội vàng nhặt lại chiếc túi, kinh ngạc nhìn thấy cái đầu lăn ra khỏi túi da ở phía trước - chính là đầu ông Do Nông, lúc này nó đang nằm xoay

ngang trên đường, mở mắt nhìn cô chăm chăm!

Lông tơ khắp người đều dựng đứng cả lên, Ngũ Nhạc Đình thấy sờn cả tóc gáy. Cô run rẩy tiến lại gần, nhắm mắt, hai tay lấy bầy nhặt cái đầu kia lên, nhét vội vào túi rồi kéo khóa lại. Mượn ánh trăng, Ngũ Nhạc Đình nhìn vết máu thấm đỏ trên túi, không rõ có từ lúc đầu hay vừa mới bị dây ra lúc cái đầu rơi ra ngoài. Cô cuống quýt lấy giấy ăn, tỉ mỉ lau chùi lại cái túi. Sau khi lau sạch vết máu trên túi và trên tay, cô xách túi lên tiếp tục đi về phía trước.

Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng đi hết đoạn đường núi tối mịt rồi. Ra tới đường quốc lộ có đèn đường, Ngũ Nhạc Đình hơi yên tâm hơn chút, cô nhắc mình phải thật bình tĩnh, tuyệt đối không thể tỏ ra run sợ. Chỉ cần cô không tỏ ra hoảng loạn, thì không ai có thể nghĩ ra chiếc túi này đựng thứ gì.

Đứng đợi mười phút bên đường cái, Ngũ Nhạc Đình thấy một chiếc taxi chạy lại, cô vội vàng vẫy xe.

Sau khi lên xe, cô vờ ra vẻ bình tĩnh cho tài xế biết địa chỉ nơi cần đến. Mấy chục phút sau, cô đã về đến chỗ mình thuê trọ.

Ngũ Nhạc Đình mở cửa, vào phòng, rồi khóa lại cẩn thận. Thần kinh đang căng ra của cô cuối cùng cũng được thả lỏng. Cô đặt cái túi lên tủ giày ở tiền sảnh, cả người tức thì đổ vật xuống sofa. Tối hôm nay thực quá ư kì lạ và điên rồ, như thể cô vừa mới trải qua một cơn ác mộng.

Bây giờ, Ngũ Nhạc Đình ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt trên tay, rõ ràng là mùi còn sót lại mà giấy ăn trước đó không thể tẩy sạch hoàn toàn. Chỉ ít thì Ngũ Nhạc Đình là một sinh viên tốt nghiệp từ trường Y, ít nhiều cô cũng có thể thích ứng với mấy mùi như máu tanh và xác người. Nếu một cô gái bình thường gặp phải chuyện này, e rằng không bị dọa ngất thì cũng bị dọa đến phát điên, chứ chẳng thể nào xách túi quay về nhà nữa.

Vào nhà tắm tắm gội, Ngũ Nhạc Đình kì cọ kĩ toàn thân, đồng thời thầm nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Bày ra trước mắt cô chỉ có hai lựa chọn:

Lựa chọn thứ nhất là, làm theo lời ông Do Nông dặn lúc trước, xử lý sạch sẽ “thứ” này, tức chính là cái đầu của ông cụ. Y như ông cụ nói là đem đốt sạch hoặc đem chôn, cách nào cũng được, chỉ cần để thứ này biến mất khỏi thế giới là được.

Làm vậy, đương nhiên sẽ đúng với tâm nguyện, hay nói cách khác là di nguyện của ông Do Nông. Nhưng làm như thế thì sẽ vĩnh viễn không thể làm sáng tỏ bí mật cũng như mọi chuyện liên quan đến bí mật của ông cụ.

Lựa chọn thứ hai là, làm theo giao ước với Viện trưởng Cát lúc đầu, sau khi ông Do Nông qua đời sẽ lập tức báo lại cho ông ta ngay.

Giờ Ngũ Nhạc Đình gần như có thể khẳng định. Viện trưởng Cát chắc chắn biết bí mật về ông Do Nông. Hơn nữa rõ ràng là ông ta muốn có được thứ kia, tức chính là cái

đầu của ông cụ. Vậy nếu mình giao cái đầu này cho ông ta, tự nhiên mình sẽ có thể lấy nó ra làm điều kiện để trao đổi với bí mật của cha... Thế nhưng làm thế khác nào làm ngược lại mong muốn của cha?

Vào lúc Ngũ Nhạc Đình cảm thấy khó xử, cô bất ngờ nhớ đến một điểm. Sáng mai Viện trưởng Cát đến phòng bệnh, thấy cảnh tượng chấn động kia nhất định sẽ đoán ra, đầu ông Do Nông không thể vô cớ biến mất, khả năng lớn nhất là nó đang ở trong tay mình!

Nghĩ đến đây, Ngũ Nhạc Đình bắt đầu thấy bồn chồn không yên. Đứng dưới vòi sen tỏa hơi nước mù mịt, cô vẫn thấy lạnh toát cả người. Cô lo lắng thầm nghĩ. Viện trưởng Cát sẽ làm thế nào? Ông ta có báo cảnh sát không? Nếu ông ta cáo buộc với phía cảnh sát rằng mình là đối tượng tình nghi đã sát hại hoặc lấy trộm thì thể ông cụ thì mình cũng đâu thể nói rõ! Ông Do Nông đã chết, không có bất kì ai biết hay tin là ông Do Nông dặn mình làm vậy!

Ngũ Nhạc Đình ngửa đầu, nhắm mắt, để những tia nước li ti gột rửa mình từ đầu đến chân. Cố gắng tìm cách nghĩ ra biện pháp tốt nhất trong thời gian ngắn nhất.

Mấy phút sau, cô đã quyết định. Sáng mai mình sẽ gọi điện cho Viện trưởng Cát, thăm dò qua thái độ ông ta rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Chủ ý đã định, cô tắt vòi hoa sen, lấy khăn tắm lau khô tóc và người, mặc váy ngủ ra khỏi nhà tắm.

Nằm trên giường, Ngũ Nhạc Đình tin chỉ cần nhắm mắt là mình có thể ngủ được ngay. Ngày hôm nay quả thực xảy ra quá nhiều chuyện. Lúc này, cô mệt mỏi rã rời đến mức chẳng muốn nghĩ gì mà chỉ muốn được ngủ ngay.

Vừa tắt đèn đầu giường, Ngũ Nhạc Đình đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong đêm, Ngũ Nhạc Đình gặp một cơn ác mộng. Trong giấc mơ, cô nhìn thấy ông Do Nông ngồi trên giường bệnh, hai tay cầm sợi dây đàn piano thít cổ mình, dùng lực kéo một cái, đầu liền lìa khỏi cổ rơi xuống dưới, vừa vụn rơi trúng vào cái túi da đang mở. Với phần cổ đang phun đầy máu, ông Do Nông không chết ngay, ông từ từ chìm vào giấc ngủ, hai tay kéo chần che kín thi thể mình...

Tỉnh dậy trong tiếng la hét thất thanh, Ngũ Nhạc Đình đổ mồ hôi đầy đầu. Nhớ lại cảnh tượng trong mơ, có lẽ đó chính là cảnh tượng thật lúc ông Do Nông qua đời. Toàn thân lạnh toát, cô vừa sợ vừa đau đớn, cuộn chặt mình trong chần khóc thút thít.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Nhạc Đình bị đánh thức bởi tiếng chuông dồn dập và cấp bách từ chiếc di động

Nhoáng cái, cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ, lập tức ý thức được ai là người gọi cuộc điện thoại này. Nhìn vào màn hình hiển thị trên điện thoại, quả nhiên đúng là Viện trưởng Cát.

Tim Ngũ Nhạc Đình đập đánh thịch một cái, thời gian hiển thị trên điện thoại di động là 8 giờ 10 phút sáng. Sớm vậy mà Viện trưởng Cát đã đến bệnh viện sao? Ông ta vào phòng cha kiểm tra rồi sao? Lẽ nào ông ta đoán được chuyện gì đã xảy ra?

Ngũ Nhạc Đình thấp thỏm bất an nhận cuộc gọi. “Alo, Ngũ Nhạc Đình à?” Giọng nói lo lắng của Viện

trưởng Cát truyền lại từ đầu bên kia. “Cô đang ở đâu vậy!?”

“Sao thế, Viện trưởng Cát?” Ngũ Nhạc Đình thăm dò hỏi.

Truyền lại đầu điện thoại bên kia là một tiếng thở dài, tiếp đến là giọng nói sốt ruột của Viện trưởng Cát, “Đủ rồi, Ngũ Nhạc Đình, cô đừng giả vờ nữa. Tôi đáng lẽ nên nghĩ ra từ sớm! Hôm qua nghe hai người thì thầm trong phòng, tôi nên sớm đoán ra là hai người đang bàn bạc chuyện gì! Tối qua sau khi về nhà, tôi luôn cảm thấy bất an, cứ có một dự cảm không lành. Sáng nay tôi tới phòng bệnh ông Do Nông kiểm tra sớm hơn thì quả nhiên chuyện này đã xảy ra! Được rồi, Ngũ Nhạc Đình, giờ tôi không trách cô. Tôi chỉ hi vọng cô sẽ lập tức trao trả ‘thứ’ kia lại cho tôi!”

Ngũ Nhạc Đình cầm điện thoại, mím chặt môi, nghe Viện trưởng nói hết một tràng dài. Cô thoáng do dự, quyết định lật bài ngửa với đối phương. “Được, Viện trưởng Cát, tôi cũng chẳng giấu ông nữa. ‘Thứ’ ông muốn đúng là đang ở trong tay tôi.”

“Được, được! Ngũ Nhạc Đình.” Giọng ông ta kích động một cách khác thường. “Cho tôi biết địa chỉ hiện giờ của cô, tôi sẽ lập tức qua lấy.”

“Sao tôi phải đưa nó cho ông?” Ngũ Nhạc Đình hỏi. “Cô lấy ‘thứ’ đó chẳng có tác dụng gì, tin tôi đi, với cô nó chẳng đáng giá một đồng!”

“Vậy ông lấy thì có tác dụng gì?”

“Cái này thì cô không cần phải biết, Ngũ Nhạc Đình, chúng ta đã giao hẹn rồi, nếu ông Do Nông qua đời, trước hết cô phải báo lại cho tôi ngay.”

“Đúng. Nhưng cũng đâu có nói tôi nhất định phải giao thứ gì đó lại cho ông. ‘Thứ này’ là ông Do Nông đưa cho tôi mà.”

“Nhưng ông cụ đã bảo cô tiêu hủy ‘nó’, đúng không?” Viện trưởng Cát bắt đầu căng thẳng, “Cô tuyệt đối không được làm thế! Cô chưa làm vậy đấy chứ!?”

“Tạm thời thì chưa.” Ngũ Nhạc Đình ý thức được mình đang nắm quyền chủ động,

“Nhưng nếu ông không thể đưa ra đầy đủ lý do thuyết phục tôi giữ nó lại, thì tôi chỉ còn cách đem nó đi tiêu hủy thôi.”

Đầu bên kia yên lặng trong giây lát. Rồi giọng điệu Viện trưởng Cát bỗng nhiên trở nên dữ dằn. “Cô Ngũ Nhạc Đình, cô nghe đây, cô không có tư cách gì để mặc cả với tôi. Cô hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của cô. Nếu tôi báo cảnh sát thì với cô sẽ chỉ là bất lợi mà thôi!”

Ngũ Nhạc Đình đoán Viện trưởng Cát chỉ đang dọa mình. Cô đáp, “Được thôi, ông báo cảnh sát đi. Tôi sẽ xem xem cảnh sát mà can thiệp vào chuyện này thì ông còn có thể lấy được ‘thứ’ kia không. Thêm vào đó, để tôi nhắc ông một điểm, Viện trưởng Cát, tôi có chứng cứ có thể chứng minh, ông lạm dụng quyền hạn và dùng thủ đoạn để bí mật giam giữ ông Do Nông ở đây suốt mười ba năm. Nếu ông không sợ những chuyện này bị phơi bày ra ngoài ánh sáng thì cứ báo cảnh sát đi.”

Những câu này vừa được nói ra, khẩu khí của Viện trưởng Cát tức thì nhũn hần. Ông ta van vãn, “Xin... xin lỗi, cô Ngũ Nhạc Đình. Là tôi sai, tôi rút lại những lời vừa rồi, tôi cầu xin cô, hãy đưa nó lại cho tôi... sắp quá mười hai tiếng đồng hồ rồi, còn chậm thêm chút nữa thì e là chẳng kịp!”

Không đợi Ngũ Nhạc Đình trả lời, ông ta lại nói, “Chỉ cần cô giao thứ đó lại cho tôi, tôi sẽ đưa cô một triệu! Được không? Cầu xin cô đấy!”

Ngũ Nhạc Đình mím môi nghĩ ngợi trong chốc lát, đáp, “Ông muốn tôi giao thứ đó cho ông, thì ông hãy cho tôi biết tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào? Thứ đó đối với ông rốt cuộc là có ích lợi gì?”

Lại là một khoảng yên lặng. “... Được, tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng không thể nói rõ qua điện thoại được. Cho tôi địa chỉ nhà cô, tôi sẽ đến nói chuyện trực tiếp, được không?”

Ngũ Nhạc Đình có thể nghe ra, đây là kế hoãn binh của ông ta trong tình huống khẩn cấp. Cô thầm nghĩ không biết liệu có nên tin ông ta hay không.

Viện trưởng Cát nôn nóng nói, “Cho tôi địa chỉ của cô đi! Tôi lập tức mang một triệu qua ngay! Cầu xin cô đấy!”

Ngũ Nhạc Đình nhíu chặt mày, sau khi suy nghĩ thêm lần nữa, cô nói, “Thế này đi, để tôi suy nghĩ thêm, rồi liên lạc với ông sau.”

Dứt lời, không đợi Viện trưởng Cát nói tiếp, cô đã kết thúc cuộc gọi rồi vội vàng tắt di động.

Ngũ Nhạc Đình thở dài. Cô có thể hình dung, hiện Viện trưởng Cát nhất định đang nóng lòng như lửa đốt.

Thế nhưng, cô thực sự cần phải bình tĩnh để suy nghĩ cẩn thận.

Một triệu, với bất kì ai cũng là một cám dỗ không hề nhỏ. Song Ngũ Nhạc Đình vẫn chưa đến mức háms lợi mất khôn. Cô tin Viện trưởng Cát chỉ tùy tiện nói ra con số này, cũng như lời hứa sẽ cho cô biết toàn bộ chân tướng sự thật, ông ta cốt chỉ để lừa lấy địa

chỉ nhà cô mà thôi. Nếu ông ta đến đây thật, ông ta hoàn toàn có thể cướp thứ đó từ cô, hay thậm chí làm ra chuyện còn đáng sợ hơn...

Hiện Ngũ Nhạc Đình tin chắc một điều - Để đoạt lại ‘thứ’ kia, Viện trưởng Cát chuyện gì cũng có thể làm được.

Ngoài ra, Ngũ Nhạc Đình để ý thấy, câu nói vừa rồi của Viện trưởng Cát đã vô tình để lộ một thông tin.

“Đã sắp quá mười hai tiếng đồng hồ rồi.”

Giờ xem ra, nguyên do khiến ông ta lo lắng là vì ông ta muốn dùng đầu ông Do Nông làm việc gì đó. Và thời gian còn lại thì chỉ có hạn.

Ngũ Nhạc Đình nhíu chặt mày. Rốt cuộc mình nên làm gì? Có cần áp dụng một số biện pháp nào đó hay không? Hoặc... liệu có ai giúp mình đưa ra chủ ý về chuyện này không?

Bỗng nhiên cô nghĩ đến một người. Là Lăng Dịch! Đúng rồi!

Mình và bác sĩ Lăng Dịch đều là người đã ký bản hợp đồng đặc biệt đó, có thể coi như ‘chiến hữu đồng minh’. Trước đây mình và anh ta đã giao hẹn, có thể trao đổi riêng về chuyện này. Ngũ Nhạc Đình tìm thấy số điện thoại của Lăng Dịch trong danh bạ điện thoại di động. Trước lúc gọi đi, cô lại đắn đo. Chuyện này quá kinh khủng, cũng quá khác thường, liệu Lăng Dịch có tin lời mình nói không? Để anh ta biết chuyện này, liệu có phải là lựa chọn khôn ngoan?

Chần chừ giây lát, Ngũ Nhạc Đình cho rằng không còn lựa chọn nào khác, Lăng Dịch là người duy nhất còn tham gia vào chuyện này, chỉ có thể tìm anh ta thương lượng bàn bạc.

Kết nối đã thông. Ngũ Nhạc Đình nghe thấy giọng nói có đôi chút uể oải của Lăng Dịch, “Alo, Ngũ Nhạc Đình à?” “Vâng, bác sĩ Lăng, hiện anh có ở bệnh viện không?”

Anh ta im lặng một lát, “Không, tôi đang ở nhà. Tôi đã không còn đến bệnh viện làm việc nữa rồi.”

“Hả? Tại sao chứ?”

“... Tôi đã bị cho nghỉ việc.”

Ngũ Nhạc Đình kêu lên. “Anh cũng bị cho nghỉ việc? Vào hôm qua?”

Lăng Dịch hình như có chút bất ngờ, “Sao? Lê nào... cô cũng bị cho nghỉ việc rồi?”

“Đúng vậy! Nhưng tôi không ngờ anh cũng giống tôi.”

Lăng Dịch thoáng im lặng. “Xem ra, hai người có liên quan đến ông Do Nông đều bị cho thôi việc cùng một ngày.”

Giờ Ngũ Nhạc Đình rất tin Lăng Dịch ở cùng chiến tuyến với mình. Cô lo lắng nói, “Bác sĩ Lăng, tôi muốn nói với anh chuyện liên quan đến ông Do Nông. Chuyện này, thực khiến người ta... thấy rất khó tin. Dầu vậy, tôi hi vọng anh có thể tin lời tôi, đồng thời có thể giúp tôi đưa ra chủ ý. Hiện giờ tôi đang thực sự không biết nên làm thế nào thì mới tốt!”

“Đừng lo, cứ từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?”

Ngũ Nhạc Đình chậm chậm lắc đầu. “E là không có cách gì nói rõ chuyện này qua điện thoại, giờ anh có thể qua chỗ tôi một chuyến không?”

“Được, cô đang ở đâu?”

Ngũ Nhạc Đình cho anh ta biết địa chỉ của mình. “Từ nhà tôi tới chỗ cô nhanh nhất cũng phải mất bốn mươi phút, đấy là nếu như không tắc đường.” Lăng Dịch nói, “Tôi sẽ cố gắng qua đó trong thời gian nhanh nhất có thể, được chứ?”

“Được, cảm ơn anh, bác sĩ Lăng.”

Ngũ Nhạc Đình cúp điện thoại, khẽ thở phào. Cô xuống giường, vào nhà vệ sinh đánh răng nhoáng nhoàng rồi ra chỗ tiền sảnh. Cái túi da tối màu đựng đầu ông Do Nông vẫn để ở chỗ cũ. Ngũ Nhạc Đình suy nghĩ một lát, nhấc túi lên, đem giấu vào dưới gầm giường.

Sau đó, cô ra ngoài, ăn đại vài thứ ở cửa hàng ăn sáng dưới lầu. Cô tính toán, phải lúc nửa Lăng Dịch mới đến nơi, nên định ra cửa hàng cắt tóc gần đó gọi đầu. Mỗi lần thấy căng thẳng bất an, mát xa đầu luôn có thể giúp cô thấy thư giãn hơn nhiều.

Lúc gọi đầu, cô nghĩ ra một chủ ý.

CHƯƠNG

20

9 giờ 20 phút sáng, Lăng Địch đến chỗ Ngũ Nhạc Đình sống. Sau khi vào cửa, anh ta đóng cửa. Lăng Địch không có thời gian quan sát chỗ ở của Ngũ Nhạc Đình, sau khi ngồi lên sofa, anh ta nói, “Cô có biết tại sao Viện trưởng đồng thời cho ta nghỉ việc không?”

“Còn có thể vì nguyên do nào nữa? Đương nhiên là ông Do Nông rồi.” Ngũ Nhạc Đình nói.

“Ông Do Nông thì làm sao?”

“Viện trưởng Cát bảo tôi, ông Do Nông sắp được chuyển sang bệnh viện ở nơi khác nên không cần tôi đến chăm sóc ông ấy nữa. Ông ta không nói vậy với anh à?”

Lăng Địch chán nản lắc đầu. “Viện trưởng chỉ bảo tôi, thời gian thử việc của tôi đã hết, ông ta không hài lòng về tôi... tôi cảm thấy ông ta không nói thật.”

“Đúng, là nói dối đấy. Những gì ông ta bảo tôi cũng đều là dối trá cả.” Ngũ Nhạc Đình nói.

“Vậy thật ra tình huống này là thế nào?” Lăng Địch hỏi.

Ngũ Nhạc Đình nói, “Ông Do Nông nói ông ấy chẳng biết gì về chuyện chuyển viện. Thêm nữa, không chỉ vậy mà mọi điều Viện trưởng nói trước đây cũng đều là dối trá. Ta đều bị ông ta che mắt.”

“Ví dụ như? Ông ấy nói dối chuyện gì?”

Ngũ Nhạc Đình chăm chú nhìn đối phương, “Hôm chúng ta đã trao đổi đó, về sau tôi đã kiểm chứng được, thực tế ông Do Nông cơ bản không mắc bệnh bạch cầu nguyên bào tủy mãn tính gì cả, nhưng lại bị Viện trưởng bí mật giam lỏng ở đó tròn mười ba năm rồi!”

Lăng Địch há hốc miệng, rõ ràng vô cùng kinh ngạc. “Thế nên, anh hiểu rồi chứ? Hai ta bị cho nghỉ việc chẳng vì lý do nào khác, mà là vì bất kì người nào phụ trách chăm sóc ông Do Nông cũng đều không thể làm ở đó quá lâu, nếu không chuyện này đã bị lật tẩy rồi.” Lăng Địch ngẩn ra hồi lâu, hỏi, “Tại sao Viện trưởng Cát lại ‘nuôi’ ông Do Nông ở đấy nhiều năm trời như vậy?”

“Vì ông ta muốn có được một ‘thứ’ từ ông Do Nông.” Ngũ Nhạc Đình chăm chăm nhìn anh ta. “Thứ gì cơ?” Lăng Địch nghi hoặc hỏi.

Ngũ Nhạc Đình hít sâu một hơi. “Sau đây tôi sẽ cho anh biết chuyện liên quan đến ‘thứ’ mà Viện trưởng Cát khao khát muốn có. Bác sĩ Lăng, những chuyện này đã xảy ra vào ngày hôm qua. Nghe thì vô cùng điên rồ, nhưng tôi hi vọng anh có thể tin tôi. Tôi thề tôi không điên. Những lời tôi nói đều là sự thật!

Lăng Địch nuốt nước bọt, dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý, “Cô nói đi.”

Ngũ Nhạc Đình hít một hơi dài, chuẩn bị tâm lý, kể lại sự việc đáng sợ xảy ra ngày hôm qua; tất nhiên, cô không kể lại chuyện chính mình là con gái của ông Do Nông. Cô bắt đầu, “Ông Do Nông biết Viện trưởng dùng lời dối trá để đuổi khéo tôi đi. Ông ấy cũng ý thức được là có thể sẽ không gặp tôi nữa nên đã nhờ tôi làm giúp một việc...”

Tiếp theo, Ngũ Nhạc Đình kể lại chi tiết toàn bộ cả quá trình, gồm cả chuyện sáng nay Viện trưởng gọi điện cho mình. Trong lúc nghe, mấy lần Lăng Định đã sắp hét lên thành tiếng. Cuối cùng, cả người anh ta đờ ra.

Hồi lâu sau, Lăng Định sắc mặt trắng bệch, trợn mắt hỏi, “Nói vậy ông Do Nông chết rồi, còn đâu ông ấy”, anh ta nuốt nước bọt khó nhọc, “hiện đang ở chỗ cô?”

“Đúng, đó chính là ‘thứ’ mà Viện trưởng Cát muốn có được.”

Lăng Định tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, “Ông ấy muốn đầu của một người chết làm gì chứ?”

“Tôi cũng không rõ. Và tôi càng hoang mang sợ hãi hơn là giờ tôi nên làm thế nào? Rốt cuộc tôi nên làm theo lời dặn của ông Do Nông hay giao đầu ông ấy cho Viện trưởng? Bác sĩ Lăng, tôi cần anh cho ý kiến và giúp đỡ tôi.”

Lăng Định chăm chăm nhìn Ngũ Nhạc Đình trong chốc lát, hạ giọng nói, “Xin lỗi, tôi quả thực rất muốn tin những điều cô nói, nhưng... ừm, để tôi đo qua thân nhiệt cho cô, nhé?”

Ngũ Nhạc Đình nghiêng đầu sang một bên, bồn chồn than thở, “Trời ơi, anh cho rằng tôi đang ăn nói linh tinh sao?”

Lăng Định khó xử nói, “Ngũ Nhạc Đình, chuyện này... đổi lại là cô, hay bất kì ai khác, e rằng cũng khó có thể tiếp nhận và tin nổi.”

Ngũ Nhạc Đình nghĩ ngợi giây lát, đáp, “Được, tôi cho anh xem chứng cứ.”

Nói đoạn cô tới bên cạnh giường, xách cái túi da tối màu từ dưới gầm giường lên, đưa cho Lăng Định. “Đầu ông Do Nông đựng ở bên trong.”

Lăng Định thoáng do dự, nhận lấy cái túi. Ngũ Nhạc Đình kinh ngạc nhận ra, vừa đón lấy chiếc túi, vẻ mặt anh ta liền thay đổi hẳn.

“Phù...” Lăng Định thở ra một hơi dài, “Cuối cùng cũng lấy được. Sắp quá 12 giờ rồi, muộn thêm chút nữa là chẳng kịp.”

Ngũ Nhạc Đình cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên từ lòng bàn chân. Luồng khí lạnh này khiến cả người cô dần đông thành băng từ chân lên đầu. Cô trở mắt lú lú nhìn người trước mặt, chậm chạp hỏi,

“Anh nói gì cơ?”

Lăng Định lúc này đã hoàn toàn biến thành một con người khác, anh ta nhếch mép cười. Rồi thình lình quay đầu về phía cửa kêu to một tiếng, “Ổn rồi, đồ đã ở trong tay, vào đi.”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đẩy mở. Viện trưởng Cát xách hộp dụng cụ y tế, vẻ mặt vô cảm bước vào, nhanh chóng xoay người, đóng chặt cửa phòng chỉ khép hờ lúc

trước. Thấy cái túi Lăng Định xách trên tay, ông ta tức thì lộ vẻ vui mừng. “Trong đó là ‘thứ kia’ phải không!?”

Lăng Định khề gật đầu.

Ngũ Nhạc Đình trợn trừng mắt đến mức như sắp lòi ra, mặt mày trắng bệch, cô chỉ tay vào hai kẻ kia, run rẩy nói, “Các người... là đồng bọn!”

“Xin lỗi, cô Ngũ Nhạc Đình, đến giờ mới cho cô biết, trước giờ gạt cô, ngoài tôi ra, còn có bác sĩ Lăng mặt mày hiền lành này.” Viện trưởng Cát cười lạnh, “Nhưng cô biết muộn quá rồi.”

Vừa nói, ông ta vừa mở hộp dụng cụ y tế, lấy ra một chiếc bơm tiêm. Ông ta đặt hộp dụng cụ y tế lên bàn trà rồi chậm rãi bước đến chỗ Ngũ Nhạc Đình, “Đừng căng thẳng, tôi không lấy mạng cô đâu, tôi chỉ muốn để cô ngủ một giấc.”

Ngũ Nhạc Đình sợ hãi lùi về phía sau, nhưng mới được mấy bước thì đã lùi đến chân tường. “Ông... ông chớ có lại đây!”

“Tôi không lừa cô đâu, thật đấy.” Viện trưởng Cát ra vẻ chân thành, từ từ áp lại gần Ngũ Nhạc Đình, “Tôi không giết cô đâu, cô cứ ngoan ngoãn ngủ một giấc, rồi sau khi tỉnh lại cô sẽ quên hết mọi chuyện.”

“Không!” Ngũ Nhạc Đình tóm lấy chiếc ghế bên cạnh, chắn ra phía trước, “Ông lại gần thêm bước nữa, tôi sẽ liều mạng với ông!”

Viện trưởng Cát thở dài, bảo Lăng Định đứng bên cạnh, “Cậu lại giúp một tay đi, con bé này chẳng ngoan ngoãn gì cả.”

Lăng Định im lặng chẳng nói chẳng rằng đến bên bàn trà, đặt cái túi da lên bàn, lấy một bơm tiêm khác từ hộp dụng cụ y tế, đi tới chỗ Ngũ Nhạc Đình.

Toi rồi. Ngũ Nhạc Đình tuyệt vọng kêu than từ đáy lòng. Dù thế nào mình cũng chẳng phải là đối thủ của hai gã đàn ông.

Nhìn Viện trưởng Cát cùng Lăng Định một trước một sau từ từ áp lại gần, Ngũ Nhạc Đình hoảng sợ và tuyệt vọng đến mức chân tay mềm nhũn. Đừng nói đấu lại bọn họ, ngay chiếc ghế trong tay cô còn chẳng thể cầm vững nữa là.

Viện trưởng Cát cách Ngũ Nhạc Đình chưa đầy một mét. Chiếc bơm tiêm sắp đâm về phía cô...

Lúc này, một tình huống bất ngờ Ngũ Nhạc Đình không ngờ tới lại phát sinh. Một chiếc bơm tiêm thành linh cắm vào động mạch cổ của Viện trưởng Cát. Ông ta sợ hãi hét lên một tiếng, quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lăng Định ở đằng sau. Chưa đầy năm giây, Viện trưởng đã ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Ngũ Nhạc Đình sững sờ nhìn màn kịch xảy ra trước mắt, đầu óc rối tinh rối mù, cô thực chẳng thể hiểu chuyện này là thế nào. Và giờ, Lăng Định đã rút chiếc bơm tiêm đã tiêm hết sang một bên, bảo với Ngũ Nhạc Đình, “Ổn rồi, đừng sợ, tôi không hại cô đâu.”

Ngũ Nhạc Đình vẫn căng thẳng nắm chặt chiếc ghế chắn ở phía trước, bộ dạng đầy cảnh giác.

Lăng Định cười một tiếng, ngồi lên sofa cách đó mấy mét, ôn hòa nói, “Ngũ Nhạc Đình, xin cô đặt ghế xuống rồi ngồi lên đó và nghe kĩ lời tôi nói đây, được chứ? Giờ, tôi sẽ cho cô biết tất cả mọi chuyện.”

Ngũ Nhạc Đình do dự giây lát, rồi làm theo đối phương bảo, ngồi lên chiếc ghế vừa nãy dùng để phòng thân, căng thẳng nhìn chăm chăm người đàn ông mà cô không thể nhìn thấu kia.

Nhưng Lăng Định rõ ràng lại đặc biệt thư thái. Anh ta cười bảo, “Cô thật sự không cần phải căng thẳng. Nếu muốn hại cô, vừa rồi tôi đã ra tay, sao còn phải đợi đến giờ?”

Ngũ Nhạc Đình không dám lơ là cảnh giác, lời nói của gã đàn ông thay đổi khó lường này cô nào dám tin.

Lăng Định nói, “Tôi biết hiện giờ cô đang nghĩ gì.

Tên Lăng Định này rốt cuộc đang giờ trò gì thế? Ban đầu là chiến hữu đồng minh với mình, nhaoáng cái đã biến thành đồng bọn của Viện trưởng, nhưng hoàn cảnh hiện giờ thì lại càng khiến người ta thấy khó hiểu hơn.”

Anh ta lại cười, “Cứ nghe tôi kể hết, cô tự khắc sẽ rõ.” Dây thanh quản của Ngũ Nhạc Đình cuối cùng cũng có thể phát ra âm thanh, “Anh nói đi.”

Lăng Định trầm tư mấy giây, tựa như ý nghĩ của anh ta đã bay tới một nơi rất xa rồi lại quay về hiện thực, “Cô từng nghe nói đến ‘cấy ghép trí nhớ’ chưa?”

Ngũ Nhạc Đình nghi hoặc nhìn anh ta, khẽ nhú mày. “Để tôi giải thích qua.” Lăng Định nói, “Các nhà khoa học thực ra sớm đã phát hiện ra một sự thật, không gian trí nhớ trong não bộ của con người thực ra rất lớn. Lấy một ví dụ nhé, giả sử một người có trí nhớ phi thường, học thuộc lòng cả cuốn bách khoa toàn thư tiếng Anh thì anh ta cũng mới chỉ sử dụng chưa đầy 10% dung lượng của ‘bộ nhớ cứng’ trong não bộ.”

Ngũ Nhạc Đình không rõ điều Lăng Định nói có liên quan gì với đến chuyện cô đã gặp.

“Kiên nhẫn nghe tôi nói đã.” Lăng Định đưa ngón tay ra hiệu, “Các nhà khoa học của rất nhiều quốc gia tiên tiến đang thử áp dụng các kỹ thuật vào việc cấy ghép trí nhớ như phẫu thuật, cấy ghép chip trí nhớ, v.v...” Lăng Định nhìn Ngũ Nhạc Đình. “Cô có biết tại sao các nhà khoa học này lại say mê với nghiên cứu này không? Bởi vì, nếu có thể cấy ghép trí nhớ của một người đã qua đời vào một cơ thể khác, thì có nghĩa là, người này sẽ có thể ‘sống lại’ dưới một hình thức đặc biệt khác.”

Miệng Ngũ Nhạc Đình hơi há ra. Cô đã hiểu phần nào.

Lăng Định tiếp tục nói, “Đáng tiếc là nhà khoa học ở các quốc gia tiên tiến nhất hiện giờ vẫn chưa tìm được phương pháp cấy ghép trí nhớ an toàn, thỏa đáng nào để tiến hành cấy ghép trí nhớ. Một số nhà khoa học thậm chí đã từ bỏ hạng mục nghiên cứu này, cho rằng nó quá khó. Vậy nhưng...”

Nói đến đây, anh ta bắt đầu trở nên kích động. “Không ai biết, hay nói là, tuyệt đại đa số người trên thế giới đều không hay biết, vào hơn mười nghìn năm trước đây đã có

người nắm được kỹ thuật vĩ đại này!”

Ngũ Nhạc Đình kinh ngạc nhìn Lăng Địch chăm chăm, như nhìn một người trước giờ cô chưa từng gặp.

“Rất khó tin, đúng không. Nghe lời này của tôi những người khác thấy nghi ngờ hay chế giễu thì cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng cô...” Lăng Địch chỉ cô nói, “Ngũ Nhạc Đình, chỉ có cô là không nên nghi ngờ những lời tôi nói. Những điều cô trải qua trong hai tháng nay chính là bằng chứng chứng minh tốt nhất!”

Ngũ Nhạc Đình trợn mắt nói, “Ý anh là những câu chuyện ông Do Nông kể với tôi trên thực tế là trải nghiệm của chính ông ấy, bởi ông ấy...”

“Bởi ông ấy là một người Atlantis. Có nằm mơ cô cũng không ngờ đúng không?”

Hơi thở của Ngũ Nhạc Đình tạm thời ngừng lại. “Anh nói... ông ấy là người gì cơ?”

“Cô không nghe nhầm đâu, là người Atlantis. Cô đương nhiên biết Atlantis, nhưng cô không ngờ mình lại gần gũi với một người Atlantis trong thời gian dài như vậy.”

“Atlantis... đại lục cổ đã mất tích tồn tại thật sao?” Ngũ Nhạc Đình ngạc nhiên không thôi.

“Đương nhiên nó từng tồn tại, đó là điều chẳng thể nghi ngờ.” Lăng Địch nghiêm túc nói, “Các nhà khoa học sớm đã phát hiện thấy di tích Atlantis nằm dưới đáy Đại Tây Dương như thành phố, cung điện, kim tự tháp nằm dưới đáy biển, và còn cả nền văn minh Atlantis thần bí nữa. Lẽ nào những thứ này vẫn chưa đủ để chứng minh cho sự tồn tại của nó?”

Trí não Ngũ Nhạc Đình ra sức hoạt động, “Anh nói ông Do Nông là người Atlantis, nhưng theo ghi chép, chẳng phải đại lục Atlantis đã chìm dưới đáy biển hơn mười nghìn năm trước rồi sao?”

“Không sai, đại lục này đã chìm dưới đáy biển. Thế nhưng, người Atlantis không hoàn toàn tuyệt diệt. Một bộ phận nhỏ bọn họ đã may mắn sống sót.”

“Cứ cho là vậy thì ông Do Nông cũng không thể sống hơn mười nghìn năm!”

Lăng Địch cười nói, “Đương nhiên vậy rồi. Người Atlantis cũng không trường sinh bất tử.” Anh ta hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt Ngũ Nhạc Đình. “Thế nhưng, họ đã tìm ra một phương pháp đặc biệt để trở nên ‘bất tử’.”

“Cấy ghép trí nhớ.” Ngũ Nhạc Đình đã hiểu. “Đúng! Atlantis có nền văn minh tiên tiến vượt trước chúng ta cả mấy lần. Họ sở hữu rất nhiều phát minh vĩ đại và kỹ thuật thần kì. Một trong số đó là tiến hành thực hiện cấy ghép trí nhớ!”

“Ông Do Nông là một đối tượng được cấy ghép trí nhớ?”

“Không phải là một trong, mà là người Atlantis duy nhất được cấy ghép trí nhớ.” Lăng Địch chăm chú nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Cô có biết tại sao không? Bởi vì ông ấy là một đối tượng thí nghiệm.”

Mắt Ngũ Nhạc Đình trợn trừng, “Đối tượng thí nghiệm ư?”

“Không sai. Nhà khoa học Atlantis nghiên cứu ra phương pháp tiến hành cấy ghép

trí nhớ. Nên họ chọn ra một người làm đối tượng thí nghiệm. Nhưng, thực nghiệm họ tiến hành không chỉ có cấy ghép trí nhớ mà là người này có thể chịu được bao nhiêu lần cấy ghép trí nhớ, cũng có nghĩa là, người đó có thể ‘sống’ được bao lâu nhờ phương pháp này!”

Ngũ Nhạc Đình chấn động, hồi lâu chẳng thể nói gì. Mãi sau, cô mới lên tiếng, “Kết quả... ông ấy đã ‘sống’ hơn mười nghìn năm cho đến giờ?”

“Đúng!” Lăng Dịch lại trở nên phấn khích, “Kết quả này, e ngay cả học giả của Atlantis cũng chẳng thể nào ngờ được. Phương pháp của họ, xét từ một góc độ nào đó, thật sự có thể khiến ‘bất tử’ trở thành hiện thực!”

Ngũ Nhạc Đình suy ngẫm một lát, hỏi, “Cấy ghép trí nhớ được tiến hành thế nào?”

“Đây chính là chỗ vĩ đại của kỹ thuật này! Không cần thực hiện phẫu thuật phức tạp, chỉ cần một dụng cụ nhỏ là có thể làm được!”

Lúc nói, Lăng Dịch cẩn thận mò lấy một thứ từ trong túi áo ra. Đây là một dụng cụ nhỏ giống hệt bơm tiêm nhưng nó không trong suốt. Phần đầu của nó nhỏ và dài hơn bơm tiêm, quanh thân vẽ những hoa văn kì diệu. Vừa nhìn đã biết ngay là một đồ vật cổ và thần bí.

“Đây, chính là dụng cụ tiến hành cấy ghép trí nhớ.” Lăng Dịch cầm chiếc bơm tiêm đặc biệt này bằng hai ngón tay, “Nó được gọi là thiết bị bơm hút trí nhớ.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Ý anh là, đây là dụng cụ mà người Atlantis phát minh ra từ hơn mười nghìn năm trước? Sao nó lại ở trong tay anh? Anh là người thế nào?”

“Phép cấy ghép trí nhớ do người Atlantis phát minh vô cùng đơn giản. Nhưng ta phải đợi sau khi đối tượng thí nghiệm qua đời thì mới có thể tiến hành cấy ghép trí nhớ. Cũng có thể nói là, bắt buộc phải có một người ở bên đối tượng, để sau khi đối tượng thí nghiệm qua đời, người thực hiện sẽ giúp đối tượng thí nghiệm tiến hành cấy ghép trí nhớ của anh ta.”

“Còn anh chính là ‘người thực hiện’ đó?”

“Nói một cách chính xác thì tôi là một trong vô số những người thực hiện trong hơn mười nghìn năm trước.” Lăng Dịch nói với giọng điệu đầy tự hào, “Cô có thể tưởng tượng, thông qua cấy ghép trí nhớ, đối tượng thí nghiệm có thể sống lại hết lần này đến lần khác trong cơ thể của những người khác nhau. ‘Sống’ cho đến tận bây giờ. Thế nhưng ‘người thực hiện’ hiển nhiên không thể sống lâu như vậy. Do đó, mỗi một thế hệ ‘người thực hiện’ đều lựa chọn một ‘người kế tiếp’. ‘Người kế tiếp’ này sẽ tiếp tục chờ đợi bên đối tượng thí nghiệm, để giúp đối tượng thí nghiệm hoàn thành việc cấy ghép trí nhớ sau khi anh ta qua đời.”

“Chuyện này... đã được thực hiện trong hơn mười nghìn năm?” Giọng Ngũ Nhạc Đình run run.

“Không thể tưởng tượng nổi, đúng không. Nó thật sự là một kì tích. Hơn nữa, quá trình lâu dài này cực kì kịch tính.”

Lăng Địch lại nói tiếp, “Đối tượng thí nghiệm và người thực hiện ban đầu đều là người Atlantis. Nhưng thực nghiệm này mới tiến hành được một, hai lần thì một thiên tai khủng khiếp đã giáng xuống người Atlantis. Đúng như truyền thuyết nói, đại lục này đã chìm xuống đáy biển. Tuyệt đại đa số người Atlantis đều bị chôn vùi dưới đáy biển cùng nền văn minh tiên tiến của họ. Vậy nhưng, một bộ phận nhỏ người Atlantis đã dùng thiết bị cứu nạn tiên tiến chạy thoát ra ngoài. Đối tượng thí nghiệm và người thực hiện là một trong số những người may mắn trên.

Một vài năm sau đó, những người Atlantis còn sống dần dà dung hòa với con người chúng ta hiện giờ. Còn đối tượng thí nghiệm sau khi ‘sống lại’ trong cơ thể khác cũng trở thành người như ta hiện giờ, người thực hiện tự nhiên cũng sẽ vậy.”

Ngũ Nhạc Đình nhớ đến những câu chuyện ông Do Nông từng kể với mình, giờ cô đã hiểu. “Đối tượng thí nghiệm sẽ trải qua vô số lần ‘sống lại’, và một vài cơ thể mà người này ‘chiếm dụng’ còn từng là các nhân vật quan trọng trong lịch sử nhân loại.”

“Không sai.” Lăng Địch cười nhạt, “Không chỉ ông ấy. Trong số những người thực hiện của các thời kì trước cũng có rất nhiều người là nhân vật nổi tiếng trong lịch sử.

Chớp mắt, Ngũ Nhạc Đình nhớ ra rất nhiều. Louis XVI và Louis XVIII, bác sĩ McCormick, Mona Lisa, thần nhân xây kim tự tháp... Cô còn nhớ đến ‘viên kim cương hi vọng xanh’ trước ngực ông Do Nông. Trời ơi, lẽ nào những người này đều là các thân xác mà đối tượng thí nghiệm từng chiếm dụng? Và người chờ đợi bên cạnh họ, da Vinci, lẽ nào là một trong những người thực hiện?

“Tôi biết cô đang nghĩ gì.” Nhìn sắc mặt Ngũ Nhạc Đình, Lăng Địch đã đoán ra, “Không sai, những câu chuyện ông Do Nông kể với cô rõ ràng không phải do ông ấy bịa ra, giờ cô đã biết là thế nào rồi.”

Im ắng một lúc lâu. Ngũ Nhạc Đình nói, “Đối tượng thí nghiệm còn sống đến giờ chính là ông Do Nông. Nhưng e là ông ấy cũng đâu thật sự muốn làm đối tượng thí nghiệm nhỉ? Nếu không, tại sao ông cụ lại yêu cầu tôi mang đầu mình đi tiêu hủy? Thế chẳng phải là định kết thúc tất cả sao?”

“Không sai.” Lăng Địch thừa nhận nói, “Lúc bắt đầu, đối tượng thí nghiệm này rất tình nguyện phối hợp. Nhưng khi con số những lần sống lại ngày một tăng, sau nhiều năm, có lẽ ông ấy thấy ngán ngẩm hoặc đã sống quá mệt mỏi. Nên ông ấy muốn được sống như người bình thường, thực sự chết đi chứ không phải là sẽ tỉnh dậy trong một thân xác xa lạ. Bởi thế nên ông ấy mới đưa ra yêu cầu này với cô.”

“Nhưng người thực hiện là anh không thể làm theo ý nguyện của ông ấy. Anh phải tiếp tục cuộc thực nghiệm này.”

Lăng Địch đứng dậy, đi đến trước mặt Ngũ Nhạc Đình, “Tôi hỏi cô, nếu cô là người thực hiện được giao phó, lẽ nào cô lại để cho kì tích đã tồn tại hơn chục nghìn năm này kết thúc trong tay mình?”

Ngũ Nhạc Đình há miệng, chẳng thể thốt nên lời. Lăng Địch nhìn về phía Viện

trưởng đang ngủ mê man dưới sàn, “Có thể cô đã đoán ra, Viện trưởng Cát chính là một đối tượng sống lại được định cho lần này.”

“Là anh chọn sao?”

“Không.” Lăng Định lắc đầu nói, “Hồi trẻ Viện trưởng Cát từng là sinh viên của ông Do Nông, có quan hệ rất tốt với ông cụ. Ông ấy cũng như cô, từng nghe những câu chuyện ông Do Nông kể. Viện trưởng rất thông minh, ý thức được những chuyện này không phải do ông Do Nông bịa ra mà do ông cụ đã biết được qua con đường thần bí nào đó.”

“Vậy nên Viện trưởng đã tìm ra được bí mật về ‘cây ghép trí nhớ’ từ miệng ông Do Nông?”

“Không phải, ông Do Nông không tin tưởng Viện trưởng đến mức đó. Trên thực tế, vì đã ‘sống’ lâu như vậy nên ông Do Nông gần như không tin tưởng bất kì ai.” Nói đến đây, Lăng Định rất hứng thú nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Trừ cô ra. Ông ấy nhờ cô làm giúp việc này đủ để thấy ông ấy tin tưởng cô đến chừng nào. Điều này thật sự rất hiếm có.”

Ngũ Nhạc Đình im lặng không nói. Lát sau cô mới lên tiếng, “Vậy sao Viện trưởng Cát biết được những bí mật này?”

“Cô không nghĩ ra à?” Lăng Định thấy hơi lạ, bảo, “Đương nhiên là tôi bảo ông ta.”

“Anh làm vậy nhằm mục đích gì?”

Lăng Định thở phào, “Là người thực hiện giấu mình bên cạnh ông Do Nông, tôi đây trước giờ vẫn luôn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình, lựa chọn đối tượng sẽ là thân xác mới phù hợp từ những người ở bên cạnh ông ấy. Theo nhận định của tôi, trong những năm gần đây Viện trưởng Cát là lựa chọn phù hợp nhất. Bản thân ông ấy cũng tình nguyện. Bởi một khi trí nhớ của ông ấy và trí nhớ của ông Do Nông được hợp nhất với nhau, sẽ có nghĩa là, Viện trưởng Cát cũng trở thành một phần của sự ‘bất tử’. Thế nên...”

“Thế nên Viện trưởng mới lợi dụng Bệnh viện Chăm sóc người bệnh nặng sắp mất bí mật giam lỏng ông Do Nông trong đó. Còn anh, anh mới chính là người điều khiển phía sau.” Ngũ Nhạc Đình phần nộ nói, “Với mỗi một cô gái mới đến chăm sóc ông Do Nông, Viện trưởng đều nói ông Do Nông mắc bệnh tâm thần. Còn anh, trước mặt họ, lại giả vờ là một bác sĩ mới đến, nhưng trên thực tế lại đang ngầm theo dõi trong bóng tối.”

“Không sai, đúng như cô nói.” Lăng Định nhìn Ngũ Nhạc Đình chằm chằm, “Nhưng liệu cô có biết vì sao tôi phải làm vậy không?”

Ngũ Nhạc Đình mắt đối mắt nhìn nhau với anh ta. “Tôi đang lựa chọn ‘người thực hiện’ kế tiếp.” Lăng Định cúi người, ghé sát mặt Ngũ Nhạc Đình, chăm chú nhìn cô, “Và tôi tìm ra rồi. Người đó chính là bố cô.”

CHƯƠNG

21

Ngũ Nhạc Đình kinh ngạc không thôi: “... Cái gì?”

Lăng Địch nói, “Tôi luôn có ý định đi tìm một người thực hiện có thể kế tục tôi trong số những cô gái phụ trách công việc chăm sóc ông Do Nông. Nhưng tiếc là những người trước đây đều có phần hơi tầm thường. Còn cô thì khác, qua hai tháng tiếp xúc với cô, tôi nhận thấy cô là một cô gái rất biết tư duy, và có tinh thần nghiên cứu học hỏi. Không giống những người trước, cô không xem những câu chuyện ông Do Nông là truyện cười hay những câu nói điên khùng. Đối với những chuyện, những sự vật bản thân chưa biết, cô rất cẩn thận và kiên trì, những phẩm chất này đều phù hợp với người làm nghiên cứu khoa học và cũng là điều kiện để trở thành người thực hiện.”

Ngắn ra nhìn Lăng Địch, Ngũ Nhạc Đình bất ngờ nhớ ra, trước đây anh ta cũng từng khen mình như vậy.

Thấy Ngũ Nhạc Đình đã hơi xúc động, Lăng Địch tiếp tục khuyên bảo, “Cô cần biết là, không phải ai cũng có được cơ hội này. Một vài vĩ nhân và nhà khoa học nổi tiếng trong lịch sử, chẳng hạn như da Vinci mà cô biết, đều từng là ‘người thực hiện’. Hãy nghĩ thử xem, Ngũ Nhạc Đình, cô chính là một trong những người tham gia của một thực nghiệm vĩ đại và lâu dài nhất trong lịch sử nhân loại, cô thực hiện cùng một thực nghiệm với da Vinci, lẽ nào việc này không phải là một vinh hạnh lớn lao sao?”

Ngũ Nhạc Đình nhìn Lăng Địch, “Đó chính là lý do anh cho tôi biết toàn bộ chuyện này?”

“Đúng vậy.” Lăng Địch nhìn cô, “Vậy, cho tôi biết, cô có đồng ý không?”

Ngũ Nhạc Đình nhìn Viện trưởng Cát đang nằm dưới sàn một cái, “Còn ông ấy thì thế nào?”

“Ông ấy là đối tượng cho mượn thân xác. Nhưng suy nghĩ của ông ấy và tôi không giống nhau, ông ấy không ý thức được là cô là một nhân tài, thế nên vừa rồi lúc ông ấy muốn ra tay với cô, tôi mới ngăn lại.”

“Vừa rồi ông ấy rốt cuộc muốn làm gì tôi?”

“Khiến cho cô ngủ mê man. Sau đó khiến cô hoàn toàn mất đi trí nhớ.”

“Bằng cách nào?”

Lăng Địch vẫy vẫy thiết bị bơm hút trí nhớ trong tay, “Dĩ nhiên là bằng cách dùng đến cái này.”

“Thứ này còn có thể làm người ta mất đi trí nhớ?”

Lăng Địch đáp, “Để tôi cho cô biết nguyên lý của nó. Trên thực tế, phương pháp cấy ghép trí nhớ người Atlantis phát minh ra chính là dùng một dụng cụ giống một bơm tiêm đâm vào vị trí đặc biệt nằm sau gáy trên đầu người chết, sau đó hút một phần dịch

não chứa trí nhớ của người đó ra rồi lại bơm phần dịch não này vào đầu một người khác. Vậy là hoàn tất xong việc cấy ghép trí nhớ.”

“Đơn giản vậy à?” Ngũ Nhạc Đình cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng. Atlantis thần kì.”

“Nếu hút một phần dịch não của người sống ra, thì người này sẽ bị mất trí nhớ.”

Ngũ Nhạc Đình suy đoán nói.

“Hoàn toàn chính xác, cô quả nhiên có thiên tư của người làm nghiên cứu khoa học.”

Ngũ Nhạc Đình tiếp tục hỏi, “Nói vậy thì thực nghiệm này không cần phải đợi đến sau khi đối tượng thí nghiệm qua đời mới có thể tiến hành? Thế tại sao Viện trưởng phải đợi đến khi ông Do Nông chết?”

Lăng Dịch trả lời, “Bởi tôi làm theo nguyên tắc mà mỗi thế hệ ‘người thực hiện’ tuân theo đến giờ là, phải đợi đến sau khi đối tượng thí nghiệm qua đời một cách tự nhiên mới được tiến hành cấy ghép trí nhớ, chứ không được phép làm sớm hơn. Do đó Viện trưởng chỉ còn cách là phải đợi.”

Ngũ Nhạc Đình như đang nghĩ gì đó gật đầu.

“Được rồi, giờ tôi đã giải đáp toàn bộ nghi vấn cho cô. Cô có thể cho tôi biết được chưa? Rốt cuộc cô có đồng ý trở thành ‘người thực hiện’ thế hệ kế tiếp hay không.” Lăng Dịch nói, “Nếu cô đồng ý, giờ tôi có thể hướng dẫn cô cách cấy ghép trí nhớ luôn.”

Ngũ Nhạc Đình hạ mí mắt, mím môi suy nghĩ mông lung rồi ngẩng đầu đáp:

“Được, bác sĩ Lăng, anh thuyết phục được tôi rồi. Tôi đồng ý.”

“Tốt quá.” Lăng Dịch hơn hở nói, “Vậy việc này không thể chần chừ, ta tiến hành luôn thôi.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Đã quá mười hai tiếng đồng hồ rồi, liệu còn kịp không?”

“Không vấn đề gì, trong vòng hai tư tiếng đồng hồ thì vẫn chưa muộn.”

Dứt lời, Lăng Dịch thông thả bước đến bên bàn trà, quay đầu bảo Ngũ Nhạc Đình, “Cô lại đây.”

Ngũ Nhạc Đình bước đến ngồi xuống sofa, kéo khóa túi da ra, phần sau gáy của cái đầu vừa hay hướng ra ngoài. Cô nói, “Cứ để thế này làm, được không? Đừng lôi nó ra ngoài, tôi... thấy hơi sợ.”

“Cô là sinh viên tốt nghiệp từ trường Y mà.” Lăng Dịch cười cười, “Được, cứ vậy đi.”

Lăng Dịch ngồi cạnh Ngũ Nhạc Đình, bảo, “Tôi hướng dẫn cô làm thế nào để hút bơm dịch não, nhưng cô sẽ là người thực hiện thao tác.”

Ngũ Nhạc Đình rõ ràng có hơi căng thẳng, “Tôi chưa thử bao giờ mà anh đã bảo tôi trực tiếp làm luôn à?”

“Cứ tin tôi đi. Và càng phải tin vào trí tuệ của người Atlantis. Phương pháp này thực sự rất đơn giản, cũng rất dễ thao tác. Nếu không, qua bao thế hệ người thực hiện rồi sao chưa có lần nào xảy ra sai sót?”

Ngũ Nhạc Đình gật đầu. Lăng Địch bắt đầu dạy cô, “Cô đưa tay ấn chặt vào cái hõm ở sau gáy, đã tìm thấy chưa?”

Ngũ Nhạc Đình đưa tay lần sờ đằng sau gáy, “Rồi, tôi tìm thấy rồi.”

“Đúng, chính là chỗ này.” Lăng Địch đưa dụng cụ bơm hút trí nhớ trong tay cho Ngũ Nhạc Đình, “Cô đâm nó vào cái hõm ở sau gáy đi.”

Ngũ Nhạc Đình cầm dụng cụ bơm hút trí nhớ, song không dám xuống tay, “Đâm từ góc độ nào vậy?”

“Góc độ nào cũng được.”

Ngũ Nhạc Đình nhú mày, “Vậy có ổn không?” “Tôi nói là cứ tin tôi mà.”

Ngũ Nhạc Đình rón rén đâm chiếc bơm tiêm vừa dài vừa nhọn vào cái hõm ở phía sau gáy.

“Được rồi”, Lăng Địch tiếp tục chỉ đạo, “Giờ, cô hãy chậm chậm dịch chuyển dụng cụ bơm hút từ trên xuống dưới từ trái qua phải, như dùng bơm tiêm tìm kiếm thứ gì trong não bộ.”

“Sao phải làm vậy?” Ngũ Nhạc Đình hỏi.

Lăng Địch giải thích, “Cô có biết không? Sự khác biệt cơ bản nhất giữa dụng cụ bơm hút trí nhớ dạng này và dụng cụ bơm hút thông thường nằm ở chỗ kim tiêm của dụng cụ bơm hút trí nhớ có thể nhận biết ‘dịch não trí nhớ’ với ‘dịch não thông thường’. Sau khi kim tiêm đã tìm được ‘dịch não trí nhớ’, thì ở phần đuôi dụng cụ, chỗ hiện giờ cô đang cầm, phát ra ánh sáng vàng để nhắc nhở. Lúc này cô chỉ cần làm như với dụng cụ tiêm thông thường, hút phần dịch não này ra ngoài là xong. Sau khi hút xong, ánh sáng vàng ở đuôi dụng cụ sẽ tắt, cô nghe có hiểu không?”

Ngũ Nhạc Đình sửng sốt gật đầu, “Đúng là thần kì quá đi mất! Nếu đưa kim tiêm vào đầu người khác cũng có thể thực hiện được điều tương tự như vậy không?”

“Cô rất thông minh, đúng là như vậy. Cô làm đi.” Ngũ Nhạc Đình làm theo lời Lăng Địch nói, cẩn thận di chuyển dụng cụ bơm hút, cẩn thận dò tìm. Song năm phút đã trôi qua mà ánh sáng vàng ở phần đuôi dụng cụ vẫn không sáng lên.

“Lạ quá, lúc tôi làm cấy ghép trí nhớ gần như chưa đầy nửa phút là đèn đã sáng rồi.” Trán Lăng Địch rịn một mồ hôi, “Sao vẫn chưa tìm thấy nhỉ?”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Liệu có phải tôi thao tác sai chăng?”

“Không”, Lăng Địch lắc đầu đáp, “tôi vẫn luôn nhìn mà, cô thao tác hoàn toàn đúng.”

Ngũ Nhạc Đình nói, “Hay là, anh lại thử xem sao.” Lăng Địch cầm lấy dụng cụ bơm hút trí nhớ trong tay Ngũ Nhạc Đình, cẩn thận tìm kiếm, tập trung toàn bộ tinh thần.

Bất ngờ, một chiếc bơm tiêm đâm thẳng vào động mạch cổ anh ta trong lúc anh ta không có chút phòng bị gì, hệt như Viện trưởng Cát vừa nãy.

“A!” Lăng Địch kêu lên một tiếng thất thanh, quay đầu lại nhìn Ngũ Nhạc Đình, dưới tác dụng của loại thuốc gây tê cực mạnh này, ý thức anh ta thoáng cái đã trở nên mơ

hồ, “Cô... lúc nào...”

“Chính vào lúc anh quay lưng lại phía tôi đến bên bàn trà, tôi đã lên rút dụng cụ bơm hút trong tay Viện trưởng ra.” Ngũ Nhạc Đình lạnh nhạt nói, “Anh muốn biết vì sao không? Để tôi cho anh biết, ông Do Nông là cha ruột tôi, có nằm mơ chắc anh cũng không ngờ nhỉ?”

Những lời sau đó Lăng Địch chắc chẳng thể nghe thấy nữa, anh ta ngả vật ra sofa.

Ngũ Nhạc Đình thở phào. Thần kinh đang căng ra như dây đàn của cô cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô tựa người vào sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi một phút. Tiếp sau đây cần phải xử lý hai người đàn ông đang hôn mê trong phòng.

Cô mở toang cái túi da tối màu trên bàn trà, lấy cái đầu bên trong ra, đây là chiếc đầu giả mà sáng nay cô bỏ ra 500 tệ để mua về từ tiệm làm tóc.

May là mình thông minh. Ngũ Nhạc Đình mừng thầm. Người tên Lăng Địch này quả nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng.

Cô rút dụng cụ bơm hút trí nhớ trên đầu người giả ra rồi vào bếp, mở tủ lạnh.

Đầu ông Do Nông được để trong tủ lạnh.

Ngũ Nhạc Đình nhìn cái đầu, bỗng nhiên lặng lẽ rơi nước mắt.

Ông Do Nông, con biết những ký tự ông viết ở bìa sau cuốn sách đó, và cũng chính là những ký tự ẩn giấu trong mắt Mona Lisa, có ý nghĩa gì.

α, δ, ι, τ, ν, α, λ, τ, α sắp xếp các ký tự này theo chiều ngược lại, sẽ tạo thành một từ trong tiếng Hy Lạp Ατλαντίδα. Người Atlantis.

Ông Do Nông, giờ con biết hết rồi. Nhưng con nên làm thế nào đây?

Ông có thể cho con biết không?

Một tuần sau.

Trên bàn ăn bày rượu vang đỏ và sơn hào hải vị. Đây là nhà mới thuê, so với gian phòng đơn ban đầu thì rộng hơn nhiều. Bởi ở đây có hai người sống.

Ngũ Nhạc Đình và một người đàn ông hơn 30 tuổi, mỗi người ngồi ở một bên bàn ăn. Họ mỉm cười chạm cốc. “Tất cả đều đã qua, chúng ta cuối cùng cũng có thể ngồi xuống ăn với nhau một bữa cơm.” Ngũ Nhạc Đình nói.

“Đúng vậy, mừng cho sự trùng phùng của chúng ta.” Người nói là “Lăng Địch”.

“Ném thử tài nghệ nấu ăn của tôi đi.” Ngũ Nhạc Đình nói.

“Tôi sớm đã chẳng thể đợi nữa rồi.” ‘Lăng Địch’ cầm dao ăn và nĩa lên cắt miếng bít tết trên đĩa, cho một miếng vào miệng. “Ồ, ngon tuyệt, thịt rất mềm, mùi vị vừa hay cũng được gia giảm rất vừa. Nhạc Đình, tôi thật không ngờ cô nấu món Tây ngon mức vậy đấy.”

Ngũ Nhạc Đình cười nói, “Trước khi vào Đại học Y, ước mơ của tôi là trở thành đầu bếp nấu món Tây mà.”

“Thật là một tổn thất to lớn cho giới đầu bếp phương Tây.” Lăng Địch đang nhai một

miếng thịt bò to.

“Lão Do... à, cha, cha thích ăn là được rồi.”

“Lăng Địch” ngừng ăn, hòa nhã nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Nhạc Đình, tôi đã nói với cô rồi, đừng gọi tôi là cha. Hiện tôi đang ở trong thân xác của Lăng Địch, trên thực tế ‘Do Nông’ trước đây cũng đâu phải cha cô.”

“Tôi biết... Nhưng, trong trí nhớ của anh có cha tôi mà.” Ngũ Nhạc Đình nói, “Huống chi, anh cũng biết, thân phận của anh quá ư đặc biệt, tôi nên gọi anh như thế nào nhỉ?”

“Nếu cô đã quen thì cứ gọi tôi là ‘lão Do’ đi. Tôi cũng hi vọng cô sẽ luôn xem tôi là Do Nông.”

Ngũ Nhạc Đình mỉm cười, “Được.”

Do Nông cảm thán nói, “Thật không ngờ, tôi lại ‘sống lại’ lần nữa.”

“Nhưng lần này không giống những lần trước, anh không có trí nhớ của Lăng Địch. Anh chính là ông Do Nông tôi quen biết ban đầu.”

“Cô dùng dụng cụ bơm hút rút dịch não trí nhớ của Lăng Địch rồi đem bỏ đi, với Viện trưởng Cát cũng làm như vậy. Sau đó cô mới cấy ghép trí nhớ từ trong đầu tôi sang thân xác Lăng Địch.” Do Nông hiếu kì hỏi, “Nhạc Đình, tại sao cô lại làm vậy?”

Ngũ Nhạc Đình trầm mặc đáp, “Tôi hận bọn họ, không muốn giữ lại trí nhớ của họ. Họ đã lừa dối, lợi dụng tôi và cả anh nữa, họ đã giam lỏng anh ở đó bao năm trời như vậy.”

Do Nông cúi đầu bảo, “Thực ra, tôi cũng vì chuộc tội nên mới...”

“Được rồi, lão Do, đừng nhắc đến chuyện trước kia nữa.” Ngũ Nhạc Đình nói, “Tôi đã không còn trách anh.”

Cả hai im lặng một hồi.

Do Nông uống một ngụm vang đỏ, hỏi, “Nói vậy thì Viện trưởng Cát đã hoàn toàn mất đi trí nhớ?”

“Đúng vậy. Đây là báo ứng của ông ta.”

“Thì thế... tôi để lại bệnh viện, không gây phiền hà gì cho cô chứ?”

Ngũ Nhạc Đình lắc đầu, “Không. Phía cảnh sát dựa trên dấu vết ở hiện trường, xác định đây là tự sát, và thực tế cũng đúng như vậy. Chỉ là cái đầu biến mất đã trở thành một câu đố. Song nói đến đây, tôi thực sự rất muốn biết, lão Do, tại sao hôm đó anh lại nhờ tôi giúp anh chuyện này?”

Do Nông hạ mí mắt, lộ vẻ nặng nề. Mãi lâu sau, anh ta mới chầm chậm nói, “Xin lỗi, Nhạc Đình. Tôi biết cô sẽ bị dọa... Song, thứ lỗi cho tôi, tình hình hôm đó cấp bách quá, tôi không có thời gian giải thích với cô. Tôi sợ sẽ không gặp được cô nữa, và mất đi người duy nhất tôi có thể trông cậy, thế nên... tôi mới ra hạ sách đó.”

“Lão Do, cái này tôi có thể hiểu. Ý tôi là, tại sao anh muốn để tôi mang đầu anh đi tiêu hủy, kết thúc tất cả những chuyện này?”

Lão Do đặt dao nĩa xuống, nhìn Ngũ Nhạc Đình chầm chậm một cách sâu xa. “Nhạc

Đình, tôi là người đã ‘sống’ hơn mười nghìn năm. Trải nghiệm và cảm nhận của tôi, cô vĩnh viễn chẳng thể nào hình dung và hiểu được. Cô sẽ không hiểu, trong suốt hơn mười nghìn năm đằng đẳng này, tôi đã cô đơn, đau khổ và thấy buồn đến chừng nào.”

Ngũ Nhạc Đình tập trung tinh thần nhìn Do Nông dăm dăm.

“Vô số lần, tôi nhìn những người thân và người mà tôi yêu thương bên mình qua đời, để mình tôi cô đơn sống tiếp. Tôi trở thành người khác, kế thừa trí nhớ của họ, thế nhưng sau cùng tôi lại thấy hoài nghi rốt cuộc mình là người hay là quái vật, tôi đã phải gánh chịu nỗi đau vì bệnh tật và khổ nạn không có điểm dừng của thế giới con người.

Không nhắc đến cái khác, chỉ nói về cái chết thôi. Tôi từng bị chém đầu, chết đuối, chết trong đại dịch Cái chết Đen¹ và chết vì ung thư... Mọi kiểu chết cô có thể nghĩ ra tôi đều từng trải qua. Xin chú ý là, tôi không ‘trường sinh bất tử’ thật sự, mà là sau khi đau đớn chết đi, lại tiếp tục ‘sống lại’ trong thân xác một người khác.

¹ *Cái chết Đen: Đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu thế kỷ XIV, đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350. Nó được coi là một trong những đại dịch lớn nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính đại dịch này đã giết chết 30-60% dân số của châu Âu và dân số toàn cầu giảm từ khoảng 450 triệu người xuống còn 350 đến 375 triệu người vào năm 1400.*

Nói cách khác, người bình thường chỉ phải đối mặt với nỗi sợ trước cái chết một lần trong đời, còn tôi, đã chết cả ngàn lần rồi! Đây là chuyện đáng sợ và bi ai thế nào! Người như Viện trưởng Cát rõ ràng chưa hiểu những điều này nên mới hướng về kiểu ‘bất tử’ này. Làm sao ông ta hiểu được, đấy là bất hạnh và sự giày vò lớn nhất trên thế gian!”

Ngũ Nhạc Đình đưa hai tay lên bưng miệng, lặng lẽ rơi lệ, “Lão Do, tôi hiểu rồi. Thế nên, anh mới hi vọng tôi giúp anh kết thúc tất cả chuyện này.”

“Đúng vậy.” Do Nông nói, “Trên thực tế, tôi sớm đã nghĩ đến việc kết thúc tất cả mọi chuyện này, nhưng chưa làm được. Bởi sau mỗi lần tôi chết đi, ‘người thực hiện’ cạnh chừng bên cạnh đều có thể khiến tôi ‘sống lại’ lần nữa. Và lại về sau này, tôi hoàn toàn không biết ai là người thực hiện, nên về cơ bản cũng không thể đề phòng.

Trước lúc lâm chung, xuất phát từ sự áy náy, da Vinci đã cho tôi biết, ông ấy chính là ‘người thực hiện’ giấu mặt bên cạnh tôi. Vì tình yêu sâu sắc với khoa học của mình, ông ấy đã phản bội tôi. Ông ấy cầu xin tôi tha thứ, nhưng đến sau cùng ông ấy cũng không cho tôi biết người thực hiện kế tiếp mà ông ấy giao phó là ai. da Vinci hi vọng nghiên cứu này có thể được tiếp tục duy trì.”

Ngũ Nhạc Đình hỏi, “Nói vậy thì lúc ở bệnh viện, anh cũng không biết Lăng Dịch chính là ‘người thực hiện’?”

“Tôi chỉ có thể đoán, chứ không thể xác định.” Do Nông nhìn Ngũ Nhạc Đình, “Nhạc Đình, tôi không trách cô, nhưng cô có thể cho tôi biết không? Tại sao cô không làm như lời tôi bảo mà lại để tôi sống lại thêm lần nữa?”

Ngũ Nhạc Đình nước mắt đầm đìa, “Lúc trước tôi... không ngờ anh chán ghét và oán hận kiểu sống này như vậy. Tôi chưa suy nghĩ được nhiều thế, tôi chỉ muốn khiến anh

sống lại, muốn được trò chuyện với anh...”

Giọng cô nghẹn lại, như sắp chẳng thể thốt ra lời, “Tôi chỉ muốn cha tôi... sống cùng tôi kiếp này.”

Do Nông rời khỏi ghế, đến cạnh Ngũ Nhạc Đình, ôm cô thật chặt, “Được, Nhạc Đình, tôi hứa với cô, tôi sẽ cùng cô đi hết hành trình ở kiếp này.”

Ngũ Nhạc Đình nhào vào lòng Do Nông nói, “Đúng vậy, lần cuối cùng... dụng cụ bơm hút trí nhớ kia, sau khi sử dụng xong, tôi đã hủy rồi. Sẽ chẳng còn ai biết cách dùng nó nữa, cũng chẳng còn ‘người thực hiện’ nào nữa rồi.”

Do Nông hít sâu một hơi, viền mắt ngập nước mắt. Sau khi tách ra, họ nhìn vào mắt nhau, rồi cùng mỉm cười thấu hiểu.

“Lão Do, bít tết nguội rồi kia.” Ngũ Nhạc Đình lau nước mắt nói.

Do Nông đáp, “Không vội, tôi muốn tặng cô một thứ.”

Do Nông lấy viên kim cương hi vọng xanh lấp lánh phát sáng từ trong túi quần ra. Ngũ Nhạc Đình ngạc nhiên nói, “A... làm cách nào anh mang được thứ này ra ngoài?”

“Hôm đó, tôi bỏ thứ này vào lớp bên trong của cái túi da đưa cho cô. Rõ ràng là cô không tìm thấy.” Do Nông đeo sợi dây chuyền lên cổ Ngũ Nhạc Đình, “Nó đã theo tôi mấy trăm năm rồi. Giờ, tôi tặng lại cho cô, con gái tôi.”

“A, Lão Do... cái này...”

Do Nông khề xua tay, “Đừng nói nữa, hãy giữ gìn nó cẩn thận. Cô biết giá trị của nó rồi đấy.”

Ngũ Nhạc Đình vuốt ve viên kim cương xanh, đầu óc rối bời trong muôn vàn ý nghĩ.

Do Nông mỉm cười bảo, “Để sau này từ từ ngắm nhé. Giờ mau ăn đi, chớ lãng phí bữa ăn ngon này.”

Hai người lại ngồi xuống, trò chuyện, ăn cơm hệt như hai cha con.

Sau bữa tối, Do Nông kiên quyết đòi được rửa bát. Anh ta bảo Ngũ Nhạc Đình, “Trước khi cô có bạn trai, chúng ta giao hẹn là cô nấu cơm, còn tôi sẽ rửa bát, không tranh cãi nữa.”

“Được.” Ngũ Nhạc Đình cười nói, “Lão Do, vậy phiền anh nhé. Tôi về phòng nghỉ một lát đây.”

“Đi đi.”

Do Nông mang bát đĩa vào trong nhà bếp.

Ngũ Nhạc Đình vào trong phòng riêng, khóa cửa lại. Cô dựa người vào cánh cửa, thoáng nghĩ ngợi, rồi quỳ xuống cạnh giường, lôi chiếc hộp nhỏ từ dưới gầm giường lên.

Cô mở hộp ra, chăm chú nhìn dụng cụ bơm hút trí nhớ đặt bên trong.

Không được, mình phải giấu nó vào một chỗ càng kín đáo hơn.

Lão Do, xin lỗi nhé.

Tôi hận Lăng Địch, song có một câu anh ta nói rất đúng.

Tôi không thể để kỉ tích đã tồn tại hơn chục nghìn năm kết thúc trong tay mình.

Tôi phải tiếp tục duy trì thực nghiệm này. Xin thứ lỗi cho tôi. (Câu chuyện thứ 9 kết thúc)

Bắc Đẩu đã kể xong. Toàn bộ đại sảnh im phăng phắc, ánh mắt của mười một người còn lại đặt trên người kể chuyện. Bắc Đẩu bị nhìn đến sồn da gà, cậu ta có phần không thoải mái, lắc lư người, hỏi, “Mọi người sao thế? Sao cứ nhìn tôi chăm chăm mà không nói gì?”

Sa Gia ngạc nhiên há to miệng nói, “Cậu... sao cậu có thể nghĩ ra câu chuyện như vậy? Thật là vượt ngoài sức tưởng tượng.”

Bắc Đẩu chưa kịp trả lời thì người phụ trách việc ghi chép câu chuyện từ đầu đến giờ là Long Mã lúc này lại càng phấn khích đứng lên, ông ta nhìn nhìn cuốn sổ của mình, rồi lại nhìn về phía Bắc Đẩu, “Đúng vậy, sao tự dưng cậu có thể nghĩ ra câu chuyện này? Không bàn đến tính li kì hồi hộp, sáng tạo và đề tài thì câu chuyện này cũng đích thực không thể hoàn thành ở nơi như chỗ này!”

Long Mã đối chiếu với nội dung được ghi lại trong cuốn sổ của mình, nói, “Câu chuyện này liên quan đến rất nhiều nhân vật, sự kiện lịch sử cùng các thể loại tài liệu lịch sử và tư liệu hoàn cảnh. Nếu ngồi trước máy vi tính có kết nối Internet hoặc trong thư viện thì đương nhiên có thể tra tìm các thông tin tài liệu để hoàn thành câu chuyện này. Vậy nhưng, chúng ta đang ở trong một môi trường khép kín, không có bất kì thư tịch hay tài nguyên mạng để tra cứu, tham khảo. Làm thế nào cậu có thể sáng tác được?”

Thêm vào đó, tuy tôi không thể phán đoán liệu thời gian, địa điểm, sự kiện cùng nhân vật trong câu chuyện cậu ấy kể có chính xác hay không, thì tôi cũng biết, cậu ấy tuyệt đối không thể kể nhăng kể cuội.” Hạ Hầu Thân bổ sung, “Bởi tôi cũng rất thích xem tiểu thuyết và thư tịch thuộc thể loại lịch sử nên khá quen với những thứ này. Thế nhưng nếu muốn dựa hoàn toàn vào trí nhớ để sáng tác ra câu chuyện trên thì tuyệt đối không thể.”

Ám Hỏa bấy giờ cũng đứng dậy, nhìn thẳng Bắc Đẩu, chất vấn, “Bắc Đẩu, liệu cậu có giấu chúng tôi gì không? Bề ngoài thì tỏ ra thẳng thắn, bộc trực, không câu nệ tiểu tiết nhưng qua câu chuyện cậu kể thì cậu tuyệt đối chẳng phải là nhân vật đơn giản!”

Goth đặt hai ngón tay lên má, nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Bắc Đẩu nói, “Theo tôi, có thể cậu ấy đã viết xong câu chuyện này trước khi vào đây. Thế nên mới chuẩn bị đầy đủ chu đáo như vậy.”

Hạ Hầu Thân nhìn Goth, “Ý này của anh chẳng phải cũng giống như nói cậu ấy chính là ‘người tổ chức’ hay sao?”

Trước sự chất vấn của mọi người, Bắc Đẩu trở nên hơi lúng túng. Cậu ta đứng dậy, nói, “Trước khi kể chẳng phải tôi đã nói rồi sao, câu chuyện này không phải ai cũng có thể nghĩ ra.”

“Vậy sao cậu có thể nghĩ ra?” Nam Thiên hỏi.

“Tôi nói thật cho mọi người biết vậy.” Bắc Đẩu bắt đầu dĩ nhiên nói, “Vốn không muốn cho mọi người biết tôi có khả năng ghi nhớ bất kì thứ gì đã xem qua một lần.”

Mọi người đều sững sờ, kinh ngạc nhìn nhau, bán tin bán nghi. Bắc Đẩu tiếp tục giải thích, “Mọi cuốn sách, chương trình tivi tôi từng xem hay tất cả kiến thức khoa học thường thức, trí nhớ tôi đã thu nạp được, đều lưu lại trong đầu tôi. Đây là khả năng bẩm sinh, tôi thấy chẳng có gì đáng khoe khoang nên thường thì không muốn cho người ngoài biết.”

Chris ngẫm nghĩ trong chốc lát, nói, “Liệu anh có thể để mọi người ở đây kiểm chứng chút không?”

“Kiểm chứng như thế nào?”

“Học sinh đầu tiên bị chết trong câu chuyện Giác mơ bí ẩn Hạ Hầu Thân đã kể tên là gì?”

Bắc Đẩu nghĩ nghĩ, “Hình như là Lam Điền Vũ?” Hạ Hầu Thân xấu hổ, “Đúng, cậu nói vậy tôi mới nhớ. Ngay đến tôi cũng quên mất...”

Chris gật đầu, hỏi tiếp, “Nhân vật chính người anh trong câu chuyện Dự luật xác sống mà Long Mã kể tên là gì?”

“Lạc Sâm.”

“Ba cuốn tiểu thuyết có cùng đề tài trong Cuộc hẹn thất cổ mà Thiên Thu kể lần lượt tên là gì?”

Bắc Đẩu như thể đang tham gia vào chương trình Hỏi nhanh đáp nhanh một cách rất nhập vai. “Cuốn Thiên Thu sáng tác là Phản quang; cuốn An Mân viết là Người đàn bà trong gương, cuốn Ngư Ca viết là Gương mặt đáng sợ.”

Thiên Thu chờ ra, trở mắt liú lười nhìn Bắc Đẩu.

Tốc độ nói của Chris nhanh hơn. “Trong câu chuyện Dự luật xác sống của Lake, tên bạn gái của nhân vật nam chính là gì?”

“Tiểu Phàm.”

“Nữ chủ nhà trong Khách trọ của Âm Hỏa tên gì?”

“Vi Tuyền.”

“Tôi rút thăm được số bao nhiêu?”

“13.”

“Của Long Mã?”

“6.”

“Trong chúng ta ai là ‘người tổ chức’?”

Bắc Đẩu há miệng, định nói, đột nhiên kinh hãi, ngẩn ngơ sững sờ. Mấy giây sau, cậu ta mới chậm chạp nói, “... Không biết.”

Ánh mắt sắc bén của Chris ghim chặt Bắc Đẩu.

Bắc Đẩu lau mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, nói, “Chris, ý cậu là gì? Định dùng cách này để thăm dò tôi?”

Chris buông mí mắt, không nói, như đang nghĩ gì.

Lúc này, Long Mã bảo, “Dù thế nào bài kiểm chứng ở hiện trường vừa xong hẳn có thể chứng minh, Bắc Đẩu đúng thực có khả năng nhìn qua, nghe qua một lần là nhớ. Tôi nhớ, lúc Uất Trì Thành bị hại, tôi cũng đã hỏi Bắc Đẩu một câu hỏi về tình tiết cơ bản, kết cục của câu chuyện cùng tên nam nữ chính, tên hung thủ trong cuốn Thoát khỏi Đảo Ma mà tôi viết, cậu ấy đều trả lời đúng, có thể thấy khả năng ghi nhớ của cậu ấy cực kì tốt.”

“Đúng”, Sa Gia nói, “lúc mười bốn người chúng ta vừa mới vào đây, Bắc Đẩu cũng là người đầu tiên nhận ra một vài gương mặt nổi tiếng như Hoang Mộc Chu tiên sinh, Long Mã, Bạch Kinh, Goth trong số chúng ta.”

Bắc Đẩu thở phào, cuối cùng cậu ta đã giành được sự tin tưởng.

“Chẳng trách cậu có thể sáng tác cả một câu chuyện về cấy ghép trí nhớ.” Thiên Thu nói, “Hẳn cậu có được cảm hứng từ chính bản thân nhỉ?”

Bắc Đẩu gật đầu, “Tất nhiên cũng là vì, tôi cho rằng chỉ tôi mới có thể nghĩ ra một câu chuyện như vậy trong hoàn cảnh này.”

“Chính xác.” Nam Thiên nói với giọng điệu tán thưởng, “Đây là một câu chuyện cực đỉnh. Từ này đến giờ ta vẫn đang thảo luận về khả năng nhìn qua một lần là nhớ của cậu. Và trên thực tế, tình tiết, tính li kì hồi hộp, trí tưởng tượng và kết cấu của câu chuyện này đều có thể gọi là thượng thừa.”

“Đúng thế, trong chúng ta ở đây có ngọa hổ tàng long² đấy. Không thể coi thường bất kì người nào.” Hạ Hầu Thân cảm khái nói.

² *Ngọa hổ tàng long: Nhân tài ẩn dật, không lộ bản lĩnh thật.*

“Không còn sớm nữa, ta chấm điểm câu chuyện của Bắc Đẩu thôi.” Lake nói.

“Được, tôi đi lấy giấy bút.” Bắc Đẩu chạy tới chỗ tủ ở mé bên đại sảnh, lấy bó bút ký tên cùng giấy trắng từ trong tủ ra, chia cho từng người.

Ngoại trừ Bắc Đẩu ra, mười một người còn lại lần lượt viết một con số lên giấy. Sau đó Nam Thiên và Long Mã sẽ thu giấy, thống kê và tính điểm trung bình.

Số điểm cuối cùng của Bắc Đẩu là 9,2 điểm, một số điểm cao ngang Long Mã. Nhưng vì Long Mã đã phạm quy nên Bắc Đẩu trở thành người đạt điểm cao nhất hiện giờ.

Bắc Đẩu dường như không ngờ rằng, một người ít tiếng tăm nhất trong số mười bốn người là cậu ta lại giành được số điểm và được đánh giá cao như vậy. Cậu ta phấn khích đến mức mặt mày ửng đỏ, liên tục xoa tay.

Hạ Hầu Thân nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay, “Giờ đã là 1 giờ sáng ngày 1 tháng Năm. Câu chuyện này đúng là dài thật, ngày mai, không, là tối nay sẽ đến lượt ai?”

“Tôi.” Hoang Mộc Chu không nhanh không chậm lên tiếng, đồng thời đứng lên, “Tôi phải về phòng nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng tinh thần bồi bổ sức khỏe.”

Những người khác trong đại sảnh cũng ồn ào giải tán, quay về phòng mình.

Nam Thiên nằm trên giường, lộ vẻ âu lo, thấy vừa ngao ngán vừa thương cảm.

Giờ đã rất muộn rồi, song anh không thấy buồn ngủ, bởi câu chuyện Bắc Đẩu kể trước đó khiến tâm tình anh thấy khó chịu.

Trong câu chuyện Bí mật của Do Nông Bắc Đẩu vừa kể nhiều lần xuất hiện tình tiết tình thương yêu của cha mẹ, điều này khiến Nam Thiên nhớ đến cha mẹ mình.

Mình bị nhốt ở đây đã chín ngày rồi. Tuy cha mẹ ở nơi khác, nhưng thường cứ cách vài ngày hai người lại gọi điện cho mình một lần. Giờ lâu vậy rồi mà không liên lạc được với mình, cha mẹ nhất định sẽ vô cùng lo lắng.

Nam Thiên ảo não thở dài. Trong đầu anh vụt hiện lên bức tranh ấm áp hạnh phúc, mình cùng cha mẹ đang ở nhà dưới quê, còn có cả họ hàng thân thích trong nhà, mọi người vui vẻ chuyện trò tán gẫu, ăn uống, đánh bài, xem tivi... Nước mắt anh bất giác chảy ra.

Mình có thể sống sót rời khỏi đây không? Bức tranh trong trí nhớ còn có thể trở thành sự thực không?

Giờ anh rất nhớ nhà, rất nhớ cha mẹ, rất muốn được liên lạc với họ, nói chuyện với họ. Vậy nhưng, chuyện này rõ ràng là không thể.

Gượng đã.

Nam Thiên thầm run rẩy. Chuyện này không hẳn là không thể.

Anh nhớ đến một chuyện xảy ra nhiều năm về trước. Năm đó Nam Thiên thi đại học. Bởi kỳ thi này là một trong những việc trọng đại trong đời người nên rất được cha mẹ quan tâm, coi trọng. Sau khi thi xong môn đầu tiên là môn Ngữ văn, Nam Thiên vừa ra khỏi khu vực thi thì cha, người vẫn luôn đợi bên ngoài, liền đến đón. Đoạn đối thoại lúc đó cho đến giờ Nam Thiên vẫn nhớ như in.

Nam Thiên, “Bố, trời nóng vậy, bố không cần đợi con ngoài cổng đâu.”

Cha, “Không sao! Thiên Nhi, con nói cho bố biết, đề văn có phải có liên quan đến xây dựng thành phố không?” Nam Thiên sững ra, “Sao bố biết? Bố hỏi các bạn khác à?”

Cha anh phấn khởi bảo, “Không có, nói vậy là bố đoán đúng rồi, có liên quan đến việc xây dựng thành phố thật hả con?”

Nam Thiên nghi hoặc hỏi, “Làm cách nào bố đoán ra?”

Cha anh cười hà hà, “Người ta bảo giữa bố và con trai có thần giao cách cảm, xem ra đúng là thật! Lúc làm bài thi ban nãy con nhất định đã dụng tâm nghiền ngẫm đề bài. Và trong đầu bố chẳng hiểu tại sao lại xuất hiện mấy câu liên quan đến vấn đề này, bố đoán phải chăng là có liên quan đến đề văn của con, không ngờ đúng thật, thật kì diệu!”

Nam Thiên, “Có chuyện vậy ạ? Đúng là thần kì!” Cha anh, “Thế nào? Thi tốt không con?”

Nam Thiên, “Ngữ văn là môn con giỏi nhất, đương nhiên không có vấn đề gì rồi...”

Nam Thiên ngồi bật dậy trên giường. Thần giao cách cảm giữa cha và con trai... nếu

điều này là thật, thì tại sao mình không thử nhỉ?!

Tim Nam Thiên đập dồn dập. Anh cho rằng có lẽ mình đã tìm được cách liên lạc với thế giới bên ngoài! Dù không rõ có thành công hay không nhưng chỉ cần là một tia hi vọng, anh cũng sẽ cố hết sức mình!

Có lẽ, khi tập trung toàn bộ tinh thần suy nghĩ về một vấn đề, mình có thể truyền tải ý nghĩ này đến bố ở phương xa!

Nói làm là làm. Nam Thiên ngồi ngay ngắn ở mép giường, nhắm mắt, loại bỏ mọi tạp niệm, thầm lặp đi lặp lại một câu nói.

Bố, con đang bị nhốt trong một tòa nhà khép kín. Ở đây, tính cả con thì có tổng cộng tất cả mười bốn người.

Nam Thiên không ngừng lặp đi lặp lại nội dung này vô số lần. Anh định trước hết cứ thử xem liệu có thể truyền tải thông tin cơ bản nhất ra bên ngoài hay không. Anh thầm lặp lại câu nói này mười lần, hai mươi lần...

Cách đó nghìn dặm, trên chiếc giường cỡ lớn, một người đàn ông trung niên chừng 40, 50 tuổi bật ngồi dậy trên giường. Ông thở hổn hển, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thần sắc thần thờ, ngẩn ra nhìn chăm chăm về phía trước.

Bà vợ ngủ bên cạnh bị đánh thức, bà bật đèn ở đầu giường lên hỏi, “Sao thế? Ông gặp ác mộng à?”

“Không...” Người đàn ông trung niên ngoảnh đầu nhìn vợ, “Vừa xong lúc nằm mơ, tôi hình như nghe thấy tiếng Thiên Nhi. Nó đang nói với tôi!”

Bà mẹ lập tức ngồi dậy, quan tâm hỏi, “Thiên Nhi nói gì với ông?”

Ông bố nhíu chặt mày, hai tay bưng trán, “Không rõ nội dung cụ thể. Nhưng tôi có cảm giác nó đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn và tôi có linh cảm cực kì mạnh về một con số, đó là số 14.”

“14?” Bà mẹ vội vàng hỏi, “Số đó thì đại diện cho gì nhỉ?”

“Không biết.” Ông bố ra khỏi giường, cảm giác buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, “Nhưng tôi có thể khẳng định đây không phải là giấc mơ. Là Thiên Nhi đang truyền đạt thông tin nào đó cho tôi!”

Bà mẹ có phần hoảng sợ, “Ý ông là gì?”

“Ý tôi là, con đang liên lạc với tôi thông qua thần giao cách cảm. Báo cho tôi biết, nó hiện có thể đang gặp nguy hiểm!”

“Thần giao cách cảm ư?”

“Đúng, trước đây chuyện này đã từng xảy ra với tôi và con. Thiên Nhi nhất định nghĩ đến điểm này, nên đã dùng phương thức này để liên lạc với tôi!”

Bà mẹ cũng rời khỏi giường, lo lắng nói, “Nói vậy, hai hôm trước tôi gọi vào di động của con mà không liên lạc được, không phải do điện thoại nợ phí hay bị mất, mà là nó đã xảy ra chuyện à?”

Ông bố im lặng không nói, thầm thấy lo lắng không yên.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Bà mẹ nôn nóng hỏi. Ông bố thoáng ngẫm nghĩ, rút quần áo trên mắc cạnh giường xuống, “Giờ đi báo cảnh sát!”

“Thiên Nhi và chúng ta không ở cùng một thành phố.” Bà mẹ nhắc nhở.

“Đúng, tôi nói là đến thành phố con đang sống để báo cảnh sát!”

Bà mẹ nhìn đồng hồ treo trên tường. “Giờ là hơn 1 giờ sáng!”

“Không sao, tôi liên hệ được xe. Mấy tiếng là có thể tới ngay.” Ông bố nói, “Bà ở nhà nhé, tôi đi đây.”

“Không”, bà mẹ đã lấy quần áo, mặc vào người, “tôi đi cùng ông, ta phối hợp hỗ trợ lẫn nhau.”

Ông bố thoáng do dự, “Được, chúng ta đi.”

Trong đêm mưa mịt mù, chiếc taxi của công ty tư nhân phóng trên đường cao tốc, lao nhanh về phía thành phố S nơi Nam Thiên sống.

7 giờ sáng ngày 1 tháng Năm, chiếc taxi tới nơi ở của Nam Thiên tại thành phố S. Sau khi xác nhận con trai mất tích, cha mẹ Nam Thiên vội vàng tới Cục Công an thành phố S trình báo.

“Con trai hai bác mất tích à?” Sĩ quan Ngô thuộc Phòng Trinh sát Hình sự, Cục Công an tiếp đón họ, “Hai bác đừng sốt ruột, cứ ngồi xuống rồi từ từ nói.”

Cha mẹ Nam Thiên ngồi xuống băng ghế, sắc mặt đầy âu lo. Sĩ quan Ngô gọi một nữ cảnh sát tới phụ trách việc ghi chép, anh ta bắt đầu hỏi, “Con trai hai bác bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay em nó 27 tuổi.” “Cậu ấy tên gì?”

“Nam Thiên. Nam trong phương Nam, Thiên trong bầu trời.”

“Cậu ấy làm nghề gì?” “Là tác giả tự do.”

Nghe câu trả lời này, sĩ quan Ngô ngược mắt lên, hỏi, “Cậu ấy sáng tác thể loại truyện nào nào?”

“Tiểu thuyết trinh thám kinh dị.” Cha Nam Thiên đáp. Sĩ quan Ngô hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm trang, trao đổi ánh mắt với nữ cảnh sát bên cạnh một cái.

Quan sát thấy vẻ khác lạ của hai cảnh sát, cha Nam Thiên hỏi, “Sao vậy, anh sĩ quan?”

“Trước hết bác cứ trả lời câu hỏi của cháu đã.” Sĩ quan Ngô nói, “Con trai bác mất tích lúc nào?”

Cha Nam Thiên nhíu mày nói, “Tôi không chắc chắn. Chỉ biết ba, bốn ngày trước, chúng tôi gọi vào di động của nó mà mãi không được. Bấy giờ chúng tôi nghĩ có lẽ máy thẳng bé hết tiền nên bị khóa hoặc mất điện thoại, chứ không để ý. Nhưng hôm qua chúng tôi cảm thấy có gì đó không bình thường, nên mới vội vàng tới nhà nó, phát hiện thẳng bé quả nhiên không có ở nhà.”

Sĩ quan Ngô bảo, “Con trai bác là người trưởng thành đã gần 30 tuổi, sao bác biết cậu ấy không có ở nhà thì là mất tích? Ý cháu là, cậu ấy có thể đã ra tỉnh ngoài, đổi số di

động, nhưng chưa kịp báo lại hai bác.”

“Không, không thể nào.” Mẹ Nam Thiên khẳng định nói, “Con trai tôi là đứa rất hiếu thuận, hiếu chuyện. Tuy hiện tại chúng tôi và nó không ở cùng một thành phố nhưng nó vẫn luôn nhớ đến cha mẹ. Cứ cách ba, bốn ngày chúng tôi lại gọi điện cho nhau một lần. Nếu thay số điện thoại, nhất định nó sẽ cho chúng tôi biết đầu tiên, không để cha mẹ lo lắng cho mình đâu.”

“Đúng, sĩ quan, giờ chúng tôi vừa chẳng tìm được con cũng không liên lạc được với nó, chỉ có một khả năng, chính là nó đã xảy ra chuyện!” Cha Nam Thiên lo lắng nói.

Sĩ quan Ngô khẽ gật đầu, nói, “Cháu hiểu rồi. Chuyện này...” Anh ta ngừng lại một lát, “Đương nhiên, nếu sự mất tích của con trai hai bác thật sự có liên quan đến chuyện này... Vụ án này, phía cảnh sát chúng cháu sớm đã bắt tay điều tra rồi.”

Cha mẹ Nam Thiên kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Sĩ quan Ngô nghiêm nghị nhìn họ, nói, “Có lẽ hai bác chưa biết, ngoài con trai hai bác ra, gần đây còn hơn chục người cũng bị mất tích, có người sống ở đây, có cả người sống ở thành phố lân cận. Độ tuổi, giới tính và thân phận hoàn cảnh đều không giống nhau, nhưng lại mất tích vào cùng một ngày, ngày 22 tháng Tư. Nếu chúng tôi đoán không nhầm, con trai hai bác cũng mất tích vào ngày này.”

“A... Nói vậy thì con trai tôi đã mất tích hơn tuần à?” Mẹ Nam Thiên lo lắng ra mặt, giọng nói hơi run run.

“Có khả năng đó.”

“Nguyên do mất tích của những người này là gì thế?” Cha Nam Thiên vội vàng hỏi.

Sĩ quan Ngô nói, “Nghiêm túc mà nói, chuyện lần này không phải là án mất tích mà là án bắt cóc có mục đích và mưu tính trước. Có thể bắt cóc nhiều người vậy trong cùng một ngày, rõ ràng không thể chỉ dựa vào sức lực của một người. Thế nên cháu mới hoài nghi đây là vụ bắt cóc nghiêm trọng, do một nhóm tội phạm hoặc tổ chức thực hiện.”

“Mục đích bắt cóc là gì?”

“Chưa rõ. Phía cảnh sát chúng cháu đang cố gắng điều tra.”

“Con trai tôi chỉ là một tác giả tiểu thuyết bình thường, đâu phải đại thiếu gia nhà giàu gì, sao lại có kẻ bắt cóc nó chứ?” Mẹ Nam Thiên chảy nước mắt.

Sĩ quan Ngô thoáng do dự, như đang đắn đo liệu có nên cho họ biết nội dung tiếp sau không. Cuối cùng, anh ta vẫn nói, “Nói đến đây, các vụ bắt cóc lần này có cùng một điểm chung. Hay nói là những người bị bắt cóc có một điểm chung, trong số những người này có nhà văn nổi tiếng, sinh viên đại học, tổng biên tập tạp chí, nhân viên công ty, người thừa kế tập đoàn... tuy thân phận khác nhau song họ lại có chung một điểm, đó là họ đều là tác giả từng viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị.”

“A, giống với con trai tôi?” Mẹ Nam Thiên kinh ngạc kêu lên.

“Đúng, rất kì lạ, phải không nhỉ?” Sĩ quan Ngô nói, “Theo điều tra của chúng cháu, trong số họ có cậu ấm của gia đình cực kì giàu có, có tác giả lớn danh tiếng lẫy lừng,

cũng có sinh viên đại học mỗi tháng chỉ có 600 tệ sinh hoạt phí, nhân viên bình thường vay tiền ngân hàng để mua nhà và ‘nguyệt quang tộc’³ không tiền gửi tiết kiệm. Dễ nhận thấy, mục đích của kẻ bắt cóc không phải là vì tiền, mà là thứ gì khác mà tác giả viết thể loại tiểu thuyết trinh thám kinh dị sẽ có giá trị.”

³ *Nguyệt quang tộc: Chỉ người tiền lương tháng nào dùng hết tháng đó, thậm chí chưa lĩnh lương tháng mới đã tiêu hết lương tháng cũ.*

Cha mẹ Nam Thiên bồn chồn lo lắng đưa mắt nhìn nhau một khắc. Cha anh hỏi, “Sĩ quan Ngô, anh vừa nói trong vụ này có mười mấy người cũng bị mất tích, có thể cho tôi biết cụ thể là bao nhiêu người không?”

Sĩ quan Ngô thoáng đắn đo, “Mười ba người.”

“Mười ba...” Cha Nam Thiên nhướn mày, “Ý anh là, cộng cả con trai tôi thì tất cả có mười ba người?”

“Đúng vậy.”

Cha Nam Thiên hạ mí mắt, lẩm bẩm một mình, “Lạ nhỉ, không phải là mười bốn à...”

“Gì cơ?” Sĩ quan Ngô nghe được, “Bác bảo phải có mười bốn người à?”

Cha Nam Thiên do dự, không biết nên giải thích với cảnh sát thế nào. Nhưng lúc này, ánh mắt sắc bén của sĩ quan Ngô đang chiếu thẳng vào ông. “Tại sao bác cho rằng có mười bốn người mất tích?”

Cha Nam Thiên quyết định biết gì nói nấy, bất chấp cảnh sát có tin hay không. “Sĩ quan, tôi tin giữa tôi và con trai tôi có một loại thần giao cách cảm. Trên thực tế, hôm nay chúng tôi đến đây báo cảnh sát chính là vì sáng sớm ngày hôm nay, tôi linh cảm được con trai tôi đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn, và tôi có một cảm giác rất mạnh về con số 14.”

“Thần giao cách cảm?” Sĩ quan Ngô nheo mắt, rõ ràng đang bán tin bán nghi.

“Đúng vậy, trước đây giữa hai cha con chúng tôi cũng từng xảy ra chuyện như vậy.”

Sĩ quan Ngô đặt ngón trỏ lên môi, như đang nghĩ suy điều gì.

Sau vài phút sĩ quan Ngô vẫn tiếp tục trầm tư, mẹ Nam Thiên không kìm được hỏi, “Sĩ quan, anh đang nghĩ gì vậy?”

Sĩ quan Ngô ngược mắt, chăm chú nhìn họ, “Thực ra, sau khi nhận được báo án mấy lần đầu, chúng tôi biết vào ngày 22 tháng Tư có nhiều người được báo là bị mất tích, qua mấy ngày tiến hành điều tra sau đó chúng tôi phát hiện thấy trong số những người mất tích gần đây, ngoài mấy tác giả viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị này thì còn một người khác. Có điều, người này không phải tác giả viết truyện trinh thám kinh dị. Nên chúng tôi không thể phán đoán nhân vật này có mất tích cùng với những người kia không. Nhưng giả sử đúng là có mười bốn người, thì rất có thể nhân vật này cũng ở trong số họ.”

Cha Nam Thiên cảm thấy khi nói những lời này ngữ điệu và sắc mặt của sĩ quan có chút nặng nề, như thể đối tượng được nhắc đến chẳng phải nhân vật tầm thường. Ông

hỏi, “Đó là ai?”

Sĩ quan Ngô thoáng phân vân, rồi vẫn quyết định cho họ biết, “Là kẻ bị tình nghi là thủ phạm trong nhiều vụ, nhưng do lần nào cũng không có chứng cứ định tội nên đến giờ hắn vẫn chưa bị tóm. Hắn là một nhân vật nguy hiểm có chỉ số IQ rất cao. Hắn cũng mất tích rồi.”

“A...” mẹ Nam Thiên sững sờ, bị câu nói của cảnh sát dọa đến mức mặt mày trắng bệch.

Sĩ quan Ngô nói, “Tạm thời không cần căng thẳng, trước mắt vẫn chưa thể xác định nhân vật nguy hiểm kia có liên quan gì đến sự mất tích của những người này không. Các bác có thể quay về nhà, phía cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực phá vụ án đặc biệt này. Nếu có tin gì chúng tôi lập tức báo lại hai bác ngay.”

Ngày 1 tháng Năm, ngày thứ mười kể từ khi Nam Thiên bị giữ lại ở nơi khép kín này.

Buổi trưa sau khi ăn xong, đang nằm trên giường trong căn phòng nhỏ hẹp của mình, đột nhiên trong đầu Nam Thiên như có một tia điện lưu truyền đến, một câu nói nhanh chóng xẹt qua.

Cảnh sát đã dốc toàn lực điều tra chuyện này.

Toàn thân Nam Thiên run lên, lỗ chân lông trên người anh thu nhỏ lại. Đây... đây là thần giao cách cảm giữa bố và mình sao? Bố đã nhận được thông tin mình gửi, và giờ hồi đáp lại mình theo cùng cách ấy?!

Vô cùng phấn khích, anh lập tức nhảy xuống giường, hào hứng đi đi lại lại trong phòng. Tốt quá rồi! Nếu thông tin anh vừa linh cảm được là thật, chứng tỏ cảnh sát đã biết và rất coi trọng vụ này, đồng thời đã cho triển khai hành động!

Mình thành công rồi! Mình đã thật sự kết nối được với bố thông qua thần giao cách cảm. ‘Người tổ chức’ kia có nằm mơ cũng chẳng thể nghĩ ra, mình có thể liên lạc với thế giới bên ngoài bằng cách này!

Nam Thiên vui mừng hưng phấn đến mức khó có thể kìm lại. Anh biết lần liên lạc này thành công có nghĩa nếu cảnh sát tìm thấy nơi này trước khi “mười bốn ngày” kết thúc thì họ sẽ được giải cứu!

Hay có thể nói là, khả năng sống sót rời khỏi đây đã tăng thêm, ngoại trừ chiến thắng hoặc tìm ra được người tổ chức, họ còn có thể hi vọng cảnh sát sẽ đến cứu!

Trong lúc này, trò chơi tử thần tàn khốc chỉ còn lại bốn ngày cuối cùng, bất kì âm thị vi diệu có thể làm gia tăng cơ hội sống sót cũng đều mang đến tia sáng của hi vọng.

Lúc này Nam Thiên phấn khích đến mức muốn được lập tức chia sẻ cùng ai đó tin vui này. Người đầu tiên anh nghĩ đến chính là Sa Gia.

Đang định mở cửa ra ngoài, động tác của Nam Thiên đã dừng lại.

Mình thật sự có thể tin tưởng cô ấy hoàn toàn không? Nhờ đâu... - anh nhướn mày, ngẫm nghĩ. Thế nhưng, cứ coi như mình cho tất cả mọi người biết tin này đi, đương nhiên là gồm cả hắn - ‘người tổ chức’, thì hắn cũng không thể ngăn cản cảnh sát bên

ngoài hành động được. Ngược lại, tin tức này có thể tạo ra được đôi chút răn đe.

Sau mấy phút nghĩ ngợi, Nam Thiên quyết định cho Sa Gia biết chuyện này trước. Còn những người khác, khi có cơ hội thuận lợi thì nói cũng chẳng muộn.

Sa Gia ở trong phòng mình, nghe tiếng gõ cửa, cô lại gần cửa, hỏi, “Ai đấy?”
“Là tôi.”

Nhận ra giọng Nam Thiên, Sa Gia lộ vẻ vui mừng, lập tức mở cửa.

Nam Thiên vào phòng Sa Gia, khép chặt cửa lại, nhìn Sa Gia bảo, “Tôi muốn cho cô biết một chuyện.”

Sa Gia gật đầu. “Anh ngồi rồi hãy nói.”

Hai người họ một ngồi ở mép giường, một người ngồi trên chiếc sofa đơn. Nam Thiên cho Sa Gia biết chuyện mình đã liên lạc được với cha qua thần giao cách cảm và cảnh sát đã triển khai điều tra vụ này.

“Ồ, quá tốt rồi!” Nghe xong, Sa Gia cũng phấn khích đến mức má đỏ ửng hết Nam Thiên. Nhưng khiến cô đặc biệt chấn động không phải là cảnh sát đã bắt tay vào vụ này mà là thần giao cách cảm giữa Nam Thiên và cha anh.

“Trước kia tôi chỉ nhìn thấy những chuyện liên quan đến thần giao cách cảm trong tiểu thuyết và trên phim ảnh, không ngờ nó tồn tại thật trong thực tế!” Sa Gia ngạc nhiên tám tắc không thôi. “Quả quá sức thần kì!”

Nam Thiên nói, “Có lẽ cách này chỉ có thể liên lạc thành công trong hoàn cảnh và môi trường đặc biệt nào đó.”

Sa Gia gật đầu, như đang nghĩ gì. Mấy phút sau, cô ngẩng đầu, có phần ngại ngùng nói, “Nam Thiên, tôi có một ý tưởng, nhưng phải có sự đồng ý của anh mới được.”

“Là gì? Cô cứ nói đi.”

“Chuyện anh vừa kể đã kích thích linh cảm sáng tác của tôi. Như anh biết tối mai là tới lượt tôi kể chuyện rồi, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa có ý tưởng gì hay nên đang cuống đây. Thế nhưng sau khi nghe chuyện về thần giao cách cảm giữa hai cha con anh, tôi đột nhiên cảm thấy đây là gợi ý cực kì hay! Nếu anh không để bụng, liệu có thể cho tôi lấy nó làm đề tài sáng tác truyện được không?”

Nam Thiên cười đáp, “Đương nhiên là có thể.” “Nhưng, thế có nghĩa là anh sẽ không thể viết đề tài này.”

“Không sao. Tôi vốn không định viết về đề tài này.” Nam Thiên nói, “Hơn nữa, tôi dù sao cũng là người kể chuyện cuối cùng, so với cô thời gian của tôi thoải mái hơn. Có thể giúp được cô, tôi thấy rất vui.”

Sa Gia vui mừng, đan hai tay vào nhau rồi nắm chặt lại, “Anh thật tốt! Giờ tôi ghi lại dàn ý của câu chuyện này đây.”

Nhớ đến chuyện về bản thảo của Từ Văn, Nam Thiên nhắc nhở, “Nếu cô viết vào giấy thì nhất định phải cất kĩ vào, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Tôi hiểu.” Sa Gia nói, “Tôi sẽ bỏ nó vào túi áo, một khắc cũng không rời.”

“Vậy thì được.” Nam Thiên nói, “Thế tôi quay về phòng đây, cô cứ từ từ sáng tác.”

“A... đợi đã”, Sa Gia gọi anh lại, “hay là, tôi kể câu chuyện này cho anh nghe trước?”

“Không phải cô mới nghĩ đến đề tài này à? Sao đã cấu tứ xong rồi hả?”

“Trước đó tôi đã cấu tứ qua loa rồi, chỉ là còn chưa được hoàn chỉnh. Nhưng vừa nãy anh đã mang đến cho tôi linh cảm, giúp tôi xâu chuỗi lại toàn bộ tình tiết trong câu chuyện. Anh có muốn nghe không?”

Nam Thiên mỉm cười nói, “Được.”

“Giờ tôi kể cho anh nghe nhé, vừa là để nghe ý kiến của anh, và đương nhiên còn một điểm nữa là anh biết câu chuyện của tôi rồi, thì khi cấu tứ anh sẽ không dùng các tình tiết giống như của tôi.”

“Ừ.” Nam Thiên gật đầu. “Cô có thể yên tâm kể tôi nghe. Đây là bí mật giữa hai chúng ta.”

Sa Gia tỏ ra rất vui mừng. “Được, tôi bắt đầu đây, câu chuyện này kể về...”

7 giờ tối, lại đến giờ bắt đầu trò chơi. Mười hai tác giả viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị tụ tập ở đại sảnh, ngồi quây thành vòng tròn.

Tối nay, người kể chuyện là Hoang Mộc Chu. Nếu không kể đến thiếu niên thiên tài Chris thì ông ta là người có tiếng nhất trong số mười bốn tác giả ở đây. Lúc này, ông ta liếc mắt nhìn mọi người, chậm rãi nói, “Không thể không nói, trò chơi này thú vị, kích thích và có tính thách thức nhiều hơn là tôi tưởng. Không nói thứ khác, chỉ dựa vào những câu chuyện mà những người khác đã kể trong chín ngày trước mà xét thì quả nhiên những người được chọn đến đây đều chẳng phải là kẻ tầm thường.”

Ông ta ngừng một lát, rồi lại tiếp tục, “Ý tôi khi nói những lời này trước lúc kể chuyện, thực ra là để bày tỏ, trò chơi này đã khiến ý chí chiến đấu của tôi được nhen lên, bất kể là vì mục đích gì tôi cũng sẽ dốc toàn lực. Bởi vậy, tôi có thể cho các vị biết, câu chuyện tôi sắp kể sẽ là câu chuyện trinh thám kinh dị li kì nhất của tôi. Tôi tin, khi được kể câu chuyện này sẽ khiến mọi người phải nín thở, toát mồ hôi.”

Câu nói này của Hoang Mộc Chu rõ ràng đã gây ra không ít áp lực cho những người có mặt, đồng thời nó cũng mang đến động lực, ít nhất là với Nam Thiên. Tôi mong chờ anh sẽ kể được một câu chuyện vô cùng đặc sắc. Nhưng tôi cũng sẽ không chịu thua anh, tôi sẽ cố hết sức mình để vượt qua anh! Trong Nam Thiên là bầu nhiệt huyết đang sôi trào, là khí thế bùng bùng.

“Được rồi, không dài dòng nữa.” Hoang Mộc Chu bắt đầu kể, “Tên của câu chuyện này là Quay về.”

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ MƯỜI QUAY VỀ

“Tôi từng giao tiếp với linh hồn, dùng một chiếc máy ảnh kiểu cũ chụp được hồn ma ở Tháp London¹; dùng máy thu âm thu lại tiếng khóc của hồn ma; trong hành trình du lịch qua các nước trên thế giới, tôi từng thấy vô số hiện tượng thần bí. Thế nhưng, về chuyện này thì tôi chưa từng nghe thấy và cũng cảm thấy khó mà giải thích được. Có lẽ đây là điều thần bí nhất tôi gặp trong đời.” (Giáo sư Tả Nạp, nhà nghiên cứu hiện tượng thần bí)

¹ *Tháp London: Nằm ở bờ bắc sông Thames (London, Anh), khởi công xây dựng từ cuối năm 1066. Tháp có chiều rộng 32 mét, dài 36 mét, chiều cao 27 mét. Tháp được sử dụng như một pháo đài, cung điện hoàng gia, và nhà tù dành cho các nhân vật cao cấp Hoàng gia (Anh).*

CHƯƠNG I

Tôi là Hoang Mộc Chu, một tác giả viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị 46 tuổi. Câu chuyện tôi sắp kể sau đây, rất xin lỗi, có thể ngay từ đầu sẽ khiến mọi người thấy ức chế. Trong quá trình nghe câu chuyện này, bạn có thể cảm thấy căng thẳng, lo lắng, thậm chí tuyệt vọng đến mức ngạt thở, cùng với đó là cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, tôi đã bị ép buộc đến bước này, gần như chẳng còn lựa chọn khác, chỉ có thể kể về câu chuyện tôi chưa từng công bố dưới bất kì hình thức nào khác sau đây.

Bạn cần có sự chuẩn bị sẵn về tâm lý.

Nhân vật chính của câu chuyện, không, thực ra người đàn ông này không thể được xem là nhân vật chính. Nguyên do bởi, trong câu chuyện này tổng cộng có cả mấy nhân vật chính xuất hiện, tôi không phân biệt được trong số những người này rốt cuộc ai là người quan trọng hơn. Có lẽ họ đều là nhân vật chính. Tóm lại, đây là một câu chuyện đặc biệt. Tôi chỉ có thể kể lại theo trình tự xuất hiện của các nhân vật.

Có hai cha con nhà nọ. Người cha tên là Hạ Lam, người con trai tên là Hạ Thanh. “Thanh xuất vu lam¹”, nguồn gốc cái tên của cậu con trai và hi vọng được gửi gắm trong đó được thể hiện quá rõ. Người cha Hạ Lam đã 46 tuổi (khéo thật, vừa hay lại bằng đúng tuổi tôi). Còn Hạ Thanh con trai ông mới chỉ có 6 tuổi. Đứa trẻ này là một thiên thần, tôi dám cá thằng bé là đứa thông minh, đáng yêu, khiến người ta có cảm tình nhất trong những bé trai bạn từng gặp. Không phải là một trong mà là duy nhất, chỉ ít đối với vợ chồng Hạ Lam thì hoàn toàn là vậy.

¹ Thanh xuất vu lam: Thanh: Màu xanh đậm; Lam: cỏ nghệ chàm, dùng làm màu nhuộm. Màu thanh được chiết xuất từ cỏ nghệ chàm (lam) nhưng màu sắc lại đậm hơn màu cỏ. Câu này dùng để diễn tả học trò vượt qua thầy dạy, hoặc đời sau giỏi hơn đời trước.

Hạ Lam không phải người tầm thường. Anh ta là tổng giám đốc của một tập đoàn có giá trị lên tới hàng tỉ được đặt theo tên anh. Còn về việc làm cách nào anh ta trở nên giàu có thì không phải là điểm chính của câu chuyện ta đang nói đến. Tôi chỉ có thể cho bạn biết đó là người đàn ông may mắn, gặp hung hóa lành. Trong bốn mươi năm đầu cuộc đời, chỉ có một nỗi day dứt, và cũng là nỗi hối tiếc duy nhất trong lòng anh.

Anh được bác sĩ chẩn đoán mắc phải căn bệnh không có tinh trùng nguyên phát hiếm gặp, đây là một dạng khiếm khuyết bẩm sinh không thể chữa trị của vô sinh nam.

Đối với một người đàn ông gặt hái nhiều thành công trong sự nghiệp mà nói thì đây chính là đòn đả kích chí mạng. Không có người thừa kế sản nghiệp gia đình chỉ là vấn đề thứ yếu, quan trọng hơn không có con cái thì cuộc đời con người sẽ chưa thể toàn vẹn, Hạ Lam luôn nghĩ vậy.

Anh không tin chẳng còn cách nào khác. Vì không muốn cuộc đời mình khuyết thiếu, Hạ Lam cùng vợ gần như đã đi khắp thế giới, nhờ hàng chục bác sĩ nam khoa ưu tú nhất thế giới, khám và chẩn đoán cho mình. Tiếc là kết quả kiểm tra của tất cả các bác sĩ đều giống nhau, hiện tại căn bệnh này chưa có phương pháp chữa trị nào, người bệnh được định trước là sẽ không có con cái.

Hạ Lam và vợ chỉ có thể chấp nhận sự thật tàn khốc này, từng có dạo họ đã sống trong đau khổ giày vò, tiêu cực, cho rằng cuộc đời này chẳng còn hi vọng gì nữa.

Vậy nhưng, đến năm 2006, cũng là năm Hạ Lam tròn 40 tuổi, kì tích đã xuất hiện. Thượng Quan Vân, vợ anh đã mang thai.

Và không nghi ngờ gì đứa trẻ này chắc chắn là con anh. Đứa trẻ đó chính là cậu bé Hạ Thanh, giống bố mẹ y như đúc, giờ đã được 6 tuổi.

Ngoại trừ bảo đó là kì tích ra, Hạ Lam thực sự không thể tìm ra cách giải thích nào khác. Tại sao anh bỗng dưng có thể có khả năng sinh sản hoàn toàn là một câu đố. Thế nhưng Hạ Lam không muốn đi sâu tìm hiểu, anh tạ ơn trời đất, cho rằng đứa trẻ này là món quà Thượng đế ban tặng mình. Và trước đó ta cũng đã nhắc, đứa trẻ này thông minh, hoạt bát và đáng yêu hơn bất kì cậu bé nào mình từng gặp. Ngày đứa bé mạnh khỏe ra đời, Hạ Lam mừng đến mức gần như phát điên. Anh quên cả thân phận tổng giám đốc, quên cả cách hành sự bình tĩnh, cẩn trọng của bản thân, ôm chầm từng người ở bên, bao gồm cả vệ sĩ và người giúp việc người Philippines, nhảy múa. Sau đó, Hạ Lam quyên ba mươi triệu đô la Mỹ cho công tác từ thiện, để tỏ lòng biết ơn Thượng đế cùng vạn vật trên thế gian.

Có thể đoán được là hai vợ chồng Hạ Lam và Thượng Quan Vân gần về già mới có con yêu thương, nâng niu, chiều chuộng đứa con hiếm muộn này thế nào. Nhất là Hạ Lam, anh nguyện hi sinh tất cả mọi thứ cho con trai mình.

Thế nhưng, vận mệnh vẫn thường trở trêu, và hơn thế đây còn là một trò đùa vô cùng tàn nhẫn. Sau khi ban tặng Hạ Lam món quà này, sáu năm sau đó Thượng đế lại đoạt nó khỏi tay anh.

Tháng Sáu năm 2012, một chuyện không ai ngờ đến đã xảy ra.

CHƯƠNG

2

Ở đây, tôi cần nói rõ một điểm, không ai có thể đề phòng, ngăn cản chuyện này xảy ra. Trong cuộc sống yên ả, bình lặng tiềm ẩn cả nguy hiểm, rủi ro kiểu này, đây là thứ con người chẳng thể nào dự đoán trước.

Vào một ngày tháng Sáu năm 2012, một ngày rất đời bình thường. Nếu phải nói thì thứ không bình thường duy nhất của ngày hôm đó chính là hôm ấy là sinh nhật Hạ Thanh.

Lúc đó là 5 giờ chiều. Không tính quản gia, vệ sĩ cùng mấy người giúp việc người Philippines thì trong biệt thự xa hoa lộng lẫy chỉ có hai cha con Hạ Lam và Hạ Thanh. Thượng Quan Vân vốn muốn được cùng con trai chúc mừng sinh nhật nhưng bảo mẫu của mẹ cô gọi điện tới, nói bệnh cũ của bà tái phát. Thượng Quan Vân đành phải đi thăm mẹ, trước lúc đi, cô dặn chồng nhất định phải ở cùng con trai.

Thực ra không cần cô nhắc. Hạ Lam e là còn cưng chiều con trai hơn cả Thượng Quan Vân. Hôm đó, anh đã từ chối mọi cuộc gặp gỡ chiều dài, để cùng con chơi đùa thỏa thích một ngày. Buổi sáng, họ đã tới khu vui chơi lớn nhất trong thành phố thả sức chơi đùa một chập. Sau khi dùng xong bữa trưa kiểu Tây cao cấp và ăn xong kem, họ lại tới cửa hàng Toy Town chọn quà. Lúc 3 giờ chiều, con trai nói hơi mệt, nên Hạ Lam đưa thẳng bé về nhà ngủ một lát. Sau khi ngủ dậy, Hạ Thanh vừa dụi mắt vừa gào lên “Bố, bố”.

Hạ Lam để con trai ngủ ở phòng ngủ lớn của vợ chồng anh. Ban này nhân lúc con trai đang ngủ, anh mở két bảo hiểm bên trong đựng đầy đá quý cùng món đồ làm bằng ngọc có giá trị trên trăm triệu đặt ở góc phòng ra. Hạ Lam thích để những thứ này ở gần mình chẳng phải là để giữ của mà chỉ là một dạng hưởng thụ cao cấp, bởi anh thích thưởng thức những món đồ châu báu tuyệt đẹp này được tạo thành từ tự nhiên cùng bàn tay khéo léo tài hoa của con người vào bất kì lúc nào.

Hạ Thanh gọi “Bố, bố” lần thứ hai, Hạ Lam mới định thần lại. Vừa này anh đang thất thần ngắm nghía một viên phi thúy xanh đậm lóng lánh, tinh xảo tuyệt vời. Lúc này, anh dịu dàng cười bảo, “Cún Thanh Thanh (tên gọi thân mật Hạ Lam đặt cho con trai), dậy rồi à?”

Hạ Thanh tung chiếc chăn mỏng đắt giá được làm từ satin Roma ra, tụt xuống từ chiếc giường cỡ đại, đến bên cha, tự nhiên ngồi lên đùi, bảo, “Bố lại xem chỗ đá này à.”

“Chúng không phải đá bình thường.” Hạ Lam mỉm cười bảo, anh nhặt viên phi thúy có màu xanh đậm lên, “Đẹp không?”

“Đẹp.” Hạ Thanh nghiêm túc gật đầu.

Hạ Lam lại lấy một món đồ trang trí được chế tác từ mã não đen tự nhiên, hỏi con

trai, “Cái này thì sao?”

“Cái này còn đẹp hơn! Bố tặng nó cho con đi.”

Hạ Lam trêu con trai, “Không được, nó rất đắt tiền.” “Đắt tiền nghĩa là gì ạ?”

“Là đáng giá rất nhiều tiền.”

“Đáng giá rất nhiều tiền thì không thể tặng con à? Bố thật keo kiệt.” Hạ Thanh dẫu môi nói.

Hạ Lam cười ha ha, “Con trai ngoan, tất cả đá quý trong két bảo hiểm này về sau đều là của con!”

“A... thật không?” Hạ Thanh ngây thơ mở to mắt, “Toàn bộ đồng đá quý này đều là của con?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Hạ Lam thơm lên má con trai, “Chúng đều là quà bố để lại cho con.”

“Ồ! Tốt quá.” Hạ Thanh ôm cổ bố, “Con yêu bố nhất!” Hạ Lam nhìn gương mặt đáng yêu của con trai, “Thật không? Con yêu bố nhất à? Giờ mẹ xếp thứ hai à?”

Hạ Thanh nghĩ một lát, đỏ mặt gật đầu, rồi láu lỉnh chớp mắt, “Nhưng bố không được nói với mẹ đâu đấy.” “Ha ha ha, bố sẽ không nói.” Hạ Lam mãn nguyện ôm con trai, hạnh phúc vô cùng.

Lúc này, điện thoại di động của Hạ Lam đổ chuông, là phó tổng giám đốc của tập đoàn gọi đến. Hạ Lam thở dài, vốn dĩ hôm nay anh không muốn bàn công việc nhưng giờ phó tổng giám đốc gọi đến, thì nhất định phải là việc gấp... Anh đành ấn phím nghe nhận cuộc gọi.

“Chủ tịch Hạ, xin lỗi đã làm phiền anh.” “Chuyện gì thế, anh nói đi.”

“Là thế này, tập đoàn sản xuất thuốc Duy Thuần trước đây từng hợp tác với chúng ta, sáng hôm nay chủ tịch họ gọi điện đến nói gần đây công ty chuẩn bị nghiên cứu một loại thuốc mới rất có giá trị thương nghiệp, hi vọng ta có thể đầu tư vào dự án này...”

Không đợi phó tổng nói hết, Hạ Lam đã hơi sốt ruột bảo, “Chuyện này mà là rất gấp à? Không thể để mai sao?”

“Chủ tịch Hạ, theo tôi biết thị trường tương lai của loại thuốc này rất khả quan. Tôi lo đợi lâu không nhận được hồi âm, họ sẽ suy xét đến nhà đầu tư khác.”

“Họ cần bao nhiêu?”

“Đợt một là năm mươi triệu đô la Mỹ.”

Hạ Lam nhíu mày, “Thuốc gì? Cần đầu tư lớn vậy à?”

“Chủ tịch Hạ, nếu giờ anh không quá bận, tôi có thể giới thiệu sơ lược cho anh...”

Hạ Lam ý thức được đây là chuyện tương đối quan trọng đối với tập đoàn. Nhưng lúc này, cậu con trai đang ngồi trên đùi anh lại xen ngang không đúng lúc, “Bố, bố lấy những thứ quý giá khác ở trong két ra cho con xem với!”

Hạ Lam đưa tay kẹp, nhắc con trai khỏi đùi mình, bảo, “Cún Thanh Thanh, để bố nghe điện thoại, con tự chơi trước một lát đi.”

Hạ Thanh nói, “Vậy bố nghe nhanh rồi lại chơi với con nhé.”

Hạ Lam mỉm cười gật đầu, ra khỏi phòng ngủ, sang thư phòng ở ngay cạnh đó nhận điện thoại.

Trong phòng ngủ chính, chỉ còn lại mình cậu bé 6 tuổi.

Cậu bé nằm bò trên tấm thảm Ba Tư, lấy mấy viên đá quý và đồ ngọc từ kết bảo hiểm ra ngắm nghía. Nhưng chỉ lát sau là cậu hết hứng thú với thứ mới mẻ này. Cậu chuyển sự chú ý từ chỗ châu báu trong kết sang chiếc kết bảo hiểm cỡ lớn.

Hạ Thanh quan sát chiếc kết sắt một lúc, thấy nó rất thú vị. Khác với những cái tủ khác trong nhà, trên cửa cái kết này có một tấm chụp nhỏ, trượt nó ra sẽ thấy những phím số như phím số trên điện thoại di động cùng còn một vài phím khác. Hạ Thanh thích thú dùng đầu ngón tay nhỏ ấn lên những phím này, rồi lại ấn lên mấy phím số như thể đang gọi điện thoại, xem chiếc kết sắt như món đồ chơi và chơi rất say sưa.

Bỗng dưng, Hạ Thanh nghĩ đến một ý tưởng rất hay. Đứng rồi trước đây mình thường chơi trò chốn tìm với bố trong nhà. Sao không ra là chui vào kết trốn nhỉ? Cậu bé ước lượng qua. Chiếc kết này chắc sẽ vừa đủ để chứa mình. Ha ha, tốt quá rồi, mình trêu bố một phen mới được. Lát nữa bố quay lại, bảo bố tìm xem mình trốn ở đâu!

Nghĩ đến sáng kiến “tuyệt vời” này, Hạ Thanh vô cùng phấn khích. Cậu bé chui vào kết bảo hiểm, mà không hề ý thức được rằng thần chết đang tiến lại gần mình. Cậu bé chỉ đang thích chí. Chứa vừa người mình được thật này! Mau lên nào, trước khi bố quay lại, phải trốn cho thật kĩ mới được!

Trong lúc nghĩ vậy cậu bé thò tay ra khép cửa lại, “cách” một tiếng kết bảo hiểm đã khóa lại.

Gần như cùng lúc đó, Hạ Lam nghe xong điện thoại đẩy mở cánh cửa phòng ngủ chính, vừa bước vào phòng, anh liền nghe thấy một tiếng “cách” thanh gọn, vang lên.

Thằng bé đâu nhỉ? Hạ Lam đảo mắt nhìn quanh phòng. Khi ánh mắt anh dừng ở chiếc kết bảo hiểm đã đóng lại, liên tưởng với tiếng “cách” vừa nghe thấy anh bỗng ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

“A!” Hạ Lam sững sờ kêu lên một tiếng, lao đến trước chiếc kết bảo hiểm, hét lớn, “Hạ Thanh, con ở trong đó à?”

Thượng đế ơi, từ trong chiếc kết bảo hiểm vọng ra đúng là giọng Hạ Thanh, “Bố ơi!”

Lúc này, ở trong không gian chật chội, tối tăm Hạ Thanh cảm thấy trò này chẳng còn vui nữa. Một cách bản năng, cậu bé 6 tuổi cũng cảm thấy bóng đen của tử thần. Cậu hoảng sợ gào lên, “Bố ơi, cho con ra với!”

Cả người Hạ Lam run lên, mồ hôi túa ra đầm đìa. Anh cố giữ bình tĩnh, hét vọng vào với con trai ở trong kết, “Đừng sợ, bố đưa con ra ngay đây!”

Vừa nói, Hạ Lam vừa nhanh chóng gạt mở phần nắp trượt trên cửa kết, run rẩy nhập mật mã gồm bảy con số qua bàn phím.

Cửa kết bảo hiểm không mở ra.

Hệ thống báo động thông báo: Mã số quý khách nhập không đúng. Sau ba lần nhập sai, hệ thống báo cảnh sát sẽ tự động kích hoạt.

Đầu Hạ Lam nổ tung. Không thể nào, sao có thể sai được? Mật mã này là ngày sinh nhật của mình mà!

Là mình bất cẩn nhập sai ư? Còn hai lần nhập, thử thêm một lần chứ? Hay là...

Đột nhiên, Hạ Lam ý thức được điều gì, anh gào lên với con trai ở trong két, “Hạ Thanh, có phải vừa nãy con bấm linh tinh lên khóa két phải không?”

Tiếng nói yếu ớt của Hạ Thanh vọng ra từ trong két qua tấm thép dày, “Vâng, bố ơi! Mau đưa con ra đi, con sợ lắm!”

Trời ơi! Máu huyết toàn thân Hạ Lam cuồn cuộn sôi trào. Anh ôm két hét gọi, “Hạ Thanh, vừa nãy con đặt mật mã là gì? Con đã... ấn những số nào thế?!”

Tiếng khóc của Hạ Thanh từ bên trong két bảo hiểm bắt đầu yếu dần đi, “Bố, con không nhớ nữa! Con bấm lung tung mà! Bố ơi, con sợ, con sợ lắm...”

Trước mắt Hạ Lam xuất hiện một lớp màn màu đỏ, cả thế giới trước mắt anh bắt đầu chao đảo, quay tròn.

Hạ Thanh đã vô tình thay đổi mật mã của két bảo hiểm. Mật mã gồm bảy con số.

Hiện giờ không ai biết bảy số này là những số nào. Nếu tính theo tổ hợp thì có đến hàng triệu khả năng.

Két bảo hiểm này không có chìa khóa, mật mã là cách duy nhất để mở két. Trừ phi...

Hạ Lam đã sắp ngất xỉu gượng đứng dậy, như thể phát điên lao ra khỏi phòng ngủ chính, gào vọng xuống tầng dưới, “Quản gia Kim! Lý Cảnh¹! Gale²! tài xế Trần! Các anh... mau lên đây!”

¹ *Lý Cảnh: vệ sĩ Trung Quốc cho nhà Hạ Lam.*

² *Gale: vệ sĩ Mỹ cho nhà Hạ Lam.*

Không đầy mười giây sau, quản gia Kim hơn 40 tuổi cùng hai vệ sĩ cao to lực lưỡng và tài xế riêng của Hạ Lam vội vội vàng vàng chạy lên hành lang tầng hai. Quản gia Kim hỏi, “Tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Hạ Thanh! Nó khóa mình vào trong két bảo hiểm!” Hạ Lam vừa nói, vừa dẫn mấy người xông vào phòng ngủ, “Hơn nữa mật mã cũng bị đổi, nên không mở được!”

“Trời ạ...” Mấy người hội quản gia Kim chạy đến trước chiếc két bảo hiểm, đều bị dọa đến mức lông ngóng chân tay, không biết nên làm thế nào.

“Các anh lập tức mang két bảo hiểm lên xe đi!” Hạ Lam hạ lệnh cho hai vệ sĩ.

Trong vòng một giây Lý Cảnh và Gale cùng khênh két bảo hiểm lên.

“Chúng ta đi đâu ạ?” Tài xế lo lắng hỏi.

“Chỗ nào bẫy hoặc mở được chiếc két này ra, thì ta đến đó! Mau mau!”

Mấy người vội vàng đi xuống. Sau khi tài xế lái chiếc xe đắt tiền của Hạ Lam đến, Lý Cảnh và Gale với một tốc độ nhanh nhất đã mở cửa xe, đặt két bảo hiểm vào cốp phía sau. Mấy người vội vàng nhảy lên xe, xe liền phóng vút như mũi tên vừa rời dây cung.

“Nhanh, nhanh nữa lên! Nghĩ giúp tôi xem... ở gần đây nhất... có chỗ nào mở được loại két bảo hiểm này không!” Hạ Lam cổ họng khô rát, mồ hôi đầy đầu, cả người run lên, căng thẳng lo lắng đến mức lắp ba lắp ba. Cả người anh cứ một hồi nóng như lửa, lại một hồi lạnh như băng, luân phiên liên tiếp như rơi vào hai tầng băng và lửa ở chốn địa ngục. Cả đời này chưa lần nào anh sợ hãi và tuyệt vọng như lúc này. Không khí trong chiếc két bảo hiểm nhỏ bé đó có thể kéo dài được bao lâu, anh không dám nghĩ, chỉ cầu trời khấn Phật, để cậu con trai đáng thương của anh có thể gắng gượng được.

“Liệu chỗ bán két bảo hiểm có cách nào mở được không?” Quản gia Kim hỗn hển hỏi.

“Không rõ, cứ thử đi... Nhanh, nhanh lên nào!”

Hạ Lam không ngừng thúc giục. Lúc này, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn, chỉ có thể nghe theo ý kiến của quản gia.

Tài xế lái xe với tốc độ gần bằng tốc độ giải đua xe F1, vượt qua năm chốt đèn giao thông, cuối cùng tìm thấy một cửa hàng chuyên bán két bảo hiểm. Không đợi xe dừng lại hẳn, Hạ Lam đã nhảy xuống, xông vào cửa hàng. Anh tóm vai một nhân viên của cửa hàng hỏi, “Két bảo hiểm điện tử, nếu quên mật mã... thì mở thế nào?”

Nam nhân viên rõ ràng đã bị dọa sợ, run run nói, “Là loại két bảo hiểm điện tử nào ạ? Các két bảo hiểm không cùng nhãn hiệu, không cùng kiểu, không cùng kích cỡ thì cách mở...”

Hạ Lam không có thời gian chờ anh ta nói hết, đã kéo cánh tay nhân viên cửa hàng, lôi anh ta tới bên cốp sau của ô tô. Lái xe đã mở sẵn cốp. Hạ Lam vô cùng lo lắng nói, “Chính là cái này! Chỉ cần cậu giúp tôi mở được nó ra, tôi sẽ cho cậu một triệu! Mười triệu cũng được!”

Nhìn chiếc Limousine sang trọng có giá trên chục triệu, nhân viên nam đã ước lượng được thân phận của Hạ Lam. Lại thêm sắc mặt lo lắng của mấy người bọn họ, anh ta gần như đã đoán được chuyện xảy ra, liền không dám chậm trễ, lập tức đi lên phía trước quan sát tỉ mỉ một hồi, rồi nói, “Đây là loại két bảo hiểm tốt nhất trên thế giới. Tiên sinh, rất tiếc, nếu anh quên mật mã thì không thợ khóa nào trên thế giới có thể mở nó ra được cả.”

Trái tim Hạ Lam như bị đâm một đâm mạnh. Anh cố gắng gượng để mình không ngất đi, “Ý cậu là... tôi vĩnh viễn không có cách gì mở nó được à?”

“Không phải vậy, trên két bảo hiểm có mã xuất xưởng, chỉ cần liên hệ với nhà máy sản xuất, lấy mã số quản lý là có thể mở được.”

Hạ Lam đã nhìn thấy hi vọng, “Vậy cậu mau liên hệ với nhà máy giúp tôi đi!”

Sắc mặt nhân viên nam có phần lúng túng, “Tiên sinh, két bảo hiểm của anh do công ty Fichet-Bauche của Pháp sản xuất. Tôi không biết làm thế nào mới liên lạc được với họ. Hơn nữa, coi như liên hệ được thì... có ai trong số chúng ta biết nói tiếng Pháp không?”

Trước mắt Hạ Lam tối lại từng hồi, anh nắm vai nhân viên cửa hàng nói, “Dù thế nào, cậu cũng hãy nghĩ cách giúp tôi đi, cầu xin cậu đấy...” Anh gần như muốn quỳ gối với người nhân viên, “Chỉ cần cậu cứu được con tôi, chuyện gì tôi cũng đồng ý với cậu.”

Nam nhân viên hít vào một hơi khí lạnh, sự thật quả nhiên đúng như anh ta đoán. Anh ta cũng trở nên lo lắng, chạy vào trong cửa hàng, “Tiên sinh, tôi lập tức lên mạng tra cứu giúp anh...”

Bỗng dưng, anh ta quay đầu lại, thừ ra bảo, “Tiên sinh... Tôi nhớ ra một chuyện. Coi như tìm được nhà máy sản xuất, muốn hỏi mã quản lý của loại két bảo hiểm nào đó cần phải được xác nhận tư cách. Họ sẽ không tùy tiện nói mật mã cho tất cả mọi người. Cần phải xuất trình được giấy tờ chứng minh anh là chủ sở hữu két bảo hiểm này...”

Nghe những câu này, thân hình Hạ Lam lắc lư chao đảo hai cái, gần như ngã ra đất. Hai vệ sĩ nhanh tay nhanh mắt vội vàng tiến lại, đỡ lấy ông chủ. Hạ Lam nhận ra, muốn mở két bảo hiểm bằng cách này là chuyện không thể, ít nhất trong ngày hôm nay là không có khả năng.

Hơn nữa, anh đã tính toán qua. Từ lúc Hạ Thanh bị kẹt trong két bảo hiểm tới giờ đã hơn nửa tiếng rồi. Không nói đến không gian nhỏ hẹp này, cứ coi két bảo hiểm to rộng như tủ quần áo thì người sống cũng có thể chết ngạt bên trong. Huống chi, két bảo hiểm lại không phải là tủ quần áo. Cái hòm sắt lạnh như đá được làm từ sắt thép, không có bất kì khe hở nhỏ nào. Không ai có thể ở lại trong đó quá năm phút.

Hạ Lam tuyệt vọng nhắm mắt, lệ hoen mi. Nhân viên cửa hàng đứng bên nhắc nhở liệu anh có hiểu những điều anh ta vừa nói không. Song mọi điều Hạ Lam có thể hiểu được lúc này chính là chuyện anh đã bị thế giới này đẩy xuống vực sâu, tan thành từng mảnh.

Quản gia, vệ sĩ cùng tài xế bên cạnh Hạ Lam đều ý thức được tình huống hiện giờ. Nhưng có lẽ vì muốn an ủi ông chủ đôi chút, hay dốc sức cố gắng cho lần sau cùng nên quản gia Kim nói, “Tiên sinh, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa! Gần đây có một cửa hàng 4S, có lẽ ở đấy sẽ có cách cậy mở két bảo hiểm ra. Ta hãy qua đó thử xem sao!”

Hạ Lam đứng nguyên tại chỗ như khúc gỗ, chẳng nói gì. Quản gia Kim đưa mắt bảo hai vệ sĩ đỡ ông chủ vào xe. Tài xế nhấn chân ga, phóng thẳng tới trước cửa hàng 4S.

Đến cửa hàng 4S, Hạ Lam ngồi ở ghế lái phụ dường như chỉ còn là một cái xác đã bị lấy mất linh hồn, hoàn toàn bất động. Quản gia Kim nhảy xuống xe, vào trong cửa hàng tìm người phụ trách, hỏi liệu họ có thể bẫy giúp két bảo hiểm ra không. Câu trả lời nhận được là, ở đây không có dịch vụ như thế. Hơn nữa, dùng dụng cụ sửa xe cũng không thể bẫy mở được thứ kiên cố như két bảo hiểm.

Đã quá năm mươi phút. Hạ Lam tâm đã tựa tro tàn. Giờ phút này bất kì ai có hiểu biết thông thường đều rõ, Hạ Thanh đã chẳng còn sống trên đời nữa rồi.

Con trai của tôi, cún Thanh Thanh đáng yêu của tôi, giờ đã...

Nước mắt nóng hổi trào khóe mắt Hạ Lam chảy xuống, tựa như axit sulfuric nung đốt anh. Anh không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cũng chẳng nói gì. Giờ khắc này, anh chỉ nghĩ đến một chuyện.

Nếu mình có thể chết ngay lập tức thì tốt quá.

Tại sao vừa rồi xe chạy như vậy mà lại không xảy ra tai nạn?

Trời ơi, nếu người đã mang con trai tôi đi, thì hãy đưa tôi theo với. Hãy để tôi được chết đi.

Cầu xin người.

CHƯƠNG

3

Rời khỏi cửa hàng 4S, năm người ngồi trong xe đều chẳng nói gì.

Chiếc xe chạy trên đường không mục đích như chạy trên hoang mạc mênh mông không bến bờ.

Hiện thực quá ư tàn khốc, ngay hai vệ sĩ, hai người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường bên cạnh Hạ Lam, sau khi nhìn thấy bộ dạng của ông chủ cũng không cầm được nước mắt.

Thân xác Hạ Lam vẫn còn sống, nhưng tim anh đã chết. Người ngồi bên chẳng cảm thấy hơi thở của sự sống từ anh.

Giờ, quản gia Kim buộc phải đứng ra thay mặt ông chủ lo liệu xem tiếp theo đây nên làm thế nào. Rõ ràng là cần phải báo cho phu nhân. Đây lại là một bi kịch như thế nào, ông không dám tưởng tượng. Ngoài ra, thế nào cũng phải nghĩ cách để đưa thi thể cậu bé ra ngoài, nhưng nên làm thế nào đây...

Sau một hồi lâu, quản gia Kim thử thăm dò hỏi, “Tiên sinh, ta ra đến vùng ngoại ô rồi. Phía trước có nhà xưởng cắt gọt, liệu ta có cần...”

Hạ Lam không nói gì, có lẽ anh chẳng nghe thấy gì nữa. Quản gia Kim thở dài một tiếng, bảo tài xế, “Trước hết cứ tới xưởng cắt gọt hỏi thử đã.”

Xe chạy tới chỗ xưởng cắt gọt, quản gia Kim nhìn thấy một dãy ghế ngoài cổng xưởng. Ông bảo hai vệ sĩ khênh kêt bảo hiểm ra, rồi lại dìu Hạ Lam ra ngoài, ngồi lên ghế, sau đó bảo tài xế, “Giờ tôi sẽ liên lạc với phu nhân Thượng Quan, anh lập tức đi đón cô ấy về đây. Tiên sinh xem chừng đã tổn thương mạnh, không gượng dậy nổi rồi, có một số việc cần mời phu nhân Thượng Quan đến cho ý kiến.”

Tài xế gật đầu, biểu thị đã rõ, lái xe về hướng nhà mẹ đẻ của Thượng Quan Vân.

Hơn bốn mươi phút sau, tài xế đón Thượng Quan Vân quay lại. Thượng Quan Vân hai mắt trống rỗng, môi run run vừa xuống xe, thì quản gia Kim đã ra đón nói, “Phu nhân, chuyện đã vậy rồi, xin cô hãy kìm nén đau thương. Giờ tôi chỉ muốn nhắc phu nhân là, tiên sinh đã bị đả kích mạnh, tinh thần ngài ấy đã vô cùng kiệt quệ. Xin cô đừng trách tiên sinh nữa, chẳng ai ngờ được là bi kịch này lại xảy ra. Nếu giờ phu nhân lại kích động ngài ấy, tôi rất lo tiên sinh sẽ...”

Thượng Quan Vân không chờ quản gia Kim nói hết, lão đảo đi về hướng xưởng cắt gọt. Cô đi qua bên chông, hai người tựa như không nhìn thấy nhau. Vừa nhìn thấy chiếc kêt bảo hiểm đặt trên mặt đất, hai chân Thượng Quan Vân liền mềm nhũn rồi từ từ quy xuống, cô ôm kêt gào khóc, hét gọi tên con trai xé ruột xé gan.

Nỗi đau mất con trai thực quá đổi bi thương, mọi người có mặt ở đó đều đau đớn xót xa. Thượng Quan Vân khóc đến gần như là đi, quản gia Kim tiến lên dìu đỡ cô dậy,

nhưng không biết nên nói gì để an ủi, đành gọi Gale đến dìu Thượng Quan Vân ra cổng ngồi tạm.

Quản gia Kim lau nước mắt, thở dài, hỏi một bác thợ lành nghề của xưởng cắt gọt, “Các anh có cách để cắt, mở cái kết bảo hiểm này ra không? Tiên không thành vấn đề.”

Bác thợ thở dài một tiếng, đến trước cái kết bảo hiểm xem xét tỉ mỉ một hồi, bảo, “Kết bảo hiểm này được làm từ thép hợp kim cacbon tốt nhất, độ dày tấm thép ước chừng từ 6 đến 8mm, là loại kết bảo hiểm kiên cố nhất. Dùng lưỡi dao tiện bằng thép có rãnh như rãnh cửa chạy ở tốc độ cao cũng khó mà cắt được. Hơn nữa giữa cửa và khung cửa chiếc kết lại không có khe hở, nên cũng không thể bẩy được.”

Quản gia Kim nói, “VẬY... không lẽ chẳng có cách nào mở nó ra được à?”

Bác thợ ngẫm nghĩ, “Cách thì có đấy, dùng laser thì có thể cắt được, thế nhưng...”

“Nhưng sao?”

Người thợ nhìn quản gia Kim, nuốt nước bọt. “Nếu cắt bằng tia laser thì không những kết bảo hiểm bị cắt mà thi thể đứa bé bên trong cũng bị cắt nhỏ... thế thì tàn nhẫn quá. Thấy thi thể đứa trẻ bị chia năm xẻ bảy như vậy, e các anh sẽ chẳng thể chịu được đâu...”

Thử hình dung cảnh tượng đáng sợ đó - Hạ Thanh ngồi cuộn mình bên trong bị cắt ra thành nhiều mảnh nhỏ, quản gia Kim không lạnh mà run. Ông rùng mình, liên tục lắc đầu, “Đúng... vậy tàn nhẫn quá. Tiên sinh và phu nhân vốn đã đau lòng tuyệt vọng, nếu lại để họ thấy cảnh tượng đáng sợ vậy thì... Không, không, cách này tuyệt đối không được...”

“VẬY các anh còn cách nào khác để mở kết không?” Bác thợ hỏi.

Quản gia Kim lo lắng nói, “Nghe nhân viên chỗ cửa hàng bán kết bảo hiểm bảo, nếu liên hệ được với nhà máy sản xuất bên Pháp, có lẽ là sẽ mở được. Nhưng, chuyện này tương đối phiền phức, có thể mất đến mấy ngày... Giờ đang là tháng Sáu nóng nực, thi thể đứa bé ở bên trong rất dễ hư hoại, đợi tới lúc mang ra được thì cũng thối đến mức chẳng dám nhìn...”

Bác thợ cup mắt, cũng lắc đầu, thở dài. Lúc ngẩng đầu lên, bác ta nhìn thấy một người đàn ông tinh thần rệu rã, ánh mắt trống rỗng đứng sau lưng quản gia Kim.

Quản gia Kim quay đầu, nhìn thấy Hạ Lam. Ông không biết ông chủ đứng sau lưng mình từ lúc nào, liệu ông chủ có nghe thấy những lời đối thoại tàn nhẫn vừa rồi của mình không. Quản gia Kim hỏi, “Tiên sinh, ngài...”

Hạ Lam đặt tay lên vai quản gia Kim tận tâm tận sức, ngầm bảo ông tạm thời đừng nói gì. Im lặng đứng một lúc, anh mở miệng bảo, “Quản gia Kim, không cần phải nghĩ cách mở kết bảo hiểm ra nữa đâu.”

Quản gia Kim lắc đầu, không rõ ý Hạ Lam là thế nào.

Hạ Lam đến phía trước chiếc kết bảo hiểm, quỳ xuống, hai tay ôm lấy chiếc kết, áp mặt lên trên, như đang ôm cậu con trai đáng yêu của anh. Rất lâu rất lâu.

Tất cả những người ở cạnh bên, bao gồm cả bác thợ, nhìn thấy cảnh tượng này, đều lặng lẽ rút nước mắt.

Chừng hơn mười phút sau, Hạ Lam đứng dậy, nhắm mắt, thở ra một hơi thật dài, bảo, “Quản gia Kim, phiền anh sắp xếp một chút, hãy chọn một chỗ ở nghĩa trang công cộng tốt nhất để an táng Hạ Thanh.”

Quản gia Kim thoáng do dự nói, “Tiên sinh, cháu bé... còn chưa được đưa ra khỏi kết bảo hiểm, an táng thế nào ạ?” Hạ Lam chậm chạp bảo, “Vừa xong chẳng phải tôi đã nói rồi sao, không cần đưa ra. Cứ hạ táng cùng kết bảo hiểm luôn.”

Quản gia Kim bất giác há to miệng, ông lại gần Hạ Lam, hạ giọng nhắc, “Tiên sinh, chiếc kết bảo hiểm này đựng đá quý và đồ ngọc có trị giá lên đến cả hơn trăm triệu...”

Hạ Lam nhìn ra phía xa xa, giọng anh chất chứa niềm bi thương vô cùng tận, “Tôi từng nói, những thứ này đều là của thằng bé...” Anh nức nở nghẹn ngào, “Chỉ là tôi không ngờ, lại tặng thằng bé sớm như vậy.”

Cổ họng Hạ Lam tắc nghẹn, nước mắt lại chảy ra. Quản gia Kim nhìn Hạ Lam chăm chăm, khẽ gật đầu, “Vâng, tôi biết rồi. Tiên sinh, tôi đi làm ngay đây.”

Trong lúc họ nói những điều này, bác thợ đứng cách đó mấy mét vẫn chăm chú, lắng nghe. Tuy âm thanh hơi nhỏ, bác ta không nghe rõ hết, nhưng vẫn có thể đoán ra đại ý cơ bản.

Sau đó, quản gia Kim theo lời dặn của Hạ Lam, nhún nhường liên hệ với một nghĩa trang công cộng. Tiếp đấy trong hoàn cảnh gần như không ai hay biết, cùng gia đình Hạ Lam, bí mật đem hạ táng chiếc “quan tài” đặc biệt chứa thi thể tiểu Hạ Thanh, chiếc kết bảo hiểm đựng đồ quý giá trị giá trên trăm triệu đồng.

Tất nhiên, ngày hạ táng hôm đó là một hồi bi thương sâu khổ, khiến ông trời cũng phải xúc động. Không nỡ kể tiếp.

Chuyện này quản gia Kim lo liệu rất cẩn thận, chu đáo. Ông hiểu rất rõ, nếu để người khác biết tại nghĩa trang công cộng này mai táng một bảo vật có trị giá trên cả trăm triệu đồng, thì hậu quả sẽ thế nào.

Vậy nên, mặt trước bia mộ Hạ Thanh thậm chí còn không đề tên cậu bé, đương nhiên càng không thể ghi họ tên Hạ Lam và Thượng Quan Vân. Trên bia mộ chỉ khắc mấy câu...

Nơi đây mai táng một thiên thần.

Giờ, cậu ấy đã bay về trời, chớp mắt nhìn chúng ta. Ta biết con rất yêu chúng ta.

Chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn yêu thương con.

Không ai nhìn thấy những hàng chữ này trên bia mộ mà không rơi nước mắt, dù họ không biết những câu này là để tưởng nhớ ai.

Trừ một người, là ông cụ trông coi nghĩa trang ở đây. Ông cụ đã nhìn thấy chiếc kết bảo hiểm được hạ táng. Ông biết chuyện gì đã xảy ra.

Hạ Lam bảo quản gia Kim cho ông cụ trông coi nghĩa trang một khoản bằng tiền

lương ông kiếm được khi làm ở đây cả một trăm năm. Chỉ với một yêu cầu - hãy chăm sóc chu đáo phần mộ này.

Không phải vì sợ các báu vật đựng bên trong bị trộm và mất, mà chỉ vì không muốn cậu bé đáng thương này tuy đã qua đời mà vẫn không được yên.

Nhận được khoản tiền khổng lồ, bệnh tim của ông cụ trông coi nghĩa trang suýt thì phát tác. Nằm mơ ông cũng không thể nghĩ mình có thể thấy nhiều tiền như vậy, càng chẳng thể nói đến là được sở hữu. Trước mặt Hạ Lam và quản gia Kim, ông lập tức cam đoan (gần như là lập lời thề), bắt đầu từ ngày hạ táng, mỗi ngày cứ cách một giờ ông sẽ đi kiểm tra mộ một lần, bất kể ngày đêm, quyết không thiếu lần nào.

Quản gia Kim nói, như vậy là tốt nhất.

Kể tới đây, câu chuyện này tạm thời khép lại. Tiếp sau, là câu chuyện về một vài người khác. Những chuyện họ sẽ trải qua và sự việc xảy ra lúc trước có liên quan chặt chẽ với nhau.

Việc họ làm dẫn đến một loạt sự kiện đáng sợ khiến người ta phải sởn gai ốc.

CHƯƠNG

4

Phần đầu của câu chuyện này kể về cặp cha con bất hạnh. Còn giờ tôi sẽ kể về hai thầy trò đặc biệt.

Đặc biệt ở chỗ, đây là cặp thầy trò ăn trộm. Người làm nghề này thường không dùng tên thật, mà gọi nhau bằng bí danh, đến mức tên thật của mình họ cũng chẳng nhớ, chỉ nhớ được biệt hiệu. Hai người này, thầy có biệt hiệu là Sư Đầu Ưng, trò có biệt hiệu là Chuẩn.

Sư Đầu Ưng là lão già tuổi gần lục tuần, đã ra nhập nghề này từ hồi mười mấy tuổi. Từ tên trộm vặt đầu đường xó chợ thành tên trộm lừng danh bây giờ, kỹ thuật trộm cắp của lão sớm đã vô cùng điêu luyện. Mọi khóa trên đời này, chỉ cần là khóa lỗ¹, thì không có khóa nào lão ta không mở được. Có thể nói, bất kể là nhà ai, lão cũng có thể tự do ra vào như đi dạo ở sân sau nhà. Nhưng lẫn lộn đến giờ, Sư Đầu Ưng sớm đã mất hứng với những vụ trộm vặt lẻ tẻ. Hiện lão là thủ lĩnh trong giới trộm cắp, chỉ chọn làm những vụ khó và có tính thách thức cao như trộm tranh, trộm châu báu, trộm mộ... vụ nào cũng đều là vụ lớn.

¹ *Khóa lỗ: Loại khóa cần mở bằng chìa.*

Chỉ làm “vụ lớn”, ngoài ngại danh tiếng vua trộm cắp ra thì còn một nguyên do khác, là Sư Đầu Ưng dẫu sao cũng đã già, tuy đầu óc vẫn tiếp, vóc người vạm vỡ, nhưng lão đã gần 60 tuổi rồi, lúc hành sự ít nhiều có chút lực bất tòng tâm. Giờ lão đang tính làm một vụ lớn cuối cùng, rồi từ nay về sau thu tay gác kiếm, mang chỗ của cải đã trộm được ra nước ngoài, tìm một hòn đảo nhỏ giống thiên đường vui hưởng tuổi già.

Chuẩn, đồ đệ của Sư Đầu Ưng, là gã trai trẻ 24 tuổi. Sư Đầu Ưng cả đời chỉ dẫn dắt hai đồ đệ. Đại đồ đệ là học trò mà lão tâm đắc nhất, tên này gần như đã học được toàn bộ bản lĩnh của Sư Đầu Ưng. Nhưng, trong một lần trộm kho bạc ngân hàng, trăm nghìn lần cẩn thận chỉ một lần sơ sẩy hấn đã bị bảo vệ bắn chết ngay tại chỗ. Sư Đầu Ưng vốn đã có phần tâm tàn ý lạnh, định sẽ không thu nhận đồ đệ nữa, song tám năm trước, lão tình cờ gặp một thằng bé 16 tuổi, phát hiện thấy thằng bé đó quả là một kì tài. Thế nên, lão gần như đuổi theo yêu cầu nó làm đồ đệ của lão, đồng thời phá luật đưa cho thằng bé một món tiền coi như tiền mừng.

Thằng bé đó chính là Chuẩn hiện giờ.

Nói đi cũng phải nói lại, Sư Đầu Ưng thực ra là một người tâm cao khí ngạo. Không biết bao nhiêu tên trộm vặt mang tiền cùng lễ vật đến bái lạy lão, hi vọng lão nhận mình làm đồ đệ, nhưng đều bị lão từ chối thẳng thừng, trừ đại đồ đệ lão vô cùng yêu quý kia. Vậy vì sao thằng bé 16 tuổi này lại khiến lão hứng thú đến vậy?

Muốn biết tại sao thì phải bắt đầu kể từ bản thân Sư Đầu Ưng.

Lúc trước tôi đã kể, Sư Đầu Ung có thể mở được gần như mọi khóa có trên thế giới. Thế nhưng, lão dù sao cũng là người lạc hậu, nên với một số loại đồ mới lạ hiện giờ như khóa mật mã điện tử ứng dụng khoa học công nghệ cao thì lão cũng có phần bó tay.

Khóa mật mã điện tử hiện giờ được thiết kế rất khéo. Mật mã thường gồm sáu đến tám ký tự, ngoài người biết mật mã ra, muốn đoán được mật mã gần như là chuyện không thể. Hơn nữa khi nhập mật mã chỉ được phép nhập sai hai lần, nhập sai ba lần liên tiếp thì hệ thống báo cảnh sát sẽ tự động khởi động. Thông thường, đám trộm cắp đều không dám nghĩ tới việc mở loại khóa mật mã kiểu này. Sư Đầu Ung cũng không ngoại lệ. Trong năm mươi năm trước của cuộc đời, lão luôn cho rằng khóa mật mã điện tử là khu vực bom mìn, hay có thể gọi là điểm mù, đối với nghề trộm cắp của lão.

Thế nhưng, sau khi gặp Chuẩn, Sư Đầu Ung vừa kinh ngạc vừa vui mừng phát hiện ra, thằng bé này có thể giúp lão mở được cánh cửa đó.

Chính bởi Chuẩn có một khả năng nhận biết đặc biệt, thông qua ý niệm cậu có thể linh cảm được “con số” cậu muốn biết.

Cụ thể hơn thì, thông qua linh cảm Chuẩn có thể đoán ra tổ hợp số của mật mã. Đương nhiên cũng có xác suất và nhân tố may mắn nhất định, không thể chắc chắn đúng trăm phần trăm. Vậy nhưng có thể tìm ra được mật mã trong vòng ba lần “đoán” thì cậu đã khá lợi hại rồi.

Người có khả năng đặc biệt này chẳng khác nào vua trộm trời sinh. Gặp cậu, hỏi sao Sư Đầu Ung lại không cảm thấy như tìm được báu vật được chứ.

Điểm khó có nữa là, Chuẩn cũng rất hứng thú với nghề trộm cắp, bằng lòng gia nhập nghề và làm đồ đệ của Sư Đầu Ung. Điều này càng khiến Sư Đầu Ung nghĩ đây là ý trời.

Trong khoảng thời gian tám năm, Sư Đầu Ung thực ra chẳng truyền dạy kỹ thuật trộm cắp nào cho Chuẩn, mà chỉ lợi dụng khả năng đặc biệt của cậu và phối hợp với cậu để tiến hành thành công hết phi vụ này đến phi vụ khác, trộm két bảo hiểm và kho bảo hiểm dùng loại khóa mật mã điện tử. Nghiêm túc mà nói, không thể coi họ là hai thầy trò, mà là hai đối tác cùng hợp tác. Dẫu vậy, Chuẩn là một người thông minh, cậu không bao giờ kể công tự mãn. Trong lòng cậu hiểu rất rõ, nếu không có thông tin và kỹ thuật mở khóa của Sư Đầu Ung, e là cậu cũng chẳng thể lại gần những két bảo hiểm đựng báu vật đó. Thế nên, cậu thường cung kính gọi Sư Đầu Ung là “sư phụ”, luôn nghe theo lão. Điều này càng khiến Sư Đầu Ung vui lòng vừa ý, xem và đối xử với Chuẩn gần như là con trai, hay cháu trai của chính lão.

Sư Đầu Ung không kết hôn, không trai gái, nên càng chẳng nói đến con cái. Lão trở nên giàu có nhờ vào “tay nghề” mình, cuộc sống sung túc đầy đủ, sống trong căn hộ hai tầng cỡ lớn. Từ sau khi gặp Chuẩn, lão liền dẫn cậu về nhà sống cùng mình. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy đây đúng là hai ông cháu. Không ai hay biết đó là cặp thầy trò trộm cắp.

Thường ngày, lúc không có “công việc”, hai thầy trò sống không khác người bình thường là bao. Chuẩn cũng có sở thích như mọi thanh niên bình thường khác, lên mạng, chơi game gì đó. Sư Đầu Ưng thì giống như người già về hưu, mang chim ra công viên đi dạo, rồi đánh bài, chơi cờ. Bề ngoài là nhàn rỗi, trên thực tế là thông qua việc tiếp xúc với những người khác để thăm dò nghe ngóng tin tức nhằm tìm kiếm tin giá trị đáng để chúng “hành động”.

Gần đây qua nhóm bạn có thú chơi chim Sư Đầu Ưng lấy được một tin khiến lão ta vô cùng phấn khởi.

CHƯƠNG

5

Chập tối, Sư Đầu Ưng về nhà, Chuẩn đang chơi game trong phòng riêng trên tầng. Nghe thấy tiếng sư phụ, cậu từ tầng trên đi xuống, cung kính kêu lên, “Sư phụ, người đã về.”

“Ừ.” Sư Đầu Ưng là lão già thấp bé, gầy gò, sự từng trải và bề dẫu để lại dấu ấn trên từng nếp nhăn trên gương mặt lão. Lúc này, sắc mặt lão rất hồng hào, lão ngồi xuống sofa, bảo Chuẩn, “Con lại đây, ta nói với con một chuyện.”

So với lão, Chuẩn là một anh chàng mi thanh mục tú¹, trắng trẻo đẹp trai. Vừa mới nhìn thấy sắc mặt của sư phụ, cậu đã biết là sắp có “vụ lớn”, vội vàng ngồi xuống cạnh sư phụ.

¹ *Mi thanh mục tú: Miêu tả dung mạo thanh tú, thoát tục.*

Sư Đầu Ưng nhìn đồ đệ, sắc mặt ám chỉ chuyện đề cập đến sau đây vô cùng quan trọng. “Ở ngoài công viên sáng nay, ta nghe một ông cụ mang chim ra công viên đi dạo kể lại một chuyện.”

Chuẩn tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

Sư Đầu Ưng lại tiếp, “Nghe nói một tháng trước, nhà tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Hạ Lam đã xảy ra một chuyện. Tiểu thiếu gia 6 tuổi nhà họ trong lúc chơi đùa đã bất cẩn bị kẹt trong két bảo hiểm. Kết quả, thằng bé đã chết ngạt bên trong.”

Nói tới đây, Sư Đầu Ưng cố tình dừng lại không kể tiếp như để khơi gợi sự chú ý, như thể xem xem liệu đồ đệ có thể đoán được chuyện xảy ra tiếp sau.

Trí tưởng tượng của Chuẩn rõ ràng chưa phong phú đến mức có thể bổ sung cho phần sau. Sau khi ngừng lại vài giây, cậu hỏi, “Sau đó thì thế nào?”

“Vị tổng giám đốc này đau buồn quá độ, thêm vào đó anh ta không nỡ đưa thi thể con trai ra khỏi két bảo hiểm nên đã sai người liên hệ với một nghĩa trang công cộng, đem mai táng cả thi thể đứa bé cùng với chiếc két.”

Chuẩn nhú mày, có phần vẫn chưa hiểu, “Không nỡ mang ra? Sư phụ... có ý gì? Không mở được két bảo hiểm đó à?”

“Đúng. Có thể trong lúc chơi đùa thằng bé đã đổi mật khẩu lung tung, rồi lại trốn vào két. Nên cuối cùng, chẳng ai hay mật mã là gì, và thế là thằng bé bị chết ngạt trong két.”

“Là khóa mật mã điện tử à?”

“Ừ.” Sư Đầu Ưng nhìn chằm chằm vào mắt Chuẩn. Chuẩn há miệng, khề gật đầu, như thể có chút ý thức được sự liên quan giữa chuyện này và mình. Cậu đảo tròn mắt, thoáng nghĩ, rồi hỏi, “Ngoài thi thể đứa bé, trong két bảo hiểm hẳn còn thứ khác?”

“Đương nhiên rồi.” Nói đến đây, hai mắt Sư Đầu Ưng sáng lên, “Nghe nói, trong đó

có đá quý trị giá trên cả trăm triệu đồng!”

Chuẩn hít vào một hơi, “Một trăm triệu? Nhiều vậy à! Vậy ông tổng giám đốc đó chưa từng nghĩ tới chuyện dùng gì đó để mở kết ra à?”

“Rồi. Họ tìm đến một xưởng cắt gọt, ban đầu định cắt kết bảo hiểm, nhưng suy xét đến việc thi thể đứa bé bên trong cũng sẽ bị chia năm xẻ bảy một cách tàn nhẫn thì đã từ bỏ ý tưởng đó rồi. Coi kết bảo hiểm như quan tài, coi chỗ đá quý như đồ bồi táng, rồi cứ vậy mà cho mai táng ở nghĩa trang công cộng.”

Chuẩn há hốc miệng, dường như phần hơi dờ ra. Lát sau, cậu hỏi, “Sư phụ, chuyện này có đáng tin không?”

Sư Đầu Ưng trừng mắt với cậu, “Đương nhiên là đáng tin rồi. Mà nghi ngờ năng lực phán đoán của sư phụ à?”

Chuẩn gãi gãi đầu, “Không dám, không dám... Có điều, làm thế nào thầy đoán được chuyện này là thật?”

Sư Đầu Ưng nói, “Ông bạn kia cho ta biết, ông ta nghe được chuyện này từ người bạn của mình, chính là tay thợ nhiều tuổi ở xưởng cắt gọt đó. Và tay thợ này lúc ấy cũng tận mắt thấy chuyện kia.”

Nói đến đây, Sư Đầu Ưng đứng lên, chắp hai tay ra sau lưng, vừa lững thững đi lại trong phòng vừa bảo, “Hơn nữa, để kiểm tra xem chuyện này có thật hay không, chiều nay ta đã tới đó xem xét rồi.”

“Thầy tới xưởng cắt gọt tìm tay thợ kia để xác thực?” Sư Đầu Ưng ha ha cười lớn, “Con à, dẫu sao cũng còn non lắm. Làm vậy, để sau này điều tra họ lần ra ta ở đây à?”

Mặt Chuẩn đỏ lên, “Thế... sư phụ, xem xét mà sư phụ nói là có ý gì?”

Sư Đầu Ưng dừng bước, nhìn Chuẩn, “Ta đoán, nếu nhà có người qua đời thì kiểu người lắm tiền nhiều của như thế, nhất định sẽ chọn một nghĩa trang công cộng to nhất, tốt nhất thành phố. Thế nên chiều nay ta đã tới nghĩa trang công cộng Song Long một chuyến. Đương nhiên, ta đã mua một bó hoa, vờ đến viếng người thân. Ta ở đó quan sát kĩ càng cả buổi chiều, quả nhiên phát hiện ra manh mối.”

Chuẩn mở to hai mắt, rõ ràng là rất hứng thú.

Tiếp đó Sư Đầu Ưng lại nói, “Ta phát hiện thấy có ông già trông mộ cứ cách một giờ lại tới khu mộ đẳng Tây Bắc đi quanh một vòng. Ông ta nghiêm cẩn tuân theo quy luật đó, hề đến giờ là lại làm một vòng, chính xác như đồng hồ. Thêm nữa, ông ta cơ bản không quan tâm những nơi khác trong nghĩa địa, mà chỉ chú trọng mé bên Tây Bắc. Cậu nghĩ thử xem, tại sao lại thế?”

Chuẩn hiểu ra, “Mộ tiểu thiếu gia kia được chôn ở phía Tây Bắc. Và hiển nhiên là, có người đã bỏ tiền nhờ ông già trông mộ kia đi kiểm tra, nhằm phòng ngừa mộ bị trộm.”

“Chính xác!” Sư Đầu Ưng giơ một ngón tay ra, “Nhưng họ đã bỏ qua một điểm, càng trông coi cẩn thận, càng dễ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ. Hành vi của ông già trông mộ kia khác nào đang nói cho chúng ta biết vị trí cụ thể của ngôi mộ đó!”

“Sư phụ, người đã biết ngôi mộ đó nằm ở đâu rồi à?” Chuẩn vui mừng hỏi.

Sư Đầu Ung gian manh cười, “Đương nhiên, nhân lúc ông già kia chưa đi kiểm tra, ta đã tới chỗ cụm mộ phía Tây Bắc xem xét cẩn thận một vòng. Ta phát hiện thấy ở chỗ đó chỉ có một ngôi mộ đặc biệt, ta gần như có thể khẳng định, đó chính là chỗ chôn ‘quan tài kết bảo hiểm’!”

“Vậy ngôi mộ đặc biệt nằm ở đâu?”

Mắt Sư Đầu Ung lấp lánh, “Có một bia mộ rất mới, bên trên không ghi họ tên người qua đời cùng người thân, chỉ khắc mấy dòng thương tiếc, hơn nữa nhìn qua là đã biết viết cho một đứa trẻ. Nếu không ở đó còn ở đâu được nữa?”

Chuẩn khâm phục nói, “Sư phụ, người lợi hại quá! Mới một ngày mà đã thông tỏ tình hình.”

Sư Đầu Ung có vài phần đắc ý nhếch miệng cười cười.

Chuẩn lúc này lại nhớ ra gì đó, hỏi, “Sư phụ, lần trước con nghe thầy nói muốn hốt một vụ lớn cuối cùng, rồi sẽ rửa tay gác kiếm, không làm nữa. Nói vậy thì, lần trộm mộ này chính là vụ chót của thầy?”

Sư Đầu Ung nhướn một bên lông mày bảo, “Tiểu tử, đừng ăn nói ngớ nghếch thế. Thế cũng là trộm mộ à? Có phải lãng mộ hoàng đế cổ đại gì đâu chứ. Chỉ có thể xem là trộm báu vật mà thôi.”

Chuẩn có phần lúng túng, hỏi, “Sư phụ, con có phần không hiểu. Nếu mục tiêu của thầy chỉ là đá quý trong kết bảo hiểm dưới mộ, thì ta chọn một cửa hàng đá quý rồi ra tay, chẳng phải cũng thu hoạch được không kém sao?”

Sư Đầu Ung cười to thành tiếng, bảo, “Vậy con chưa hiểu rồi.”

Chuẩn cung kính nói, “Xin sư phụ chỉ dạy.” Sư Đầu Ung thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, “Người làm ngành nghề nào cũng có mưu cầu của ngành nghề đó. Sư phụ con làm nghề này có gì mà chưa từng thấy, có gì mà chưa từng trải qua? Tiệm châu báu bình thường có là gì. Nhưng lấy trộm được đá quý trong kết bảo hiểm chôn dưới mộ thì lại là chuyện mới mẻ. Sau này rửa tay gác kiếm, nhắc lại chuyện này với đệ tử và đồ tôn² thì cũng có thể xem như một chuyện mới lạ. Cũng coi như là điểm thêm sắc màu cho cuộc đời trộm cắp của ta.”

² Đồ tôn: Đệ tử của đệ tử.

Chuẩn gật đầu lia lịa.

“Ta cũng cho con biết, nghề nào cũng có quy tắc của nghề đó.” Sư Đầu Ung tiếp tục giảng giải cho đệ tử, “Nói từ việc chúng ta lên kế hoạch cho lần này đi, người trông coi mộ thực ra cũng chính là ông già nhăn nhoe kia, chẳng được trang bị thứ vũ khí lợi hại nào. Đừng nói hai chúng ta, ngay ta nếu muốn cũng có thể vật ngã ông ta dễ như chơi. Nhưng nhóc này, con phải nhớ kĩ, chúng ta là trộm, không phải kẻ cướp, chỉ có thể trộm chứ không thể tranh cướp. Nếu đánh giết, giết hại đối phương vì bị phát hiện thì còn gọi gì là bản lĩnh nữa. Chỉ những tên kém cỏi mới làm thế. Sư phụ con đi ăn trộm

cả đời, mà vẫn chưa bị tóm lần nào, càng chẳng thể nói đến chuyện tấn công ai. Với cú sau chót này không thể không giữ khí tiết được. Tiểu tử, con đã hiểu chưa?”

“Con hiểu rồi.” Chuẩn gật đầu, đồng thời không bỏ lỡ thời cơ tăng bốc, “Giờ sư phụ trộm đồ không chỉ đơn thuần vì tiền bạc, mà xem như là cách tự khẳng định mình, khiến người khác phải thán phục.”

Không ngờ Sư Đầu Ưng chẳng thêm để ý tới lời xiểm nịnh của Chuẩn, than thở, “Chớ nói bùi tai thế. Trộm là trộm, dẫu sao cũng chỉ làm những chuyện hạ lưu xấu xa. Có phải giáo sư, học giả gì đâu mà tự khẳng định mình gì chứ. Có điều làm tốt chút, sau này có thể khoác lác mà thôi.”

Đầu óc Chuẩn xoay chuyển cũng nhanh, lập tức bảo, “Tóm lại là sư phụ hết sức coi trọng vụ cuối cùng này, điều này thì chẳng sai chứ ạ?”

Sư Đầu Ưng gật đầu nói, “Nói thế mới đúng trọng tâm. Vậy, giờ chúng ta sẽ bàn qua về kế hoạch chi tiết đi.”

Chuẩn nói, “Con thiết nghĩ sư phụ đã lên kế hoạch sẵn rồi.”

Sư Đầu Ưng cười nhạt, “Nhóc thông minh đấy. Vậy ta nói trực tiếp luôn. Lần trộm báu vật này xem như có tính thách thức cao. Ta tính toán thì tổng cộng thời gian tính từ lúc dịch chuyển bia mộ, đào kết lên đến lúc lấy châu báu ra cần phải được khống chế trong nửa tiếng đồng hồ.

“Nửa tiếng đồng hồ? Sư phụ, chẳng phải người nói ông già trông mộ cứ cách một tiếng lại đi tuần một lần sao? Nhẽ ra ta phải có một tiếng chứ.”

Sư Đầu Ưng lắc đầu nói, “Đó là khi không có chuyện gì xảy ra, thì cứ cách mỗi giờ ông ta lại ra ngoài kiểm tra một lần. Nhưng chiều nay ta đã quan sát kỹ rồi, từ nơi ông già trông mộ sống có thể nhìn ra phía Tây Bắc của nghĩa trang. Dẫu ta hành động vào ban đêm thì cũng khó mà đảm bảo ông ta không nhìn thấy. Thêm nữa đêm khuya yên tĩnh, dù hành động nhẹ nhàng đến mấy ta cũng phải đào mộ, nên không thể không phát ra tiếng động nào cả. Nếu ông ta nghe thấy động tĩnh thì hỏng hết việc.”

Chuẩn cảm nhận được độ khó nhằn của vụ này, hỏi, “Vậy làm thế nào ạ?”

Sư Đầu Ưng nói, “Ta đã nghĩ ra một cách. Chúng ta mua một chiếc cát xét nhỏ, ghi bừa vài âm thanh vào đó. Để chiếc cát xét này ở hướng Đông Nam, chính là hướng ngược với chỗ chúng ta hành động, cách ông già kia xa xa một chút. Khi cát xét được bật lên, ông già kia tất sẽ bị những âm thanh này thu hút nên sẽ cảnh giác, ra ngoài xem xét. Như vậy một mặt ta có thể dẫn dụ ông ta ra chỗ khác; một mặt âm thanh phát ra từ cát xét có thể át đi tiếng động đào mộ của ta. Chỉ cần chúng ta để cát xét ở nơi kín đáo chút thì muốn tìm ra được chắc ông già kia cũng phải mất ít nhất hơn mười phút. Sau đấy, ông ta quay lại, thì cũng phải mất hơn mười phút. Vậy là ta đã có được gần nửa tiếng đồng hồ.

“Kế điệu hổ ly sơn. Tuyệt quá, sư phụ!”

“Con cảm thấy kế hoạch này có được không?” Sư Đầu Ưng thận trọng hỏi ý kiến.

Chuẩn nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Bia mộ kia liệu có dễ dịch chuyển không?”

“Không vấn đề gì. Ta đã xem rồi, chắc do không muốn thu hút sự chú ý nên họ chỉ làm bia mộ bằng đá cẩm thạch thông thường, đặt vuông góc thẳng với huyết mộ. Hai người chúng ta cùng cố gắng chắc di chuyển được thôi.”

“Sau đó là dùng xẻng đào mộ, đào kết bảo hiểm lên.” “Đúng, nếu tận dụng thời gian thì hai mươi phút cũng đủ.” Sư Đầu Ưng nhìn thẳng vào mắt Chuẩn chăm chăm, “Tiếp sau đó là dựa vào con.”

Chuẩn khẽ gật đầu. Cậu biết, mở kết bảo hiểm điện tử là trách nhiệm của mình.

“Thế nào, trong nửa tiếng đồng hồ có thể hoàn thành được không?” Sư Đầu Ưng hỏi lại.

Chuẩn suy nghĩ kĩ càng một hồi, nói với sư phụ, “Nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì chắc không thành vấn đề.”

“Vậy quyết định thế nhé.” Sư Đầu Ưng vỗ bàn, “Mai ta bắt đầu chuẩn bị, sang tối ngày kia thì hành động.”

CHƯƠNG

6

Nghĩa địa công cộng Song Long nằm ở ngoại ô, mặt hướng về sông Giang, dựa lưng vào núi Thanh, là nơi phong thủy bảo địa¹. Bởi giờ không phải tiết Thanh minh, năm mới, nên không có nhiều người đi tảo mộ, lác đác cả thầy chỉ có chưa đầy ba mươi người.

¹ *Phong thủy bảo địa: Nơi có phong thủy rất đẹp.*

Lần trong số ba mươi người này, có một già một trẻ ăn mặc chỉnh tề, mắt đeo kính đen, tay cầm bó bách hợp, mặt mày nghiêm nghị trang trọng, đó chính là Sư Đầu Ưng và Chuẩn giả vờ ra thăm mộ thấp hương.

Chiều họ ra nghĩa trang công cộng, tùy tiện tìm đến một ngôi mộ, vờ ra vẻ bái lạy. Sau đó, nhân lúc không ai để ý, cả hai liền lảng lạng trốn vào rừng núi phía sau nghĩa trang.

Giờ, việc họ cần làm là đợi đến lúc trời tối, đợi thời cơ đến.

Thời gian Sư Đầu Ưng ấn định lúc đầu là 11 giờ rưỡi đêm, đó là thời điểm con người mỗi một nhất nên cũng dễ lơ là cảnh giác.

Tới chập choạng 6, 7 giờ tối, ở nghĩa trang công cộng cơ bản đã chẳng còn ai. Chỉ có ông già trông mộ cô đơn sống trong căn nhà nhỏ cạnh nghĩa trang.

Sư Đầu Ưng và Chuẩn trốn trong một bụi cây rậm rạp phía sau núi, một nơi vô cùng kín đáo, lấy lương khô và nước uống từ túi xách ra, ăn no uống đầy rồi nằm ra bãi cỏ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nghĩa trang trong đêm vô cùng âm u đáng sợ, mỗi cơn gió nhẹ thổi qua khiến cây cỏ lay động cũng đều có thể gợi lên đủ mọi liên tưởng rùng rợn. Người thường cơ bản đâu dám nán lại ở đây. Song hai thầy trò này không phải người bình thường, đặc tính nghề nghiệp buộc họ phải thích nghi với môi trường âm u, tịch mịch này. Nói theo cách của Sư Đầu Ưng thì đây là một trong những tố chất cơ bản của trộm cắp.

Trong mấy tiếng đồng hồ, hai thầy trò thay nhau nghỉ ngơi. Đến 10 rưỡi đêm, họ rục rịch chuẩn bị trước khi hành động.

Sư Đầu Ưng bỏ chiếc cát xét nhỏ đã thu các thể loại âm thanh kì quái ra ngoài túi xách. Công phu của lão rất thâm hậu, gần như có thể đi lại trong rừng núi mà không phát ra tiếng động nào, nên đã đích thân đi đặt bẫy.

Từ đằng sau ngôi nhà của ông già trông mộ, Sư Đầu Ưng rón rén đi vòng tới cụm mộ ở mé Đông Nam. Lão vừa đi vừa ánh chừng khoảng cách (ở giữa cụm mộ không thể đi thẳng, mà chỉ có thể đi vòng theo kiểu ziczac), lúc ánh chừng đã đi được mười lăm phút, lão dừng lại, giấu chiếc cát xét vào một chỗ kín đáo bên dưới đồng hoa tươi trước một bia mộ. Đặt thời gian và âm lượng xong xuôi, lão hẹn giờ để đến 11 giờ rưỡi đêm cất

xét sẽ chạy. Lão tin chắc, những âm thanh kì lạ phát ra lúc đó đủ khiến bất kì ai cũng cảm thấy như bị ma trêu. Sau khi đã bố trí đầu vào đấy, Sư Đầu Ung quay trở lại theo tuyến đường ban đầu. Lão ta nhìn lướt đồng hồ đeo tay, thấy thời gian đi về cũng vừa vặn là nửa tiếng.

Trước khi hành động, hai thầy trò rời khỏi chỗ ẩn núp lúc trước, tới trốn gần căn nhà của ông già trông mộ. Chúng cần đảm bảo ông già sẽ ra ngoài khi nghe thấy những bị âm thanh kì lạ kia.

Vào lúc 11 giờ rưỡi đêm, chiếc cát xét được giấu ở hướng Đông Nam bắt đầu hoạt động. Cuộn băng từ đặt bên trong đã chạy. Các âm thanh được kì công ghi lại trong cuộn băng lúc to lúc nhỏ, nhằm khiến người nghe khó có thể phán đoán ra khoảng cách xa gần. Âm thanh đầu tiên là tiếng “bình bịch” tương đối lớn để lôi kéo sự chú ý, nó giống như âm thanh nặng nề phát ra từ một vật nặng bị rơi xuống đất.

Âm thanh này là tín hiệu thông báo chuẩn bị hành động. Lúc này, Sư Đầu Ung cùng Chuẩn bưng miệng, nín thở, nhìn chăm chăm về hướng cửa căn nhà nhỏ, xem phản ứng của ông già kia.

Ông già trông mộ là một người rất an phận thật thà. Những người đi tảo mộ đôi khi tặng ông chút tiền từ vài chục đến trăm đồng, ông đều cảm kích, tận tâm tận chức. Giờ nhận một khoản tiền lớn như vậy từ Hạ Lam, ông ngược lại lại thấy vô cùng sợ hãi. Ông già thề nhất định sẽ coi sóc thật tốt cho ngôi mộ này. Một mặt để mình được yên tâm hơn đôi chút; mặt khác là vì theo góc độ nhìn nhận của ông, nếu không trông coi tử tế ngôi mộ của tiểu thiếu gia này, khoản tiền đã trong tay ông rất có thể sẽ bị lấy lại. Vậy nên dù Hạ Lam và quản gia Kim không yêu cầu ông phải cách một tiếng lại đi kiểm tra một lần, thì chính ông cũng tự bắt mình làm vậy. Ông già mua một chiếc đồng hồ báo thức điện tử, đặt chuông báo thức vào các giờ chẵn, ngay cả lúc đang ngủ vào buổi tối, cứ đến giờ là ông vẫn dậy đi một vòng kiểm tra rồi mới về ngủ tiếp, sợ được sợ mất. Với ông mà nói, muốn giữ được khoản tiền này thì phải trông coi mộ thật tốt.

Lúc 11 giờ, ông già đã dạo một vòng ở cụm mộ nằm ở mé Tây Bắc. Lúc quay trở về nhà, nằm xuống chưa được bao lâu, còn chưa kịp ngủ thì ông nghe thấy một tiếng “bình bịch”, khiến ruột gan ông cũng thành thịch theo. Từ sau khi nhận được khoản tiền kia, ông trở nên miễn cảm hơn trước cả trăm lần. Chút xíu động tĩnh cũng có thể khiến ông phải cảnh giác. Giờ ông ngồi ngay dậy, đánh “soạt” một cái, phán đoán nơi âm thanh kia phát ra tình huống có thể.

Sau mấy giây, một âm thanh khác lại vang lên. Ông già cảm giác đã có chuyện xảy ra. Xuống giường, ông với chiếc đèn pin cầm tay cùng dùi cui điện của cảnh sát (do quản gia Kim trang bị) đặt cạnh giường lên, mở cửa, lần tìm nơi phát ra âm thanh kia.

Sư Đầu Ung cùng Chuẩn trốn trong chỗ tối bên cạnh, thấy ông già kia ra khỏi cửa, thầm mừng, biết kế hoạch đã đạt hiệu quả như mong muốn. Còn ông già cũng đúng là người đầu óc đơn giản, chỉ một lòng tận chức mà không ý thức được rằng bọn trộm mộ

có thể gài bẫy mình. Lúc này, ông đã đi về hướng phát ra âm thanh ở mạn Đông Nam.

Một phút sau khi ông già đi khỏi, Sư Đầu Ưng và Chuẩn tựa âm hồn chui ra ngoài. Tay cầm xẻng gấp dùng để khai quật mộ, cả hai im hơi lặng tiếng nhanh chóng đi về phía Tây Bắc. Đi được mấy phút, dựa vào trí nhớ mẫn tiệp của bản thân, Sư Đầu Ưng đã phát hiện thấy mục tiêu, lão rì tai với Chuẩn, “Chính là ngôi mộ này.”

Chuẩn hướng ánh mắt đã được tôi luyện, có thể nhìn trong bóng tối về phía ngôi mộ. Trong tích tắc nhìn thấy bia mộ, cậu có cảm giác tim mình như bị thứ gì đó khuấy động. Tiếp đó là một cảm giác rất phức tạp mà trước đó cậu hoàn toàn không dự liệu đến.

Một đứa trẻ đáng thương, bị chết ngạt trong kết. Vậy mà giờ chúng ta lại sắp sửa khai quật mộ thằng bé lên, lấy đồ bồi táng của nó đi. Có lẽ... sẽ còn mang xác nó ra ngoài đồng hoang. Liệu việc này có tàn nhẫn quá chăng?

Sư Đầu Ưng thấy đồ đệ vẫn dờ ra, đưa cùi trỏ huých đối phương một cái, hạ giọng bảo, “Con làm gì đấy? Còn không mau bắt tay vào làm à?”

Từ cơn mơ màng, Chuẩn định thần lại, nhưng bỗng nhiên, không hiểu vì sao toàn thân cậu lại rét lạnh, hình như cảm giác quái dị xảy ra sau khi cậu đọc bia văn. Chuẩn rùng mình một cái, nhìn Sư Đầu Ưng nói, “Sư phụ, đột nhiên con có... cảm giác không được tốt lắm. Hay thôi, lần này ta đừng làm nữa...”

Sư Đầu Ưng với cặp mắt trợn trừng đến mức sắp lòi ra khỏi tròng, đè thấp giọng bảo, “Con nói lời ngốc nghếch gì thế! Chúng ta làm đến nước này rồi! Chỉ cần theo đúng kế hoạch ban đầu, là nửa tiếng sau có thể mang theo châu báu rời đi. Con mau đứng sang bên kia, cùng ta di chuyển bia mộ!”

Chuẩn không dám phản kháng, đành miễn cưỡng làm theo lời sư phụ nói. Hai người đứng ở hai bên bia mộ, dốc toàn sức lực cùng dịch chuyển bia mộ ra sau.

Sư Đầu Ưng nhặt xẻng dưới đất, đưa một cái cho Chuẩn, “Mau đào đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu!”

Hai người bắt đầu cật lực đào mộ. Trong quá trình đào, Chuẩn vẫn luôn cảm thấy ớn lạnh từng cơn. Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra, hơn nữa, hình như chỉ cậu ta có cảm giác này, sư phụ dày dặn kinh nghiệm thì hoàn toàn không. Chuẩn âm thầm cảm thấy chuyện này rất không bình thường, như thể sau khi khai quật mộ, sẽ xảy ra hậu quả đáng sợ gì đó... Thế nhưng, cậu không dám nói ra. Với lại tình hình lúc này cũng không cho phép cậu thương lượng hay bàn với sư phụ. Chuyện đã vậy thì đành phải tiếp tục thôi.

Sau khi lớp đất bên trên bị đào đi, Sư Đầu Ưng lấy xẻng thăm dò thử, hưng phấn bảo, “Xẻng chạm vào một vật cứng, cảm giác như là sắt thép, nhất định là kết bảo hiểm kia rồi. Giờ ta cẩn thận chút, đào men theo viền kết, chỉ cần để nó lộ ra một đoạn là kéo lên được thôi!”

Chuẩn chẳng nói gì, tinh thần có phần lo lắng. Song sư phụ hoàn toàn không để ý,

chỉ lo thúc giục cậu nhanh tay hơn. Chuẩn bắt đắc dĩ, tiếp tục đào.

Hơn mười phút sau, quá nửa chiếc kết đã lộ ra ngoài. Sư Đầu Ung bảo Chuẩn, “Không cần đào nữa, ta dồn sức kéo nó lên thôi.”

Hai thầy trò quỳ trên mặt đất, ôm lấy hai bên kết bảo hiểm, rồi kéo lên. Cẩn thận đặt lên mặt đất bên cạnh. “Được rồi, giờ tới lượt con.” Sư Đầu Ung nhìn đồ đệ chăm chăm.

Chuẩn nhìn kết bảo hiểm, không biết sao trong lòng lại càng thấy kinh sợ bất an hơn. Song cậu không dám nói ra, chỉ hỏi, “Giờ đã mất bao lâu rồi.”

Sư Đầu Ung liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Hai mươi phút, vẫn còn mười phút nữa, chắc là đủ...”

Nói đến đây, Sư Đầu Ung bất ngờ ngừng lại, há to miệng, như nhớ ra chuyện quan trọng gì đó.

Chuẩn bị bộ dạng của thầy dọa, hỏi, “Sư phụ, sao thế ạ?”

Sư Đầu Ung bất ngờ nhìn Chuẩn, “Tiêu rồi! Giờ ta mới nhớ ra, chúng ta đã bỏ qua một vấn đề, nếu tìm thấy máy cát xét ở phía Đông Nam, ông già kia sẽ hiểu ra ngay chuyện là thế nào! Ông ta đương nhiên sẽ không đi ở tốc độ bình thường mà sẽ chạy tới đây ngay! Cũng có nghĩa là...”

“Trên thực tế ta sẽ không có được nửa tiếng đồng hồ như đã tính?” Lưng Chuẩn toát mồ hôi. Cậu nhìn chiếc kết bảo hiểm, “Sư phụ, vậy ta... còn tiếp tục nữa không?”

Sư Đầu Ung mím môi mím lợi, kiên quyết nói, “Tới nước này rồi, thì bất kể thế nào ta cũng muốn cược một phen!” Lão ta tóm vai Chuẩn, “Tiểu tử, nhờ cả vào con đấy! Con phải lấy tốc độ nhanh nhất, mở kết bảo hiểm này ra!”

Chuẩn không dám chậm trễ, hiện tim cậu đang đập thành thịch như điên, chẳng thể phân biệt được là do cảm giác lo lắng bất an ban đầu hay cảm giác căng thẳng lúc này gây ra. Cậu không còn thời gian lựa chọn và suy tính.

Chuẩn nhắm chặt hai mắt, nghiêng chặt răng, mặt nổi gân xanh, đây là biểu hiện đặc biệt khi cậu dùng ý niệm linh cảm các con số.

Sư Đầu Ung biết đồ đệ đã bắt đầu sử dụng khả năng đặc biệt. Lão nín thở, không dám xen ngang, đây là công đoạn cuối cùng, cũng là công đoạn quan trọng nhất nên không thể xảy ra bất kì sai sót nào. Nếu không, mọi nỗ lực trước đó của chúng đều sẽ thành bọt biển.

“0...” Chuẩn nhắm mắt, nói ra một con số.

Sư Đầu Ung vội vàng trượt mở phần nắp ở mặt trước kết bảo hiểm về phía trước, ấn vào phím số “0” trên bàn phím.

“0”.

“Con số thứ hai vẫn là số 0?” Sư Đầu Ung nghi hoặc hỏi, hơi phân vân không dám ấn.

Sắc mặt của Chuẩn rất thống khổ, lần nào dùng đến khả năng đặc biệt cậu cũng như vậy, nhanh chóng gật đầu.

Sư Đầu Ưng không chút do dự ấn xuống.

“1... 2... 3... 6... 8...” Một cách ngắt quãng, Chuẩn đọc ra bảy con số. Sư Đầu Ưng lần lượt nhập theo như thứ tự trên.

Nhưng, kết bảo hiểm vẫn không mở ra.

Hệ thống cảnh báo thông báo: Mã số quý khách vừa nhập không đúng. Sau ba lần nhập sai, hệ thống cảnh báo cảnh sát sẽ tự động được kích hoạt.

Đầu Sư Đầu Ưng nổ đoàng một tiếng. Mật mã Chuẩn linh cảm được vẫn chưa đúng!

Cậu mở mắt, đầu đầm đìa mồ hôi. Nhìn cửa kết bảo hiểm không may mắn dịch chuyển, cậu biết mình đã thất bại. Để không làm sư phụ thất vọng, Chuẩn bảo, “Còn hai lần nữa, con thử lại nhé.”

“Không... còn có một lần thôi.” Sư Đầu Ưng rầu rĩ nói, “Nếu lần này mật mã con linh cảm được không đúng nữa thì hệ thống cảnh báo cảnh sát sẽ khởi động, chiếc kết này sẽ phát ra tiếng chuông báo động xé tai... chúng ta sẽ hoàn toàn thất bại rồi.”

“Không phải có ba lần tất cả à?” Chuẩn không hiểu hỏi.

Sư Đầu Ưng lắc đầu, “Con nghĩ thử xem, thằng bé bị nhốt trong kết. Người nhà nó không thử đăng nhập lần nào à? Họ nhập sai một lần, vừa xong con sai thêm một lần nữa... nên chỉ còn lại một lần cuối thôi.”

Chuẩn dờ ra, không biết nên làm thế nào.

Lần này Sư Đầu Ưng dường như thực sự muốn liều một phen, lão ngẩng đầu lên, nhìn Chuẩn chăm chăm, nói, “Không sao, con thử lần nữa đi! Đừng lo những chuyện khác, cứ chuyên tâm linh cảm thôi!”

“Sư phụ, nếu lần này lại...”

“Đừng nói, không còn thời gian nữa, mau lên!” Sư Đầu Ưng căng thẳng nhìn về phía trước, “Ta hình như đã nghe thấy tiếng bước chân của ông già kia rồi!”

Chuẩn không dám tiếp tục nhiều lời. Cậu nhắm chặt hai mắt, lại đi vào trạng thái linh cảm lần nữa.

“0... 0... 1... 2... 3... 6...” Chuẩn áp chặt tay lên trán, một lần nữa đọc ra sáu con số, nhưng lần này khác lần trước hoàn toàn.

Lúc đọc con số cuối cùng, Chuẩn ngừng lại một lát, trù trừ không nói, như thể linh cảm được con số cuối này vô cùng khó, so với lần trước đó lần này Chuẩn có vẻ thống khổ hơn nhiều.

Tim Sư Đầu Ưng đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong thời điểm then chốt vô cùng căng thẳng này, Chuẩn lại mắc ở con số cuối cùng, một chuyện trước giờ chưa hề xảy ra! Sốt ruột là, lão lại không dám giục, sợ làm ảnh hưởng đến khả năng linh cảm của Chuẩn. Những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu tương lấm tẩm hiện trên trán Sư Đầu Ưng.

Cuối cùng, Chuẩn đã mở mắt, đồng thời đọc ra con số cuối, “6!”

Sư Đầu Ưng vội vàng bám theo.

Một tiếng “tách” đánh giòn vang lên, kết bảo hiểm mở ra.

Sư Đầu Ung mừng đến mức gần như đã nhảy lên, khâu quan trọng cuối cùng đã thành công rồi! Lão vội vàng mở kết, bảo Chuẩn, “Tiểu tử, con cừ lắm! Ta mau mau lấy đá quý...”

Bỗng nhiên, lão dừng phắt lại, sững sờ nhìn vào bên trong kết bảo hiểm.

Thực hiện hai lần linh cảm liên tiếp khiến Chuẩn vô cùng mệt mỏi. Cậu ngồi bệt xuống bên cạnh, thấy cửa kết đã mở, đang mừng, thì lại phát hiện ra bộ dạng sư phụ lúc này không được bình thường.

Bấy giờ hai mắt Sư Đầu Ung trợn trừng như thể sắp nứt ra, miệng lão há to đến mức khó mà ngậm lại được, môi thì run run. Dường như lão không thể cử động, ngay đến nói cũng chẳng thể thốt ra tiếng nào, cơ thể run rẩy dữ dội, bất giác tự động lùi về phía sau, rồi cuối cùng ngã phịch ra đất, đưa tay phải lên ôm ngực, miệng mở ra khép lại mấy lần, rồi cả người dờ ra như con rắn đã chết, hoàn toàn bất động.

“Sư phụ... sư phụ!” Chuẩn biết đã xảy ra chuyện, nhưng chưa rõ là chuyện gì. Cả người cậu lạnh toát, sau lưng tê rần. Biến cố to lớn và quá đáng sợ khiến đầu óc cậu trở nên trống rỗng. Chuẩn vừa đỡ sư phụ chẳng rõ còn sống hay đã chết, vừa theo bản năng đưa mắt nhìn vào bên trong kết.

Là thứ gì?

Máu huyết đông cứng lại, lông tóc khắp người Chuẩn dựng ngược cả lên. Thứ cậu nhìn thấy khiến dạ dày cậu co thắt lại.

CHƯƠNG

7

Ông già trông mộ lần theo âm thanh quái lạ đến cụm mộ ở phía Đông Nam, dù sồn tóc gáy, cũng phải liều mạng đi xem rốt cuộc là gì. Khi phát hiện ra chiếc cát xét nhỏ dưới đồng hoa tươi, ông vỗ đùi đánh đét một cái, kêu lên một tiếng, “Chết rồi!” Rồi vội vàng chạy về phía mộ tiểu thiếu gia ở hướng Tây Bắc.

Ông biết mình đã trúng kế, song ông không biết việc đi tìm nguồn phát ra âm thanh trước đây đã cho hai tên trộm một khoảng thời gian hơn hai mươi phút.

Khi ông già trông mộ cầm đèn pin và cúi cũi cảnh sát thở hồng hộc chạy đến trước bia mộ Hạ Thanh, đầu ông bất giác nổ tung trước cảnh tượng trước mắt. Ông nhún người ngã phịch ra đất, đờ ra như con gà gồ.

Ông nhìn mà không hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì, cũng không thể lý giải được mọi thứ trước mắt.

Mộ tiểu thiếu gia đã bị đào lên, chuyện này không khiến ông thấy bất ngờ, quái lạ là, kết bảo hiểm đã được mở ra, song bên trong lại không có thi thể tiểu thiếu gia, nằm phía trước kết lại là một thi thể khác, thi thể của một ông lão gầy gò.

Ông già trông mộ hoàn toàn đờ đẫn. Bộ dạng đáng sợ của thi thể lạ kia khiến người ta rùng mình khiếp hãi. Và xem ra người này vừa mới qua đời. Trời ơi, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì? Minh... nên làm thế nào?

Đờ đẫn hồi lâu, ông già trông mộ ý thức được giờ mình chẳng còn lựa chọn nào khác, tình huống này ông đâu thể xử lý nổi. Ông run rẩy mò tìm điện thoại di động trong túi quần, gọi báo cảnh sát. Do dự giây lát, ông lại gọi một cuộc cho quản gia Kim.

Tất cả xong rồi... Nhưng mình... chỉ có thể ăn ngay nói thật.

Trước đó quản gia Kim tâm tư cẩn thận, đã để lại số di động của mình cho ông già trông mộ, đồng thời dặn nếu có chuyện bất ngờ xảy ra thì phải lập tức gọi ngay cho mình. Giờ, điện thoại di động bỗng dưng lại vang lên vào lúc 12 giờ đêm, ông vừa nhìn vào màn hình hiển thị của điện thoại di động, đã giật thót tim. Xảy ra chuyện rồi!

Sau khi nhận điện thoại, quản gia Kim khó khăn lắm mới hiểu được chuyện gì xảy ra từ những lời kể run rẩy, lộn xộn của ông già trông mộ. Lưng ông lập tức đổ mồ hôi lạnh, thềm mắng chửi. Đáng chết! Thật đáng chết!

Quản gia Kim vội vã xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề. Ông suy xét qua, cảm thấy chuyện này rất quan trọng, đành lập tức báo ông chủ.

Quản gia Kim sống ở tầng một trong tòa biệt thự của Hạ Lam, nhưng ông không lên tầng đánh thức ông chủ mà gọi điện báo lại đầu đuôi sự việc.

Mấy phút sau, Hạ Lam mặt mày kinh hãi, lao ra khỏi phòng, anh vừa lóng ngóng cài cúc sơ mi, vừa vội vàng hỏi, “Sao lại xảy ra chuyện này? Vậy giờ Hạ Thanh... thi thể

thằng bé đâu?!”

“Tiên sinh, ông già trông mộ kia sợ quá, nên không thể kể rõ mọi chuyện. E là ngay ông ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chúng ta đành phải tới đó ngay giờ thôi.”

Hạ Lam nghiêng chặt hàm dưới, không nói gì nhanh chóng đi ra cổng. Trước đó, quản gia Kim đã báo cho tài xế và vệ sĩ, xe ô tô đang đợi ở cổng. Máy người họ đều biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, sau khi tất cả đã lên xe, xe liền lập tức phóng như bay đến nghĩa trang công cộng Song Long.

Chuyện này Hạ Lam tạm thời không để vợ mình là Thượng Quan Vân hay biết. Một là đang đêm hôm khuya khoắt, tốt nhất không nên để một người phụ nữ đến nơi như nghĩa trang công cộng; mặt khác là e ngại Thượng Quan Vân đến hiện trường không cầm được lại khóc òa lên, thì lại càng rối hơn.

Cảnh sát đã tới trước. Lúc mấy người bên Hạ Lam đến trước bia mộ Hạ Thanh, mấy cảnh sát đang chụp ảnh hiện trường và tiến hành điều tra. Mắt nhìn thấy thi thể một người trưởng thành được phủ vải trắng nằm trên mặt đất, Hạ Lam ngược mắt nhìn chiếc kết bảo hiểm đã bị đào lên, và lúc này cửa kết lại còn mở toang! Đầu óc anh thoáng chốc đờ ra, anh chẳng thể nào giữ bình tĩnh được nữa. Hạ Lam bước nhanh tới trước mặt cảnh sát, hỏi, “Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì? Thi thể con trai tôi đâu?!”

Co mình bên cạnh, ông già trông mộ run lên một cái, trốn ra sau cảnh sát. Mấy cảnh sát nhìn về phía Hạ Lam, một viên cảnh sát trung niên hơi hói đầu hỏi, “Anh là người thân của chủ nhân ngôi mộ này?”

“Đúng, tôi là chủ tịch Tập đoàn Tài chính Hạ Lam.” Hạ Lam hiểu, nói ra thân phận của mình lúc này sẽ hữu dụng, “Đây là mộ con trai tôi, cháu bất ngờ qua đời vào hai tháng trước.”

Mấy viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau. Viên cảnh sát hói đầu quan sát hiện trường nói, “Đây là nghĩa trang công cộng, nhưng giờ tôi lại nhìn thấy một chiếc kết bảo hiểm, châu báu và một thi thể vừa mới qua đời vào nửa tiếng trước. Tổng giám đốc Hạ, anh đến rất đúng lúc, có lẽ anh có thể cho tôi biết những chuyện này rốt cuộc là thế nào.”

Hạ Lam nhìn viên cảnh sát chăm chăm, “Anh hỏi tôi?” “Đương nhiên là hỏi anh rồi. Chỉ ít anh có thể giải thích qua cho tôi hay kết bảo hiểm chôn trong mộ là thế nào.”

Hạ Lam nhắm mắt, một lần nữa anh bị ép quay trở về cái ngày xảy ra bi kịch kia, “Hai tháng trước, tôi và con trai đang ở nhà...”

Cố kìm nén nỗi đau trong lòng, Hạ Lam vẫn tắt tường thuật lại đầu đuôi sự việc. Sau khi nghe xong viên cảnh sát hói đầu tỏ ý thông cảm, gật gật đầu, “Đúng là khiến người ta thấy đau lòng và mất mát. Nói vậy là, lúc đó anh quyết định đem chôn chiếc kết bảo hiểm chứa châu báu và thi thể đứa trẻ trong nghĩa trang công cộng và chuyện này được tiến hành bí mật. Nhưng giờ xem ra, nó đã bị lộ ra ngoài.” Viên cảnh sát hói đầu liếc nhìn ông già trông mộ, ngẫm ám chỉ nói, “Vậy thì ai tiết lộ thông tin này nhỉ?”

Ông già trông mộ nghe thấy thế, thì sợ đến mức mặt mày trắng bệch, vội vàng biện

bach, “Sĩ quan cảnh sát và chủ tịch... tôi hoàn toàn chẳng nói với bất kì ai! Thề có trời chứng giám, bí mật này ngay đến bà nhà ở quê, tôi cũng chẳng kể!”

Hạ Lam vội sai bước đi lên, nắm lấy cánh tay ông già trông mộ hỏi, “Tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Thi thể con trai tôi đâu?”

Chân mềm nhũn, ông già trông mộ run rẩy nói, “Tổng giám đốc, tôi thật sự không biết, tôi cũng là bị người ta mưu toan làm hại... đợi khi tôi vội vàng quay lại thì đã là thế này rồi.”

Hạ Lam trừng mắt hỏi, “Ai mưu toan làm hại ông?” Viên cảnh sát hỏi đầu kéo Hạ Lam ra, nói với ông già trông mộ, “Ông đừng nôn nóng, cứ từ từ kể lại toàn bộ mọi chuyện.”

Ông già trông mộ gật đầu, nuốt nước bọt, “Từ lúc tiểu thiếu gia được an táng ở đây, hàng ngày cứ cách một giờ tôi lại ra mộ cậu ấy kiểm tra một lần. Lúc 11 giờ rưỡi đêm, tôi có nghe thấy âm thanh kì lạ từ ngoài nhà...”

Ông già kể lại toàn bộ quá trình mình bị trùng kế. Nghe ông trình bày xong, cảnh sát ra chỗ ông nói thì tìm thấy một chiếc cát xét loại nhỏ. Hạ Lam thấy thứ kia, liền nghiêng rằng nói, “Là do lũ trộm mộ đã lên kế hoạch và mưu tính từ trước làm!”

“Giờ chỉ có thể giải thích như vậy.” Viên cảnh sát hỏi đầu nhìn thi thể bên dưới tấm vải trắng, “Xem chừng người sợ quá mà chết này chính là tên trộm mộ.”

“Tên này bị dọa chết à?” Quản gia Kim hỏi.

Viên cảnh sát hỏi đầu nói, “Các anh có cần xem qua thi thể này không? Xem liệu hẳn có phải là người các anh biết.”

Hạ Lam và quản gia Kim nhìn nhau một cái, hai người cùng tiến lên trước. Một viên cảnh sát khẽ vén tấm vải trắng, để lộ nửa thân trên của thi thể. Hạ Lam nhìn một cái, lòng thầm hít vào một hơi khí lạnh. Cảnh sát nói không sai, bộ dạng đáng sợ với đôi mắt trợn trừng, mồm miệng há hốc, tay đưa lên ôm ngực kia đích thực giống với người quá đồi khiếp sợ, khiến bệnh tim phát tác mà qua đời vậy.

Cảnh sát lại phủ tấm vải trắng lên trên, hỏi Hạ Lam và quản gia Kim, “Các anh biết hẳn không?” Hai người đều lắc đầu.

“Xem ra đây là tên trộm có ý đồ trộm châu báu.” Viên cảnh sát hỏi đầu nói, “Bước đầu chúng tôi phán đoán, tên này do chịu kích thích mạnh hoặc do quá khiếp sợ khiến cơ tim tắc nghẽn nên mới đột tử. Tất nhiên, có đúng vậy không thì còn phải đợi kết luận cụ thể của bên pháp y.”

Hạ Lam không quan tâm tên trộm đã qua đời kia, anh lại hỏi lần nữa, “Vậy di thể con trai tôi đâu? Nó đang ở đâu?”

Viên cảnh sát hỏi đầu lắc đầu, “Cái này... là phần quái dị nhất trong vụ án này.” Anh ta lại nhìn về phía ông già trông mộ, “Lúc báo án, ông nói khi ông vội vàng tới đây thì đã thấy trong két bảo hiểm không có thi thể nào?”

Ông già gật đầu liên tục, “Hoàn toàn chính xác... Tôi chỉ nhìn thấy thi thể người đàn

ông này nằm ở bên cạnh. Trong két bảo hiểm thực sự chẳng có gì... à, không... có rất nhiều đá quý và đồ ngọc.”

Viên cảnh sát hỏi đầu quay đầu lại nói với Hạ Lam, “Lúc chúng tôi đến đây, cũng thấy trong két bảo hiểm chỉ có đá quý và đồ ngọc, điều này lạ quá, mục đích của bọn trộm mộ rõ ràng là chỗ châu báu trong chiếc két, nhưng sau khi mở két ra, rốt cuộc hẳn ta thấy gì mà bị dọa đến chết nhỉ? Hiển nhiên, thứ hẳn nhìn thấy không thể chỉ là chỗ châu báu ngọc châu này? Nhưng nếu trong két chỉ là thi thể bình thường, thì theo logic cũng đâu đến mức khiến ai đó phải chết vì sợ, kẻ định trộm mộ không đến nỗi ngay chút chuẩn bị tâm lý này mà cũng chẳng có chứ?”

Lúc này, viên cảnh sát đeo găng tay trắng bên cạnh nói, “Ngoài ra, tôi đã kiểm tra rất kỹ, nếu trong két bảo hiểm thực sự có một thi thể đã trên một tháng, thì lẽ ra nó đã bị hư hoại đến mức chẳng thành hình rồi. Thế nhưng trong két không có bất kì dấu vết nào của xác chết đã hư hoại, ngay đến đá quý cùng đồ ngọc vẫn rất sạch sẽ, thậm chí một chút mùi hôi thối cũng không ngửi thấy.

Viên cảnh sát hỏi đầu gật đầu, anh ta ngừng một lát, rồi bất ngờ sắc bén chỉ ra, “Chủ tịch Hạ, anh nói là thi thể con trai anh nhỉ? Ở đâu vậy? Thứ được đặt trong chiếc két bảo hiểm này rốt cuộc là gì?”

Quản gia Kim không nhịn được, nhảy ra nói, “Sĩ quan! Mong anh suy xét đến tâm trạng của một người cha mất con! Lẽ nào anh cho rằng ngài Hạ Lam đang nói dối? Ai lại lấy tính mạng con trai ruột của mình ra đùa bỡn? Hơn một tháng nay, ngài Hạ Lam đã tiêu tụy đến mức mọi người ở bên đều thấy lo cho ngài ấy. Vậy mà giờ anh còn có thể nói ra những lời như vậy!”

Trước lời khiển trách của quản gia Kim, viên cảnh sát hỏi đầu vờ như là điếc, chẳng phản ứng gì. Anh ta chỉ chăm chăm nhìn Hạ Lam, xem phản ứng của anh.

Hạ Lam ngây ngốc đứng yên tại chỗ, không ai đoán được tâm tư của anh.

Hơn phút sau, Hạ Lam đột nhiên nắm lấy vai quản gia Kim, nói, “Quản gia Kim, trong két bảo hiểm không có thi thể của Hạ Thanh!”

Quản gia Kim không rõ hàm ý gật đầu, “Vâng... Tiên sinh... anh...?”

Hạ Lam bật ra một tiếng rên trầm thấp tựa như tiếng khóc, nước mắt tuôn rơi, “Liệu có phải chúng ta làm sai rồi không, quản gia Kim? Anh nói xem? Hạ Thanh chưa chết, đúng không nhỉ? Hôm đó thằng bé không trốn trong két bảo hiểm, đúng hay không!?”

Quản gia Kim cứng họng nhìn Hạ Lam, không biết nói gì mới đúng.

Viên cảnh sát hỏi đầu đứng bên cạnh, nhú mày lắc lắc đầu, bảo, “Thôi, tạm thời các anh cứ về đi. Vụ án này chúng tôi còn phải điều tra thêm, nếu cần đến sự hợp tác của các anh, tự khắc chúng tôi sẽ thông báo.”

Quản gia Kim vừa an ủi Hạ Lam, vừa gọi hai vệ sĩ đỡ ông chủ vào trong xe. Lúc họ sắp sửa rời đi, viên cảnh sát hỏi đầu hét lên một tiếng, “Vàng bạc châu báu trong két này hẳn rất có giá? Các anh không cần nữa à?”

Quản gia Kim nhìn Hạ Lam nước mắt đầm đìa, ánh mắt thất thần, biết lúc này ông chủ hoàn toàn không đặt tâm tư ở chỗ châu báu đó. Quản gia Kim nói với cảnh sát, “Cảm ơn sĩ quan, giờ tôi sẽ bảo người mang kết bảo hiểm về.”

“Đợi đã, thứ có trong đó các anh có thể mang đi.

Nhưng kết bảo hiểm là vật chứng quan trọng, chúng tôi phải mang về cục điều tra xem xét kỹ càng.” Viên cảnh sát hỏi đầu nói.

Quản gia Kim nghĩ nghĩ, nói một tiếng “Được”. Ông nhận lấy chiếc túi ni lông đựng vật chứng cảnh sát đưa cho, bỏ tất cả chỗ đá quý cùng đồ ngọc trong kết vào túi, cảm ơn lần nữa rồi lên ô tô.

Xe lao khỏi nghĩa trang công cộng.

Không ai hay biết, trộm mộ có hai tên. Ở hiện trường cảnh sát chỉ tìm thấy một chiếc xẻng gập.

Tên trộm có tên là Chuẩn kia đã đi đâu rồi?

Đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

CHƯƠNG

8

Sau khi quay về nhà, tinh thần và tâm trạng của Hạ Lam vẫn mơ màng, thần thờ. Việc xảy ra trong hai tháng trở lại đây đã khiến người đàn ông uy phong lẫm liệt trên thương trường này hoàn toàn gục ngã. Kể từ khi con trai qua đời, Hạ Lam chưa đến công ty lần nào, anh giao quyền quản lý tập đoàn cho phó tổng giám đốc. Cả ngày anh ở nhà, trốn trong phòng ngăn ngor, trầm tư, tự nói chuyện một mình. Đặc biệt sau khi mộ Hạ Thanh bị trộm, anh càng giống người điên hơn, lúc khóc, lúc lại cười. Không ai biết anh đang nghĩ gì, thậm chí mọi người cũng không biết nên khuyên nhủ, an ủi anh như thế nào.

So với cha cậu bé thì mẹ cậu tỏ ra kiên cường hơn. Tuy sau khi con trai qua đời, cô vẫn luôn sống trong buồn thương và nỗi nhớ, nhưng cô hiểu, chuyện đã vậy rồi thì chẳng thể nào vãn hồi. Nhìn tinh thần chồng ngày một sa sút, Thượng Quan Vân vô cùng lo lắng. Cô biết nếu cứ thế này, thì cũng có ngày tinh thần chồng mình sẽ gục hẳn, anh sẽ hoàn toàn phát điên. Cô đã mất con trai, nên không thể lại mất thêm chồng.

Về chuyện mộ Hạ Thanh bị trộm, sau khi về nhà, quản gia Kim đã kể lại tỉ mỉ với Thượng Quan Vân. Đối với chuyện này, Thượng Quan Vân cũng nghĩ mãi mà không ra. Song lý trí mách bảo cô, dù thế nào thì con trai mình cũng đã chết, đấy là sự thật không thể thay đổi. Còn về tên trộm mộ bị dọa, sợ đến chết kia và chuyện thi thể biến mất thì đều chẳng quan trọng nữa. Quan trọng nhất lúc này là tinh thần và tình trạng sức khỏe của chồng. Cô cần cứu anh, và cứu cả gia đình này.

Buổi tối, trước lúc đi ngủ, Thượng Quan Vân quyết định nói chuyện nghiêm túc với Hạ Lam một lần. Cô đưa ly sữa ấm cho chồng, ngồi xuống phía đối diện và nhìn vào mắt anh.

Hạ Lam ngồi trên sofa trong phòng ngủ, cứng nhắc đón lấy ly sữa vợ đưa, nhưng không uống, chỉ cầm ở tay, tiếp tục ngẩn ra.

Thượng Quan Vân dịu dàng nói, “Anh uống đi, sữa tươi có tác dụng an thần.”

Hạ Lam gật đầu, cầm ly sữa lên uống một hơi cạn sạch, như thể đây là thuốc Trung y, mùi vị anh nếm được chỉ toàn là đắng chát hoặc chẳng có vị gì cả.

Thượng Quan Vân cầm lấy chiếc ly, đặt lên bàn trà nhỏ bằng kính ngay cạnh, rồi chăm chú nhìn chồng, “Hạ Lam, anh nhìn em này.”

Hạ Lam chậm chạp quay đầu lại, nhìn vợ.

“Anh không thể tiếp tục thế này.”

Hạ Lam khẽ gật đầu, “Anh biết.”

Thượng Quan Vân vui mừng ngoài mong đợi, “Anh định sẽ lấy lại tinh thần?”

“Anh luôn muốn như vậy.” Hạ Lam mệt mỏi đáp, “Nhưng anh không biết phải làm

thế nào mới được. Anh dường như đã mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy, từng ngày, từng giờ, từng khắc anh đều nghĩ đến một số chuyện. Chưa nghĩ ra đáp án cho những chuyện này thì anh còn chưa thể lấy lại tinh thần.”

Thượng Quan Vân nhắm mắt, thở dài, “Anh đang nghĩ gì? Anh nên cho em biết.”

Hạ Lam chăm chú nhìn cô, “Anh sợ sau khi nói cho em biết, em cũng mắc phải bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.”

“Không, em sẽ không như vậy. Em sẽ cố đi tìm đáp án, hoặc lời giải thích hợp lý. Em sẽ không để vấn đề nào đó làm phiền em, và cả anh nữa.”

“Được.” Hạ Lam bắt đầu nói, “Anh đang nghĩ, chuyện xảy ra ngày hôm đó, em biết là anh đang nói đến hôm nào, liệu có phải là ảo giác hay không?”

“Em không hiểu.” Thực ra cô hiểu, “Ý anh là gì?” “Anh không tận mắt nhìn thấy Hạ Thanh chui vào két bảo hiểm! Chỉ là lúc quay về phòng, anh nghe thấy tiếng két bảo hiểm đóng lại. Vì không nhìn thấy Hạ Thanh nên tiềm thức anh cho rằng nó đã chui vào két bảo hiểm.”

“Nhưng anh nghe thấy tiếng Hạ Thanh vọng ra từ trong két mà. Chính anh còn nói, lúc đó thằng bé rất sợ, hét toáng lên đòi anh thả nó ra!”

Hạ Lam nhắm chặt hai mắt, cảnh tượng đó lại hiện lên, ngay trong chính căn phòng này. Anh cố gắng khống chế tình cảm, nói, “Đúng, anh đã nói như vậy. Nhưng giờ anh không dám chắc anh nghe thấy tiếng Hạ Thanh thật không. Ý anh là, nhờ đó chỉ là một dạng ám thị tâm lý thì sao? Em biết là, có đôi lúc con người sẽ có ảo giác khi bị định hướng sai...”

“Đừng nói nữa.” Thượng Quan Vân cắt ngang lời anh, rót nước mắt, “Vậy anh hãy nói cho em biết, nếu con trai chúng ta chưa chết... thì giờ thằng bé đang ở đâu?”

“Anh không biết!” Hạ Lam bỗng đứng trở nên bức bối, “Đó chính là thứ đang làm phiền anh, thằng bé cũng không có ở nơi lẽ ra nó đã ở! Két bảo hiểm kia bị mở, nhưng bên trong không có thi thể con, chuyện này nên giải thích thế nào đây?”

“Em biết anh vẫn luôn vướng ở chuyện này. Vậy giờ em sẽ nói cho anh biết, theo em chuyện này là thế nào.”

Hạ Lam kinh ngạc nhìn vợ.

“Đây là một suy luận vô cùng tàn nhẫn, song có thể là suy luận gần với chân tướng sự thật nhất, sau khi đưa thi thể Hạ Thanh ra ngoài... tên trộm mộ đã vớt thằng bé lại ở đâu đó. Hắn ta lấy khăn lông lau sạch két bảo hiểm cùng đá quý bên trong, định mang đi. Nhưng hắn còn chưa kịp mang đi thì bệnh tim bất ngờ phát tác và khiến hắn qua đời...”

“Không, không thể nào!” Hạ Lam liên tục lắc đầu, lộ rõ vẻ khổ sở, “Nếu tên trộm mộ vớt thi thể Hạ Thanh ở chỗ nào đó gần đây, thì sao đến giờ cảnh sát vẫn chưa tìm ra? Em nói hắn lau sạch két và châu báu, thì lại càng chẳng thể. Sao hắn có nhiều thời gian tới mức làm cả những chuyện này chứ? Hơn nữa, sao hắn phải làm vậy?”

Thượng Quan Vân nói, “Anh biết những lời ông già trông mộ kia nói là thật à? Có lẽ ông ta cũng là đồng đảng với bọn trộm mộ cũng chưa biết chừng! Hạ Lam, anh có biết không? Quấn gia Kim đã mang đá quý và ngọc châu trong kết bảo hiểm về rồi. Nhưng ông ấy nói ‘bị mất ít châu báu’. Xét theo giá trị thì chắc ta đã mất khoảng năm triệu!”

Hạ Lam mở to mắt nhìn Thượng Quan Vân, “Những chuyện này sao giờ em mới bảo anh?”

Thượng Quan Vân lắc đầu nói, “Mấy hôm nay bộ dạng anh hồn xiêu phách lạc như vậy thì thử hỏi liệu anh còn có để ý tới mấy chút chuyện nhỏ như đá quý mất rồi hay không chẳng?”

“Đương nhiên là anh để ý rồi! Thứ anh để ý không phải là châu báu mà là, như em nói, nó có thể có nghĩa là ông già trông mộ kia có nói thật hay không! Nếu đúng như vậy thì...”

Nói đến đây, Hạ Lam đỡ ra, sắc mặt cứng ngắc. Thượng Quan Vân lại nước mắt đầm đìa, “Anh hiểu rồi chứ? Vậy thì, mọi chuyện đều có thể giải thích rồi... và điều này cũng chứng minh cho một điểm khác, con trai chúng ta, thực sự đã chết rồi... Thằng bé không thể nào còn sống trên đời nữa.” Cô ôm chồng, “Dù cho kết luận này tàn nhẫn thế nào thì anh cũng phải chấp nhận.

Hạ Lam, anh không thể cả ngày đắm chìm trong nỗi nhớ và ảo tưởng về thằng bé được. Anh phải kiên cường lên, vì em, vì gia đình này anh cần phải vực lại tinh thần đi!”

Hạ Lam không động dậy để mặc vợ ôm chặt lấy mình, như thể thứ cô đang ôm chỉ là một cái cây to. Chỉ là cái cây này đang chảy nước mắt, đang nhỏ máu ròng ròng, đang khô kiệt và chết đi.

Thượng Quan Vân cảm thấy lời mình nói là đòn đả kích nặng nề đối với Hạ Lam. Cô không muốn lần nói chuyện tối nay khiến tình trạng tâm lý của chồng mình càng tệ thêm. Cô cần mang đến cho anh sự hi vọng và khích lệ. “Hạ Lam, đừng thương tâm nữa. Liệu anh có từng nghĩ, chỉ cần anh và em còn sống, chúng ta vẫn có thể bắt đầu lại. Chúng ta... có thể có thêm một đứa nữa.”

Hạ Lam ngơ ngác nhìn vợ, cười một tiếng, một nụ cười chẳng có lấy chút vui vẻ, mà chỉ toàn là bi ai. “Có thể sao? Thực ra sau khi sinh Hạ Thanh, chúng ta cũng đã thử, định sinh thêm đứa nữa. Thế nhưng, anh không thể khiến em mang thai thêm lần nữa. Hạ Thanh là một kì tích, một kì tích duy nhất...” Khóe miệng anh nếm được vị mặn đắng của nước mắt chảy trên má, “Vả lại, anh muốn để em biết, không gì có thể thay thế được Hạ Thanh. Dẫu ta sinh thêm mười đứa nữa, thì anh vẫn nhớ thằng bé... đứa con trai đáng yêu nhất của tôi.”

Tim Thượng Quan Vân như than hồng đang cháy bị tạt một gáo nước lạnh, trở thành ngội tanh. Cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

CHƯƠNG

9

Hạ Lam bi quan cho rằng, sự ra đời của con trai Hạ Thanh là kì tích duy nhất trong cuộc đời anh. Nhưng anh đã nhầm.

Một lần nữa, kì tích đã xảy ra.

Hôm nay, là tối thứ ba kể từ khi mộ Hạ Thanh bị trộm. Sau khi Hạ Thanh qua đời, gần như tối nào Hạ Lam cũng nằm mơ, đều là về con trai Hạ Thanh của mình.

Thường thì ban ngày nghĩ ngợi nhiều về chuyện gì, tối đến nằm mơ về chuyện đó chẳng có gì là lạ. Nhưng nội dung giấc mơ của Hạ Lam trong ba tối liên tiếp gần đây lại có đôi phần đặc biệt.

Giấc mơ trong ba buổi tối gần đây hình như lại tiếp nối nhau. Sau mỗi lần tỉnh dậy, Hạ Lam đều nước mắt thấm đầm vạt áo, nhớ lại chính xác nội dung giấc mơ.

Tối thứ nhất, anh mơ thấy Hạ Thanh đứng cô độc một mình trên một vùng núi hoang vắng. Trong mơ, anh hét gọi tên con đến khản cả họng, cầu xin thằng bé quay về bên mình. Cuối cùng anh tỉnh dậy trong tiếng kêu khóc.

Tối thứ hai, Hạ Lam mơ thấy con trai đi bộ một mình trong thành phố. Trong mơ, anh hét gọi con hơn cả trăm lần, cuối cùng thằng bé cũng nghe thấy tiếng anh và đi về phía anh! Hạ Lam mừng như điên, đang định chạy lại ôm con trai thì tỉnh mộng.

Tối thứ ba, Hạ Lam mơ thấy con trai lững thững đi trong bóng tối như đứa trẻ bị lạc đường. Anh có thể nhìn thấy con trai nhưng con trai lại không nhìn thấy anh. Một lần nữa anh chỉ có thể hét lên thật to. Trong mơ con trai anh dường như lần theo tiếng nói của anh bước tới, càng lúc càng gần... Cuối cùng, thằng bé đứng trước cổng nhà. Đến đó thì anh tỉnh dậy.

Hạ Lam mở mắt, tâm trạng kích động như thể vẫn đang ở trong mộng cảnh. Tim anh đập điên cuồng, hơi thở hỗn hển, nhưng kì lạ là họng anh nóng rát như thể vừa xong anh đã gắng hết sức hét gào rất lâu. Cảm giác này... quá mức chân thực, quá ư khó tin.

Sau khi kích động qua đi là cảm giác mất mát vô cùng sâu đậm.

Tất cả đều bởi mình quá nhớ con trai nên mới vậy sao? Trong mơ, sao thằng bé lại chân thật đến vậy chứ? Hạ Lam đưa mắt nhìn vợ ở bên cạnh, cô ấy vẫn đang ngủ. Điều này chứng tỏ, trước đó mình đúng là chỉ hét gọi trong mơ, không thực sự phát ra tiếng. Nếu không, cô ấy không thể nào không bị đánh thức.

Hạ Lam ngồi trên giường, hai tay ôm mặt, thở dài.

Sau vài phút ngồi bất động, anh cảm thấy họng quả thực khô rát rất khó chịu, mới rón rén xuống giường, đi vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ, hứng một cốc nước từ vòi lọc nước tinh khiết. Uống liền hai cốc họng mới dần dịu đi.

Hạ Lam nhúng khăn mặt vào nước nóng rửa mặt, lau khô mồ hôi ở cổ và lưng. Sau đó anh quay lại giường nằm, nhắm mắt, hi vọng có thể gặp lại con trai trong mơ.

Sau mấy phút nhắm mắt, Hạ Lam mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng gọi khe khẽ.

“Bố ơi...”

Nhanh thế đã mơ rồi... Nhưng, thế nào mà mình vẫn tỉnh táo nhỉ?

“Bố ơi...”

Lại một tiếng gọi khe khẽ như có như không. Hạ Lam mở bừng mắt. Anh phán đoán chuyện này là thế nào. Không phải là nằm mơ, là ảo thính à?

“Bố ơi...”

Đến lần gọi thứ ba. Hạ Lam đã nghe thấy rất rõ! Đây đúng là tiếng Hạ Thanh! Anh giật mình một cái, ngồi bật dậy trên giường.

“Vân, Vân!” Hạ Lam đánh thức vợ nằm bên, “Nghe đi! Em nghe thấy không?”

Thượng Quan Vân dụi dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, hỏi, “Nghe thấy gì cơ?”

“Anh nghe thấy Hạ Thanh gọi mình, gọi anh ‘bố ơi!’” Hạ Lam kích động nói.

Thượng Quan Vân bật đèn đầu giường, nhìn chồng nói, “Hạ Lam, anh ngủ thành mộng rồi.”

Lúc này, Hạ Lam lại nghe thấy tiếng gọi của con trai, gần đến mức như ngay sát bên tai. Cả người run lên, anh nói, “Em nghe đi! Tiếng gọi rõ thế này cơ mà! Là Hạ Thanh, nó đang gọi ‘bố ơi!’”

Hạ Lam vội vàng lật người nhảy xuống giường, tìm khắp xung quanh phòng, đồng thời kêu lên, “Cún Thanh Thanh! Con đang ở đâu?”

Thượng Quan Vân há miệng trợn mắt nhìn chồng, bỗng dưng cô nảy ra một suy đoán đáng sợ tới mức gần như đã khiến cô ngất đi. Hạ Lam nhớ con quá hóa bệnh, đã phát điên rồi?

Hạ Lam đi đi lại lại trong phòng, lớn tiếng hét gọi tên con trai, chốc chốc lại ngoảnh đầu bảo vợ, “Vân, anh lại nghe thấy nữa! Đúng là Hạ Thanh thật!”

Thượng Quan Vân không cầm được nước mắt. Cô nói như van xin, “Hạ Lam... xin anh, đừng thế nữa.”

Hạ Lam đi đến trước mặt Thượng Quan Vân, hai mắt trợn trừng, “Em sao thế? Thật sự không nghe thấy à?”

Thượng Quan Vân đau buồn lắc đầu, “Đương nhiên em không nghe thấy rồi... sao nghe thấy được chứ?”

Hạ Lam trừng mắt há miệng lù ra sau mấy bước, khó tin nói, “Không thể nào, rõ ràng anh nghe thấy mà, sao em lại không nghe thấy?”

Thượng Quan Vân xuống giường, cầm tay chồng bảo, “Hạ Lam, đừng thế nữa. Đi ngủ thôi, mai em sẽ đưa anh đi gặp bác sĩ...”

Hạ Lam giật tay ra, “Em nghi anh bị điên?” Thượng Quan Vân không biết nên nói gì, chỉ im lặng khóc.

Hạ Lam bước lên trước nắm chặt tay vợ, “Vân, nghe anh nói, anh không điên, anh thực sự nghe thấy tiếng Hạ Thanh! Em phải tin anh, hiện giờ anh có một cảm giác hết sức mãnh liệt rằng thằng bé đang ở ngay gần đây!”

Thượng Quan Vân buồn bã lắc đầu, “Vây, con ở đâu? Hạ Thanh, con trai chúng ta đang ở đâu?”

Hạ Lam cứng họng, ngẩn ra một hồi. Đột nhiên anh nhớ lại giấc mơ tối nay, khẽ thở ra một tiếng rồi vội vàng quay người, mở cửa phòng ngủ, rồi lao xuống tầng.

“Hạ Lam, Hạ Lam!” Thượng Quan Vân vừa bất ngờ vừa sợ, đành đuổi theo sau.

Hạ Lam đã xuống tầng dưới, ngẩn ngơ đứng trước cổng chính, không biết định làm gì.

Âm thanh khi Hạ Lam và Thượng Quan Vân vội vàng xuống tầng gây ra đánh thức quản gia Kim sống ở tầng dưới. Ông mặc quần áo ngủ vội vàng ra khỏi phòng, thấy Hạ Lam đứng đờ ra ở cổng chính, còn Thượng Quan Vân lo lắng đứng ở chỗ lên xuống cầu thang, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, đành hỏi, “Tiên sinh, ngài đây là...”

“Suyt...” Hạ Lam đưa ngón trỏ lên gần miệng, ra ý bảo đừng ai lên tiếng.

Cả ngôi biệt thự yên lặng như tờ, yên ắng đến mức đáng sợ.

Hạ Lam nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi nín thở, mở cổng chính ra.

Anh mở mắt.

Ngay tại thời khắc này thế giới đã ngừng chuyển động, thời gian dường như ngừng trôi.

Có một người đang đứng ở cổng chính.

Là một cậu bé, cao một mét hai, với đôi môi chúm chím đáng yêu, một đôi mắt to rạng ngời, cùng mái tóc đen ngắn. Cậu bé mặc một chiếc T-shirt màu da cam in hình nửa thân trên của chuột Mickey, kết hợp với quần soóc anh tặng cậu trong ngày sinh nhật. Tất cả mọi thứ đều hết như hôm ấy. Như trong trí nhớ Hạ Lam.

Hạ Lam nhìn cậu bé đứng một phút. Nhưng cuối cùng anh lại chẳng thể nhìn rõ được gì, mắt anh đã bị nước mắt che mờ. Hạ Lam quỳ xuống, dang hai tay, ôm cậu bé vào lòng.

Giờ khắc này, Hạ Lam chẳng muốn nghĩ đến bất kì chuyện gì nữa. Nếu đây là mơ, vậy vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

Con trai, cún Thanh Thanh yêu quý của bố, con đã về bên bố rồi.

CHƯƠNG

10

Thượng Quan Vân và quản gia Kim không dám tin vào mắt mình. Hai người họ trong thoáng chốc đều ngừng thở.

Vào khoảnh khắc cổng chính được mở ra, Thượng Quan Vân lơ mơ nhìn thấy một người, là một đứa trẻ, đang đứng trước cổng. Sau khi cô đi lên, nhìn thấy gương mặt đứa trẻ kia, thì cả người cô đờ ra, máu huyết toàn thân đều dồn hết lên mặt.

Trời đất, đúng là thằng bé, là Hạ Thanh thật! Thượng Quan Vân vừa sợ vừa mừng, cô cũng chẳng thể suy xét nhiều như vậy, lập tức lao lên trước, ôm lấy chồng và con trai, vừa cười vừa khóc, trong mỗi giọt nước mắt đều đọng đầy lòng biết ơn và hạnh phúc.

Sau dụi dụi mắt, xác định là tiểu thiếu gia thật, quản gia Kim xúc động đến mức không thể kiềm chế nổi. Ông há miệng hồi lâu mà chẳng nói được gì, rồi sau đó mừng rỡ hét toáng lên, “Đúng là ông trời có mắt! Đã đưa tiểu thiếu gia Hạ Thanh về rồi!”

Thượng Quan Vân ôm lấy mặt con trai, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của thằng bé, gần như sờ khắp người con một lượt, cho đến khi xác định con trai vẫn vẹn nguyên, không hề hấn gì, cô mới yên lòng, chảy nước mắt nói, “Ngoan, đúng là con bình an quay về nhà thật rồi, con đã chạy đi đâu thế? Con có biết bố mẹ nhớ con thế nào không?”

Hạ Thanh không nói gì, chỉ hờ hững nhìn mẹ. “Cún Thanh Thanh, gọi mẹ đi.” Hạ Lam ôm con trai, nước mắt lưng tròng nhìn thằng bé, “Còn bố nữa, sao con không gọi bố đi?”

Hạ Thanh vẫn không nói gì, mặt không chút biểu cảm. Thằng bé thậm chí chẳng quay đầu nhìn cha lấy một lần.

Hạ Lam và Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ vẻ bối rối cùng lo lắng. Thượng Quan Vân lại nắm lấy tay con trai, nói, “Tay Thanh Thanh... và cả người nữa, sao lại lạnh như thế này?”

“Đương nhiên là lạnh rồi, giờ đang nửa đêm mà.” Hạ Lam vội vàng bế con trai vào nhà.

Hạ Lam ngồi xuống sofa, ôm chặt con vào lòng, dùng cơ thể sưởi ấm cho con. Thượng Quan Vân ngồi bên cạnh, không kìm được hỏi, “Thanh Thanh, sao một câu con cũng không nói vậy? Rốt cuộc hơn tháng nay con ở đâu? Đã trải qua những chuyện gì?” Vừa nói, nước mắt cô lại chảy ra.

“Đừng hỏi nữa.” Hạ Lam hạ giọng bảo vợ, “Con chắc đã bị kinh sợ và kích thích nên thần trí không tỉnh táo cho lắm. Đợi thằng bé tắm xong, ngủ một giấc thật ngon, phục hồi ít nhiều rồi hãy nói sau. Bất kể thế nào, thằng bé có thể trở về là ta phải cảm tạ ông trời rồi!”

Thượng Quan Vân gật gật đầu, không tiếp tục truy hỏi. Chỉ là nét mặt lạnh như băng

của Hạ Thanh và việc thằng bé không nói lời nào cứ khiến cô thấy khác lạ, lòng rét lạnh từng cơn.

Không lâu sau, quản gia Kim bước từ nhà vệ sinh chính dưới tầng một ra, bảo, “Nước nóng đã chuẩn bị xong rồi, tiểu thiếu gia vào tắm một cái cho ấm đi.”

Hạ Lam và Thượng Quan Vân cùng đứng lên, định cùng giúp con trai tắm rửa. Nhưng lúc này, Hạ Thanh trong lòng Hạ Lam lại bất ngờ chĩa một ngón tay về phía mẹ.

Hạ Lam và Thượng Quan Vân ngẩn ra, không biết con trai có ý gì. Hai người cùng hỏi, “Thanh Thanh, con sao thế?”

Hạ Thanh không nói gì, chỉ chỉ vào mẹ, sắc mặt lạnh lùng.

Thượng Quan Vân chạm phải ánh mắt thằng bé, không kiềm chế được cứ run lên từng hồi, cảm thấy có một nỗi sợ không tên.

Hạ Lam nhìn con trai, rồi lại nhìn vợ, cảm thấy khó hiểu. Anh nghĩ ngợi, rồi hỏi dò con, “Thanh Thanh, có phải con không muốn để mẹ giúp con tắm không?”

Hạ Thanh hạ tay xuống, gật gật đầu, mắt vẫn dán chặt vào người mẹ.

Những giọt nước mắt vắt vả lấm Thượng Quan Vân mới kiềm chế được giờ lại chảy ra, cô thấy khó tin lắc đầu bảo, “Tại sao, Thanh Thanh? Tại sao con không cần mẹ?”

Hạ Lam bước lên trước một bước, ghé sát tai Thượng Quan Vân bảo, “Thần trí con hiện vẫn chưa tỉnh táo, sáng mai chúng ta đưa con đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe toàn diện. Giờ đừng tranh luận với thằng bé nữa, cứ để tùy ý nó.” Nói rồi, anh bế con vào nhà tắm.

Quản gia Kim cũng theo vào, bồn tắm bằng gốm được xả sẵn nước ấm. Ông hỏi, “Tiên sinh, có cần tôi hay A Mễ Á¹ giúp một tay không?”

¹ *A Mễ Á: Giúp việc người Philipines cho nhà Hạ Lam.*

“Không cần, tôi tự làm được rồi. Ông ra ngoài trước đi.”

Quản gia Kim ra khỏi phòng tắm, nhẹ nhàng khép cửa lại. Sau khi ra tới phòng khách, Thượng Quan Vân liền bước lại, “Quản gia Kim, lát nữa ông giúp tôi liên hệ với Viện trưởng Nghê của bệnh viện Nhân An, nhờ ông ấy sắp xếp giùm, để mai... không, là hôm nay, chúng tôi đưa con trai tới làm kiểm tra sức khỏe toàn diện. Đề nghị Viện trưởng Nghê bố trí những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện nhé.”

“Tôi biết rồi.”

Thượng Quan Vân ngồi xuống sofa, ngửa mặt thở dài một tiếng. Nhớ lại lúc Hạ Thanh nhìn mình, ánh mắt sắc lạnh tựa nước hồ kia vẫn khiến cả người cô run lên, lòng thầm cảm thấy nỗi lo lắng và buồn phiền không thể nói ra thành lời, và cả cảm giác sợ hãi khó hiểu kia nữa.

Tâm trạng Thượng Quan Vân lúc này vô cùng hỗn loạn, rối ren. Cô định tranh thủ thời gian lúc chồng tắm cho con trai để sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Con trai đã trở về. Tạ ơn trời đất. Thế nhưng, tất cả mọi chuyện đều trở nên vô cùng kì quái.

Hôm đó, Hạ Thanh bị kẹt trong két bảo hiểm... rốt cuộc là thế nào? Thằng bé thực sự không bị nhốt trong đó ư? Nếu vậy thì nó đi đâu? Trong khoảng thời gian hơn một tháng này, thằng bé đã ở đâu, đã gặp phải chuyện gì? Giờ, sao thằng bé lại bất ngờ quay về? Hơn nữa, sao sau khi quay về, thằng bé lại khiến người ta cảm thấy... khác?

Lông mày Thượng Quan Vân nhíu chặt lại. Một loạt nghi vấn khiến cô nghĩ thế nào cũng không ra, ngược lại còn thấy lo lắng và bất an hơn.

Cô đã ngồi ở sofa rất lâu, suy nghĩ về những vấn đề khiến người ta nhức đầu này. Bất chợt, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo tường cô mới ý thức được, chồng và con trai mình đã vào nhà tắm quá nửa tiếng rồi.

Tắm gội có cần lâu vậy không?

Thượng Quan Vân đứng dậy, đi về phía nhà tắm.

Cô đến trước cửa. Cửa nhà tắm là cửa kính mờ nửa trong suốt. Giờ chỉ nhìn thấy hơi nước bốc lên nghi ngút ở bên trong. Thượng Quan Vân đẩy đẩy cửa, phát hiện cửa nhà tắm đã bị khóa.

“Hạ Lam”, cô đứng ngoài cửa gọi, “Sao anh lại khóa cửa?”

Không có ai trả lời.

Thượng Quan Vân gõ cửa, tăng âm lượng, “Hạ Lam, hai bố con tắm xong chưa?”

Vẫn không ai trả lời. Thượng Quan Vân có phần sốt ruột. Chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

Lúc này, quản gia Kim cũng tới trước cửa nhà tắm, ông hỏi, “Phu nhân, có chuyện gì vậy?”

Thượng Quan Vân nhíu mày nói, “Cửa nhà tắm bị khóa, tôi đã gõ cửa và gọi họ nhưng không có ai trả lời.” “Ban này lúc ra ngoài, tôi chỉ khép lại, đâu có khóa.”

Quản gia Kim bần chồn nói, “Nói vậy là tiên sinh khóa cửa à?”

“Anh ấy tắm cho thằng bé, khóa cửa làm gì chứ?” Thượng Quan Vân càng cảm thấy không đúng, “Hơn nữa, sao đến tiếng gọi nước tôi cũng không nghe thấy nhỉ?”

Quản gia Kim cũng cảm thấy hơi khác thường, ông gõ cửa lớn tiếng gọi, “Tiên sinh!”

Thượng Quan Vân không còn bình tĩnh được nữa, cô gần như gõ đập lên cánh cửa kính, như thể muốn đập vỡ nó ra, đồng thời lớn giọng hét gọi, “Hạ Lam!”

Hạ Thanh! Hai bố con đang làm gì trong đó? Mau...”

Cửa nhà tắm mở ra. Hạ Lam chỉ mở hé hé, anh nhìn Thượng Quan Vân, nhưng người vẫn chắn trước cửa.

Thượng Quan Vân há miệng nhìn chồng, chẳng biết nói gì, lại định ngó vào bên trong, không thể nhìn thấy Hạ Thanh đang làm gì. Cô hỏi, “Bọn em gọi cửa lâu như vậy, sao giờ anh mới mở?”

Hạ Lam im lặng trong chốc lát, nói, “Không có gì.” Thượng Quan Vân nghi hoặc nhìn anh, “Còn con trai đâu?”

“Ở trong đó.”

“Anh chặn cửa làm gì chứ?”

Hạ Lam ngoảnh đầu đưa mắt nhìn vào phòng tắm một cái, rồi dịch sang bên cạnh hai bước nhường đường.

Tựa như bên trong có bí mật nào đó. Và phải giấu mình.

Thượng Quan Vân nghi hoặc bước vào nhà tắm.

Thấy Hạ Thanh đứng cạnh bồn tắm, người được quấn trong chiếc khăn bông to, chỉ để lộ đầu ra ngoài, vẫn là bộ dạng lạnh nhạt thờ ơ đó. Cô bước lại định bế con lên tầng mặc quần áo. Song vừa đi được hai bước, Hạ Lam đã đi tới chặn trước mặt cô, nói, “Vân, em đừng bế nó.”

Thượng Quan Vân kinh ngạc hỏi, “Tại sao?”

Hạ Lam không trả lời, anh đối mặt với vợ cùng quản gia Kim, nói bằng một giọng điệu kiên định hiếm thấy, “Hai người nhớ là, sau này chỉ có tôi mới có thể chạm vào Hạ Thanh. Người khác đều không được có bất kì sự tiếp xúc thân thể nào với thằng bé.”

Thượng Quan Vân và quản gia Kim mồm miệng há hốc sững ra nhìn Hạ Lam, sửng sốt đến mức nhất thời chẳng nói được gì. Hồi lâu sau, Thượng Quan Vân ngạc nhiên hỏi, “Hạ Lam, ý anh là gì? Tại sao em không thể chạm vào con trai em?” Cùng với đó, trực giác thúc giục cô hỏi, “Trong nhà tắm vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Lam đến bên cạnh vợ, chậm rãi nói từng tiếng một, “Vân, cứ làm như anh bảo, đừng hỏi vì sao. Sau này mọi chuyện về Hạ Thanh cứ để anh quyết định, em nghe rõ rồi chứ?”

Thượng Quan Vân há miệng, khó tin nhìn chồng. Hạ Lam đặt hai tay lên vai vợ, mắt chăm chú nhìn cô, hỏi lại, “Em nghe rõ rồi chứ?”

Thượng Quan Vân gật đầu theo bản năng. Từ nhiều năm nay cô đã rất hiểu chồng, chỉ cần Hạ Lam nói chuyện với cô bằng ngữ điệu này, nghĩa là đây là chuyện vô cùng quan trọng. Ngữ khí của Hạ Lam bề ngoài chỉ là thăm dò, song trên thực tế là mệnh lệnh. Giữa hai vợ chồng họ có một sự giao hẹn ngầm, trong tình hình kiểu này thì không cần phải hỏi hay nói nhiều.

Hạ Lam quay người, bế con trai được quấn kín mít lên tầng, đồng thời bảo, “Tối nay, anh ở phòng Hạ Thanh, ngủ với con.”

Thượng Quan Vân không kìm được nói, “Em đã bảo quản gia Kim liên hệ với Viện trưởng Nghê ở bệnh viện Nhân An, đề nghị ông ấy sắp xếp các bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện, giúp Hạ Thanh làm...”

Không đợi Thượng Quan Vân nói hết, Hạ Lam đã cất tiếng ngắt lời, “Bảo quản gia Kim gọi lại cho Viện trưởng Nghê để hủy cuộc hẹn ngày mai. Hạ Thanh không cần làm bất cứ kiểm tra nào cả.” Hạ Lam đầu không ngoảnh lại bế con trai lên tầng.

Thượng Quan Vân cứng họng nhìn theo bóng lưng Hạ Lam. Lúc đó, đúng lúc đó cô lại chạm phải ánh mắt của Hạ Thanh. Ý cười lạnh lẽo ẩn chứa trong ánh mắt con trai mà cô thấp thoáng nhìn thấy khiến cô rùng mình. Cô vô thức cụp mắt, không dám đối

mất với con.

“Thình”, Hạ Lam vào phòng con trai, rồi khóa cửa lại. Thượng Quan Vân rõ ràng nghe thấy tiếng khóa cửa. Cô đứng chờ ra trong đại sảnh vắng vẻ, dường như một phần nào đó trên người đã bị lấy ra khỏi cơ thể.

Ông trời ơi, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chồng và con trai mình đều làm sao vậy?

Cậu bé quay về nhà tối hôm nay có thật là Hạ Thanh con trai mình?

CHƯƠNG

II

Hạ Thanh quay về đã một tuần. Trong bảy ngày này, toàn bộ thời gian cậu bé chỉ ở trong phòng riêng, ngoại trừ bố ra, cậu không tiếp xúc với bất kì ai, nói một cách chính xác hơn là, đến mặt mũi cậu, người khác cũng chẳng thể nhìn thấy. Ngay cả chuyện ăn uống, cũng là Hạ Lam đích thân chuẩn bị cho con, rồi bảo người giúp việc Philippines mang lên tầng, đặt ở chiếc bàn ăn nhỏ trước cửa, chứ không được vào phòng Hạ Thanh.

Ngày thứ hai sau khi Hạ Thanh quay về nhà, Hạ Lam tuyên bố một loạt các quy định khiến người khác phải mắt tròn mắt dẹt với cả nhà.

Thứ nhất, phòng ngủ chính được chuyển xuống tầng một. Cũng có nghĩa là, hiện giờ chỉ mình Hạ Thanh sống trên tầng hai.

Thứ hai, quản gia, người giúp việc trong nhà, bao gồm cả Thượng Quan Vân, bất kì ai cũng không được phép vào phòng Hạ Thanh.

Thứ ba, tất cả mọi người trong nhà không được phép bàn tán về bất kì chuyện gì liên quan đến Hạ Thanh dù là ở trong hay ngoài nhà.

Tất cả những quy định này đều sẽ được cưỡng chế thực hiện và không được phép thương lượng.

Đây rõ ràng là đang che giấu chuyện gì đó! Thượng Quan Vân muốn trao đổi, bàn bạc với chồng. Nhưng giờ Hạ Lam gần như không muốn nói chuyện với cô. Cô không hiểu. Tại sao chồng và cả cậu con trai mới quay về lại muốn gạt mình ra ngoài? Vì sao bây giờ thân phận mình lại chỉ như quản gia và người giúp việc? Lẽ nào chúng ta không phải người cùng một nhà? Rốt cuộc tất cả là vì cái chứ?

Mỗi ngày, Thượng Quan Vân đều nhìn chồng mình, hết như đang nhìn vào một người xa lạ. Còn cậu con trai ở tầng trên, lại càng xa cách cô hơn, tựa như chẳng có người mẹ này.

Tình trạng này thậm chí còn khiến cô đau khổ, thương tâm hơn cả khi con trai qua đời. Thượng Quan Vân cảm thấy bản thân bơ vơ, cô độc như đã bị vứt bỏ vào khe núi trong núi sâu. Tim cô máu chảy ròng ròng.

Rốt cuộc là ai đang sống trên tầng? Có thật là con trai mình không? Hay là một con quái vật không thể để ai thấy?

Thượng Quan Vân hàng ngày thần thờ nhìn lên tầng hai, thầm tự hỏi mình, run lên từng hồi.

Dù vậy, cô vẫn rất nhớ cậu con trai đã đẩy mình ra xa. Cô muốn nhìn, muốn nói chuyện với con, muốn biết liệu cậu bé có khỏe hay không. Nhưng không có cơ hội nào, gần như đến lúc ngủ vào buổi tối Hạ Lam mới quay về phòng mình, toàn bộ thời gian

còn lại trong ngày anh đều ở trong phòng con trai, như thể đang canh chừng gì đó.

Vả lại Hạ Lam không cho Thượng Quan Vân hỏi bất kì câu hỏi gì liên quan đến con trai, chỉ cần cô nhắc đến, là anh lập tức lên phòng con ở. Nên Thượng Quan Vân căn bản không dám mở miệng, cô chỉ có thể kìm nén nỗi bi thương cùng những nghi vấn, nuốt nước mắt vào lòng.

Thế này quá ư không bình thường. Thượng Quan Vân rất rõ. Cậu con trai thần bí quay trở về này đã khiến chồng, khiến mọi thứ trong gia đình hoàn toàn bị đảo lộn, tựa như... đang ngấm ngầm thao túng gì đó. Bên trong nhất định là có vấn đề. Thế nhưng cô lại không biết nên làm thế nào.

Thêm mấy ngày nữa trôi qua, nhưng tình hình chẳng có gì thay đổi. Thượng Quan Vân nhận ra cô không thể cứ tiếp tục như vậy, cô cần phải hành động.

Gần đây, cô quan sát thấy, mỗi ngày chồng cô thường rời khỏi nhà chừng một tiếng, có thể là vào lúc sáng sớm, cũng có thể là vào buổi chiều hoặc buổi tối, thời gian không cố định. Không rõ anh ra ngoài làm gì, nhưng lần nào trở về cũng mang về cho con trai một món quà. Món quà này được để trong chiếc túi màu đen, không nhìn ra là thứ gì.

Thượng Quan Vân tạm thời không muốn quan tâm quà kia là thứ gì. Thứ cô muốn lợi dụng là khoảng thời gian chồng cô ra khỏi nhà.

Điều Thượng Quan Vân để ý nhất hiện giờ là tình trạng sức khỏe của con trai. Kể từ lúc quay về nhà, cô chưa nghe thấy thằng bé nói câu nào, và trên thực tế cũng chưa thấy con thêm lần nào. Cô không biết tinh thần và ý thức con trai thế nào. Đặc biệt là, cô luôn nhớ, lúc cô ôm con khi Hạ Thanh vừa mới quay về, cô cảm thấy người thằng bé rất lạnh, kiểu lạnh này không như chịu gió chịu lạnh thông thường, mà là... lạnh lẽo, không sức sống.

Nó thật sự... rất đáng sợ. Vậy nhưng, mình cần phải làm rõ.

Thượng Quan Vân vạch ra một kế hoạch. Cô âm thầm liên hệ với một bác sĩ tư.

Tối ngày nọ, Hạ Lam rời nhà lúc 8 giờ hơn, rõ ràng là lại đi mua quà cho con trai. Sau khi chồng ra khỏi nhà, Thượng Quan Vân lập tức gọi điện cho vị bác sĩ tư, mời anh ta đến nhà trong vòng năm phút như đã trao đổi trước đó.

Đã có sự chuẩn bị kĩ lưỡng từ trước, vị bác sĩ tư đợi gần đó rất nhanh đã tới ngôi biệt thự xa hoa này.

Thượng Quan Vân đứng ở cửa đón một bác sĩ nam tuổi khoảng chừng hơn 30, rồi dẫn anh ta vào nhà. Cô không dám lãng phí một phút nào, bỏ qua mọi lời xã giao dài dòng, lên tiếng, “Bác sĩ, anh chỉ có tối đa hai mươi phút thôi, hi vọng anh có thể hoàn tất việc kiểm tra sức khỏe cho con trai tôi trong thời gian ngắn nhất, rồi lập tức xuống tầng. Sau khi quay về nhà, mong anh cho tôi biết kết quả kiểm tra sức khỏe qua điện thoại. Phí tổn sẽ được tính gấp ba lần mức giá tới nhà khám bệnh thông thường của anh, nhờ cả vào anh.”

“Được, không vấn đề gì.” Nam bác sĩ xách theo một hộp dụng cụ y tế cỡ lớn, “Cậu bé

ở trên tầng hai à?”

“Vâng, để tôi dẫn anh lên phòng cháu.”

Hai người đi về phía cầu thang, đang định lên tầng trên, thì quản gia Kim bắt ngờ chạy ra từ bên cạnh, “Phu nhân Thượng Quan.”

Thượng Quan Vân giật nảy mình, trước đó cô hoàn toàn không để ý thấy quản gia Kim ở phòng khách. Suy nghĩ trong chốc lát cô đã rõ, “Quản gia Kim, là Hạ Lam bảo ông canh ở đây, không cho tôi lên tầng?”

Quản gia Kim cúi đầu, “... Phu nhân, xin cô đừng làm khó tôi.”

Thượng Quan Vân trầm ngâm một lát, nói với bác sĩ, “Anh đợi tôi một lát.” Sau đó cô kéo quản gia Kim sang một cạnh, bảo, “Quản gia Kim, từ nhiều năm nay tôi biết ông là người rất mực trung thành tận tụy với cái nhà này, đặc biệt là với tiên sinh. Thế nhưng, tôi tin chắc ông cũng cảm thấy chuyện xảy ra trong thời gian gần đây không được bình thường, đúng vậy không? Hạ Lam bây giờ rất không bình thường. Quản gia Kim, nếu ông thực sự nghĩ cho cái gia đình này của chúng tôi thì hãy để tôi cứu Hạ Lam, chứ không phải là mù quáng giúp đỡ, bảo vệ anh ấy. Ông thấy sao?”

Quản gia Kim nghiêng chặt hàm dưới, nhíu mày.

Thượng Quan Vân nói với một ngữ điệu gần như là van xin, “Không nói chuyện khác, cứ coi như nể mặt người làm mẹ là tôi đã hơn mười ngày không được nhìn thấy con trai, ông hãy để tôi nhìn thẳng bé một cái. Chỉ cần ông không nói, tôi cũng không nói, thì Hạ Lam sẽ không biết đâu.” Cô chỉ vị bác sĩ ở phía sau, “Đây là bác sĩ tư tôi mời về, kiểm tra sức khỏe cho Hạ Thanh xong là anh ấy sẽ xuống ngay. Quản gia Kim, tôi chỉ muốn biết con trai mình có được khỏe không thôi, xin ông đấy!”

“Phu nhân Thượng Quan, cô ngàn vạn lần đừng nói vậy, sao tôi có thể gánh nổi?” Cuối cùng quản gia Kim thỏa hiệp, “Hai người mau lên đi. Tranh thủ thời gian, không tiên sinh về lúc nào cũng không rõ đâu!”

“Được, tôi biết rồi.” Thượng Quan Vân gửi cho quản gia Kim cái liếc mắt đầy cảm kích rồi dẫn bác sĩ tư lên tầng.

Hai người tới trước cửa phòng Hạ Thanh. Thượng Quan Vân gõ cửa, gọi, “Hạ Thanh.”

Không có tiếng trả lời. Đây là tình huống Thượng Quan Vân dự liệu từ trước. Cô không tiếp tục lãng phí thời gian, rút chìa khóa phòng đã chuẩn bị sẵn ra, rồi mở cửa.

Cửa vừa được đẩy mở, cô liền sững ra. Hạ Thanh đứng ở giữa phòng, nhìn thẳng vào cô, ánh mắt thờ ơ như không.

Thượng Quan Vân thử lại gần con trai, cố nặn ra một nụ cười, “Thanh Thanh, là mẹ đây, mẹ lên thăm con.”

Thượng Quan Vân dang rộng hai tay, làm thành tư thế ôm. Nhưng Hạ Thanh lại lùi ra sau mấy bước, hệt như lần trước, chìa ngón tay vào mẹ, ý tứ rõ ràng là không được tới gần thêm.

Ngón tay con chỉ về phía cô tựa như một nhũ băng đâm thẳng vào tim Thượng Quan Vân. Cô đứng yên tại chỗ, nước mắt ứa ra, “Con trai, con sao thế? Con không nhận ra mẹ nữa à? Con nhìn kĩ và cố nhớ lại xem, mẹ là mẹ con mà...”

Với giọng điệu đầy thống khổ, Thượng Quan Vân nói với con trai rất nhiều, nhưng không thể khiến thằng bé xúc động. Hạ Thanh hết như tảng băng không cảm xúc và độ ấm của cơ thể, trước sau lạnh lùng chỉ tay vào người phụ nữ trước mặt. Trong ánh mắt thằng bé rõ ràng là sự phòng bị và địch ý.

Cuối cùng, Thượng Quan Vân nhận ra mọi thứ đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cô lau nước mắt, nói với Hạ Thanh, “Con trai, hiện con tạm thời không chấp nhận mẹ, cũng không sao, sau này ta sẽ bắt đầu từ từ. Nhưng, giờ mẹ muốn nhờ chú bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe qua cho con. Chỉ cần con khỏe mạnh, là mẹ mãn nguyện rồi, được không?”

Hạ Thanh không có phản ứng gì trước những lời này, Thượng Quan Vân chỉ có thể lý giải thành thằng bé ngằm ưng thuận. Cô xoay người, nói với vị bác sĩ đứng đợi ở cửa, “Mời anh vào. Con trai tôi có thể sẽ có chút phản kháng, hi vọng anh sẽ nghĩ ra cách gì đó để cháu phối hợp, vậy nhờ cả vào anh.”

Nam bác sĩ tự tin nói, “Không vấn đề gì, tôi rất có sở trường dỗ dành các bạn nhỏ khi kiểm tra sức khỏe. Tôi có thể khiến các cháu có cảm giác như đang tham gia vào một trò chơi.”

“Vậy thì tốt quá. Bác sĩ, mong anh tranh thủ thời gian.” “Tôi biết. Chị tạm xuống dưới nhà đợi tôi.” Nam bác sĩ đi vào phòng, đóng cửa lại.

Thượng Quan Vân đứng một lúc ở chỗ cửa ra vào, nghe bác sĩ kia, như cô giáo ở nhà trẻ bảo, “Anh bạn nhỏ, cháu nhìn xem, chú mang đến cho cháu rất nhiều đồ chơi thú vị này...” Đợi một lát không nghe thấy tiếng từ chối nào, Thượng Quan Vân khẽ thở phào, chậm rãi đi xuống nhà.

Cô xem giờ, lúc này là 8 giờ 25 phút tối, đã phí mất hai mươi phút rồi. Trước 8 giờ 45 phút tối phải kết thúc việc kiểm tra sức khỏe và dẫn bác sĩ rời khỏi đây trước khi Hạ Lam quay về.

Thượng Quan Vân ngồi ở phòng khách, nhấp nhồm không yên chờ đợi. Quản gia Kim đứng một bên, sắc mặt âu lo, tâm thần thấp thỏm như vậy. Hai người liên tục nhìn đồng hồ treo tường, tính thời gian.

Sắp đến 8 giờ 45 phút, vẫn chưa thấy anh bác sĩ kia đi xuống từ tầng hai. Quản gia Kim không đợi được nữa nói, “Phu nhân Thượng quan, có cần tôi lên tầng gọi anh ta một tiếng không?”

Thượng Quan Vân đứng lên, rồi lại ngồi xuống, “Đợi thêm năm phút nữa vậy.”

8 giờ 50 phút, Thượng Quan Vân cuối cùng cũng không thể đợi được, cô rảo bước lên tầng hai, quản gia Kim theo sát phía sau.

Đến trước cửa phòng Hạ Thanh, Thượng Quan Vân gõ cửa, “Bác sĩ, ổn cả chứ?” Đợi

một lúc, không thấy có tiếng trả lời. Thượng Quan Vân chợt có một cảm giác rất tệ, cô đẩy cửa phòng mở ra.

“A...!” Cô kinh hãi kêu lên một tiếng, hai tay đưa lên bưng chặt miệng, đầu nổ tung.

Nam bác sĩ trẻ tuổi kia lúc này đang nằm bất động, vắt ngang trên giường, trợn mắt, há miệng, trông như... đã chết!

Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, Hạ Thanh đang ngồi xổm cạnh thi thể anh ta, không chút để tâm nghịch hộp dụng cụ y tế của bác sĩ. Thấy Thượng Quan Vân và quản gia Kim thất đảm đứng trước mặt, thằng bé chỉ khề liếc họ một cái, ánh mắt phảng phất ẩn chứa sự chế giễu và khiêu khích.

Quản gia Kim bước lên vài bước, quan sát tỉ mỉ vị bác sĩ kia một hồi, ngoảnh đầu lại, sắc mặt trắng bệch kinh hãi kêu lên, “Trời đất... phu nhân ơi... xảy ra chuyện lớn thật rồi! Anh ta chết mất rồi!”

Hai chân mềm nhũn, Thượng Quan Vân thấy sờn cả tóc gáy, cô kịch liệt lắc đầu, khiếp sợ nhìn con, “Hạ Thanh, con... làm gì thế này?”

Hạ Thanh chẳng thèm để ý tới cô, hí hoáy nghịch chiếc tai nghe tim phổi trên tay. Xác chết trong bộ dạng vô cùng đáng sợ ở trước mắt, với thằng bé chỉ giống như con búp bê vải mà thôi.

Đây không phải là con trai mình. Thượng Quan Vân nhìn đứa trẻ trước mặt, đầu ong ong chỉ rút ra được kết luận này. Mình nghĩ không sai mà, nó đúng là một con quái vật.

Quản gia Kim đến bên Thượng Quan Vân, lo sợ nói, “Phu nhân, giờ làm thế nào? Tiên sinh... chắc là sắp về...”

Nói đến đây, ông ta há miệng nín lặng, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Thượng Quan Vân ngoảnh đầu lại, thấy Hạ Lam đang đứng phía sau.

Hạ Lam chăm chăm nhìn Thượng Quan Vân mấy giây, rồi lại nhìn quản gia Kim, sau đó chuyển ánh mắt lên thi thể dưới sàn nhà, mấy giây sau, anh bừng bừng nổi giận, gầm lên, “Các người đã làm gì?!”

Thượng Quan Vân và quản gia Kim sợ đến mức toàn thân run rẩy. Thượng Quan Vân đã không thể lên tiếng, quản gia Kim đành cắn răng giải thích, “Tiên sinh, phu nhân mời bác sĩ tư... đến kiểm tra sức khỏe cho Hạ Thanh. Thế nhưng... anh ta...”

Hạ Lam nhanh chóng quét mắt nhìn thi thể, tựa như anh không bất ngờ chút nào. Anh chỉ trừng mắt nhìn quản gia Kim bảo, “Không phải tôi đã nói với ông rồi sao? Lúc tôi không có ở đây, bất kì ai cũng không được vào phòng Hạ Thanh! Quản gia Kim, sao ông không nghe lời tôi?”

Quản gia Kim cúi đầu, lí nhí đáp, “Vâng... tiên sinh, đều là lỗi của tôi...”

“Không, là em nài xin quản gia Kim để em lên tầng.” Thượng Quan Vân bước đến trước mặt Hạ Lam, chăm chú nhìn anh, “Đúng, bọn em đã vi phạm các quy định của anh. Nhưng Hạ Lam”, cô chỉ vào thi thể bất động, bỗng nhiên máu huyết trong người đều bốc lên đầu, “bác sĩ này đã chết ở nhà chúng ta! Trong phòng Hạ Thanh! Sao anh

không cảm thấy kì quái chút nào? Anh bảo em đừng hỏi nhiều về những chuyện liên quan đến Hạ Thanh. Song giờ một mạng người đã mất, mà anh vẫn bảo em không nghe không hỏi à?”

Hạ Thanh nhìn vợ, dần hạ ánh mắt, không nói gì. “Anh nhìn em này.” Thượng Quan Vân ôm mặt chồng, “Cho em biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Hạ Lam lắc đầu, ngoảnh mặt sang bên. Ngừng lại một lát, anh nói, “Giờ không nói mấy chuyện này nữa, trước tiên cần xử lý cái xác kia đã.”

Thượng Quan Vân rùng mình, hãi hùng hỏi, “Anh bảo ‘xử lý’ là có ý gì?”

Hạ Lam thở dài. “Em nghĩ đi đâu đấy. Anh nói là, bảo quản gia Kim báo cảnh sát, mang cái xác kia đi.”

“Anh giải thích với cảnh sát thế nào?”

“Không cần phải giải thích. Anh ta đột ngột qua đời do bị nhồi máu cơ tim, không phải trách nhiệm của chúng ta.”

Thượng Quan Vân nhìn chăm chăm vào mặt chồng, “Làm thế nào anh biết được anh ta chết do nhồi máu cơ tim?”

Hạ Lam không tránh không né ánh mắt vợ, nhìn thẳng vào cô, “Anh chẳng có cách nào giải thích với em. Thế nhưng, chuyện này có lẽ có thể cho em biết, tại sao anh lại bảo mọi người không được tới gần căn phòng này.”

Thượng Quan Vân đột nhiên thấy lạnh toát sống lưng, “Ý anh là... anh biết, người tới gần sẽ...”

“Đừng nói nữa.” Hạ Lam quay đầu nhìn Hạ Thanh vẫn đang nghịch bộ dụng cụ y tế. Sau đó anh lại nhìn về phía vợ, mắt đối mắt với cô hồi lâu rồi ghé sát tai cô khẽ nói, “Vân, em nhớ kĩ là, nếu em còn muốn sống thì cứ làm như anh bảo.”

Một lần nữa Thượng Quan Vân nhìn vào ánh mắt của Hạ Lam, mà chẳng thể đọc được gì, chỉ cảm thấy khí lạnh len vào tận xương tủy.

Cái chết bất ngờ của vị bác sĩ cuối cùng được xác định là tử vong do nhồi máu cơ tim đột ngột, như đúng lời Hạ Lam đã nói. Tuy không phải chịu trách nhiệm về mặt pháp luật, nhưng Hạ Lam đã gửi gia đình vị bác sĩ kia một triệu đồng, coi như an ủi và trợ cấp cho họ.

Không ai hay biết bí mật đằng sau chuyện này. Trừ Thượng Quan Vân và quản gia Kim.

Bọn họ hiểu rất rõ, vị bác sĩ này không thể nào chết do bị nhồi máu cơ tim một cách trùng hợp đến vậy.

Cái chết của anh ta nhất định là có liên quan tới Hạ Thanh.

Đây là một bí mật đáng sợ. Vậy nhưng, sau chuyện này, Thượng Quan Vân cùng chồng vốn là người một nhà, giờ đây lại gần như người lạ. Bí mật của Hạ Thanh là bức vách ngăn cách giữa hai người họ, xóa nhòa tình cảm và sự tin tưởng giữa hai vợ chồng. Cũng bởi khiếp sợ, Thượng Quan Vân không dám quản hay hỏi đến những chuyện liên quan đến Hạ Thanh. Cô không thể không để tâm đến câu nói Hạ Lam đã nhắc mình.

Thượng Quan Vân nhận nhin, với cô mà nói, cuộc sống hiện giờ là một sự giày vò. Cảm giác của cô lúc này là, con trai chẳng những không quay về mà ngay đến chồng cũng mất. Trước cục diện hiện thời, cô vô kế khả thi, nên đành không nghe không thấy, cầu mong tai họa và bất hạnh đừng tiếp tục giáng xuống gia đình đã bị bao phủ trong bầu không khí sợ hãi này nữa.

Nhưng không lâu sau, vẫn có chuyện xảy ra.

Trong khoảng thời gian Hạ Thanh mới quay về nhà, ba bữa gồm cả bữa khuya của thằng bé đều do Hạ Lam đích thân chuẩn bị. Về sau, Hạ Lam giao việc này cho người giúp việc Philipines tên A Mễ Á, song vẫn nghiêm khắc dặn dò, “Đồ ăn của Hạ Thanh phải được nấu nướng riêng.” Và còn một yêu cầu quái dị hơn nữa là, “Lúc nấu nướng chế biến đồ ăn cho Hạ Thanh, đặc biệt là bữa tối thì bắt buộc phải đóng cửa bếp lại, không được để người khác nhìn thấy quá trình đun nấu chế biến.”

Từ lâu, Thượng Quan Vân đã thấy chuyện này rất đáng nghi, nhưng cũng giống như những nghi vấn khác, cô chỉ có thể chôn chặt ở đáy lòng, không dám hỏi ra miệng.

Hạ Thanh về nhà đã được hơn mười ngày, tối nào thằng bé cũng dùng bữa khuya, thời gian dùng bữa được ấn định vào khoảng 11 giờ tối. Sau khi nấu nướng chuẩn bị xong xuôi dưới bếp, A Mễ Á đặt mọi thứ lên chiếc khay to, lấy nắp đậy bằng kim loại đậy lên trên, rồi mang lên tầng hai, đặt lên xe đẩy thức ăn, đẩy đến cửa phòng Hạ Thanh là được.

Mỗi một chi tiết đều được Hạ Lam sắp xếp, dặn dò.

Mỗi tối, giúp việc người Philippines tên A Mễ Á đều lặp lại việc này nên cô ta cũng quen rồi.

Thế nhưng tình hình tối nay có phần không giống những ngày trước.

Lúc A Mễ Á đẩy xe đẩy thức ăn, bên trên là bữa khuya thịnh soạn đến trước cửa phòng thiếu gia, bất ngờ phát hiện thấy, cửa phòng hơi hé mở. Cô ta thấy hơi lạ, hơn mười ngày nay cửa căn phòng này đều đóng, đây là lần đầu tiên cô ta thấy cửa mở.

A Mễ Á đứng trước cửa, chần chừ mấy giây. Theo quy định của Hạ Lam, dù cửa mở hay đóng thì sau khi đẩy xe thức ăn tới trước cửa, cô đều phải xuống ngay. Thế nhưng, A Mễ Á rất tò mò, cô ta rất muốn biết vị tiểu thiếu gia tựa câu đố kia trốn cả ngày trong phòng làm gì.

Cô ta nhìn chằm chằm vào cánh cửa hé mở chưa đầy 30 độ kia, nuốt nước bọt. Chỉ nhìn một cái thôi mà, mình sẽ đứng ở cửa nhìn một cái thôi!

A Mễ Á rón rén tiến lại gần cửa, dùng ngón tay khẽ đẩy cửa ra thêm một ít, thử ló đầu vào bên trong ngó nghiêng.

Không có ai. Hạ Thanh không có trong phòng.

Tiểu thiếu gia vào nhà vệ sinh à? A Mễ Á thầm nghĩ. Cô ta đưa mắt nhìn nhà vệ sinh ở đầu hành lang tầng hai. Chắc là vậy.

Vốn dĩ, cô ta định lùi lại, quay xuống nhà. Nhưng trong khoảnh khắc rút đầu lại, cô ta bỗng ngửi thấy một mùi hôi thối khiến người ta phát buồn nôn, rõ ràng bay ra từ trong phòng.

A Mễ Á nhú mày, phán đoán thứ mùi hôi thối kia có thể phát ra từ thứ gì. Song nhất thời cô ta nghĩ không ra, ngó ra ở đó. Sau mấy giây, cô ta như bị ma xui, đi vào trong phòng.

Nhìn một cái, mình chỉ nhìn một cái thôi. Tim đập thình thịch, mắt sục sạo tìm kiếm khắp phòng, mũi hít ngửi bốn phương, định tìm ra nguồn phát của thứ mùi hôi thối kia.

Hơn mười giây sau, cô ta đứng trước tủ quần áo của Hạ Thanh. Cô ta dí sát mũi vào cửa tủ, hít một hơi thật sâu, bị thứ mùi hôi thối tỏa ra từ bên trong hun mũi đến mức phải cau chặt mày. Rõ ràng, thứ phát ra mùi hôi thối kia ở bên trong. Là cái gì nhỉ?

Lúc này, A Mễ Á rõ ràng đã chẳng còn khống chế được bản thân. Trong tình huống này, chỉ cần là người có chút hiếu kì thì e là cũng chẳng thể rời đi. Cô ta mở cửa tủ quần áo ra.

Đầu A Mễ Á nổ “đoàng” một cái. Trước mắt tối sầm lại, như thể đập phải con rắn ngoài bãi cỏ, cô ta vội vàng nhảy lùi ra sau, đưa tay lên bưng miệng, khiếp sợ thét lên một tiếng chói tai, “Á...!”

Thứ ở trong tủ quần áo cô ta chỉ thấy xuất hiện trong những cơn ác mộng, đó là vô số xác động vật! Mèo, chó, chuột, rắn, và hình như còn cả... thỏ? Một số đã rửa nát, một số nhìn có vẻ là xác động vật vừa mới chết không lâu. Cô ta nhìn thấy bên trong còn vài

thứ nhỏ nhỏ đang ngoe nguẩy... vẫn chưa tắt thở hẳn? Và cả... trời ơi, cô ta không dám tiếp tục nhìn nữa, hai tay đưa lên bưng chặt miệng, để bản thân không hét lên hay nôn mửa ra đây.

Chúa ơi, mình phải... mau rời khỏi đây thôi! A Mễ Á không thể nán lại thêm một giây nào nữa. Cô ta sợ sệt khép cửa tủ quần áo lại, định lập tức rời khỏi phòng. Nhưng khi quay người lại, cô ta hoàn toàn chết sững.

Lúc này, Hạ Thanh đang đứng ở chỗ cửa ra vào, lạnh lùng nhìn cô ta chằm chằm. Cũng không biết từ khi nào, cửa phòng đã khép lại mà không hề phát ra tiếng động nào.

Vào giây phút chạm phải ánh mắt của Hạ Thanh, A Mễ Á bỗng thấy mình không thể động đậy, hết như con ếch xanh đã bị rắn nhìn trúng, không có cách nào phản kháng. Lông tơ trên người cô ta dựng đứng lên, hai chân mềm nhũn.

“Thiếu gia Hạ Thanh... bữa khuya, tôi đã mang lên cho cậu... ở, ở chỗ cửa ra vào.” A Mễ Á không thể không run lấy bầy. Cô ta là một phụ nữ trưởng thành đã ngoài 30, nhưng cảm giác sợ hãi và ngọt ngào mà thằng bé 6 tuổi này gây ra khiến cô ta sợ đến mức cả người run lên.

Khóe miệng Hạ Thanh khẽ động. Thằng bé đang cười sao? A Mễ Á không dám khẳng định. Cô ta chỉ biết thằng bé đang bước từng bước tới chỗ mình. Theo bản năng, cô ta cảm thấy bóng đen của thần chết đang tiến về phía mình.

Chính vào lúc Hạ Thanh sắp tới gần A Mễ Á thì một tiếng “thình” đột ngột vang lên, cửa phòng bị đẩy mạnh. Hạ Lam đứng ở cửa ra vào, hét lên một tiếng, “Hạ Thanh! Không được!” Anh nhanh chóng chạy đến trước mặt Hạ Thanh, ôm chặt con trai, miệng không ngừng lặp đi lặp lại, “Không được, con trai... chuyện này không được...” Anh ngẩng đầu quát A Mễ Á đang chờ ra, “Cô ra ngoài mau!”

A Mễ Á hoảng hốt vòng qua bên người hai bố con, lao xuống tầng dưới như đang bỏ chạy.

Trời ơi, đáng sợ quá... mình phải... lập tức rời khỏi đây ngay! Bản năng của A Mễ Á mách bảo cô. Mình vừa thoát khỏi một kiếp nạn từ tay tử thần, tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại nơi này! Cô ta lao vào phòng mình, mở vali ra, nhét vội mấy bộ quần áo cùng đồ đạc tùy thân vào trong, định lập tức bỏ chạy.

Cô xách vali ra phòng khách, đang định mở cửa ra ngoài, phía sau có người quát lên một tiếng, “A Mễ Á!”

Cả người A Mễ Á run lên, chiếc vali trong tay suýt rơi xuống đất. Cô run run rẩy rẩy quay đầu lại, thấy Hạ Lam, vị chủ nhà, đang đứng ở lối lên xuống của cầu thang.

Hạ Lam đi đến bên A Mễ Á, nhìn hành lý trong tay cô chằm chằm, “Cô muốn rời khỏi đây?”

A Mễ Á van xin, “Tiên sinh, tôi xin anh... hãy để tôi đi...”

Hạ Lam bực bội xua tay, ra ý bảo cô ta đừng nói nữa, “Cô muốn đi, tôi sẽ không ngăn

cản. Nhưng cô cũng nên nói với tôi một tiếng chứ? Không cần tiền lương tháng này nữa à?”

“Không cần, không cần... tiên sinh, chỉ cần anh để tôi đi, tôi đã cảm ơn không hết rồi.” A Mễ Á đáng thương lắp ba lắp bắp nói.

Hạ Lam ngửa đầu thở dài, rút một chiếc thẻ ngân hàng từ túi áo ra, “A Mễ Á, tôi biết cô thực ra rất muốn quay về Philippines, sống một cuộc sống sung túc bên gia đình. Giờ tôi sẽ khiến mong muốn đó của cô thành hiện thực. Trong chiếc thẻ này có tám trăm nghìn, mật mã là 123456. Cô cầm lấy, đừng bao giờ quay lại đây nữa.”

A Mễ Á nhìn Hạ Lam, như không dám tin đây là sự thật. Cô ta thoáng lưỡng lự, đưa tay nhận chiếc thẻ.

Bàn tay cầm thẻ ngân hàng của Hạ Lam bất ngờ rút lại, anh nhìn giúp việc Philippines của mình dăm dăm “Nhưng cô phải nhớ kỹ, cô không được nói với bất kì ai về mọi chuyện xảy tới nay.”

A Mễ Á vội vàng gật đầu.

“Còn nữa, đồ ăn cô chuẩn bị cho Hạ Thanh vào mỗi tối cũng là bí mật.” Hạ Lam nhìn cô ta với ánh mắt sắc lạnh, “Nếu cô để người khác biết chuyện này sẽ gây rất phiền phức cho tôi. Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ không để yên cho cô đâu, cô hiểu chứ?”

“Tôi hiểu, tôi hiểu mà... tiên sinh, ngày mai tôi sẽ lên máy bay về Philipines, không bao giờ quay lại Trung Quốc nữa.”

Hạ Lam chậm rãi gật đầu, đưa chiếc thẻ ngân hàng cho A Mễ Á, nhìn cô ta mở cửa, rồi biến mất vào màn đêm.

CHƯƠNG

13

Tối qua, Thượng Quan Vân đi ngủ khá sớm nên không biết đã xảy ra chuyện gì. Sáng tỉnh dậy, phát hiện cô giúp việc người Philippines A Mễ Á không có ở nhà, cô cảm thấy hơi kì lạ. Cô vào phòng khách hỏi quản gia Kim, quản gia Kim nói ông ấy cũng không biết chuyện là thế nào, chỉ nghe tiên sinh Hạ Lam bảo đổi một giúp việc người Philippines.

Thượng Quan Vân định quay về phòng hỏi Hạ Lam, song mới đi được vài bước cô đã dừng lại.

Đổi người giúp việc? A Mễ Á làm rất tốt mà, sao phải đổi? Thêm nữa có đổi thì cũng không đến mức cho cô ấy nghỉ việc ngay lúc đêm hôm? Thượng Quan Vân thành linh ý thức được, tối qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Đợi đã. Cô ngồi xuống sofa. Mình phải nghĩ thật kĩ. Hạ Lam nôn nóng cho A Mễ Á rời đi ngay trong đêm như vậy thì chỉ có một khả năng...

A Mễ Á đã phát hiện ra bí mật gì đó của Hạ Thanh? Đúng, không thể nào sai được. Thượng Quan Vân nghĩ đến bữa khuya mỗi tối đều do A Mễ Á nấu nướng và mang lên tận cửa phòng cho Hạ Thanh. Cô dần dần cau mày, nghĩ tới rất nhiều khả năng.

Suy nghĩ trong chốc lát, Thượng Quan Vân ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, giờ là 9 rưỡi sáng. Nếu A Mễ Á rời khỏi đây vào tối hôm qua thì chắc giờ vẫn chưa đi xa lắm.

Cô quyết định giấu Hạ Lam, liên lạc với A Mễ Á. Thượng Quan Vân vào trong phòng ngủ. Hạ Lam lúc này đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cô như đang suy tính gì đó. Thượng Quan Vân cố tình không nhắc đến chuyện về A Mễ Á, chỉ nói dối là muốn ra ngoài mua ít đồ. Hạ Lam xem chừng không chút nghi ngờ.

Thượng Quan Vân nhanh chóng thay quần áo, trang điểm nhẹ rồi vội vàng ra khỏi nhà. Ra phòng ngoài, cô lấy di động trong xách tay ra, gọi vào số máy của A Mễ Á.

Điện thoại kêu rất lâu mới có người nghe máy. Chừng như A Mễ Á phải suy nghĩ rất lung về việc có nên nhận cuộc gọi này không, giọng cô ta cũng lộ rõ vẻ bất an, “Alo, phu nhân Thượng Quan...”

“A Mễ Á, cô đang ở đâu? Sao lại bỏ đi vậy?” Thượng Quan Vân sốt sắng hỏi.

“Không có gì...”

“A Mễ Á, nói cho tôi biết sự thật đi. Tại sao tiên sinh lại cho cô nghỉ việc?”

Đối phương chần chừ hồi lâu, “... Không phải tiên sinh cho tôi thôi việc, mà là tôi muốn đi. Tôi muốn quay về quê nhà ở Philippines... A, phu nhân Thượng Quan, sắp đến giờ máy bay cất cánh rồi, tôi không thể nói nữa...”

Thượng Quan Vân kinh ngạc, “Máy bay? Cô hiện đang ở sân bay?”

A Mễ Á rõ ràng muốn lập tức kết thúc cuộc gọi này, “Vâng, xin lỗi, tôi phải ngắt máy

rồi...”

“Gượng đã, chờ một chút, A Mễ Á!” Thượng Quan Vân vội vàng gọi, “Đừng ngắt máy. Nghe này, tôi phải gặp cô một lần, ngay lập tức. Cô trả vé đi, hết bao nhiêu tôi sẽ bù cho cô.”

“A, không được, phu nhân Thượng Quan, thật sự xin lỗi, giờ tôi sắp đi rồi...”

“Được, đợi đã...” Thượng Quan Vân cố hết sức an ủi vỗ về đối phương, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, “A Mễ Á, cô cho tôi biết, tiên sinh đã cho cô bao nhiêu?”

Đầu điện thoại bên kia im lặng không nói.

Thượng Quan Vân biết mình đã đoán đúng, cô đã bắt thóp được tâm lý đối phương bảo, “A Mễ Á, chỉ cần giờ cô gặp tôi một lần, tôi sẽ đưa cô một khoản giống như vậy. Thế nào, không tồi chứ? Chỉ mất của cô nửa tiếng thôi. A Mễ Á, cô nghĩ kĩ đi.”

Yên lặng đến cả nửa phút, Thượng Quan Vân suýt cho rằng đối phương đã ngắt điện thoại, thì A Mễ Á mới lên tiếng, “Được, phu nhân Thượng Quan, tôi đợi cô ở quán Starbucks cạnh sân bay Kinh Hải.”

“Được, tôi sẽ nhanh chóng đến đó.”

Thượng Quan Vân cúp điện thoại, hít sâu một hơi.

Mình đoán chẳng sai chút nào, A Mễ Á quả nhiên vì đã biết chuyện gì đó, mới bị Hạ Lam đuổi đi ngay trong đêm, nhất định trong chuyện này có vấn đề.

Thượng Quan Vân không dám lãng phí tiếp một giây nào, cô lập tức lái chiếc Porsche của mình từ trong gara ra, phóng thẳng đến sân bay Kinh Hải.

Khó khăn lắm mới tóm được một đầu mối, nên đầu thế nào cũng không thể để lỡ mất.

Nửa tiếng sau, Thượng Quan Vân đã nhìn thấy A Mễ Á trong quán cà phê Starbucks đối diện với sân bay.

A Mễ Á đã gọi cho cô một tách cà phê. Thượng Quan Vân nói “Cảm ơn”, đưa tay áp tách cà phê, hỏi thẳng vào vấn đề, “Được rồi, A Mễ Á, giờ cô hãy cho tôi biết, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

A Mễ Á lộ vẻ khó xử, “Phu nhân Thượng Quan, tôi... đã hứa với tiên sinh Hạ Lam, sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Thượng Quan Vân khoát tay ra hiệu, bảo, “Tôi hiểu, nhưng A Mễ Á, chắc chắn cô biết với tôi chuyện này quan trọng nhường nào. Tôi là nữ chủ nhân của gia đình này, nhưng chuyện gì Hạ Lam cũng giấu giếm tôi. Giờ, tôi còn chẳng biết gì về con trai mình. A Mễ Á, cô có thể hiểu cảm giác của tôi, đúng chứ?”

“Đúng, tôi có thể hiểu... tuy nhiên phu nhân Thượng Quan.” A Mễ Á cắn môi im lặng hồi lâu, “Tiên sinh Hạ Lam ám chỉ rằng nếu tôi nói chuyện mà tôi biết ra ngoài, ngài ấy sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Hạ Lam, anh ấy... uy hiếp cô thật à?”

A Mễ Á cúi đầu không nói, có vẻ vô cùng khó xử. Thượng Quan Vân nắm tay A Mễ Á,

“Đừng lo, A Mễ Á. Hạ Lam chỉ dọa cô thôi. Cô sắp về Philipines rồi, cô có thể mua một ngôi nhà ở một thành phố nhỏ xinh đẹp của Philipines, sống vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình. Hạ Lam sẽ không đến tìm cô thật đâu, mà anh ấy cũng không tìm được. Không có bất kì ai có thể làm phiền cô.”

A Mễ Á ngẩng đầu, dường như đã bị thuyết phục bởi những lời Thượng Quan Vân nói. Cô ta lại lưỡng lự đôi chút, rồi nói, “Được, phu nhân Thượng Quan, tôi sẽ cho chị biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.”

Thượng Quan Vân gật gật đầu, có phần căng thẳng. “Như thường lệ, 11 giờ tối qua tôi chuẩn bị bữa khuya cho thiếu gia Hạ Thanh rồi mang đặt trước cửa phòng cậu ấy...” A Mễ Á kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra tối qua, người cô ta vẫn liên tục run lên, đã phải ngừng lại mấy lần vì hoảng sợ, mất hơn mười phút mới cô ta mới kể xong.

Phản ứng của Thượng Quan Vân cũng là một trong những nguyên nhân khiến A Mễ Á ngừng lại. Khi nghe A Mễ Á kể đến đoạn, trong tủ quần áo Hạ Thanh toàn là xác chết của đủ loại động vật, cô khiếp sợ đến mức bưng chặt miệng, dạ dày không ngừng nhộn nhạo. Cảm giác hoảng sợ khi Hạ Thanh áp lại gần mà A Mễ Á miêu tả càng khiến Thượng Quan Vân khiếp sợ. Sau khi A Mễ Á kể xong, cả người Thượng Quan Vân đã cứng đờ.

“Phu nhân Thượng Quan, chuyện là như vậy. Lúc đó tôi quả thật... sợ khiếp vía.”

Thượng Quan Vân hít sâu một hơi, như thể lúc trước không thở được. Cô mở to hai mắt, khó tin hỏi, “Trong phòng Hạ Thanh sao lại có nhiều... xác động vật như vậy? Nó lấy từ đâu về nhỉ?”

A Mễ Á thoáng run lấy bầy, rõ ràng là rất không thoải mái, bức tranh khiến người ta phát buồn nôn dường như lại hiện ra trước mắt. “Tôi không biết, phu nhân.”

Thượng Quan Vân hơi ngẫm nghĩ, thỉnh linh nhớ đến những món quà Hạ Lam mang về nhà cho con trai hàng ngày. Lẽ nào... Khắp người cô nổi đầy gai ốc.

Ngừng một lát, Thượng Quan Vân hỏi, “A Mễ Á, cô nói khi phát hiện ra Hạ Thanh đứng phía sau mình, đồng thời từ từ áp lại gần, cô cảm thấy sự đe dọa chết chóc. Cô chắc chắn cảm giác lúc đó của mình không sai chứ? Hạ Thanh chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi thôi mà.”

A Mễ Á đưa tay ôm vai, sắc mặt trắng bệch. Như thể so với việc phát hiện thấy xác động vật, thì đây là điều khiến cô ta khiếp sợ nhất. “Vâng, phu nhân... Tôi cũng không rõ chuyện là thế nào. Tôi biết trước mặt mình chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, thế nhưng cảm giác sợ hãi đó...” Cô ta rùng mình một cái, “Cho đến giờ vẫn khiến tôi thấy lạnh cả người. Tôi tin trực giác của mình không sai... Nếu tiên sinh Hạ Lam vào muộn một bước thì có lẽ tôi... đã chết rồi.”

Thượng Quan Vân cũng không ngừng thấy rờn rợn sau lưng. Cô cố gắng không chế cảm xúc, hỏi, “Cô nói là sau khi Hạ Lam lao vào phòng, ôm chặt Hạ Thanh, anh ấy liên tục nói ‘Không được, không được’ à?”

“Đúng vậy, việc đó khiến tôi cảm thấy... tiên sinh... hình như biết nếu mình đến muộn thì chuyện gì sẽ xảy ra.” Trời ơi. Thượng Quan Vân cảm thấy chóng mặt, cô nhớ đến vị bác sĩ đã chết trong phòng Hạ Thanh. Có lẽ trực giác của A Mễ Á đúng. Suy nghĩ này khiến cô không rét mà run. Cô nhắm mắt trấn định tinh thần, nói, “Sau khi cô chạy xuống tầng, cô không biết Hạ Thanh sau đó thế nào nữa à?”

“Vâng.”

Thượng Quan Vân trầm mặc rất lâu, cô chăm chú nhìn vào mắt đối phương, “A Mễ Á, giờ cô hãy cho tôi biết, món ăn hàng ngày cô chuẩn bị cho Hạ Thanh rốt cuộc là gì?”

Trên mặt A Mễ Á vụt qua tia khiếp đảm. Cô ta mở to hai mắt, như có phần không dám nói ra.

Thượng Quan Vân lại nắm tay A Mễ Á, “Không sao đâu, A Mễ Á, cô nói đi. Tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Hồi lâu sau, A Mễ Á lên tiếng, “Là... ít thịt.”

Tim Thượng Quan Vân đập như trống trận, “Thịt gì cơ?”

“... Tôi không biết.” “Không biết?”

“Đúng vậy, vì tôi nhìn nhưng rõ đó là thịt động vật gì.”

“Thịt đó từ đâu ra?”

“Đều là tiên sinh Hạ Lam mang về đưa cho tôi. Ngài ấy dặn, loại thịt này chỉ dành cho thiếu gia Hạ Thanh, không được để bất kì ai khác biết hay nhìn thấy.”

Thượng Quan Vân cố gắng nén chặt cảm giác kinh hoàng trong lòng, “Cô chế biến những phần thịt đó như thế nào?”

“Chế biến như thịt bò bít tết, nhưng không cho gia vị gì cả. Và tiên sinh Hạ Lam còn bảo chỉ cần chế biến chín một phần là được.”

“Chỉ chín một phần?” Thượng Quan Vân kinh sợ kêu lên, “Thế khác gì thịt sống chứ?”

A Mễ Á bất đắc dĩ gật đầu, “Tôi cũng cảm thấy tiên sinh chỉ bảo tôi nấu cho có thôi. Nói thật, tôi thấy rất khó tin, món ăn kiểu đó... còn có người ăn nổi.” Ngừng một lát, cô ta lại nói tiếp, “Còn nữa, phu nhân Thượng Quan... trước đây tôi không biết đó là thịt gì. Nhưng sau khi nhìn thấy tủ quần áo của thiếu gia Hạ Lam hôm qua, tôi đang nghĩ, liệu có phải là...”

“Được rồi, cô đừng nói nữa.” Thượng Quan Vân hời hợt đưa tay lên bưng miệng, cô sắp ói đến nơi rồi. “Xin lỗi, phu nhân Thượng Quan.” A Mễ Á áy náy nói, “Tôi chỉ đoán mò vậy thôi, khiến cô khó chịu rồi.”

Qua vài phút, tâm tình Thượng Quan Vân mới hơi bình ổn lại. Cô nói, “A Mễ Á, đây là tất cả những gì cô biết à?” “Vâng, phu nhân Thượng Quan. Tôi đã cho cô biết mọi thứ mà tôi biết. Nhưng, thế có nghĩa là tôi đã phản bội Hạ Lam tiên sinh.”

Thượng Quan Vân đã hiểu. Cô rút một chiếc thẻ ngân hàng từ chiếc xách tay bằng da ra, bảo, “Tôi không biết Hạ Lam đưa cô bao nhiêu. Nhưng chiếc thẻ tôi mang hôm nay

chỉ có bốn trăm nghìn. A Mễ Á, cô cầm lấy, rồi về Philipines đi. Như lời Hạ Lam đã nói, vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại.”

Nằm ngoài dự liệu, A Mễ Á lúc này lại nắm lấy tay Thượng Quan Vân, “Phu nhân Thượng Quan, cô nhận lại chiếc thẻ này đi. Hôm nay tôi gặp phu nhân lần cuối không phải vì tiền. Nói thật, khoản tiền tiên sinh Hạ Lam đưa cho tôi đã đủ để tôi sống sung túc ở Philipines rồi. Tôi cho cô biết những chuyện này là bởi...”

Cô ta ngừng lại rất lâu, cắn chặt môi dưới, mãi sau mới nói tiếp, “Tôi cảm thấy, cô có quyền được biết những chuyện này. Hơn nữa hoàn cảnh hiện giờ của cô có lẽ cũng nguy hiểm. Ừm... tất nhiên tôi chỉ đoán mò, không phải nhất định sẽ như vậy. Nhưng nói cho cô biết những gì tôi biết, tôi sẽ thấy yên tâm hơn chút.” Nói đến đây A Mễ Á đứng lên, “Phu nhân Thượng Quan, lúc này tôi không nói thật, thực ra vé máy bay tôi mua phải đến 12 giờ mới cất cánh. Giờ mới đến lúc lên máy bay. Tôi phải đi đây. Mong cô bảo trọng.” Cô ta cầm túi lên, đi ra khỏi quán cà phê.

Thượng Quan Vân muốn chào A Mễ Á và cảm ơn cô ta một tiếng, nhưng họng dường như đã tắc nghẹn, không thể thốt ra lời nào.

CHƯƠNG

14

Thượng Quan Vân ngồi trong quán cà phê Starbucks, hai tay đan vào nhau đỡ trán, nhắm mắt suy nghĩ hơn mười phút rồi. Cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào máy của Hạ Lam. Sau khi điện thoại thông, cô chậm rãi nói, “Hạ Lam, em muốn nói chuyện với anh.”

Đầu điện thoại bên kia im lặng mấy giây, “... Vân, vừa nãy em tìm gặp A Mễ Á có phải không?”

Thượng Quan Vân không định giấu giếm, “Đúng. Giờ cô ấy đã lên máy bay rồi.”

Hạ Lam hậm hực chửi thề một tiếng trong điện thoại, “Chết tiệt!”

“Hạ Lam, sao anh phải giấu em?”

Im lặng. “Vân, về nhà rồi nói, được không?” “Không, nếu anh không nói rõ, em sẽ không về nhà nữa. Hạ Lam, không phải là em đang uy hiếp anh. Em thật sự rất sợ. Giờ gia đình này khiến em thấy rất đáng sợ, rất không an toàn, anh hiểu ý em không?”

“... ”

Thượng Quan Vân nước mắt rùng rùng, “Hạ Lam, chúng ta kết hôn bao nhiêu năm nay, tình cảm vẫn luôn rất tốt. Tại sao giờ ngay chút lòng tin cơ bản đối với em anh cũng không có? Anh coi em như người ngoài, chuyện gì cũng giấu giếm, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của em. Hạ Lam, anh đã mất con trai, giờ anh định để mất em nữa sao?”

“... Vân, con trai chúng ta đã quay về rồi.”

Thượng Quan Vân đau khổ cười một tiếng, “Thật không? Anh thật sự cảm thấy đó là con trai chúng ta sao? Hạ Lam, nếu những gì A Mễ Á cho em biết là thật... Trời đất hỡi, anh nói cho em biết, hiện giờ anh có tỉnh táo không? Anh có biết anh đang làm gì không hả?”

“Anh hiểu rất rõ. Anh vô cùng tỉnh táo.”

“Nhưng em lại không nghĩ như vậy. Anh thậm chí còn chẳng biết thứ hàng ngày mà anh đối diện là gì.”

“Vây em hãy nói cho anh biết, thứ anh đối diện là gì?” Thượng Quan Vân nhắm mắt, trầm ngâm giây lát, đang tâm nói, “Một con quái vật. Một con quái vật ghê rợn!”

Ngữ khí của Hạ Lam cho thấy anh đang cố gắng kiềm chế phần nộ, “Vân, đó là con trai chúng ta, anh không cho phép em nói về con như vậy.”

Nếu không phải vì đang ở quán cà phê, Thượng Quan Vân gần như đã muốn hét lên, “Không, là anh mới đúng, anh không được xúc phạm con trai chúng ta!” Cô cố kiểm soát cảm xúc và giọng nói, “Con trai chúng ta, là một thiên thần vô cùng hoạt bát, đáng yêu. Con sẽ không thu thập xác động vật rửa nát, không ăn thịt sống, càng không

đe dọa tính mạng của bất kì ai bên cạnh. Hạ Lam, anh nói cho em biết, cái chết của bác sĩ kia có thật là không liên quan đến nó không? Anh thực sự cho rằng kẻ làm những chuyện đáng sợ này là con trai của chúng ta?”

Người ở đầu kia điện thoại trầm mặc cả phút. Có lẽ Hạ Lam đã bị Thượng Quan Vân hỏi đến mức chẳng thể nói được gì, nhưng cuối cùng anh vẫn lên tiếng, “Vân, nó chính là con trai chúng ta.” Không đợi Thượng Quan Vân nói, anh đã tiếp tục, “Dù nó là người hay là quỷ, hoặc như em nói, là một con quái vật, thì nó vẫn là con trai chúng ta.”

Ngừng lại mấy giây, giọng nói trong điện thoại nức nở nghẹn ngào, “Vân, em không hiểu được cảm nhận của anh đâu. Sự sơ ý của anh đã hại chết con trai mình. Giờ ông trời để thằng bé quay lại, dù nó có biến thành thứ gì, anh cũng sẽ đón nhận. Chỉ cần thằng bé có thể quay về, ở bên anh, vậy là đủ rồi. Dù bảo anh trao cả mạng sống cho nó, anh cũng không tiếc. Vì thế...” Anh cay đắng cười, “Sao anh lại để ý thằng bé có là quái vật không chứ?”

Những lời này hệt như tảng băng rơi trúng người Thượng Quan Vân, khiến lòng cô hoàn toàn nguội lạnh. Không sai, đúng là Hạ Lam rất tỉnh táo. Anh biết con trai đã... chết rồi. Anh cũng biết thứ mình đang đối mặt hiện giờ là một con quái vật. Nhưng anh lại không chịu tỉnh ngộ, chỉ để bù đắp sai lầm và nỗi áy náy day dứt của bản thân. Thượng Quan Vân cảm thấy từng cơn choáng váng. Cô biết, mọi lời khuyên nhủ lúc này đều vô tác dụng. Hạ Lam đã tỏ rõ quyết tâm, anh vẫn cứ khẳng định làm theo ý mình. Dầu cho... đánh mất bản thân.

Trong điện thoại, giọng Hạ Lam vẫn vang lên đều đều, “Thế nên, giờ em hiểu rồi chứ? Tại sao anh luôn phải giấu em. Anh biết em không thể chấp nhận được những chuyện này. Và...”

Anh ngừng lại một lát. Thượng Quan Vân hỏi, “Và gì?”

Mấy giây sau, Hạ Lam mới nói, “Anh có thể nhìn ra là Hạ Thanh có phần bài xích em, nhưng anh không rõ tại sao. Anh cũng lo nếu em tới gần nó quá thì sẽ nguy hiểm. Thế nên, anh chỉ có thể bảo em đừng tiếp xúc với thằng bé.”

Thượng Quan Vân cảm thấy lông tơ trên mặt đang dựng đứng lên, “Hạ Lam, anh còn biết gì nữa? Anh biết nó... có thể giết người?”

“Không, điều này anh thật sự không biết. Anh chỉ mơ hồ cảm thấy... đứa trẻ này, có chút không bình thường. Là theo trực giác của anh.”

“Có phải từ buổi tối thằng bé quay về, sau khi tắm rửa cho nó anh đã phát hiện ra?”

“... Đúng thế.”

“Làm thế nào anh phát hiện ra?” “... Vân, anh không muốn nói.”

“Cho em biết đi.” Thượng Quan Vân nói với một thái độ cứng rắn trước nay chưa từng thấy ở cô, “Hạ Lam, nói cho em biết đi.”

Hạ Lam trầm mặc hồi lâu. “Cơ thể thằng bé, dù tắm nước nóng bao lâu hoặc giữ ấm thế nào cũng vẫn rất lạnh... Đủ rồi, Vân, anh không muốn nói nữa.”

Dù ngăn cách bởi điện thoại, Thượng Quan Vân cũng cảm nhận được sự khổ sở, đau đớn đang lan tràn ra khắp phía từ người Hạ Lam. Cô sao lại không chứ? Ngoài cảm giác khổ sở, đau đớn ra, nỗi khiếp sợ đến từ sâu trong nội tâm cũng đang siết chặt lấy cô.

Hạ Lam hít vào một hơi thật sâu, “Bởi vậy, Vân, giờ em đã biết hết rồi. Anh biết em không thể đối diện, anh cũng vậy. Song anh không biết nên làm thế nào. Anh chỉ có thể khuyên em, nếu thực sự thấy sợ, em có thể tạm thời về bên nhà ngoại.”

Mình thực sự không dám quay về ngôi nhà đó. Thượng Quan Vân nghĩ. Nhưng cùng lúc đó, cô vẫn lo lắng hỏi, “Vậy còn anh, Hạ Lam? Anh ở cạnh nó suốt như vậy, cũng rất nguy hiểm!”

“Không, anh sẽ không đâu.” Hạ Lam khẳng định nói. “Sao anh có thể khẳng định như thế?”

“Anh cũng không biết, nhưng anh có thể khẳng định vậy. Vân, hãy tin và đừng lo cho anh.”

Thượng Quan Vân không biết nên nói gì thì mới tốt, bỗng dưng, cô nhớ đến những xác động vật trong tủ quần áo, dường như đã hiểu ra vài phần. Lẽ nào, “nó” phải dựa vào Hạ Lam để thu thập những thứ kinh tởm kia cho mình?

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Vân lo lắng bảo, “Hạ Lam, em cảm thấy chuyện này đã vượt quá phạm trù lý giải của chúng ta. Anh đừng làm đường nữa! Ta báo cảnh sát đi, hãy để cảnh sát xử lý chuyện này.”

“Không!” Hạ Lam như bị dọa giật bản mình, hoảng hốt hét lên, “Tuyệt đối không được! Vân, đừng làm chuyện ngốc nghếch!”

Thượng Quan Vân dựa vào bản năng cũng cảm thấy Hạ Lam lo như vậy là có nguyên do, như thế không chỉ vì bảo vệ “con trai”. Cô hỏi, “Sao? Lẽ nào nếu báo cảnh sát thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Nghe lời anh, Vân. Anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng nhất định sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ nào đó. Hãy tin anh, cảnh sát hay bất kì người bình thường nào em nghĩ đến cũng đều không thể giải quyết được chuyện này. Ta tuyệt đối không thể nhắm mắt làm bừa!”

Thượng Quan Vân bị câu nói này và ngữ khí của Hạ Lam làm cho khiếp sợ. Cô chờ ra một hồi, nói, “Vậy anh định làm thế nào? Cứ thế này mãi à?”

“... Anh không biết. Trước mắt cứ duy trì hiện trạng như giờ đây.”

Thượng Quan Vân suy tính một lát, “Hạ Lam, chẳng nhẽ anh chưa từng nghĩ đến việc làm rõ nguyên do chuyện này à?”

“Nguyên do gì?”

“Tại sao Hạ Thanh, con trai đã mất của chúng ta đã chết lại sống lại? Còn nữa, sao nó muốn thu thập xác động

vật? Nếu tiếp tục thế này, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Vân, anh không biết. Đầu óc anh hiện đang rất hỗn loạn, không thể suy nghĩ gì. Có

lẽ, trên thế giới này có một vài chuyện vốn dĩ chẳng có nguyên cơ nào.”

“Em không nghĩ vậy. Em tin mỗi một chuyện trên thế giới này đều có nguyên cơ cả.”

“Có lẽ vậy, nhưng anh bó tay.”

Thượng Quan Vân trầm ngâm giây lát, bảo, “Được, Hạ Lam. Từ hôm nay, em sẽ về ở bên nhà mẹ. Còn anh, nhất định phải chăm sóc bảo vệ bản thân thật tốt. Em sẽ liên lạc với anh.”

Hạ Lam nghe ra, hình như Thượng Quan Vân có kế hoạch gì đó. Anh hỏi, “Em định làm gì?”

Thượng Quan Vân thoáng do dự, rồi bảo, “Em muốn điều tra chuyện này.”

“Em định làm thế nào?”

“Tạm thời chưa biết. Nhưng em sẽ tìm ra cách.”

“... Dù thế nào, anh vẫn muốn nhắc em, Vân, đừng làm chuyện ngốc nghếch.”

“Em biết rồi.”

Họ lại dạn dò nhau thêm mấy câu rồi ngắt điện thoại. Thượng Quan Vân thở dài. Tách cà phê của cô sớm đã nguội tanh, lúc uống vào, cô hoàn toàn chẳng cảm thấy chút ấm áp và mùi vị nào.

Cô thầm hạ quyết tâm. Bất kể dùng phương pháp nào cũng nhất định phải làm sáng tỏ chân tướng chuyện này.

Thượng Quan Vân về sống ở nhà mẹ đẻ. Do sinh con muộn, mẹ cô giờ đã 70 tuổi rồi. Thượng Quan Vân là con gái một trong gia đình. Sau khi cha qua đời, mẹ cô không tái hôn, mà sống một mình. Nhưng rất không may, đến năm 66 tuổi bà mắc phải bệnh Alzheimer, thường được gọi là bệnh mất trí nhớ ở người già. Khi khả năng nhận thức cùng ghi nhớ không ngừng xấu đi, khả năng sinh hoạt thường ngày cũng mẹ cô cũng suy giảm, kèm thêm với đó còn là triệu chứng của đủ loại bệnh thần kinh và rối loạn hành vi, nên để bà sống một mình rõ ràng là không ổn. Thượng Quan Vân mời một y tá chuyên nghiệp về nhà, chuyên chăm lo vấn đề ăn uống nghỉ ngơi của mẹ. Bình thường mỗi tuần cô đều đến thăm mẹ một lần.

Ngày Hạ Thanh xảy ra chuyện, Thượng Quan Vân nhớ lại mà tim đau nhói, chính là ngày mẹ cô lại phát bệnh. Bà quăng ném đồ đạc lung tung trong nhà, mắng mỗ y tá, đuổi cô ấy ra khỏi nhà. Y tá thực sự không chịu nổi, mới gọi điện cho Thượng Quan Vân, mời cô qua giải quyết. Kết quả, Thượng Quan Vân vốn định ở cùng con trai trong ngày sinh nhật thằng bé thì lại bị gọi về nhà mẹ đẻ, gián tiếp dẫn đến sự cố ngày hôm đó.

Thượng Quan Vân đã nghĩ rất nhiều lần, nếu hôm đó mẹ cô không phát bệnh, cô chắc chắn sẽ ở nhà với con, thì sao bi kịch kia có thể xảy ra chứ? Song chuyện đã đến nước này, cô còn có thể trách ai?

Về chuyện Hạ Thanh bắt ngờ qua đời, Thượng Quan Vân vẫn giấu mẹ cô. Còn người sau khi mắc bệnh lúc tỉnh lúc lẩn là mẹ cô cũng gần như không hỏi nhiều đến đứa cháu ngoại. Tất nhiên, chuyện Hạ Thanh quay về lão phu nhân lại càng chẳng thể hay biết, thế lại bớt được rất nhiều phiền toái và việc giải thích. Giờ về sống ở nhà mẹ đẻ, Thượng Quan Vân chỉ bảo là muốn ở cùng mẹ một thời gian, không nhắc đến chuyện khác dù chỉ nửa chữ. Lão phu nhân tuy thần trí không tỉnh táo, nhưng rất vui mừng.

Trong thời gian sống ở nhà mẹ đẻ, không ngày nào là Thượng Quan Vân rảnh rỗi cả. Cô tìm cách làm rõ chân tướng sự việc quái dị này bằng đủ mọi cách. Kênh nhanh nhất và có nhiều thông tin nhất chính là mạng Internet.

Thượng Quan Vân đã xem rất nhiều trang mạng và diễn đàn nghiên cứu hiện tượng siêu nhiên. Mới đầu, cô rất thất vọng, bởi thông tin trên những trang mạng này đến chín mươi phần là giả không cũng là những lời khoa môi múa mép, một số chuyện được gọi là “sự kiện kì lạ” thực ra chỉ là một câu chuyện ma hay kinh dị. Vào lúc cô đang dần mất đi lòng tin, thì cô chú ý đến một người.

Tên đăng ký trên diễn đàn của người này là Tả Nạp, anh ta tự xưng mình là một học giả chuyên nghiên cứu các hiện tượng kì lạ. Anh ta thường vào mấy trang mạng và diễn

đàn kiểu này phát biểu kiến giải và quan điểm của bản thân. Sở dĩ Thượng Quan Vân đề ý đến anh ta là vì Tả Nạp không giống những người khác. Rất nhiều lúc anh ta sắm vai một người “vạch mặt”, phân tích những yếu tố hư cấu của một câu chuyện nào đó hoặc trực tiếp chỉ ra sự kiện được coi là kì lạ nào đó thực ra chỉ là lời bịa đặt hoặc truyện cười.

Quan trọng là, người tên Tả Nạp này không chỉ trích lung tung hay suy đoán vô căn cứ. Anh có thái độ vô cùng cẩn trọng, trước khi chỉ trích sự kiện gì, anh ta sẽ dẫn ra một loạt các bằng chứng rất có sức thuyết phục cùng các phân tích lý tính và có tính khoa học, khiến rất nhiều người phải tin phục.

Sau khi âm thầm quan sát người tên Tả Nạp này đã lâu, Thượng Quan Vân cho rằng anh ta là một người rất đáng tin và có thể cậy nhờ. Khi đó cô mới quyết định liên lạc với đối phương.

Ở phần bài viết nào đó trên diễn đàn, Thượng Quan Vân để lại hồi âm cho bài đăng của Tả Nạp, đồng thời bày tỏ mình đã gặp một chuyện vô cùng kì lạ, rất muốn được trao đổi thảo luận với anh ta.

Rất nhanh, Tả Nạp đã trả lời cô: Là chuyện gì? Bạn có thể gửi lên diễn đàn không?

Thượng Quan Vân: Không ổn, chuyện này tôi không thể để quá nhiều người biết được. Nếu anh hứng thú, ta có thể gặp mặt rồi nói sau.

Tả Nạp: Tôi không có ý mạo phạm, nhưng sao bạn chắc chắn tôi nhất định sẽ hứng thú với chuyện này?

Thượng Quan Vân cảm nhận được đây là một người rất hiếu kì nhưng cũng vô cùng thận trọng. Cô trả lời: Tôi có thể bảo đảm một trăm phần trăm rằng anh sẽ hứng thú với chuyện này, và nó hoàn toàn có thật. Chính vì thế, tôi mới cẩn thận thế này. Hãy tin tôi, tôi, một người phụ nữ trưởng thành có địa vị sẽ không buồn chán tới mức tùy tiện hện một người đàn ông ra ngoài, bịa ra một câu chuyện ma quỷ nào đó để kể cho anh ta nghe.

Tả Nạp: Sao bạn biết tôi là đàn ông? Tôi từng nói vậy à?

Thượng Quan Vân: Trực giác phụ nữ mách bảo. Quay lại chuyện chính, anh có bằng lòng gặp tôi rồi nói chuyện không?

Đợi nửa phút, Tả Nạp hồi âm đáp: Được, 3 giờ chiều mai, tại tiệm cà phê Lão Mạch đường Hoàn Kiếm, được không?

Thượng Quan Vân trầm nghĩ. Địa điểm anh ta chọn là nơi cao cấp khá có tiếng. Vậy rất tốt, cho thấy anh ta ít nhất cũng là một người có thân phận và phẩm vị tương đối khá, có lẽ sẽ tương đối dễ trò chuyện. Cô lập tức trả lời: Được.

Tả Nạp: Ta có cần trao đổi cách thức liên lạc không? Thượng Quan Vân: Xin lỗi, không phải tôi không thành ý, chỉ là tôi không muốn công bố số điện thoại trên mạng. Ngày mai anh hãy cầm một cuốn tạp chí, ngồi gần sát với cửa sổ. Tôi nhất định sẽ tới đúng giờ hẹn.

Tả Nạp: Được, vậy quyết định thế.

Thượng Quan Vân thoát khỏi trang mạng, hít sâu một hơi. Giờ cô chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, tốt nhất là nhảy đến 3 giờ chiều mai luôn. Cô tràn đầy hi vọng về buổi gặp này.

1 giờ chiều ngày hôm sau, Thượng Quan Vân bắt đầu chuẩn bị cho cuộc gặp chiều nay. Cô tỉ mỉ trang điểm một lượt, đứng trước gương, cô nhìn thấy một người phụ nữ thông minh xinh đẹp và tôn quý. Với cô mà nói thì đây là lần đầu tiên trong đời cô chủ động hẹn gặp một người đàn ông xa lạ. Cô thầm nói với bản thân, mọi thứ cô làm đều là vì gia đình mình.

2 giờ, Thượng Quan Vân lái chiếc Porsche màu trắng bạc của mình ra khỏi cửa. Cô ước tính khoảng 2 giờ 50 phút mình sẽ đến nơi, nếu sớm hơn chút nữa thì 2 giờ 40 phút cô đến nơi rồi.

Khiến cô bất ngờ là, Tả Nạp còn đến sớm hơn. Xem ra anh ta cũng rất mong chờ buổi gặp này.

Muốn nhận ra Tả Nạp trong tiệm cà phê mang đậm phong cách tiểu tư sản này quả rất dễ. Thực ra anh ta cơ bản không cần cảm tạp chí gì. Bởi trong cả tiệm cà phê, chỉ có mình anh ta ngồi gần sát cửa sổ, những chỗ khác đều có hai hoặc từ hai người trở nên. Sau khi bước vào cửa Thượng Quan Vân đã nhìn ra anh ta ngay, và anh ta theo bản năng cũng cảm nhận được, người phụ nữ xinh đẹp tôn quý này chính là người anh ta đang đợi.

Thượng Quan Vân đến gần bàn cà phê, lịch sự hỏi, “Xin hỏi anh là tiên sinh Tả Nạp?”

Người đàn ông ở phía đối diện trạc khoảng hơn bốn mươi, xem ra cũng không chênh lệch với tuổi Thượng Quan Vân là bao. Anh ta có vóc người đầy đặn, tướng mạo nho nhã, mắt đeo cặp kính gọng đen với phần đường viền nhỏ, mặc sơ mi trắng ngắn tay sạch sẽ và thẳng thớm, khiến người khác có cảm giác anh ta là người học thức uyên bác và chín chắn trầm ổn. Anh ta đứng dậy, lịch sự chìa tay ra, “Vâng đúng rồi, chào cô. Tôi là Tả Nạp. Mời ngồi.”

Thượng Quan Vân ngồi xuống, phục vụ của tiệm cà phê đi ra hỏi cô muốn gọi gì, cô gọi đại một ly cà phê Lam Sơn, sau đó mỉm cười hỏi, “Tả Nạp là tên thật của anh à?”

“Đúng vậy, là tên thật của tôi. Còn cô tên gì?”

“Tôi họ kép Thượng Quan, tên chỉ là một chữ Vân.” “Nhìn qua cũng biết cô xuất thân từ gia đình giàu sang phú quý. Tôi xin phép gọi là chị Thượng Quan nhé?”

“Không cần khách khí, anh gọi tên tôi là được rồi.

Nghề nghiệp của anh Tả Nạp là?” Thượng Quan Vân dò hỏi.

“Là giáo sư đại học, môn Nhân học.”

“Ồ, hóa ra anh là giáo sư đại học, chẳng trách dù là ở trên mạng, tôi cũng cảm thấy anh nói chuyện rất hay.”

“Chị quá khen.” Tả Nạp mỉm cười.

Họ lại khách khí nói thêm dăm ba câu xã giao nữa, chờ phục vụ mang cà phê ra. Thượng Quan Vân duyên dáng cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm nhỏ, nghĩ đã đến lúc nói vào chuyện chính rồi.

“Giáo sư Tả Nạp, chuyện tôi sắp kể với anh sau đây là tôi đích thân trải qua. Tôi hi vọng anh sẽ không nghi ngờ tính chân thực của câu chuyện này. Bởi trong quá trình kể, thân phận thật của tôi và chồng tôi sẽ bị tiết lộ hoàn toàn. Đồng thời sau khi đã biết bí mật của gia đình tôi, dù anh có thể giúp tôi hay không, tôi cũng mong anh nhất định phải giữ kín chuyện này, được không?” Thượng Quan Vân chân thành nói.

Tả Nạp khẳng định gật đầu, “Tôi hứa sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Về điểm này mong chị cứ tin ở tôi.”

Thượng Quan Vân gật đầu nói, “Tôi tin anh. Vậy, tôi bắt đầu kể nhé. Thực ra, câu chuyện này xảy ra vào hai tháng trước. Hôm đó là sinh nhật của Hạ Thanh, con trai tôi...”

Trong nửa tiếng sau đó, Thượng Quan Vân kể lại cặn kẽ toàn bộ câu chuyện, Hạ Thanh bị khóa trong két bảo hiểm, thằng bé được an táng ở nghĩa trang công cộng, sự quay trở về đầy li kì vào một tháng sau đó, cùng một loạt các sự kiện đáng sợ xảy ra sau đấy. Cô kể tất tần tật với Tả Nạp, không giấu giếm gì.

Tả Nạp ngồi ở phía đối diện, hai tay đan vào nhau, cầm đặt lên khớp ngón tay. Trong suốt quá trình nghe, anh rất tập trung, không nói gì, chỉ chăm chú nhìn người kể chuyện. Thượng Quan Vân để ý thấy, Tả Nạp lúc nheo mắt, lúc lại nhú mày, có khi còn bất giác há miệng, song từ đầu chí cuối tâm trạng anh ta không biến đổi nhiều, rõ ràng Tả Nạp đang nỗ lực kiềm chế. Cô có thể cảm nhận được, câu chuyện mình kể khiến giáo sư đại học này chấn động và kinh hãi thế nào.

Thượng Quan Vân đã kể xong, cô hít một hơi sâu, rồi từ từ thở ra, chậm rãi nói, “Đây là toàn bộ những gì đã xảy ra tính tới thời điểm hiện tại, giáo sư Tả Nạp, không biết trước đây anh từng nghe nói về chuyện kì lạ như vậy bao giờ chưa?”

Tả Nạp chăm chú nhìn vào mắt Thượng Quan Vân cả nửa phút, cuối cùng anh ta mới thở ra, như thể vừa xong anh ta tạm thời quên cả việc hít thở vậy. Anh ta mấp máy miệng, rồi lại khép lại, rõ ràng định nói gì đấy rồi lại thôi.

Phản ứng này khiến Thượng Quan Vân thấy rất bối rối, bèn hỏi, “Giáo sư Tả Nạp, anh muốn nói gì? Anh đừng ngại.”

Tả Nạp cúi đầu, mấy giây sau mới lại ngẩng lên, nhìn Thượng Quan Vân, “Chị Thượng Quan, tôi không có ý mạo phạm. Tôi cũng đã nói trước rồi, tôi đã tới đây gặp chị nghĩa là tôi tin chị. Nhưng... quả thực tôi muốn xác nhận lại một chút, chuyện chị vừa kể cho tôi nghe là thật một trăm phần trăm?”

Thượng Quan Vân nhắm hai mắt như thể thấy rất mệt mỏi. Hồi lâu sau, cô mới mở mắt ra, nhìn thẳng vào Tả Nạp, chậm rãi nói từng từ một, “Giáo sư Tả Nạp, anh nghe kĩ

nhé, mỗi câu mỗi từ tôi vừa nói đều là sự thật, tôi lấy nhân cách mình ra để đảm bảo.”

Họ mắt đối mắt nhìn nhau khoảng chục giây. “Được, chị Thượng Quan.” Tả Nạp gật đầu, “Tôi tin.” Thượng Quan Vân nhìn anh ta.

“Vừa nãy chị hỏi tôi, trước đây từng nghe thấy chuyện gì tương tự vậy chưa?”

“Vâng.”

Tả Nạp chạm hai ngón cái trở với nhau, nghiêm túc nói, “Chị Thượng Quan, tôi là giáo sư bộ môn Nhân loại học ở đại học. Với tôi, cuộc sống như trong tháp ngà, thật cứng nhắc và tẻ nhạt. Thú vui lớn nhất của tôi chính là tìm kiếm và nghiên cứu những sự kiện kì lạ xảy ra trên toàn thế giới. Có thể nói, sự đầu tư và nghiên cứu của tôi trong lĩnh vực này vượt xa nhiều nghiên cứu chuyên sâu cùng lĩnh vực. Đương nhiên, nếu hiện tượng kì lạ thuộc phạm trù nhân loại học thì lại là chuyện khác.”

Anh ta nhìn vào mắt Thượng Quan Vân chăm chăm.

“Tôi từng giao tiếp với linh hồn, dùng một chiếc máy ảnh kiểu cũ chụp được hồn ma ở Tháp London; dùng máy thu âm thu lại tiếng khóc lóc của hồn ma; trong hành trình du lịch qua các nước trên thế giới, tôi từng thấy vô số hiện tượng thần bí. Thế nhưng, về chuyện này thì tôi chưa từng nghe thấy và cũng cảm thấy khó mà giải thích được. Có lẽ đây là điều thần bí nhất tôi gặp trong đời.”

Thượng Quan Vân như bị những câu này của Tả Nạp làm cho khiếp sợ, cô há miệng mà không thể nói ra thành lời. Hồi lâu sau, cô hỏi, “Vậy, giáo sư, anh có thể giúp tôi không?”

“Chị hi vọng tôi giúp chị thế nào?”

“Tôi muốn biết vì sao chuyện quái lạ này lại xảy ra. Sau đó, tìm ra cách giải quyết.”

Tả Nạp thần sắc nghiêm túc gật gật đầu, như thể đang nghĩ gì. Nghĩ ngợi cả mấy phút, anh ta mới lên tiếng, “Tôi cho rằng, mọi chuyện xảy ra trên thế gian này đều có nguyên do của nó.”

“Đúng vậy!” Thượng Quan Vân lập tức tán đồng, “Tôi cũng nghĩ như thế.”

Tả Nạp duỗi hai tay ra, làm một điệu bộ trong không khí, “Mỗi một chuyện đều có một vài nhân tố then chốt. Nếu tìm được những nhân tố then chốt này thì chúng ta có thể dùng làm sợi chỉ dẫn đường, đưa ta lần tìm trở về đầu mối của sự việc.” Anh ta khóa chặt mắt vào Thượng Quan Vân, “Vừa xong tôi đã suy nghĩ rất kĩ,

trong câu chuyện này của chị có hai nhân tố then chốt.”

Thượng Quan Vân hết sức tập trung nhìn đối phương, “Là hai nhân tố nào?”

Tả Nạp trầm giọng nói, “Là ‘kết bảo hiểm’ và ‘tên trộm mộ’.”

Thượng Quan Vân nhú chặt mày, “Sao anh nói vậy?”

Tả Nạp đưa tay lên chống cằm, chậm chậm lắc đầu, “Hiện tôi vẫn chưa xác định được hướng tư duy, mà chỉ đưa ra nhận định dựa trên trực giác, hai nhân tố này có thể vô cùng quan trọng.”

Anh ta cup mắt, bắt đầu tập trung suy nghĩ. Thượng Quan Vân không dám làm

phiền, dành ngồi đợi.

Chừng mười phút sau, Tả Nạp ngẩng đầu bảo, “Là thế này, chị Thượng Quan, chuyện này tôi cần phải có đủ thời gian để suy nghĩ, rồi còn phải làm một vài điều tra và chuẩn bị nữa. Hi vọng chị có thể thư thả cho tôi chút thời gian, khi có đầu mối mới tôi sẽ liên lạc với chị ngay.”

“Được...” Thượng Quan Vân nói, “Anh có thể cho tôi biết, anh chuẩn bị điều tra gì không?” Nếu có hướng điều tra, tôi sớm đã làm rồi. Cô thầm nhủ.

Tả Nạp thần bí mỉm cười, “Cái này, tạm thời bí mật. Hi vọng chị có thể tin tưởng tôi. Về chuyện này, dù là để giúp chị hay để thỏa mãn tính hiếu kì của bản thân, tôi cũng sẽ cố hết sức tìm ra chân tướng sự thật.”

Thượng Quan Vân cảm kích nói, “Vậy thực sự cảm ơn anh nhiều, giáo sư Tả Nạp. Anh cần tôi làm gì thì cứ cho tôi biết.”

Tả Nạp gật đầu, “Tôi sẽ làm vậy. Giờ tạm thời tôi chưa nghĩ ra việc gì cần chị làm cả. À, để tiện liên lạc với chị, chị cho tôi số di động đi.”

“Được.” Thượng Quan Vân cho Tả Nạp số điện thoại di động của mình. Tả Nạp lấy điện thoại của anh ta gọi vào số máy của Thượng Quan Vân. Hai bên đều đã lưu số điện thoại của đối phương.

Sau đó, họ ra khỏi quán cà phê. Lúc chia tay, Thượng Quan Vân chân thành cảm ơn Tả Nạp một lần nữa. Tả Nạp xua tay, ra ý bảo Thượng Quan Vân không cần làm vậy, rồi vội vàng rời đi, chừng như sốt ruột đến mức không thể đợi thêm.

Đã ba ngày trôi qua từ sau cuộc gặp mặt với Tả Nạp. Ngày nào Thượng Quan Vân cũng không màng ăn uống, đứng ngồi không yên, gần như chẳng làm gì khác ngoài canh điện thoại, hi vọng nó có thể lập tức mang những tin tức Tả Nạp đã điều tra được đến cho cô. Song, tới giờ cô vẫn chưa thấy gì.

Sở dĩ Thượng Quan Vân đặt mọi hi vọng vào Tả Nạp là bởi sau lần gặp mặt đó, cô cảm thấy Tả Nạp là một người rất đáng tin cậy. Đồng thời, lối tư duy khi xem xét vấn đề của anh ta quả thực cũng không giống với số đông.

Ví dụ như Thượng Quan Vân cho rằng điểm mấu chốt nhất trong chuyện này là vì sao Hạ Thanh đã qua đời lại thần bí sống lại. Còn Tả Nạp lại cho rằng, “kết bảo hiểm” và “tên trộm mộ” mới là điểm mấu chốt. Thượng Quan Vân nhận định, Tả Nạp đưa ra cách lý giải mới mẻ độc đáo này tuyệt đối không phải vì muốn khác người. Cô trước đây cũng quen biết một vài người tài giỏi xuất chúng hơn người, điểm chung của kiểu người này là khả năng tư duy và khả năng phán đoán rất khác với người thường.

Cô tin mình đã tìm đúng người. Và cô cũng rất tin Tả Nạp tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian của ba ngày nay, anh ta đang vắt óc tìm biện pháp và tiến hành điều tra. Vậy nên dù sốt ruột, cô cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, không dám gọi điện thúc giục.

Cuối cùng, đến chiều ngày thứ tư, chuông điện thoại di động của Thượng Quan Vân cũng vang lên. Cô vội vàng cầm điện thoại lên, cảm ơn trời đất, là Tả Nạp gọi đến!

“Alo, là giáo sư Tả Nạp phải không?” Thượng Quan Vân vội vã nghe máy, hỏi, “Thế nào rồi, đã có kết quả chưa?”

Qua điện thoại, Tả Nạp cười bảo, “Đâu thể nhanh vậy đã có kết quả được. Song tôi tra tìm được vài thông tin rất quan trọng, giờ tôi đã biết phương hướng điều tra chuyện này rồi.”

Cả người Thượng Quan Vân run lên như bị điện giật, cô xúc động nói, “Tốt quá rồi giáo sư, giờ anh đang ở đâu? Tôi lập tức tới tìm anh!”

“Tôi đang ở nhà, hay là, chị qua nhà tôi đi?” “Được, địa chỉ nhà anh là...?”

Tả Nạp cho Thượng Quan Vân một địa chỉ chi tiết, cô ghi lại. Sau khi ngắt điện thoại, cô gần như chạy ngay ra khỏi cửa, lập tức lái thẳng tới nhà Tả Nạp. Nó nằm trong khu ký túc xá dành cho giáo sư đại học, một nơi có bầu không khí trong lành và rất yên tĩnh dễ chịu.

Hơn nửa tiếng sau, Thượng Quan Vân nhấn chuông cửa phòng A-2 tầng 18.

Cửa ra vào nhanh chóng được mở ra. Tả Nạp đứng ở cửa, mỉm cười bảo, “Chị Thượng Quan, đến rồi à, mời chị vào.”

Thượng Quan Vân thay giày ở tiền sảnh, bước vào gian phòng khách sáng sủa, gọn

gàng của Tả Nạp. Căn hộ này tuy không được coi là đẹp nhưng trong cách trang trí và bố cục lại mang vẻ trang nhã của dòng dõi thư hương. Tả Nạp biết có khách sắp đến nên tuy ở nhà anh ta cũng ăn mặc rất chỉnh tề, lịch sự.

Thượng Quan Vân ngồi lên chiếc sofa da, Tả Nạp hỏi, “Chị dùng trà hay cà phê?”

“Cảm ơn anh, tôi uống nước lọc là được rồi.” Thượng Quan Vân không muốn lãng phí một phút giây nào. Cô đang vô cùng sốt ruột và mong đợi.

Tả Nạp hiển nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của Thượng Quan Vân, sau khi nhanh chóng lấy cho cô một ly nước tinh khiết, anh ta liền ngồi xuống vị trí đối diện với Thượng Quan Vân, nói, “Tôi biết chị nhất định rất nóng lòng, nên sẽ không nhiều lời nữa, mà trực tiếp vào thẳng vấn đề nhé.”

Thượng Quan Vân vội vàng gật đầu.

“Chị Thượng Quan, chị nhớ lần trước tôi đã nói với chị là, trong chuyện này có hai nhân tố quan trọng nhất, là ‘kết bảo hiểm’ và ‘tên trộm mộ’, đúng không?”

“Vâng.”

“Vậy, giờ tôi hỏi chị mấy câu hỏi.” “Mời anh.”

“Trước khi xảy ra chuyện với chiếc kết bảo hiểm, thì trong kết đựng gì?”

Thượng Quan Vân nghĩ nghĩ, “Thực ra cái này... tôi cũng không rõ lắm. Thứ cất bên trong, đa số đều là đồ sưu tầm của chồng tôi. Anh ấy thích đá quý và đồ làm từ ngọc, nên sưu tập các tác phẩm thủ công mỹ nghệ được chế tác từ đá quý từ khắp nơi thế giới, rồi đem cất trong kết, tiện cho anh ấy mang ra ngắm nghía thưởng thức.”

“Chắc chị đã thấy chỗ đá quý cùng những ngọc châu trong kết đó rồi?”

“Vâng. Nhưng tôi không đặc biệt thích những thứ đó nên cũng không nhìn kĩ.”

“Nói vậy thì, chị không có ấn tượng đặc biệt sâu sắc gì với chỗ đá quý và ngọc châu đó?”

“Đúng là vậy.”

Tả Nạp nhíu mày, như đang suy nghĩ gì đó. Thượng Quan Vân không kìm được hỏi, “Giáo sư Tả Nạp, thứ được cất trong kết bảo hiểm là thứ gì đó rất quan trọng à? Chúng thì có liên quan gì với con trai tôi?”

Tả Nạp đưa tay ra hiệu, ra ý bảo cô chờ thêm chút nữa, “Chị Thượng Quan, tôi có thể hiểu tâm trạng chị, đương nhiên là chị hi vọng mình có thể biết chân tướng xác thực của chuyện này ngay. Thế nhưng, e là ta không thể suy đoán ra nguyên nhân và chân tướng của chuyện này một cách đơn giản như vậy. Vì thế, tôi cần bắt đầu từ mỗi một chi tiết, suy xét tất cả các khả năng. Những câu hỏi mà tôi hỏi chị có thể chẳng liên quan gì đến chuyện này, nhưng cũng có thể ta sẽ tìm được manh mối hay thông tin vô cùng quan trọng từ chúng. Do đó, chị không cần sốt ruột, mà hãy trả lời câu hỏi của tôi, để tôi có thể suy xét từ mọi phương diện, chị làm được không?”

Dưới sự thuyết phục đầy nhẫn nại của Tả Nạp, Thượng Quan Vân dần trấn tĩnh, đồng thời cũng kiềm chế lại tâm trạng thấp thỏm của bản thân. Cô nói, “Anh nói rất

đúng, tôi hiểu rồi.”

“Vậy ta nói tiếp về đoạn ban này, chị không có ấn tượng đặc biệt sâu sắc gì với chỗ đá quý và đồ ngọc trong két bảo hiểm, thậm chí chị cũng không rõ lai lịch của chỗ đá quý kia?”

“... Đúng vậy.”

“Thế thì có phần không dễ rồi.” Tả Nạp nhíu mày, lắc lắc đầu, rồi lại hỏi tiếp, “Vậy, chỗ đá quý này hiện đang ở nhà chị?”

“Vâng. Sau khi cửa két bảo hiểm bị mở ra, quản gia nhà chúng tôi đã mang tất cả đá quý và đồ ngọc trong đó về nhà.”

“Ồ, rất tốt.” Tả Nạp gật đầu, “Chỗ đá quý này nhất định là rất có giá trị, phải không nhỉ? Thế nên mới phải cất vào két bảo hiểm.”

“Vâng.”

“Tổng giá trị của chúng là bao nhiêu?”

Thượng Quan Vân nghĩ ngợi, cảm thấy không cần phải giấu giếm, thật thà nói, “Khoảng... hơn trăm triệu.” Tả Nạp bất giác ngửa người ra sau, liên tục tặc lưỡi, dễ thấy con số này đã vượt quá dự liệu của anh ta, “Giá trị như vậy! Hẳn rất nhiều đá quý nhỉ?”

“Không, chưa thể coi là nhiều.” Thượng Quan Vân nghĩ lại, “Trong ấn tượng của tôi, thực ra trong két cũng chỉ cất giữ hơn chục món mà thôi...”

“Tôi hiểu rồi.” Tả Nạp như đã phát hiện ra thông tin quan trọng gì đó, “Nói vậy là, trong những viên đá quý này nhất định có một số đồ quý giá cực kì hiếm thấy?”

“Có lẽ vậy... tôi thực sự không rõ lắm, tôi phải hỏi lại chồng tôi đã.” Thượng Quan Vân hỏi ý kiến Tả Nạp, “Có cần tôi gọi điện hỏi anh ấy ngay giờ không?”

Tả Nạp xua tay, “Không cần đâu. Tôi nghĩ, chồng chị cũng không biết những viên đá quý này có những công năng gì.”

Ý ngầm ám chỉ trong câu nói này khiến Thượng Quan Vân hoảng sợ, “A, anh cho rằng... chỗ đá quý này có thể có công năng thần kì gì đó à... nó có thể...”

Tả Nạp đưa tay ra hiệu bảo Thượng Quan Vân không cần phải căng thẳng, “Đó chỉ là một suy đoán mà thôi. Không nhất định là vậy.”

Họ trầm mặc trong một thoáng. Tả Nạp lại hỏi, “Về chỗ đá quý và ngọc châu kia, chị còn thông tin hữu dụng gì khác không?”

Thượng Quan Vân chán nản nói, “Tôi không biết thông tin thế nào là hữu dụng. Và lại, trước giờ chúng tôi không đặt trọng tâm ở đá quý. Vậy nên sau khi mang về cũng chẳng có ai xem xét chúng...” Nói đến đây, cô đột nhiên nhớ ra gì đó, bảo, “Đúng rồi, có một điểm, tôi không biết có thể coi là thông tin hữu dụng hay không, sau khi mang chỗ đá quý và ngọc châu kia về nhà, quản gia Kim phát hiện thấy bị thiếu một ít.”

Mắt Tả Nạp liền sáng lên, “Gì cơ? Chỗ đá quý bị thiếu một ít à? Chuyện là thế nào? Chị nói rõ xem!”

Thượng Quan Vân không biết tại sao Tả Nạp lại có phản ứng mạnh như vậy. Cô nhớ

lại, “Mộ Hạ Thanh bị trộm, két bảo hiểm bị mở ra. Do không phát hiện thấy xác con trai tôi trong đó nên cảnh sát đã để quản gia Kim mang chỗ đá quý trong két về nhà. Nhưng sau khi mang về, quản gia Kim cẩn thận kiểm lại thì phát hiện thấy thiếu mất hai viên. Ông ấy ước tính chỗ đá quý bị mất trị giá khoảng bốn triệu, chuyện là như vậy.”

“Bị mất viên nào? Cái này ông quản gia có biết không?” “Tôi từng hỏi ông ấy câu này. Nhưng ông ấy bảo, những đồ này chỉ có Hạ Lam mới rõ nhất. Ông ấy chỉ nắm được số lượng chung chung thôi. Sau khi kiểm tra, phát hiện thấy thiếu hai viên ông ấy liền báo tôi luôn.” “Vậy chị có điều tra chuyện này không?”

Thượng Quan Vân lắc đầu thở dài, “Không có. Giáo sư Tả Nạp, không phải nhà tôi có nhiều tiền đến mức bị mất năm triệu mà cũng chẳng bận tâm. Mà là... trước bi kịch của con trai tôi, chúng tôi không còn lòng dạ nào đi truy cứu về chỗ đá quý bị mất nữa. So với tính mạng thằng bé, thì chúng tôi cuộc cũng chỉ là vật ngoài thân.”

Tả Nạp gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Thượng Quan Vân nghi hoặc hỏi, “Giáo sư Tả Nạp, vì sao anh cho rằng chỗ đá quý bị mất có liên hệ với chuyện kì lạ này?”

Tả Nạp cúi đầu thoáng nghĩ, đáp, “Chị Thượng Quan, trước đây khi đến Zimbabwe du lịch, tôi từng được nghe một vài truyền thuyết kì lạ do thổ dân bản địa kể lại.”

Thượng Quan Vân nhìn Tả Nạp chăm chăm không chớp.

“Chị biết đấy, Zimbabwe là một nước mạnh về khai khoáng, mỗi năm đất nước này khai thác được lượng lớn đá quý, trong đó không thể thiếu một số loại đá quý cực kì hiếm có. Theo thổ dân địa phương, thì kim cương thường sau được tìm được sẽ được bán cho nhà buôn đá quý với mức giá cao, song nếu có người may mắn đào được loại kim cương cao cấp vô cùng hiếm có thì có thể người này sẽ không đem bán mà bí mật giữ lại cho mình, chị có biết vì sao không?”

Thượng Quan Vân lắc đầu, biểu thị mình không biết, “Bán viên kim cương cao cấp vô cùng hiếm có đó đi chẳng phải sẽ càng giàu có phát tài hơn sao? Tại sao họ lại muốn giữ lại cho mình?”

“Bởi vì, độ quý hiếm của loại kim cương này không nằm ở giá trị trên thị trường, mà là...” Tả Nạp nói với ngữ điệu thần bí, “Các thổ dân tin loại kim cương này có một công dụng rất thần kì.”

Lúc này Thượng Quan Vân há miệng, như thể đã nghĩ ra gì đó.

Tả Nạp chăm chú nhìn Thượng Quan Vân, nói, “Một bô lão của một bộ lạc nói với tôi, họ có một truyền thuyết là nếu sau khi ai đó qua đời, ta đặt loại kim cương đặc biệt này lên vị trí nào đó trên người anh ta như bỏ vào miệng, rồi đặt thi thể anh ta vào trong một hang núi. Đương nhiên đó không phải là hang núi thông thường, mà là một thánh địa đối với họ. Sau một thời gian, người kia sẽ sống lại. Đồng thời, sau khi anh ta sống lại, viên kim cương thần kì kia cũng sẽ biến mất.”

Thượng Quan Vân nghe mà hoàn toàn ngẩn ra, cô nhìn Tả Nạp với ánh mắt ngạc

nhiên sững sốt, mãi lâu sau mới lên tiếng, “Giáo sư Tả Nạp... không phải anh nghiêm túc chứ?”

“Chị nghi ngờ tôi hay nghi ngờ truyền thuyết kia?”

“Tất nhiên là truyền thuyết kia rồi.” Thượng Quan Vân đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “truyền thuyết”. “Không lẽ anh tin à? Anh đã từng nhìn thấy tận mắt người nào sống lại nhờ loại kim cương đó chưa?”

Tả Nạp nhún nhún vai, “Chưa. Cụ già bản địa cho tôi biết, nếu ai đó may mắn đào được loại kim cương thần kì này, họ tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho bất kì ai biết. Nếu người có viên kim cương này muốn khiến ai đó ‘sống lại’, anh ta cũng sẽ không nói với người khác mà chỉ âm thầm tiến hành thôi. Thế nên đừng nói là tôi, ngay đến người cùng bộ tộc, họ cũng gần như không thể nào nhìn thấy chuyện này.”

“Vậy, chẳng phải truyền thuyết này rõ ràng càng không đáng tin sao?”

“Tôi vốn dĩ cũng không quá tin vào truyền thuyết này.” Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân một cái, rồi thu lại ánh mắt, “Nhưng sau khi nghe câu chuyện về con trai chị...”

Thượng Quan Vân khó tin nói, “Giáo sư Tả Nạp, anh thực sự tin viên kim cương đó có thể khiến người chết sống lại sao? Thứ lỗi cho tôi được nói thẳng, chuyện này hoàn toàn không có bất kì căn cứ khoa học nào.”

“Thực ra cụ già thổ dân đó đã cho tôi biết tại sao loại kim cương kia có thể khiến người chết sống lại.” Tả Nạp nói, “Ông cụ bảo, loại kim cương này thường được vùi lấp trong hang động đá vôi, nằm sâu dưới lòng đất. Họ cho rằng kim cương này là ‘kim cương của minh giới’. Nếu con người đeo loại đá quý này trên người thì khi anh ta qua đời, linh hồn xuống tới minh giới, anh ta có thể lấy nó hối lộ sứ giả ở địa phủ. Cũng có nghĩa là dùng viên ‘kim cương của minh giới’ mua lại một mạng cho mình.”

Tả Nạp ngừng lại một chốc, “Đương nhiên, phải công nhận là cách nói này mang đậm màu sắc mê tín. Nhưng tôi lại nghĩ, liệu trong loại đá quý này có chứa một loại chất khoáng vật hiếm hoặc chất đặc biệt nào khác có thể khiến người chết sống lại hay không?”

Thượng Quan Vân tuy cảm thấy rất khó tiếp nhận, song cô vẫn thử tìm cách giải thích theo góc độ này, “Ý anh là, trong kết bảo hiểm của chồng tôi vừa hay lại có loại kim cương này. Và sau khi bị kẹt trong kết, đứa con trai vốn đã chết của tôi lại sống lại một cách thần kì nhờ viên kim cương kia?”

“Chỉ là giả thiết mà thôi.”

“Nhưng, tại sao sau khi con trai sống lại, cháu lại lâm vào hoàn cảnh đáng sợ như hiện giờ?” Thượng Quan Vân đau khổ nói, “Viên kim cương đó có thể khiến ta sống lại, nhưng cũng sẽ khiến người ta biến thành quái vật à?”

Tả Nạp nhíu chặt mày, “Cụ già thổ dân kia cũng chỉ biết truyền thuyết này mà thôi. Ông ấy chưa từng chứng kiến chuyện đó được trải qua như thế nào. Thế nên không ai biết sau khi ‘sống lại’ người đó sẽ ra sao...”

Thượng Quan Vân giơ tay đỡ trán, lo âu suy nghĩ một lát, rồi hỏi, “Còn một điểm, anh nói người đào được loại kim cương này sẽ không mang nó đi bán. Vậy làm thế nào chồng tôi có được?”

“Tôi chỉ nói, trên thực tế là cụ già thổ dân kia bảo, quá nửa người đào được loại kim cương này sẽ không mang bán, mà sẽ bí mật giữ lại cho mình. Nhưng không phải là tất cả, một vài người vẫn có thể đem bán để đổi lấy cuộc sống sung túc giàu có hoặc anh ta không hoàn toàn tin vào truyền thuyết này nên mới đem bán.”

“Vậy khi mua viên kim cương này hẳn chồng tôi cũng biết về công dụng thần bí của nó, nhưng tại sao anh ấy chưa bao giờ nhắc đến?”

“Theo tôi đoán thì nhiều khả năng nhất là viên kim cương đó đã qua tay rất nhiều người. Sau nhiều lần sang tay, người mua nó đã hoàn toàn không hay biết gì về công dụng đặc biệt của viên kim cương, mà chỉ xem nó như viên kim cương bình thường.”

Thượng Quan Vân ngẫm nghĩ, cảm thấy rất có thể là vậy. Cô hỏi, “Giáo sư Tả Nạp, anh nghĩ ta đã tìm ra lời giải thích cho câu chuyện này chưa?”

Tả Nạp lắc đầu, “Chưa, đừng quên lời tôi nói lúc trước. Thứ chúng ta đang nghiên cứu thảo luận chỉ là các khả năng, còn lâu mới tới được kết luận.”

“Vậy anh cho rằng còn khả năng nào nữa?”

“Nếu ta chỉ ngồi nhà phân tích, thảo luận như giờ thì có thể sẽ chẳng bao giờ tới được kết luận, bởi tất cả đều là suy đoán. Phải tiếp tục tìm ‘nhân vật trọng yếu’ có liên quan đến chuyện này thì chúng ta mới có thể kiểm tra tính xác thực của suy đoán, tìm ra chân tướng.”

Thượng Quan Vân đảo mắt, “Giáo sư, e là tôi chưa hiểu được ý anh, những nhân vật quan trọng liên quan đến chuyện này ngoài tôi cùng chồng tôi, đương nhiên còn con trai tôi nữa, thì còn ai nữa nhỉ?”

Tả Nạp thần bí mỉm cười, “Hình như chị quên hai nhân tố then chốt tôi đã nói lúc trước. Giờ ta mới chỉ bàn về nhân tố ‘chiếc két bảo hiểm’ thôi nhé.”

Thượng Quan Vân nhớ ra, “Còn một nhân tố là ‘tên trộm mộ’. Thế nhưng... tên trộm mộ đó đã chết rồi.”

Từ sofa đối diện, Tả Nạp đứng dậy tới bên Thượng Quan Vân, cúi người nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Liệu chị có từng nghĩ đến một vấn đề, mật mã két bảo hiểm không phải do con trai chị thay đổi lung tung không? Theo lý mà nói, bất kì ai cũng không biết được mật mã này. Vậy thì, tên trộm mộ kia đã mở két bằng cách nào?”

Thượng Quan Vân đỡ ra, sững sờ nhìn Tả Nạp. Tả Nạp ngồi cạnh cô, nói, “Chị nói với tôi, chiếc kết đó không được mở ra nhờ ngoại lực. Trên thực tế, tôi cũng không tin loại kết bảo hiểm chất lượng nhất đó lại dễ dàng bị người khác mở ra bằng cách bầy nạy hay đập phá. Vậy, để mở nó chỉ có một khả năng, tên trộm mộ đã mở kết bằng mật mã chính xác của kết!”

Nghe đến đây, Thượng Quan Vân cảm thấy máu trong người đều đang bốc lên đầu, “Đúng rồi! Anh nói rất đúng! Chúng tôi lúc đó... sao không nghĩ đến điểm này nhỉ?”

“Chẳng có gì là lạ. Lúc đó anh chị đều đang đắm chìm trong đau buồn, không thể bình tĩnh suy xét, là chuyện rất bình thường mà. Nhưng ngay đến cảnh sát cũng không để ý đến điểm này, tôi chỉ có thể nói, trong chuyện này bên cảnh sát quá sơ ý lơ là, hoặc cơ bản họ không làm hết trách nhiệm trong việc điều tra chuyện này. Đào, dù sao cũng chỉ là vụ trộm mộ, hơn nữa đồ quý giá bên trong chẳng hao tổn gì (lúc đó phía cảnh sát cho là vậy), nên họ không dốc sức điều tra phá án như những án liên quan đến án mạng.”

“Vậy, anh cảm thấy chuyện này là thế nào? Tại sao tên trộm mộ kia biết được mật mã?”

“Chị đừng sốt ruột, cứ từ từ nghe tôi nói.” Tả Nạp điềm tĩnh nói, “Trong ba ngày này, tôi chủ yếu dò hỏi chuyện có liên quan đến tên trộm mộ đã qua đời kia.”

“Anh tra được tên trộm mộ đó là ai?”

Tả Nạp gật đầu, “Bởi quan tâm để ý đến sự kiện kì lạ ở khắp nơi trong thời gian dài nên tôi cũng tiếp xúc với đủ loại người thuộc đủ tầng lớp khác nhau trong xã hội, thành ra tôi có quen một nhân vật máu mặt. Mấy người này nắm giữ những kênh thông tin phong phú, hệt như một ‘mạng lưới tình báo ngầm’. Tôi nhờ một người trong số họ nghe ngóng giúp, quả nhiên thu được thông tin chuẩn xác.”

“Tên trộm mộ đã có tuổi là ai?”

“Hắn không phải là trộm mộ bình thường. Người này là một tay lão luyện trên chốn giang hồ, có thể xem là cao thủ số một, số hai trong giới trộm cắp, biệt danh là ‘Sư Đầu Ưng’.”

“Chính hắn ta là người mở được kết bảo hiểm mật mã?”

Tả Nạp vội vàng lắc đầu, bỗng dưng trở nên có phần phẫn khởi, “Trọng điểm nằm ở đây. Tại sao vừa rồi tôi nói cảnh sát không điều tra kĩ vụ này? Là bởi họ chỉ cần dò ra gốc gác của Sư Đầu Ưng là sẽ biết, tên trộm già này dĩ nhiên rất lợi hại, nhưng hắn lại bó tay trước kiểu kết bảo hiểm khóa bằng mật mã!”

Nghe đến đây, Thượng Quan Vân có chút mơ hồ, “Vậy... làm thế nào hắn mở được

kết?”

Tả Nạp nhìn chăm chăm vào mắt Thượng Quan Vân, “Chị vẫn chưa nghĩ ra à?”

Thượng Quan Vân suy nghĩ nửa phút, bất ngờ kêu lên, “A! Tối hôm đó ngoài hắc ra, còn có một tên khác?” “Đúng! Nhưng chị nói, khi tới nghĩa trang, cảnh sát chỉ phát hiện thấy thi thể của tên trộm già bị dọa sợ đến chết ở hiện trường. Vậy có nghĩa là, tên trộm còn lại kia đã bỏ chạy, hơn nữa tới giờ hắc chắc chắn vẫn còn sống!” Tả Nạp càng lúc càng phấn khích, anh ta đứng lên nói, “Hai tên trộm mộ này rõ ràng đã biết được chuyện của gia đình chị qua kênh nào đó thì mới đến đào mộ Hạ Thanh, mục tiêu đương nhiên là chỗ đá quý nằm trong kết bảo hiểm. Thế nhưng, tối đó đã xảy ra chuyện gì?”

Tả Nạp đưa tay ra, ra hiệu bảo Thượng Quan Vân tạm thời đừng nói. “Giờ, chị hãy thử tưởng tượng về tình cảnh tối đó: Hai tên trộm mộ, dốc toàn bộ sức lực và tâm cơ vào việc đào kết bảo hiểm lên, rồi mở nó ra. Lúc này, chúng đã nhìn thấy thứ gì trong kết bảo hiểm? Rõ ràng là thứ vô cùng ghê rợn, đến mức tên trộm già sợ đến mức chết ngay tại chỗ. Còn tên kia thì sao? Hắc không chết vì sợ, nhưng có lẽ cũng bị dọa không hề nhẹ, nếu không chỗ đá quý trị giá trên cả trăm triệu đang bày ra trước mắt sao hắc lại không cuồn theo mà đã bỏ chạy rồi?”

Khung cảnh những lời này của Tả Nạp vẽ nên khiến Thượng Quan Vân như tận mắt chứng kiến một màn đáng sợ này. Cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình dường như đã giảm đi mấy độ, khiến cô lạnh toát người, sồn tóc gáy.

Tả Nạp lại ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, tạm thời không nói gì. Hơn chục giây sau, Thượng Quan Vân nhìn anh ta, “Vậy giáo sư, giờ ta nên làm thế nào?”

Tả Nạp chăm chú nhìn cô, “Ta tìm đến tên trộm mộ còn lại.”

“Tìm được hắc thì thế nào? Hắc có biết đáp án của tất cả chuyện này không?”

“Không, hắc không biết.” Tả Nạp đáp như đã lên kế hoạch từ trước, “Thế nhưng những điều hắc đã trải qua vào tối ngày hôm đó khiến hắc trở thành người duy nhất có thể cho ta biết trong kết bảo hiểm rốt cuộc chứa gì. Tìm ra hắc, chúng ta có thể xác minh rất nhiều suy đoán, và có thể còn biết được một số chuyện mà ta chẳng thể nào ngờ.” Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân, “Tôi có một trực giác vô cùng mãnh liệt rằng, tên trộm này chính là mấu chốt để ta tìm ra lời giải.”

Trong khoảnh khắc, Thượng Quan Vân mắt đối mắt với Tả Nạp, nói, “Được, tôi tin vào trực giác của anh.” Ngừng một lát, cô hỏi, “Giáo sư, vừa rồi hình như anh nói là ‘tên trộm nhỏ’? Anh biết tên trộm còn lại tuổi hắc còn trẻ?”

Tả Nạp tràn đầy tự tin cười, “Thông tin tôi thu thập được đâu chỉ có vậy. Tôi không những biết hắc hắc còn ít tuổi mà còn biết tên trộm này chính là đồ đệ của Sư Đầu Ưng, và được gọi là Chuẩn, hắc sở hữu khả năng đặc biệt là có thể mở được khóa mật mã điện tử.”

“Vậy anh biết có thể tìm hắc ở đâu không?” Thượng Quan Vân quan tâm hỏi.

Tả Nạp gật đầu, “Tất nhiên, đã biết tên đó là ai thì ta có thể dễ dàng tra ra nơi hắn sống thông qua ‘mạng lưới tình báo ngầm’.”

“Ý anh là anh tra được rồi?” “Đúng vậy.”

Thượng Quan Vân vụt đứng dậy, “Giờ ta đi tìm hắn luôn!”

Tả Nạp nhìn đồng hồ đeo tay, “Giờ đã là 6 giờ chiều rồi...”

Thượng Quan Vân nhìn Tả Nạp bằng ánh mắt đầy mong chờ, “Giáo sư, tôi không thể đợi đến mai được.”

Nhìn bộ dạng sốt ruột của Thượng Quan Vân, Tả Nạp thoáng do dự, đứng lên khỏi sofa, “Được, chúng ta đi!”

Sau khi đi thang máy xuống tầng, Thượng Quan Vân định lên xe ngay, thì Tả Nạp hỏi, “Ta không ăn tối à?”

Thực ra Thượng Quan Vân đâu còn bụng dạ nào để ăn uống, nhưng cô cũng không tiện bắt Tả Nạp nhìn đói theo, đành bảo, “Được, chúng ta ăn ở chỗ nào gần đây luôn đi.”

“Cạnh tiểu khu có một nhà hàng Trung Quốc, tuy nhỏ nhưng mùi vị đồ ăn ở đây rất ngon.”

Thượng Quan Vân gật đầu, “Tùy tiện ăn gì đó là được rồi.”

Hai người vào nhà hàng ngồi, phục vụ liền mang thực đơn ra, Tả Nạp hỏi, “Thượng Quan Vân, chị muốn ăn gì?”

“Anh gọi món là được rồi, tôi thế nào cũng được.” Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân, “Được.” Anh ta gọi hai món mặn, hai món chay, cùng một canh, đồng thời bảo nhân viên thúc nhà bếp nhanh tay hơn một chút.

Hai người họ yên lặng ngồi uống mấy hớp trà hoa cúc, Tả Nạp nói, “Chị Thượng Quan, thực tế tôi cũng không đói. Sở dĩ tôi đề nghị ăn tối trước rồi mới đi vì tôi muốn thống nhất qua với chị trước khi tới nhà Chuẩn.”

Thượng Quan Vân gật đầu.

“Chị có từng nghĩ đến chuyện ta nên lấy thân phận gì để đi gặp Chuẩn không?”

Thượng Quan Vân thoáng ngẩn ra, đó quả đúng một vấn đề.

Tả Nạp nói, “Chị nghĩ thử xem, nếu vừa gặp hắc đã bảo ‘Chúng tôi là người nhà của chủ nhân ngôi mộ mà hai tháng trước cậu đã trộm, giờ chúng tôi muốn tìm cậu để nắm qua tình hình liên quan’, thì liệu hắc có thể phối hợp với ta hay không? Tôi đoán dứt khoát hắc sẽ khước từ, và lập tức sập cửa trước mũi chúng ta. Thế là từ đó trở đi ta sẽ chẳng còn cơ hội nào gặp được hắc nữa.”

Thượng Quan Vân nhíu mày ngẫm nghĩ, “Quả thật... hay là, ta đừng cho hắc biết thân phận mình trước?”

“Vậy chúng ta dựa vào cái gì để bảo hắc kể cho ta biết về chuyện trộm mộ? Đó đâu phải việc quang minh chính đại gì, mà là hành vi phạm pháp đấy. Ai lại dễ dàng thừa nhận việc này, còn đi kể lại với hai người lạ mặt nữa chứ?”

“Thế theo anh thì phải làm sao?”

Tả Nạp nhún vai, “Tôi vẫn chưa nghĩ ra cách gì hợp lý. Có lẽ, đành phải thế này vậy, trước hết ta cứ nói cho hắc biết thân phận và ý định của chúng ta khi đến gặp hắc, nếu hắc không thừa nhận hoặc từ chối, thì ta cứ bảo là đã tìm được bằng chứng chứng minh hắc trộm mộ. Nếu hắc chịu phối hợp, ta sẽ không truy cứu chuyện cũ; Còn không, ta sẽ lập tức báo cảnh sát đến bắt hắc.”

“Ý hay, vậy ta làm như thế đi.”

Tả Nạp lo lắng lắc đầu nói, “Có lẽ đó cũng không phải là chủ ý hay. Ít nhất còn có hai vấn đề: Thứ nhất, chúng ta không hiểu tên Chuẩn kia là người như thế nào. Lỡ sau khi bị ta uy hiếp, hắn lại nảy sinh ý đồ đen tối muốn giết người diệt khẩu thì ta rắc rối to.”

Lông mày Thượng Quan Vân càng lúc càng nhíu chặt lại, rõ ràng cô cũng thấy hơi rờn rợn.

“Thế nên tôi cảm thấy, để chắc ăn hơn thì tối nay ta tạm thời chưa cần đi tìm hắn. Đợi đến mai, gọi thêm một hai người nữa đi cùng sẽ an toàn hơn nhiều.”

“Không, không được...” Thượng Quan Vân không ngừng lắc đầu, “Giáo sư Tả Nạp, ta phải đi tìm người này ngay trong tối nay.”

Tả Nạp có phần không hiểu, “Chị Thượng Quan, tôi có thể hiểu chị đang nóng lòng muốn làm sáng tỏ chuyện này sớm. Nhưng cũng đâu cần gấp gáp đến mức không thể đợi qua tối hôm nay chứ?”

“Không, không phải tôi suốt ruột, mà là...” Thượng Quan Vân mím chặt môi, thoáng do dự, “Không biết vì sao, càng gần đến tối nay tôi càng cảm thấy ruột gan rối bời, tôi có một dự cảm rất không lành... như thế... tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân, lát sau mới nói, “Được, vậy tối nay ta đi tìm hắn. Song có một điểm, và cũng là vấn đề thứ hai mà vừa nãy tôi định nói, hi vọng chị có thể lưu ý.”

“Gì vậy?”

“Nếu lát nữa gặp được tên Chuẩn này, tôi hi vọng chị có thể cố gắng kiểm soát tâm trạng. Cần nhớ là, giờ ta đang ở vào thế nhờ vả hắn, cần hắn thật tâm hợp tác và nói ra sự thật. Vậy nên, mong chị đừng để tình cảm xen vào chuyện này và lên án, mắng chửi hắn, nếu không ta sẽ chỉ khiến đối phương thấy phản cảm hoặc từ chối thì gay to.”

Thượng Quan Vân khẽ gật đầu.

“Tóm lại ta cần tranh thủ ngồi xuống nói chuyện tử tế với hắn, đừng khiến hắn cảm thấy bản thân đang bị uy hiếp và nảy sinh địch ý. Tóm lại là, ta cần kiểm soát được cục diện.”

“Được, tôi biết rồi.”

Lúc này, nữ nhân viên phục vụ mang những món họ đã gọi ra. Hai người bắt đầu dùng bữa. Ăn một lát, Thượng Quan Vân bỗng dừng nhớ đến một chuyện, hỏi, “Đúng rồi, giáo sư Tả Nạp, chị nhà anh thế nào?”

Tả Nạp cười nói, “Chị thấy tôi giống người đã lập gia đình à?”

“Anh... chưa kết hôn?” Thượng Quan Vân cảm thấy khó hiểu, “Tại sao?”

Tả Nạp cười khổ đáp, “Chẳng phải là tôi có chút không bình thường, chỉ là, chị thử xem, loại người ham thích nghiên cứu những sự kiện kì lạ đáng sợ, đồng thời thường xuyên đi đây đi đó khắp nơi để tìm kiếm những chuyện kiểu này như tôi thì có phụ nữ

nào lại bằng lòng, hay dám gả cho tôi chứ?”

Thượng Quan Vân gượng gạo cười, không nói gì. Hai người nhanh chóng dùng xong bữa, rồi quay lại tiểu khu Tả Nạp ở để lấy xe. Sau khi ngồi lên xe, Tả Nạp nói, “Địa chỉ là tiểu khu Tân Trúc Nhã ở thành Nam, chị tìm được không?”

“Tôi biết.” Nhưng Thượng Quan Vân có phần ngạc nhiên nói, “Tên trộm mộ này sống ở loại tiểu khu cao cấp vậy à?”

“Chị đừng xem thường chúng, hai tên trộm này có rất nhiều tiền. Theo tin tình báo, đây là chỗ ở của Chuẩn cùng Sư Đầu Ung, sư phụ hắc. Giờ Sư Đầu Ung chết rồi, chắc chỉ còn mình hắc sống đó thôi. Ta đi đi.”

Thượng Quan Vân bật hệ thống định vị, lái xe theo chỉ dẫn bằng âm thanh tới thẳng tiểu khu Tân Trúc Nhã. Sau hơn bốn mươi phút, họ đã đến nơi. Tả Nạp rút cuốn sổ tay nhỏ từ túi quần ra, lật tìm địa chỉ chi tiết của Chuẩn. Một phút sau, họ đã đi đến trước cửa “nhà tên trộm mộ”.

Lúc này đã là 7 rưỡi tối.

Tả Nạp thấy Thượng Quan Vân mặt mày căng thẳng, nhận ra cô ít nhiều có đôi chút hồi hộp, hỏi, “Chị sẵn sàng chưa?”

Thượng Quan Vân hít sâu một hơi, gật đầu.

“Đừng sợ, trộm cắp dẫu sao cũng khác bọn kẻ cướp tàn bạo. Chỉ cần ta không kích động hắc, thì hắc cũng không đến nỗi liều mạng với ta.” Tả Nạp nói, “Nếu hắc có ở nhà, để tôi nói chuyện với hắc. Chị đừng lên tiếng trước, cứ tùy cơ mà hành sự.”

Thượng Quan Vân gật đầu tỏ ý tán thành. Tả Nạp ấn chuông cửa.

Hoàn toàn khác với dự tính, ngay đến hồi cũng không hồi gì mà người trong nhà đã mở cửa ngay. Mọi chuyện êm xuôi tới mức Tả Nạp cảm thấy không thích ứng được.

Một cậu chàng mặc sơ mi cộc tay cùng quần dài mặc ở nhà, tướng mạo nho nhã đứng trước mặt nhìn bọn họ.

Trực giác mách bảo Tả Nạp đã tìm đúng người rồi. Song giờ anh ta mới nhớ ra mình không biết tên thật của đối phương là gì. Anh ta đánh liều hỏi, “Cậu là... Chuẩn?”

Cậu chàng kia hơi há miệng, lập tức trở nên cảnh giác, “Anh chị là ai?”

Tả Nạp đáp, “Cậu yên tâm, chúng tôi không phải cảnh sát. Tôi là giáo sư đại học, còn chị ấy là mẹ một cháu nhỏ. Chúng tôi tới tìm cậu, là vì muốn nói chuyện với cậu.”

Nói xong những lời này, Tả Nạp nhìn Chuẩn, đoán cậu ta có lẽ sẽ nói những câu kiểu như “anh chị tìm nhầm người rồi”, sau đó sập cửa ngay. Anh ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ phải chặn cửa.

Nhưng một lần nữa, mọi chuyện lại vượt ngoài dự liệu, Chuẩn chỉ hỏi, “Anh chị muốn tìm tôi để nói chuyện gì?”

Tả Nạp thầm ngạc nhiên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra rất bình thản, “Chúng tôi có thể vào nhà rồi nói được không?”

Chuẩn hơi do dự trong mấy giây, nói, “Được.” Anh chàng đứng sang một bên,

những đường cho Tả Nạp và Thượng Quan Vân vào nhà.

Tả Nạp và Thượng Quan Vân nhìn nhau một cái, đi vào nhà.

Chuẩn đóng cửa, nhìn vị hai khách đến thăm, không nói những câu khách sáo kiểu như “mời ngồi” mà chỉ đưa ánh mắt nghi hoặc và cảnh giác đánh giá họ.

Tả Nạp hiểu rõ mình cần kiểm soát được cục diện, anh ta vờ thoải mái, cười bảo, “Chàng trai trẻ, cậu không mời khách ngồi uống nước à?”

Chuẩn không tiếp lời, chỉ hỏi, “Rốt cuộc anh chị tới tìm tôi có chuyện gì?”

“Ngồi xuống rồi nói.” Tả Nạp từ khách chuyển sang vị thế chủ nhà nói, “Ta cứ từ từ nói, được không?” Thượng Quan Vân đứng ở một bên, thầm rõ trong lòng, Tả Nạp đang cố gắng làm dịu bầu không khí. Khi nhìn thấy Chuẩn là một cậu trai trẻ nho nhã, cảm giác căng thẳng trước đó của cô đã dịu đi nhiều.

Chuẩn nhìn họ dăm dăm hồi lâu, ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng khách. Tả Nạp đưa mắt ra hiệu với Thượng Quan Vân, hai người họ ngồi xuống sofa.

“Anh chàng trẻ tuổi, tôi cũng không định vòng vo với cậu.” Tả Nạp lên tiếng, “Chúng tôi đã lần tìm được đến đây cho thấy chúng tôi rất hiểu cậu, bao gồm cả sư phụ cậu nữa. Thế nhưng trước đó tôi cũng đã nói rồi, chúng tôi không phải cảnh sát, về chuyện trước đây thầy trò cậu từng làm gì chúng tôi không có hứng thú, cũng chưa từng nghĩ đến việc tố giác hai người. Chúng tôi chỉ muốn biết một chuyện.”

Tả Nạp nhìn vào mắt Chuẩn, bảo, “Hai tháng trước, cậu và sư phụ mình cùng thực hiện một vụ trộm mộ, đúng không nhỉ?”

Người Chuẩn hơi run lên, như thể rùng mình. Sắc mặt cậu ta trở nên trắng bệch, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Tả Nạp không dám khẳng định, biểu hiện này của Chuẩn là sợ hãi khi người khác phát hiện ra vụ trộm mộ lần rồi của hai thầy trò cậu hay thứ khiến cậu ta sợ là bản thân vụ trộm mộ kia. Tả Nạp tiếp tục nói, “Nhất định cậu có ấn tượng sâu sắc về vụ đó. Tôi đoán trước giờ bọn cậu chưa lần nào khai quật kết bảo hiểm ở nghĩa trang công cộng, đúng không nhỉ? Huống chi, sư phụ cậu, đã bị bỏ mạng trong vụ này...”

“Đừng nói nữa.” Chuẩn nhắm mắt, lát sau mới mở ra, thừa nhận, “Không sai, chuyện đó là bọn tôi làm.”

Tả Nạp và Thượng Quan Vân không ngờ, vào nhà chưa đầy năm phút họ đã khiến Chuẩn phải thẳng thắn thừa nhận chuyện này. Thế này rõ ràng là dễ xử lý hơn nhiều. Tả Nạp nói, “Chàng trai trẻ, xem chừng cậu cũng là người có gan làm có gan nhận. Nếu đã vậy thì tôi không ngại nói thẳng. Chúng tôi đến tìm cậu chính vì muốn biết tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chuẩn trầm mặc giây lát, nhìn về phía Thượng Quan Vân, “Chị là mẹ đứa trẻ đó?”

Thượng Quan Vân thầm chấn động, câu hỏi này của Chuẩn cho thấy, tối hôm đó cậu ta quả thực đã nhìn thấy một “đứa trẻ”. Cô thầm run lên từng hồi, đưa mắt nhìn Tả Nạp bên cạnh một cái. Tả Nạp gật đầu, ra ý bảo cô cứ nói thật. Thượng Quan Vân nhìn

Chuẩn, đáp, “Đúng vậy.”

Nghe thấy câu trả lời của Thượng Quan Vân, Chuẩn đột nhiên mấp máy môi, cậu ta đứng dậy, rồi đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Thượng Quan Vân, khóc rống lên, “Xin chị... cứu tôi với!”

Tình hình xoay chuyển quá nhanh. Thượng Quan Vân và Tả Nạp đều vô cùng sửng sốt, hoàn toàn không ngờ Chuẩn lại làm vậy. Thượng Quan Vân lúng túng nhìn Chuẩn quỳ dưới đất, hỏi, “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Chuẩn nhe răng nói, “Tôi... kể từ khi làm chuyện đó, luôn sống trong sợ hãi. Tôi không biết làm thế nào mới thoát khỏi cơn ác mộng hãi hùng. Tôi nghĩ, có lẽ chỉ có tìm được đứa trẻ kia thì mới ổn... Chị là mẹ thằng bé, có lẽ chị có thể giúp tôi...”

Những lời Chuẩn nói, Thượng Quan Vân nghe mà hoàn toàn chẳng hiểu gì. Cô nhún mày nói, “Cậu đứng lên trước đã, rồi kể rõ ràng xem chuyện là như thế nào.”

Chuẩn lại ngồi xuống ghế, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt thần thờ, ổn định lại tâm trạng, đáp, “Kể từ tối trộm mộ đó, tối nào tôi cũng gặp ác mộng. Đó không phải ác mộng thông thường... Tôi nghi ngờ cứ tiếp tục thế này, tôi nhất định sẽ bị dọa chết trong mơ mất.”

Cả người run lên, cậu ta bắt đầu kể lại giấc mơ đáng sợ đó, “Trong mơ, tôi luôn nhìn thấy đứa trẻ kia. Nó bò lên khỏi mộ, bước từng bước về phía tôi. Tôi lùi ra sau, cuối cùng ngã ra đất, chẳng thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bò lên người mình, bắt đầu ăn thịt tôi...”

Chuẩn nói đến đây thì mặt cắt không còn giọt máu. Cậu ta sợ đến mức cả người run lên, không thể kể tiếp, dường như chỉ hồi tưởng lại cơn ác mộng cũng khiến lòng can đảm của cậu ta vụn vỡ. Có thể tưởng tượng, khi gặp cơn ác mộng này cậu ta khiếp sợ nhường nào.

Không chỉ có Chuẩn, ngay đến Tả Nạp và Thượng Quan Vân được nghe kể cũng thấy lạnh buốt sống lưng. Lát sau, Chuẩn ngẩng đầu nhìn họ, “Anh chị không thể tưởng tượng được là trong mơ, nỗi đau đớn mà tôi cảm nhận được chân thật đến nhường nào. Hệt như... tôi thật sự đã bị xé rời vậy. Loại cảm giác đau đớn, khủng khiếp, rất chân thật và dai dẳng đó dường như phải kéo dài cả tiếng đồng hồ. Trong suốt quá trình này tôi không thể tỉnh dậy. Loại giày vò thực sự khiến người ta sống không bằng chết...”

“Đấy là báo ứng.” Thượng Quan Vân lạnh lùng nhìn cậu ta, “Là báo ứng cho việc cậu đã đào mộ thằng bé lên.”

“Chị nói đúng. Đấy là báo ứng.” Chuẩn đau khổ nói, “Chúng tôi mở mộ thằng bé, mang nó ra ngoài, nên tai ương liền giáng xuống đầu chúng tôi. Thầy tôi bị dọa chết ngay tại đó. Còn tôi, tuy vẫn sống nhưng ngày nào cũng phải chịu sự giày vò này, sống không bằng chết.”

Chuẩn nhìn Thượng Quan Vân với ánh mắt van nài, “Thế nên tôi cầu xin chị, nói con trai chị bỏ qua cho tôi. Tôi tình nguyện đi tù, chỉ cần nó có thể tha thứ cho tôi,

đừng giầy vò tôi thêm nữa thì muốn tôi thế nào cũng được!”

Thượng Quan Vân nhìn bộ dạng đáng thương của Chuẩn, tâm tình vô cùng mâu thuẫn. Hắn là tên trộm mộ đã đào mộ Hạ Thanh lên, nhưng hắn cũng bị trừng phạt đủ rồi... Cô đột nhiên thấy hơi mềm lòng, song ý thức được bản thân hoàn toàn chẳng thể làm gì, chỉ có thể nói, “E là tôi không giúp được cậu.”

“Không, chị có thể giúp tôi. Anh chị tới tìm tôi, có phải vì anh chị cũng muốn loại bỏ chuyện này không? Anh chị muốn tôi làm gì? Tôi tình nguyện dốc sức phối hợp với anh chị.”

Tả Nạp và Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau, song vẻ kinh ngạc trong mắt họ thì không cách nào có thể che giấu, điều này quá ư bất ngờ. Họ vốn tưởng Chuẩn sẽ xung đột hay chống đối lại mình, đâu ngờ cậu ta lại chủ động đề nghị phối hợp giúp đỡ. Mọi chuyện thuận lợi đến mức thật khó tin.

Tả Nạp bảo Chuẩn, “Vậy thì tốt, giờ tôi muốn hỏi cậu mấy câu hỏi, cậu hãy thành thật trả lời tôi.”

Chuẩn gật đầu đồng ý.

“Ban đầu sao các cậu lại trộm ngôi mộ này?”

“Thông qua kênh thông tin của mình, sư phụ tôi được nghe kể lại câu chuyện về tiểu thiếu gia kia, ông ấy biết kết bảo hiểm được chôn ở nghĩa trang công cộng, cũng biết trong kết chứa đá quý và kim cương trị giá trên cả trăm triệu, thế nên...”

“Có thể nói, mục đích trộm mộ của bọn cậu chỉ nhằm lấy được những đồ giá trị trong kết bảo hiểm?”

Chuẩn nhú mày, “Không lẽ còn lý do khác nữa à?” Tả Nạp lắc đầu, “Không có gì, tôi chỉ muốn xác định lại.” Anh ta nghĩ nghĩ, “Tôi không muốn hỏi quá sâu về phương pháp và mảnh khố trộm mộ của bọn cậu, nhưng có một điểm tôi rất tò mò, làm cách nào cậu mở được chiếc kết bảo hiểm không ai biết mật mã đó thế?”

“Anh biết chiếc kết bảo hiểm đó là do tôi mở ra?” Chuẩn hỏi, cậu ta vội vàng liếc nhìn Thượng Quan Vân một cái, phát hiện thấy cô cũng đang nhìn mình chăm chăm.

“Đúng vậy.” Tả Nạp nói, “Tôi biết sư phụ cậu không có bản lĩnh này. Vậy chỉ có thể là cậu mở mà thôi.” Chuẩn mỉm môi, thành thật thú nhận, “Tôi có một khả năng đặc biệt, có thể linh cảm được các con số tôi muốn biết thông qua ý niệm.”

Tả Nạp và Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau, hai người kinh ngạc tròn mắt. Tả Nạp lại nhìn về phía Chuẩn, nghiêm túc nói, “Thật à? Ý cậu là, cậu có thể ‘đoán’ ra được mật mã là bao nhiêu?”

“Anh không tin hả?” Chuẩn hỏi, “Ta có thể thử nghiệm luôn đi.”

“Thử nghiệm gì?”

Chuẩn nghĩ ngợi, rồi đứng dậy, lấy một tờ giấy và một cây bút đặt cạnh điện thoại ra, đưa cho Tả Nạp, “Anh viết bừa mấy số lên đó, đừng để tôi nhìn thấy.”

Tả Nạp bán tin bán nghi cầm giấy bút. Chuẩn quay người đi. Tả Nạp đưa tay trái lên

che, nhanh chóng viết bảy con số lên tờ giấy, rồi nhét tờ giấy vào lòng bàn tay, “Xong rồi.”

Chuẩn quay người lại, ngồi xuống ghế. Cậu ta nhắm chặt mắt, cắn chặt răng, huyết thái dương gồ lên. Hơn chục giây sau, cậu đọc ra một dãy số, “9, 4, 3, 6, 8, 2, 7.”

Tả Nạp mở tờ giấy trong tay ra. Thượng Quan Vân xúm lại gần nhìn, hai người họ cùng đều chờ ra.

Một số cũng không sai, ngay thứ tự cũng hoàn toàn đúng.

“Trời đất, đây không phải ảo thuật, mà là khả năng đặc biệt thật.” Tả Nạp hiểu nhiều, biết rộng mà cũng phải trố mắt, lú lờ nhìn Chuẩn, “Giờ tôi tin cậu có thể mở được két bảo hiểm rồi.”

Chuẩn vắn vẹo người một cách không được tự nhiên, như thể đây chẳng phải là chuyện gì đáng khoe khoang.

Lúc này, Thượng Quan Vân bỗng nhiên bật khóc, “Nếu... hôm xảy ra chuyện, chúng tôi tìm được cậu thì tốt biết bao. Như vậy, Hạ Thanh đã không chết ngạt trong đó... cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau này...”

Mặt Chuẩn cũng lộ vẻ bi thương. Cậu ta thoáng run rẩy, hỏi, “Đứa trẻ đó... giờ thế nào rồi?”

Tả Nạp vỗ vai Thượng Quan Vân, ngầm bảo cô kiềm chế cảm xúc. Anh ta nói với Chuẩn, “Có lẽ trước tiên vẫn nên làm rõ chuyện lúc trước trước đã. Với khả năng này của cậu nên chắc quá trình trộm mộ của hai người hẳn rất thuận lợi?”

“Đúng là rất thuận lợi...” Chuẩn hồi tưởng, bỗng dưng nhớ ra điều gì, một cảm giác kinh hãi ập đến khiến Chuẩn phải rùng mình.

Để ý thấy sự thay đổi về biểu cảm này của Chuẩn, Tả Nạp hỏi, “Sao thế?”

Chuẩn nhìn anh ta, nuốt nước bọt, “Tôi nhớ ra rồi... trước đó đều rất thuận lợi, nhưng trước lúc chúng tôi chuẩn bị đào két bảo hiểm lên, thì tôi đột nhiên thấy toàn thân ớn lạnh, lòng thầm cảm thấy một dự cảm không lành, khiến tôi sợ hãi bất an. Tôi nói với sư phụ, nhưng ông ấy lại không cảm thấy như vậy, nên cũng không để tâm đến lời nói của tôi. Tiếp đó chúng tôi đào mộ. Sau khi mang được két bảo hiểm lên, tôi lại càng thấy bất an hơn. Song chuyện đã tới nước này thì chẳng thể lùi bước. Sư phụ ép tôi dùng khả năng đặc biệt của mình để mở két bảo hiểm ra...”

Nói đến đây, gương mặt Chuẩn chẳng còn chút huyết sắc nào. Cậu ta há miệng, nhưng không phát ra tiếng như thể nỗi hoảng sợ đã thít chặt lấy họng cậu ta.

Tả Nạp khơi gợi cậu ta kể tiếp, “Mở két ra, cậu nhìn thấy gì?”

“A...” Hô hấp của Chuẩn trở nên khó khăn, cậu ta đưa mắt nhìn chéch về phía trước, như thể cảnh tượng đáng sợ trong trí nhớ lúc này lại hiện lên trước mắt, “Trong két bảo hiểm... là một đứa trẻ... nó mở mắt, nhìn chúng tôi chăm chăm. Sau đấy, tôi thấy nó từ từ há miệng...”

Nhiệt độ trong phòng bỗng tụt xuống mười độ. Tuy trước đó, Thượng Quan Vân và

Tả Nạp từng tưởng tượng cảnh tượng Chuẩn miêu tả nhưng khi điều này được chứng thực, hai người họ vẫn thấy sờn gai ốc.

Nó thực quá ư đáng sợ.

Im lặng hồi lâu, Tả Nạp hỏi, “Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, sư phụ cậu bị dọa đến mức phát bệnh tim rồi qua đời. Vậy cậu thì sao?”

Chuẩn hoảng sợ lắc đầu, “Tôi còn có thể thế nào chứ? Lúc đó, tôi chẳng thể nghĩ đến chỗ đá quý kia nữa. Bây giờ tôi chỉ có một suy nghĩ, chính là mau mau chạy thoát thân.”

“Cậu cứ bỏ chạy như thế à?”

“Liều chết bỏ chạy như điên.” Chuẩn nói, cậu ta nhìn về phía Thượng Quan Vân, rồi lại hỏi, “Anh chị có thể cho tôi biết, đứa trẻ đó giờ thế nào rồi không?”

Thượng Quan Vân trả lời Chuẩn, “Thằng bé đã về nhà. Nhưng, nó đã biến thành một con quái vật chúng tôi không quen biết.”

Về mặt Chuẩn đầy ngỡ ngàng, “Quái vật anh chị nói... là chỉ...?”

Thượng Quan Vân đau khổ đưa một tay lên đỡ trán, “Đừng bắt tôi phải kể lại nữa.”

Chuẩn không tiện hỏi nhiều. Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên tĩnh lặng.

Tả Nạp đứng dậy khỏi sofa, đi đi lại lại trong phòng, chừng như đang vắt óc suy nghĩ gì đó. Cả mấy phút sau, anh ta vẫn không nói gì, Chuẩn không kìm được hỏi, “Vấn đề anh muốn hỏi tôi, anh đã hỏi hết chưa?”

“Gượng đã, trước hết đừng nói gì.” Tả Nạp nhíu chặt mày, “Tôi đang nghĩ, phải chăng tôi đã bỏ qua vấn đề quan trọng nào đó?”

Thượng Quan Vân cùng Chuẩn đều lặng im không nói.

Tả Nạp lại đi thêm mấy bước, rồi bất ngờ dừng phắt lại, quay người nhìn Chuẩn, hỏi, “Cậu còn nhớ mật mã mở kết lúc đó là bao nhiêu không?”

Thượng Quan Vân và Chuẩn ngẩn ra một lúc. Họ không biết vấn đề này có ý nghĩa gì hay không. Thượng Quan Vân nói, “Giáo sư Tả Nạp, mật mã đó là con trai tôi bấm linh tinh trong lúc nghịch kết bảo hiểm, chỉ là những con số ngẫu nhiên. Biết mật mã này thì ý nghĩa gì chứ?”

Tả Nạp đưa tay ra hiệu bảo Thượng Quan Vân tạm thời đừng nói. Anh ta nhìn thẳng vào Chuẩn, lặp lại câu hỏi vừa rồi, “Cậu chỉ cần trả lời tôi, cậu có nhớ không?”

Chuẩn nhìn vào mắt Tả Nạp. “Tôi còn nhớ.” “Là bao nhiêu?”

Chuẩn đọc một mật mã gồm bảy con số: “0-0-1-2-3-6-6.”

Tả Nạp lập tức lấy bút ghi lại. Anh ta nhìn dãy số này, rồi mấy giây sau, đột nhiên đưa tay lên bưng miệng, trợn trừng hai mắt.

Thượng Quan Vân nhìn thấy biểu cảm kinh sợ của Tả Nạp, cũng trở nên căng thẳng theo, “Thế nào rồi, giáo sư?”

Trán Tả Nạp đổ mồ hôi lạnh, anh ta đưa mắt nhìn Chuẩn rồi lại nhìn về phía Thượng Quan Vân, nói, “Mật mã này là một con số đặc biệt.”

Thượng Quan Vân và Chuẩn chăm chú nhìn Tả Nạp. “Con số đặc biệt?” Thượng Quan Vân hỏi, “Đặc biệt ở chỗ nào?”

Tả Nạp chần chừ giây lát, đáp, “Có lẽ chị thấy rất khó tin.”

“Không sao, chuyện khó tin xảy đến với tôi nhiều quá rồi. Anh nói đi, giáo sư.”

Tả Nạp nhíu mày trầm tư, sau hồi lặng thinh, anh ta lên tiếng, “Chị từng nghe nói truyền thuyết về Satan¹ rồi chứ?”

¹ *Satan (Quỷ Satan): Là nhân vật phản diện trong Kinh thánh của các tôn giáo Semit.*

“Satan...?” Thượng Quan Vân kinh hãi kêu lên.

Tả Nạp nói, “Rất nhiều người cho rằng, Satan từng là thiên thần, về sau hấn sa ngã, thành kẻ đứng đầu thế lực bóng tối, đối lập với sức mạnh chính nghĩa.”

Ở ngay cạnh đó, Chuẩn cũng chăm chú lắng nghe.

Thượng Quan Vân lộ vẻ nghi hoặc, “Giáo sư, anh nói những thứ này, là có ý gì?”

“Chị nghe này.” Tả Nạp nghiêm túc nói, “E là giờ ta đang xác minh những chuyện tôi nói rốt cuộc có phải là truyền thuyết hay không.”

Thượng Quan Vân trợn mắt nhìn Tả Nạp.

Tả Nạp thở ra, như thể anh ta phải không ngừng điều chỉnh, thả lỏng tâm trạng của bản thân. “Có người cho rằng, Satan không tồn tại trong truyền thuyết, hấn hoàn toàn có thể là một người từng tồn tại thực. Và còn không phải là một người bình thường.”

“Người có một khả năng đặc biệt nào đó?”

“Đúng. Truyền rằng Satan nắm giữ một sức mạnh tà ác mang tính hủy diệt.”

Thượng Quan Vân nhíu chặt mày, cố gắng lý giải lời Tả Nạp nói. Sau một hồi, cô hỏi, “Giáo sư, anh muốn biểu đạt ý gì khi suy đoán sự tồn tại của Satan?”

Tả Nạp khề đẩy gọng kính trên sống mũi, “Tôi nói mấy điều này nhằm muốn chị tin, Satan rất có thể là một ‘người’ có năng lực thần bí từng thực sự tồn tại trên đời. Và những điều tôi muốn nói tiếp sau đây là về chuyện có liên quan mật thiết với chị, hoặc con trai chị.”

Thượng Quan Vân căng thẳng im hơi lặng tiếng, chăm chăm nhìn Tả Nạp.

Tả Nạp nói, “Chỉ cần là con người ắt sẽ có ngày sinh, đúng không nhỉ?”

“Đương nhiên là vậy.”

Tả Nạp hít một hơi thật sâu, “Chị nghe thật kĩ nhé. Dựa theo ghi chép trong sách cổ, ngày sinh của Satan chính là dãy số Chuẩn vừa đọc, và cũng chính là mật mã mà Hạ Thanh, con trai chị đã bấm lung tung, 0012366!”

Thượng Quan Vân sững sờ đưa tay lên bưng miệng, trợn to hai mắt. Chuẩn bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc. Rất lâu sau, Thượng Quan Vân mới hỏi, “Giáo sư, vậy có thể nói

lên điều gì? Là trùng hợp à? Bảy con số này chỉ là con trai tôi bấm lung tung thôi!”

“Đúng vậy! Vấn đề phát sinh từ đây!” Tả Nạp kích động nói, “Nếu thằng bé bấm những số này một cách có ý thức, có lẽ đã chẳng có chuyện gì xảy ra, bởi thằng bé có thể nhìn thấy những con số này ở một cuốn sách nào đó hoặc đã thấy trên tivi. Thế nhưng, ngày sinh của Satan, thì đừng nói là một đứa trẻ, ngay đến người trưởng thành cũng chẳng mấy ai hay biết! Điều này cho thấy, dãy số này là được thằng bé bấm dựa theo tiềm thức!”

“Tiềm thức?”

“Đúng. Tiềm thức là một sức mạnh thần bí, tiềm ẩn bên dưới ý thức thông thường của con người. Ta không thể nhận ra và khống chế nó như với tư duy và ý thức thông thường. Tiềm thức chỉ được đánh thức trong một vài tình huống đặc biệt hoặc tình cờ.” Tả Nạp thoáng ngừng lại, nhìn Thượng Quan Vân chăm chăm, “Và nó, có thể hé lộ ra một vài bí mật của con người, những bí mật ngay bản thân người đó cũng không hay biết.”

Thượng Quan Vân ngẩn ra hồi lâu, lo lắng hỏi, “Giáo sư, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Tả Nạp đứng lên khỏi sofa, “Tôi cần quay về nhà một chuyến ngay bây giờ.”

Thượng Quan Vân cũng đứng lên theo, “Vì sao?” “Tôi có một suy đoán... giờ mới chỉ là suy đoán. Nhưng, ở nhà tôi có tư liệu để tôi tra cứu. Tôi cần nghiên cứu và xác nhận.”

“Anh muốn xác nhận cái gì?”

Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân, “Chị nhớ vừa nãy tôi có nói về một số cuốn cổ văn người làm khảo cổ đã khai quật được, đúng không? Giờ tôi đã sưu tầm được một cuốn cổ văn rất quý ở nhà. Trong cuốn cổ văn đó có ghi chép lại một vài chuyện thần bí. Trước đây lúc đọc tôi chỉ coi đó là truyền thuyết, nên không quá để tâm. Nhưng giờ, sau khi trải qua chuyện này, tôi cảm thấy chuyện được ghi chép lại trong cuốn sách có khả năng là thật.”

Thượng Quan Vân căng thẳng hỏi, “Chuyện gì?” Tả Nạp có hơi do dự, “Trước khi xác nhận, tôi không muốn nói... ta về nhà tôi tìm cuốn sách đó trước đã.”

“Được!”

Hai người trao đổi và định ra về. Chuẩn vội vàng đứng lên khỏi ghế, nói, “Cho tôi đi cùng anh chị với!”

Tả Nạp và Thượng Quan Vân đưa mắt nhìn nhau, “Cậu đi để làm gì?”

“Tôi cần anh chị giúp đỡ.” Chuẩn lộ vẻ khẩn cầu, “Hãy giúp tôi thoát khỏi tình trạng hiện giờ. Cầu xin anh chị đấy.” Cậu ta nghĩ, “Có lẽ khả năng đặc biệt của tôi sẽ có ích cho anh chị?”

Tả Nạp trầm nghĩ, “Được, chúng ta đi!”

9 giờ 10 phút tối, ba người về tới nhà Tả Nạp. Sau khi vào nhà, Tả Nạp chẳng kịp nghỉ, thậm chí cũng không mời Thượng Quan Vân và Chuẩn ngồi, đã vào ngay thư

phòng. Vì sao phải sốt sắng như vậy, ngay chính bản thân anh ta cũng lấy làm lạ. Có lẽ câu “Tối nay hình như sẽ xảy ra chuyện gì” của Thượng Quan Vân đã ảnh hưởng đến anh ta, có lẽ chính anh ta cũng có dự cảm không lành này. Tóm lại, anh ta không thể ngừng lại một giây để nghỉ, mà chỉ muốn lập tức giải được câu đố này.

Thượng Quan Vân cùng Chuẩn ngồi ở phòng khách trong nhà giáo sư, đều không nói năng gì. Một phút sau, Tả Nạp nâng niu bưng một hộp gỗ đi ra. Anh ta ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn tròn bằng kính loại nhỏ dùng để đọc sách đặt ở mé phải phòng khách, bật chiếc đèn bàn dạng cây đứng kế bên lên. Thượng Quan Vân và Chuẩn bước lại, nhìn chiếc hộp gỗ trong tay anh ta.

“Cuốn sách cổ tôi nói ở trong hộp gỗ này.” Tả Nạp nhìn hai người trước mặt, “Đây là văn vật vô cùng quý hiếm, được tìm thấy ở thành phố Nazareth của Israel vào năm 2004. Nhà khảo cổ học tìm được nó là bạn tôi, anh ấy nhờ tôi dịch và nghiên cứu nội dung cuốn sách... Do chúng tôi có quan hệ rất tốt nên vốn dĩ phải nộp lên thư văn cổ của Viện Tư liệu Khảo cổ Quốc gia, thì tôi đã giữ lại, coi như bảo bối.”

Vừa nói, Tả Nạp vừa mở hộp gỗ ra. Bên trong là cuộn sách cổ, rách tả tơi, có màu đồng cổ, trên thực tế nó là tấm da động vật được cuộn lại. Tả Nạp cẩn thận lấy cuốn cổ ra rồi trải thẳng lại. Văn tự trong sách cổ hình như được viết bằng than chì đốt đỏ, Thượng Quan Vân và Chuẩn nhìn chẳng hiểu được chữ nào.

“Đây là tiếng Hebrew cổ.” Tả Nạp nói, “Đừng nói hai người, ngay tôi muốn xem cũng phải tốn rất nhiều công. Tuy trước đây tôi đã dịch một lần, song vì lâu vậy rồi nên không được nhớ nội dung chi tiết, cần phải dịch lại lần nữa.”

“Đại khái cần bao nhiêu thời gian?” Thượng Quan Vân hỏi.

Tả Nạp nghĩ, “Dù sao trước đó tôi cũng đã dịch một lần... nên nếu nhanh thì chắc một tiếng thôi.”

Thượng Quan Vân nhìn đồng hồ đeo tay, lộ vẻ bồn chồn, lo lắng. Còn Tả Nạp lúc này đã cúi đầu, bắt đầu dịch, anh ta ghi phần dịch vào một tờ giấy.

Thượng Quan Vân cùng Chuẩn ngồi đợi trên sofa. Một tiếng đồng hồ này dường như còn dài hơn cả một ngày trước đó.

10 giờ tối, Tả Nạp đứng lên, anh ta cầm tờ giấy ghi bản dịch hoàn chỉnh xem lại một lượt từ đầu chí cuối, sắc mặt hoang mang sợ hãi.

Thượng Quan Vân vội bước đến, sốt ruột hỏi, “Thế nào, giáo sư?” Chuẩn cũng bước tới trước mặt Tả Nạp.

Tả Nạp nhìn hai người họ, nhưng mãi lâu sau vẫn không lên tiếng. Hồi lâu sau Tả Nạp mới cất tiếng trầm khàn nói, “Nếu nội dung ghi chép trong cuốn sách cổ này là thật thì quá ư đáng sợ.”

“Rốt cuộc là cái gì?” Thượng Quan Vân sốt ruột hỏi. Tả Nạp không nói ngay vào nội dung của sách cổ mà hỏi Thượng Quan Vân một câu, “Hạ Thanh con trai chị, cháu được sinh vào ngày, tháng, năm nào?”

Thượng Quan Vân thoáng ngần ra, không hiểu câu hỏi này có ý gì, tuy nhiên cô vẫn trả lời, “Ngày 6 tháng Sáu năm 2006.”

Tim Tả Nạp dường như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, anh ta nhắm mắt. Giờ là năm 2012, “Nói vậy thì năm nay cháu 6 tuổi?” Giọng nói có phần run rẩy.

“Đúng, nhưng sao thế?”

Tả Nạp ngồi phịch xuống ghế, tâm thần bất định ngập ngừng trả lời, “Thật sự có chuyện như thế...”

Thượng Quan Vân nhìn Tả Nạp đắm đắm, “Giáo sư, nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tả Nạp nhìn Thượng Quan Vân một cái, rồi đọc to phần nội dung bài dịch trên tờ giấy lên thành tiếng:

*Kẻ hủy diệt đáng sợ của Nazareth,
Năm giữ sức mạnh thần bí.
Hắn chết dưới sự trừng phạt của Chúa Cứu thế,
Nhưng mấy ngàn năm sau sẽ lại phục sinh.
Với những điều kiện vô cùng ngặt nghèo
Bé trai 6 tuổi có ba số ‘6’ trong ngày tháng năm sinh
Qua đời vào một thời khắc đặc biệt;
À, và cần một tông đồ gọi hắn quay về.
Thỏa mãn ba điều kiện trên,
Hắn sẽ được hồi sinh trong cơ thể cậu bé.
Song đây vẫn chưa phải là hình thái thật sự.
Bởi sau nghi lễ của ngày thứ sáu mươi sáu,
Kẻ hủy diệt sẽ hoàn toàn sống lại,
Và thế giới sẽ biến thành địa ngục.*

Tả Nạp đã đọc xong. Cả căn phòng chìm vào bầu không khí tĩnh mịch.

Chuẩn trở mắt há miệng, Thượng Quan Vân mặt mày trắng bệch, họ kinh sợ đến mức nhất thời chẳng thể lên tiếng.

“Nội dung của cuốn sách cổ chủ yếu là bài thơ Sonnet² này.” Tả Nạp nói, “Không rõ hai người có nghe hiểu được ý tứ bài thơ này không?”

² *Thơ Sonnet (hay thơ xô-nê): Một thể thơ bắt nguồn từ Ý. Mỗi bài thơ gồm mười bốn (14) câu, chia làm bốn khổ (ba khổ đầu mỗi khổ bốn câu, khổ cuối hai câu), có vần luật chặt chẽ.*

“Câu Bé trai 6 tuổi có ba số ‘6’ trong ngày tháng năm sinh là để chỉ con trai tôi... Hạ Thanh?” Thượng Quan Vân khiếp sợ nói.

“Rất tiếc, e là không còn cách giải thích nào khác.” Tả Nạp đáp, “Chị còn có chỗ nào chưa rõ nữa không?”

“Tôi cần anh giải thích qua giúp tôi.” Thượng Quan Vân yếu ớt nói.

Tả Nạp thở dài, “‘Kẻ hủy diệt đáng sợ của Nazareth’ rõ ràng là để chỉ Satan. Hay nói,

bất luận có phải là Satan hay không thì đó cũng là một ác quỷ đáng sợ. Trong ba điều kiện để Satan tái sinh, điều thứ nhất đã phù hợp. Điều thứ hai là ‘Qua đời vào một thời khắc đặc biệt.’ Tả Nạp hỏi nhỏ, “Chị còn nhớ thời gian cụ thể khi Hạ Thanh kết lại trong kết bảo hiểm rồi qua đời không?”

Nước mắt Thượng Quan Vân đã ứa ra, “Hôm đó... chính là ngày sinh nhật của thằng bé.”

“Ngày 6 tháng Sáu năm 2012?” Thượng đế ơi. Tả Nạp thəm kêu lên, “Thời gian cụ thể thì sao?”

Thượng Quan Vân đau khổ lắc đầu, “Lúc đó bố thằng bé đang chuẩn bị đưa cháu ra ngoài ăn tối... chắc là 6 giờ chiều.”

“6 giờ chiều ngày 6 tháng Sáu năm 2012...” Tả Nạp nhắm mắt, “Trời đất, lại là ba số ‘6’.”

“Chúng mang hàm ý đặc biệt gì à?”

“Ba số 6 liên tiếp nhau là biệt hiệu của Satan.” Tả Nạp nói, “Do đó, thời gian qua đời của con trai chị vừa hay là một ‘thời khắc đặc biệt’.”

“Tại sao lại vậy chứ?” Thượng Quan Vân vừa khóc vừa nói, “Ngày tháng năm sinh của con trai tôi vừa hay có ba số ‘6’. Và giờ ngày mất của cháu nó cũng lại có ba số này, tất cả những chuyện này đều là sự trùng hợp ư?”

Tả Nạp lắc đầu nói, “Tôi không cho rằng đó là trùng hợp. Có lẽ tất cả đều là sự an bài của số phận, là sự an bài nằm ngoài dự đoán và sự khống chế của con người.” Tả Nạp sờ cằm, như đang nghĩ gì đó, “Chưa biết chừng, việc viên kim cương có khả năng thần kì kia vừa hay lại có trong kết bảo hiểm, cũng là sự an bài của số phận...”

“Vậy còn điều kiện cuối cùng thì sao, ‘một tông đồ gọi hắn quay về’ là chỉ...” Nói đến đây, Thượng Quan Vân ngừng lại, trợn mắt há miệng.

“Chị nghĩ ra điều gì à? Chị biết ‘tông đồ’ này là ai sao?” Tả Nạp hỏi.

Thượng Quan Vân đưa hai tay lên bưng miệng, nước mắt chảy qua kẽ ngón tay, “Chồng tôi, sau khi con trai qua đời, ngày nào anh ấy cũng thəm gọi con, thậm chí hằng đêm anh ấy cũng mơ thấy con trai, mơ đã chỉ đường cho thằng bé về nhà... Và thằng bé, thực sự đã trở về...”

Yên lặng một hồi lâu. Tả Nạp nói, “Nói vậy thì ba điều kiện đều phù hợp rồi. Giờ, mấy vấn đề như tại sao Hạ Thanh sống lại, tại sao thằng bé quay về với anh chị, và trong người thằng bé ẩn giấu thứ gì, đều đã được giải đáp. Chỉ còn một vấn đề sau cùng: Sau nghi lễ vào ngày thứ sáu mươi sáu, kẻ hủy diệt sẽ hoàn toàn sống lại, thế giới sẽ biến thành địa ngục.”

Người đã lâu chưa lên tiếng là Chuẩn lúc này nói, “Ngày thứ sáu mươi sáu bắt đầu được tính từ ngày nào?” Tả Nạp ngẫm nghĩ, “Có hai cách lý giải. Một là bắt đầu tính từ ngày Hạ Thanh qua đời; Còn cách kia thì bắt đầu tính từ sau khi thằng bé sống lại.”

“Cách tính nào có nhiều khả năng hơn?” Chuẩn hỏi. Tả Nạp nhú chặt mày, “Nếu tất

cả chuyện này là quỹ đạo của số phận, thì ngay từ giây phút Hạ Thanh qua đời quỹ đạo này đã bắt đầu được vận hành...”

‘Vào tối hôm nay hình như sẽ xảy ra chuyện gì đó.’ Câu nói này vụt hiện lên trong đầu Tả Nạp. Cả người run lên, anh ta khẽ kêu lên một tiếng “Á!” rồi lập tức nhấc cổ tay lên nhìn vào phần ngày tháng hiển thị trên đồng hồ đeo tay.

Hôm nay là ngày 11 tháng Tám.

Cách ngày 6 tháng Sáu vừa vặn sáu mươi sáu ngày.

CHƯƠNG

21

"Trời đất..." Tả Nạp vô cùng kinh sợ đứng bật dậy, căng thẳng và sợ hãi khiến anh ta cứ há miệng mà chẳng thể thốt thành lời.

Nhìn thấy phần ngày tháng trên đồng hồ đeo tay của Tả Nạp, Chuẩn đã đoán ra. Cậu ta nói, "Hôm nay chính là ngày thứ sáu mươi sáu!"

"A..." Thượng Quan Vân lộ vẻ hãi hùng đưa tay lên bưng miệng, "Ngày diễn ra 'nghỉ thức' đó?"

"Đúng vậy!" Trán và sau lưng Tả Nạp đã toát mồ hôi lạnh, "Giờ là 10 rưỡi rồi. Chỉ còn tiếng rưỡi nữa là sẽ qua 'ngày thứ sáu mươi sáu'!"

Thượng Quan Vân lo sợ nói, "Vậy nghỉ thức này đã được tiến hành rồi?"

"Không, ngày hôm nay còn chưa kết thúc." Chuẩn nói, "Có lẽ giờ ta đi đuổi theo vẫn có thể kịp ngăn cản." "Sau nghỉ thức, kẻ hủy diệt sẽ hoàn toàn sống lại, thế giới sẽ biến thành địa ngục..." Thượng Quan Vân thầm nhẩm đọc câu này rồi ngược mắt nhìn Tả Nạp, "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

"E là chúng ta chẳng còn thời gian để thảo luận. Nhưng tôi khẳng định đó là điều vô cùng tồi tệ." Tả Nạp nói, "Giờ tốt nhất ta hãy mau chóng tới nhà chị thôi, có lẽ vẫn còn chút hi vọng."

"Nghỉ thức đó được tiến hành ở nhà tôi?" Thượng Quan Vân sợ hãi nói, "Nội dung nghỉ thức đó là gì?"

"Ta không còn thời gian suy đoán nữa." Tả Nạp sốt ruột nói, "Mau lái xe về nhà chị xem thế nào!"

Thượng Quan Vân ý thức được mức độ cấp bách và nghiêm trọng của chuyện này. Cô không tiếp tục truy hỏi và suy đoán nữa mà lập tức cùng Tả Nạp, và Chuẩn ra khỏi nhà, đi thang máy xuống tầng dưới, lên xe phóng như bay về nhà.

11 giờ đêm, Thượng Quan Vân lái xe về đến nhà. Cô rút chìa khóa mở cổng chính, ba người đẩy cửa vào nhà.

Trong ngôi biệt thự rộng lớn giờ chẳng nhìn thấy bóng người nào. Thượng Quan Vân không rõ Hạ Lam đã ngủ hay chưa, vừa rồi phóng xe nhanh quá nên cô không dám phân tâm gọi điện về cho chồng. Lúc này cô lo lắng gào lên, "Hạ Lam!"

Không có ai trả lời.

Mười mấy giây sau, quản gia Kim khoác áo ngủ đi ra từ phòng ngủ ở tầng một. Nhìn thấy Thượng Quan Vân và hai vị khách lạ đứng trong phòng khách, nhất thời ông ta không biết đã xảy ra chuyện gì, sửng sốt hỏi, "Phu nhân Thượng Quan... đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thượng Quan Vân vội vàng hỏi, "Tiên sinh đâu?" "Tiên sinh cùng tiểu thiếu gia ra

ngoài rồi.” Thượng Quan Vân kinh hãi, sắc mặt tái nhợt đi, “Đi từ lúc nào?”

“Khoảng chừng một tiếng trước.” “Họ ra ngoài làm gì?”

“Tôi không rõ. Tiên sinh không dặn tôi.”

Thượng Quan Vân sốt ruột nhìn Tả Nạp, “Làm thế nào bây giờ?”

Tả Nạp nhắc nhở, “Mau gọi điện cho chồng chị đi.” Thượng Quan Vân lúc này mới lấy lại phản ứng, cô lập tức gọi vào máy di động của Hạ Lam. Một phút sau, bàn tay cầm điện thoại của cô dần buông thõng, “Điện thoại tắt máy rồi.”

“VẬY XONG RỒI.” Tả Nạp siết chặt nắm tay, “Nếu không thể liên lạc với anh ấy, ta sẽ không thể biết hiện giờ họ đang ở đâu!”

“Họ tiến hành nghi thức ở nơi bí mật nào đó, đã qua một tiếng rồi...” Thượng Quan Vân thấy đầu vầng mắt hoa.

Trong lúc không biết phải làm sao, Chuẩn ở bên cạnh lên tiếng, “Có lẽ, ta có thể tìm được vị trí của họ nếu dùng khả năng của tôi.”

Tả Nạp và Thượng Quan Vân cùng nhìn về phía cậu ta. Tả Nạp hỏi, “Chẳng phải cậu chỉ có thể linh cảm được các con số sao? Vị trí cũng được à?”

“Tôi không thấy vị trí. Nhưng, có lẽ tôi có thể linh cảm được khoảng cách giữa ta và chỗ họ ở hiện giờ cách bao nhiêu mét theo đường chim bay, sau đấy...”

Không đợi Chuẩn nói hết, Tả Nạp đã phấn khởi tiếp lời, “Sau đó ta sẽ tra tìm trên bản đồ! Lấy biệt thự này làm tâm, bán kính là khoảng cách theo đường chim bay cậu linh cảm được, như vậy vị trí hiện thời của họ sẽ được giới hạn vòng tròn này!”

“Đúng thế.”

“Cậu mau linh cảm đi! Đừng để xảy ra sơ suất nhé Chuẩn.”

Chuẩn nhắm mắt, cắn chặt răng. Quản gia Kim đứng bên hoảng sợ nhìn họ, dựa vào bản năng ông có cảm giác là chuyện này rất quan trọng nên không dám hỏi và xen ngang.

Nửa phút sau, Chuẩn nhắm mắt đọc ra một con số, “3679.”

“Họ hiện cách chúng ta 3679 mét tính theo đường chim bay!” Tả Nạp vội vàng lấy điện thoại di động thông minh ra, khởi động chức năng tra cứu bản đồ. Anh ta vừa thao tác, vừa lẩm bẩm nói, “Lấy đơn vị là 1 kilômét, trong vòng tròn có bán kính 3679 mét này có các công trình...”

Tìm được mấy phút, Tả Nạp liền há miệng kêu to một tiếng, “Ôi chà! Đáng nhẽ mình phải sớm nghĩ tới rồi chứ!

“Thế nào rồi?” Thượng Quan Vân hỏi.

“Trong vòng tròn bán kính 3679 mét có một nhà thờ!” Tả Nạp kêu lên, “Một nhà thờ bị bỏ hoang ở ngoại ô!”

“Chắc chắn là chỗ này!” Chuẩn nói.

“Không sai. Đáng nhẽ tôi sớm phải nghĩ đến nó! Satan là thiên thần sa ngã, với hắn mà nói nhà thờ không phải là vùng đất thần thánh, với hắn đó là nơi báng bổ và để báo

thù. Đó chính là địa điểm phù hợp nhất để tiến hành nghi lễ tái sinh!”

“Nhưng, sao hắn muốn đưa chồng tôi đi cùng?” “Chồng chị là tông đồ Satan đã chọn, cũng là cha hắn kiếp này, là một nhân vật vô cùng quan trọng.”

“Liệu anh ấy có nguy hiểm không?” Thượng Quan Vân lo lắng hỏi.

“Chúng ta mau đến đó là biết thôi, nhưng...”

“Sao vậy?” Thượng Quan Vân nhìn Tả Nạp đang muốn nói gì đó lại thôi.

“Tôi đột nhiên thấy có chút không bình thường.” Tả Nạp nhú chặt mày.

“Sớm đã không bình thường mà.”

“Không, ý tôi là...” Tả Nạp há miệng, không biết nên biểu đạt thế nào.

Chuẩn nhìn thời gian, “Đã 11 giờ 20 phút rồi, còn bốn mươi phút nữa.”

“Giáo sư, chúng ta không còn thời gian để do dự.

Tôi phải gặp chồng tôi ngay.” Thượng Quan Vân đi về phía cửa.

Tả Nạp thở dài, cùng Chuẩn nối gót theo sau. Trong màn đêm, chiếc Porsche trắng phóng như bay trên đường quốc lộ, hết như trái tim sắp nhảy bật ra ngoài của Thượng Quan Vân.

Nhà thờ này ước chừng đã có cả mấy trăm năm lịch sử. Vết loang lỗ trên tường đá, phần đỉnh tháp sắt mẻ cùng rêu xanh ẩm ướt đã nói lên sự thê lương và hoang vắng của nơi này. Nhà thờ này đã bị bỏ hoang lâu đến mức chẳng ai biết là từ lúc nào. Hiện nó được xem là nơi hoang tàn ở vùng ngoại ô. Không đèn đường, không người lai vãng, cũng không có bất kì công trình xây dựng nào khác, chỉ có tiếng chuyện trò liên miên không dứt của gió và khe nước thải, cùng một thính giả duy nhất là nhà thờ này.

Chiếc Porsche màu trắng chạy đến trước một nhà thờ xập xệ, tạo thành sự tương phản rất nổi bật. Còn ba người lo lắng không yên nhảy từ trên xe xuống lại càng không phù hợp với vẻ trầm mặc và trang nghiêm của nhà thờ. Còn không đầy hai mươi phút nữa là đến 12 giờ vào trước lúc rạng sáng.

“Ngày thứ sáu mươi sáu” chỉ còn lại mười lăm phút cuối cùng.

Lúc Thượng Quan Vân sai bước đến trước cửa nhà thờ, đưa tay ra chuẩn bị đẩy cửa, thì Tả Nạp đột nhiên giữ cô lại. Thượng Quan Vân kinh ngạc, trừng mắt với anh ta.

“Chị không cảm thấy cứ vậy mà xông vào thì quá khinh suất à?”

“Vậy ta nên vào thế nào?” Thượng Quan Vân lắc đầu nói, “Không còn thời gian nữa.” Cô ngừng lại một lát, “Hay để một mình tôi vào, còn giáo sư, các anh đợi tôi ở bên ngoài.”

Vừa nói, cô liền hất tay Tả Nạp ra, đẩy mở cửa chính của nhà thờ, bước vào bên trong.

“Ý tôi không phải vậy... Này!” Tả Nạp giậm chân, bước nhanh theo. Chuẩn bám theo phía sau.

Bên trong nhà thờ tối đen như mực, có thể lơ mơ nhìn thấy băng ghế dài để cầu nguyện ở hai bên, nhưng lúc này lối đi nằm ở chính giữa giáo đường nhìn chẳng có vẻ

gì giống với đường lên thiên đường mà lại tựa như đường dẫn thẳng xuống âm ti địa ngục. Thượng Quan Vân và Tả Nạp cố áp chế cảm giác căng thẳng và sợ hãi trong nội tâm, thử lọ mọ tiến về phía trước mấy bước thì đột nhiên nghe thấy một tiếng “thịch” ở phía sau. Họ thăm giật mình, ngoảnh đầu lại.

Chuẩn đã đóng cửa nhà thờ lại. Đồng thời, cậu ta rút ra một chiếc khóa thép tựa như làm ảo thuật, khóa hẳn cửa chính lại.

Tả Nạp chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, tim cũng dường như đã rơi xuống hàm băng. Anh trừng mắt với Chuẩn bảo, “Là vậy à... tôi hiểu rồi. Mọi bất an trước đây của tôi đều bắt nguồn từ cậu!”

Thượng Quan Vân kinh ngạc nhìn Chuẩn, rồi lại nhìn về phía Tả Nạp, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Tả Nạp chăm chăm nhìn Chuẩn với ánh mắt sắc lạnh, “Trước đó tôi vẫn luôn lơ mờ cảm thấy không bình thường, nhưng do đang gấp rút về thời gian, nên tôi chưa thể suy nghĩ kĩ. Giờ thì cảm giác bất thường này đều được giải đáp rồi!”

Tả Nạp chỉ vào Chuẩn, nói với Thượng Quan Vân, “Chị thử nghĩ xem, lúc mình đến nhà cậu ta, cậu ta mặc đồ gì? Sơ mi ngắn tay cùng quần dài ở nhà, một chàng trai trẻ ở nhà một mình sao lại ăn mặc chỉnh tề lịch sự thế, tựa như biết tối hôm nay sẽ có khách đến thăm?!

Đây là điểm bất thường thứ nhất. Tiếp sau đó, cậu ta chủ động đề nghị hợp tác với ta, một lần nữa lại khiến tôi cảm thấy mọi chuyện có hơi quá thuận lợi. Khi ta định rời khỏi nhà cậu ta, cậu ta cũng ngỡ ý muốn được đi cùng. Còn nữa, cậu ta đã nói câu gì ý nhị? ‘Có lẽ khả năng đặc biệt của tôi sẽ giúp được anh chị’, trên thực tế đúng là chúng ta đã dựa vào lời đề nghị cùng khả năng đặc biệt của cậu ta mới tìm được đến đây. Tất cả mọi thứ, giờ nghĩ lại, đều đã chứng minh một chuyện là, cậu ta biết tối nay chúng ta sẽ đến tìm! Đồng thời, cậu ta cũng từng bước dẫn dụ chị và tôi đến nơi này!”

Tả Nạp dậm một dậm lên đùi, “Tiếc là lúc trước tôi mãi phân tích và suy xét vấn đề về Satan, nên không kịp suy nghĩ kĩ những chuyện này. Giờ tỉnh ra thì đã muộn rồi!”

“Đúng vậy, anh nói rất đúng.” Chuẩn lạnh nhạt bảo, “Mục đích của tôi chính là dẫn dụ anh chị đến đây. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.”

Thượng Quan Vân hoài nghi nhìn về phía Chuẩn, “Rốt cuộc cậu là người thế nào?”

“Còn phải hỏi à?” Tả Nạp đánh mặt nói, “Lúc trước chúng ta phán đoán sai rồi. Chồng chị không phải tông đồ của Satan. Tông đồ thật chính là cậu ta!”

Thượng Quan Vân sững sờ, há hốc miệng, “Nhưng... sao cậu ta biết tối nay chúng ta sẽ đến tìm mình?”

Tả Nạp trừng mắt nhìn Chuẩn, “Cậu bằng lòng trả lời câu hỏi này chứ?”

“Có gì mà không thể? Chuyện đến nước này thì cho anh chị biết chân tướng cũng chẳng sao.” Chuẩn đến trước mặt Tả Nạp và Thượng Quan Vân, chăm chăm nhìn họ, “Khi tôi mở két bảo hiểm, mặt đối mặt với người bên trong, kể từ giờ phút đó trở đi, tôi đã biết sứ mệnh của mình là gì, vì cái gì mà tôi tồn tại, nơi thực sự cần khả năng đặc

biệt của tôi, tôi đều rõ hết.”

“Thế nên, khi đó cậu không lập tức bỏ chạy mà rời đi cùng ‘ông chủ’ của mình.” Tả Nạp lạnh nhạt nói.

“Không sai, hẳn cho tôi biết, sự ra đời và năng lực đặc biệt của tôi đều là để chào đón sự xuất hiện của hắn trong thời khắc đó. Tôi là tông đồ duy nhất hắn lựa chọn trong số mấy tỉ người trên toàn thế giới. Hẳn bảo tôi, sứ mệnh của tôi vẫn chưa kết thúc. Vào tối ngày thứ sáu mươi sáu, sẽ có hai người đến tìm tôi. Còn nhiệm vụ chính là tôi sẽ dẫn dụ họ đó đến một nơi, giờ xem ra nơi đó chính là đây rồi.”

“Nói vậy, chuyện cậu bị ác mộng quấy nhiễu chỉ là bịa đặt cho chúng tôi nghe. Cậu chỉ lừa lấy sự tin nhiệm của chúng tôi?”

Chuẩn trầm mặc mấy giây, “Không, đó là thật. Nếu hôm nay tôi thất bại, không thể dẫn dụ hai người đến đây, tôi sẽ chết trong lần mơ thấy ác mộng cuối cùng.” Chuẩn ngược mắt nhìn họ, mặt lộ vẻ bi thương, “Thế nên anh chị rõ rồi chứ, tôi cũng chỉ muốn bảo vệ cái mạng này của mình. Và anh chị phải tin là, tất cả những chuyện này đều do số phận định đoạt. Như vị giáo sư là anh từng nói, chúng ta đều là một vòng tròn trong quỹ đạo của số phận. Tại sao đứa bé đó lại qua đời vào một giờ đặc biệt? Tại sao tôi lại có khả năng đoán được mật mã của kết bảo hiểm? Và sự hợp tác của anh chị, gồm cả việc sau đó hai người tìm ra tôi, nếu tất cả những điều này đều chỉ là trùng hợp, không phải do thể lực thần bí trong bóng tối thao túng và an bài, anh chị có tin không?”

Đầu óc Thượng Quan Vân kêu lên ong ong, thế giới trước mắt cô trở nên chao đảo nghiêng ngả. Tuy rất muốn phản bác, mắng chửi cậu ta, nhưng cô lại nghĩ tới một vài chuyện, nhiều năm nay cô và Hạ Lam đều không thể có con, sao cô lại bỗng nhiên mang thai? Trong ngày tháng năm sinh của thằng bé lại vừa hay có ba số ‘6’. Nếu đúng như Chuẩn nói, thì sự ra đời và cái chết của thằng bé cũng vì một mục đích tương tự, đó là để chào đón sự ra đời của Satan.

Số mệnh đã an bài, đứa trẻ này không nên thuộc về họ. Thằng bé chỉ là một công cụ, sống đến ngày sinh nhật của tuổi lên 6 thì sứ mệnh của thằng bé đã hoàn thành. Còn sau đó tiếp tục nối dài câu chuyện này là những người xung quanh thằng bé.

Trời đất, lẽ nào thật sự là vậy? Minh, Hạ Lam, Tả Nạp, Chuẩn... cùng tất cả mọi người liên quan đến chuyện này, đều là một vòng tròn không thể thiếu trong sự phục sinh của Satan? Ý nghĩa cuộc sống của chúng ta, chỉ vì điều này thôi sao?

Lúc này, Tả Nạp nghiêm giọng hỏi, “Chuẩn, cậu dẫn dụ chúng tôi đến đây nhằm mục đích gì?”

“Trong số hai người anh chị, có một người vô cùng quan trọng.” Chuẩn nói, “Người này có quan hệ mật thiết không thể tách rời với nghi thức Phục sinh vào tối nay. Tiếc là, cho đến giờ anh chị vẫn chưa biết nội dung của nghi thức Phục sinh là gì.”

Lời vừa dứt, các chân nến gắn trên tường quanh giáo đường bỗng được thắp sáng. Một sức mạnh thần kì đồng loạt thắp sáng cho cả mấy chục cây nến. Thượng Quan Vân

và Tả Nạp kinh ngạc nhìn, cây thánh giá ở ngay phía trước giáo đường đã được đổi thành vật tượng trưng của Satan, hình đầu dê của Mendez, được tạo từ hình ngôi sao năm cánh khổng lồ cùng đầu con dê đực.

Khi nhìn thấy người đứng ngay trước bàn thờ, hô hấp của Thượng Quan Vân đột nhiên dừng lại.

Hạ Thanh, người từng là con trai cô, đang khóa thân đứng ở phía trước. Dưới những ánh nền bập bùng, khuôn mặt và cơ thể thẳng bé chuyển đổi liên tục giữa sáng và tối. Nếu không phải là ảo giác, thì cơ thể thẳng bé đang phóng hào quang màu đen kì dị và đáng sợ ra bốn phía xung quanh. Còn ở bên trái thẳng bé có một người đang đứng, là Hạ Lam!

Toàn thân Thượng Quan Vân run lên, cô bắt chấp tất cả xông lên trước, thét gọi, “Hạ Lam! Anh không sao chứ?” “Đừng qua đây...” Hạ Lam yếu ớt nói. Nhưng đã muộn, khi Thượng Quan Vân cách thẳng bé trần truồng kia chưa đầy năm mét, cô bỗng dưng cảm thấy như bị một lực hấp dẫn hút mình về phía trước. Toàn thân bỗng trở nên vô lực, cơ thể như bị khống chế, chầm chậm đi đến bên tay phải thẳng bé.

Tim Tả Nạp đập dồn như trống trận, gấp gáp hít thở. Anh ta đang định tiến lại gần thì Chuẩn ở đằng sau liền nhắc nhở, “Giáo sư, nếu anh không muốn bỏ mạng, thì tốt nhất ở nguyên đây.”

Tả Nạp quay người hỏi, “Thẳng bé muốn làm gì họ?” Chuẩn mặt không biểu cảm nói, “Vào lúc trước rạng sáng ngày thứ sáu mươi sáu, giết song thân, lấy máu họ thanh tẩy cơ thể, Satan sẽ hoàn toàn sống lại trong thân xác thẳng bé và đạt được sức mạnh hoàn chỉnh.

“A...” Tả Nạp sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Nhưng khi nhìn thấy Thượng Quan Vân chạy tới, lúc này lại ngoan ngoan đứng yên một chỗ, hết như người gỗ, thì Tả Nạp nhận ra dù xông lên anh ta cũng sẽ bị sức mạnh đáng sợ kia khống chế. Anh ta chỉ có thể mở to mắt nhìn “nghỉ thức” tiến hành.

Đã đến 12 giờ trước lúc rạng sáng.

Thẳng bé nhắm mắt, miệng lầm rầm niệm, như đang ngâm nga một đoạn chú nào đó. Trong ý thức yếu ớt, Thượng Quan Vân cuối cùng đã hiểu, vì sao từ sau khi quay về nhà “Hạ Thanh” không nói lời nào. Giọng điệu và ngôn ngữ của thẳng bé thật xa lạ và thờ ơ. Liếc nhìn khuôn mặt non nớt, đáng yêu mà họ từng vuốt ve nhưng lúc này lại lộ vẻ u tối lạnh lùng và xấu xa kia, Thượng Quan Vân đột nhiên nghĩ đến lời Tả Nạp từng nói, một thiên sứ sau khi sa ngã biến thành thiên thần sa ngã. Trong kiếp này, nó vẫn muốn tiếp tục đi theo quỹ đạo đó ư?

Thẳng bé ngâm nga xong liền mở mắt. Nó ngoảnh mặt về phía Thượng Quan Vân, nâng tay phải lên chênh chếch. Thượng Quan Vân nhìn thấy, ngón tay sắc nhọn tựa mũi dao của nó đang nhắm thẳng vào tim mình. Lúc thẳng bé đối mặt với cô, cô đã hoàn toàn không thể động đậy. Thượng Quan Vân biết giờ chết của mình đã điểm, cô

tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, cục diện bất ngờ đã xảy ra. Vào khoảnh khắc ngón tay sắc nhọn tựa mũi dao của thằng bé sắp đâm vào tim Thượng Quan Vân, Hạ Lam ở phía sau thằng bé đã bất ngờ lao ra chặn trước mặt vợ. Anh tóm chặt tay con trai, kéo mạnh về phía ngực mình, khiến bàn tay kia cắm sâu vào tim anh. Anh tóm chặt bàn tay đó, dồn hết sức lực còn lại bảo vợ ở phía sau, “Vân... chạy mau...”

Khi bị Hạ Lam khống chế, sức mạnh của thằng bé dường như đã suy yếu. Thượng Quan Vân nhận ra bản thân đã lấy lại khả năng kiểm soát! Nhưng khi cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì tim gan đã hoàn toàn tan nát, cô hoảng sợ hét lên, “A... Hạ Lam, Hạ Lam!”

Phát hiện thấy mình bị siết chặt, thằng bé lộ vẻ hung hãn. Nó gào lên những tiếng nghe mà chẳng hiểu gì, hòng rút tay ra khỏi người Hạ Lam.

Tâm nhìn của Hạ Lam đã mờ mịt. Anh không nhìn rõ người trước mặt, trong lúc mơ màng, anh chỉ biết đấy là con trai mình. Nước mắt anh trào ra ngoài khóe mắt, rớt xuống cánh tay thằng bé. Anh thiết tha nói:

“Con trai, là bố hại chết con. Hãy để một mình bố gánh chịu.”

Dứt lời, anh ôm chặt thằng bé từng là con trai mình vào sát người. Hai tay tựa như gọng kìm, giữ chặt người thằng bé.

Thằng bé điên cuồng gào lên một tiếng, rõ ràng là đang phẫn nộ và sợ hãi, như thể đang e sợ gì đó. Khi giọt nước mắt cuối cùng của Hạ Lam rơi xuống người thằng bé, nó thê thảm gào lên một tiếng xé lòng, sau đó há miệng ra như thể sắp nôn. Một giây sau, Thượng Quan Vân nhìn thấy, từ trong miệng thằng bé một làn khói đen đậm đặc phát ra âm thanh kì lạ tựa hồ như có sự sống bay lên. Sau khi thét gào và lượn vòng trên không trung trong nhà thờ một lúc, làn khói đen này đã tan vào không khí.

Cũng trong thời khắc này, thân hình Chuẩn, tông đồ của Satan, lại lắc lư hai cái rồi ngã vật ra đất.

Năng lực đặc biệt của cậu ta cũng mãi mãi biến mất. Thượng Quan Vân đột nhiên cảm thấy sức lực toàn thân dường như đã cạn kiệt, nước mắt tuôn rơi như mưa, cô bơ vơ quy gối. Lúc này, Hạ Thanh ở trong lòng Hạ Lam lại từ từ mở mắt ra, từ trong mắt thằng bé một giọt lệ ứa ra, giọng nói thân quen và trẻ con cất lên lạnh lạnh:

“Bố ơi...”

“Cún Thanh Thanh”, Hạ Lam cười, “con đã về.” Ôm lấy nhau thật chặt, mắt họ giờ đây đã vĩnh viễn khép lại.

“A... A!” Thượng Quan Vân đau đớn gào khóc, ruột gan như đứt thành từng đoạn. Cô biết lần này họ sẽ không tỉnh lại nữa.

Tất cả đều đã kết thúc.

Tả Nạp lặng lẽ ngồi xuống băng ghế, anh ta không muốn bước lên quấy rầy gia đình này trong giây phút đoàn tụ sau cùng. Lúc này, trong tim anh ta đang dâng lên một

luồng khí ấm áp.

Dù đã cẩn thận tính toán mọi đường, Satan cuối cùng vẫn không thể nào tính được, nước mắt của người cha ruột thịt lại có thể xua đuổi và tịnh hóa linh hồn tội lỗi của hắn.

Đứng trước tình yêu, mọi thế lực tà ác trên thế gian đều sẽ thất bại.

Hóa ra mỗi người trong chúng ta lại sở hữu sức mạnh lớn lao nhất trên thế giới.

Tại sao trước đây chúng ta lại không biết nhỉ?

Tả Nạp tháo bỏ kính, hít sâu một hơi, hai mắt đã mờ lệ. Anh ta nhìn thân hình nhỏ bé của Hạ Thanh, lòng thầm thấy đắng cay và đau đớn.

Gương mặt cậu bé lúc này chẳng còn vẻ xấu xa tà ác nào nữa.

Thằng bé đang yên lặng ngủ trong vòng tay của cha mẹ. Nó cuối cùng đã trở về với diện mạo vốn có của ‘con người’.

(Câu chuyện thứ mười kết thúc)

Hoang Mộc Chu đã kể xong. Câu chuyện của ông ta đạt được một hiệu quả trước giờ chưa từng có, mười một thánh giả có mặt ở đây gần như đều lệ ngấn mi, tinh thần xao động.

Đúng vậy, chẳng còn nghi ngờ gì, Nam Thiên có thể nhìn ra điều này, câu chuyện kì bí rùng rợn này không chỉ khiến mọi người khiếp sợ, hãi hùng mà còn khiến họ cảm động và thấy phải suy ngẫm. Ông trời ơi! Nam Thiên hít sâu một hơi. Phải là câu chuyện có kết cấu chặt chẽ, nội dung đặc sắc, nhiều ý nghĩa thế nào mới có thể khiến người khác xúc động như vậy? Hoang Mộc Chu, nhân vật đứng đầu thể loại tiểu thuyết kì bí quả nhiên không chỉ là hư danh!

Rõ ràng không chỉ có mình Nam Thiên đánh giá cao câu chuyện này. Hạ Hầu Thân lúc này không kìm được đã vỗ tay, tán thưởng, “Câu chuyện của Hoang Mộc Chu tiên sinh khiến người ta thấy khâm phục từ đáy lòng. Trong trò chơi này tôi thua một cách tâm phục khẩu phục rồi!”

“Quả đúng là vậy, được nghe một câu chuyện đặc sắc và cảm động nhường vậy thì bị nhốt vài ngày ở đây cũng không uổng phí.” Long Mã nói, “Có được khoảnh khắc này tôi thậm chí có phần muốn cảm ơn ‘người tổ chức’ đã ‘mời’ tôi đến đây.”

Mọi người đều không tiếc lời tán tụng, khen ngợi câu chuyện của Hoang Mộc Chu. Hoang Mộc Chu tuy kiêu ngạo nhưng đối diện với sự khen ngợi chân thành của mọi người cũng bất giác vui mừng đắc ý, hời hợt hời dợt, vẻ ngạo mạn được thu lại không ít.

Sau một hồi bình luận, Bắc Đẩu lên tiếng, “Chúng ta chấm điểm cho câu chuyện đặc sắc của Hoang Mộc Chu tiên sinh nào.” Vừa nói cậu ta vừa đứng dậy, tới tủ lấy giấy bút, phát cho mọi người.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều viết lên giấy một con số. Long Mã phụ trách việc thu giấy, nhưng khi đi đến chỗ Sa Gia thì ông phát hiện thấy biểu cảm thảng thốt, sắc mặt trắng bệch của Sa Gia, chừng như cô phải chịu đả kích gì đó. Tay Sa Gia vẫn đang

cầm tờ giấy cùng cây bút nhưng vẫn chưa chấm điểm.

Long Mã hỏi, “Sa Gia, cô sao thế?”

Người Sa Gia run lên một cái, cô chầm chậm ngẩng đầu, do dự nhìn Long Mã, cô mấp máy miệng song lại không thốt ra lời nào.

Lúc này, mọi người đều chú ý đến thần sắc khác thường của Sa Gia, cùng quay sang nhìn cô.

Long Mã hỏi lại lần nữa, “Rốt cuộc cô sao thế? Không thoải mái ở đâu à?”

Sa Gia dờ dẫm lắc lắc đầu, cắn chặt môi dưới, như có khổ tâm nào đó khó tỏ bày.

Nam Thiên nhìn bộ dạng Sa Gia, đang cảm thấy kì lạ, đột nhiên anh nhớ đến câu chuyện cô đã kể cho mình nghe lúc chiều, liền bất giác “A!” lên một tiếng.

Mọi người nhìn về phía Nam Thiên. Bạch Kinh hỏi, “Anh lại sao vậy?”

“Chiều nay Sa Gia đã kể cho tôi nghe một câu chuyện...” Nam Thiên lên tiếng, như thể mới giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, “Vừa xong tôi nghe câu chuyện của Hoang Mộc Chu tiên sinh nhập thần quá, giờ mới nhớ ra, câu chuyện anh ấy kể và câu chuyện Sa Gia kể cho tôi nghe chiều nay... rất giống nhau!”

Mọi người giật mình, trong tích tắc, sắc mặt của Hoang Mộc Chu cũng dờ ra. Nhưng ông ta dù sao cũng là người trầm ổn lão luyện, nên không lập tức lớn tiếng ngay, chỉ trợn mắt nói, “Giống chỗ nào, anh cứ nói cho rõ.”

Nam Thiên nhìn về phía Sa Gia, quay đầu bảo Hoang Mộc Chu, “Trong câu chuyện Sa Gia kể cũng có hai cha con, và người cha trong chuyện của cô ấy cũng giống như Hạ Lam trong câu chuyện Quay về anh vừa kể, đều có một loại thần giao cách cảm kì diệu với con trai. Trùng hợp hơn là, nhân vật chính trong câu chuyện của Sa Gia cũng có khả năng linh cảm được các ‘con số’!”

Bắc Đẩu nghe Nam Thiên nói vậy, không kìm được liền kêu lên, “Ý anh là, câu chuyện của Hoang Mộc Chu tiên sinh và câu chuyện Sa Gia kể trước đây ‘có sự tương đồng không nên có về ý tưởng’ à?”

“Câm miệng!” Hoang Mộc Chu không thể nào bình tĩnh được nữa, trán ông ta đã phủ một tầng mồ hôi. Lúc này, ông ta hầm hầm nhìn Bắc Đẩu chăm chăm, “Cậu nhắc mọi người là tôi đã phạm quy? Rốt cuộc cậu có ý gì?”

Bắc Đẩu thè lưỡi, làu bàu, “Đúng là vậy còn gì, cũng đâu phải tôi cố tình nói vậy...”

Lát sau, Hoang Mộc Chu cố gắng kiềm chế tâm trạng, bắt bản thân bình tĩnh lại, ông ta nhìn về phía Sa Gia, nói, “Cô và Nam Thiên bảo câu chuyện của tôi giống câu chuyện chiều nay cô kể, thế chứng cứ đâu? Mấy hôm nay mọi người đều thấy, hai người qua lại rất thân thiết, rõ ràng là có quan hệ không bình thường. Nếu hai người thông đồng với nhau để hãm hại tôi, vậy việc tôi có phạm quy hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Tối nay chúng ta có thể chỉ ra ‘người tổ chức’!”

Nghe Hoang Mộc Chu nói vậy, Sa Gia bất bình đứng lên, nhìn thẳng vào ông ta nói, “Hoang Mộc Chu tiên sinh, vốn dĩ tôi không định kể câu chuyện này. Bởi việc chiều nay

tôi kể chuyện này cho Nam Thiên nghe thì chỉ có hai bọn tôi biết. Vừa rồi sở dĩ tôi thấy buồn như mất thứ gì đó là bởi người kể chuyện ngày mai là tôi! Tình tiết tôi đã cấu tứ vừa khéo lại giống câu chuyện của anh, thế có nghĩa là tôi không thể kể câu chuyện của mình nữa, tôi hoàn toàn không nghĩ đến việc bảo anh phạm quy, hà tất gì anh vu cho chúng tôi là hãm hại anh?”

Nói đến đây, Sa Gia lấy mấy tờ giấy trong túi áo ra, bước lại đưa cho Hoang Mộc Chu, “Chẳng phải anh đòi chứng cứ sao? Đây là dàn ý câu chuyện mà tôi đã viết xong chiều nay, anh xem đi, có đúng là rất giống câu chuyện tối nay anh vừa kể không?”

Hoang Mộc Chu nhìn Sa Gia chằm chằm, có vẻ không muốn nhận lấy mấy tờ bản thảo này, Lake và Goth ngồi cạnh ông ta cũng xúm đầu vào cùng Hoang Mộc Chu xem qua nội dung trên đó. Chẳng mấy chốc sau, ba người họ đều lộ vẻ kinh ngạc. Những người khác không cần xem, cũng biết là Sa Gia nói đúng.

Hoang Mộc Chu ném mấy tờ giấy cho Sa Gia, bảo, “Cứ coi là thật đi, chiều nay cô đã kể cho Nam Thiên nghe một câu chuyện tương tự, nhưng cô đừng quên là, tôi xếp trước cô, tối nay tôi đã kể chuyện này trước, thế nên không thể nói câu chuyện của tôi trùng lặp với câu chuyện của cô.”

Nghe Hoang Mộc Chu nói vậy, Bắc Đẩu nhíu mày, bảo, “Hoang Mộc Chu tiên sinh, hình như anh đã quên ‘người tổ chức’ kia từng nói là, người chiến thắng cuối cùng trong trò chơi này sẽ viết một cuốn sách về mười bốn câu chuyện người này đã được nghe và những điều chúng ta trải qua, cũng có nghĩa là, mọi điều chúng ta trải nghiệm hiện giờ, thực ra chính là một Câu chuyện lớn. Thế nên chỉ cần Sa Gia đã kể ra một câu chuyện tương tự vậy trước anh, xét dưới góc độ khách quan anh đã phạm quy.”

Hoang Mộc Chu không còn giữ được vẻ kiêu ngạo và bình tĩnh nữa, ông ta phần nộ gầm lên, “Chết tiệt! Làm thế nào tôi biết được chiều nay cô ta lại kể một câu chuyện tương tự chứ? Cô ấy cũng có nói với tôi đâu!”

“Vậy thì có thể trách tôi à?” Sa Gia nói, “Tôi chưa nghe câu chuyện tối nay của anh thì sao biết được nó giống câu chuyện của tôi?”

Ám Hòa lúc này nhíu mày bảo, “Mọi người liệu có từng nghĩ, chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp không? Tại sao trong cùng một thời gian hai người có số gần nhau là Sa Gia và Hoang Mộc Chu lại nghĩ ra một câu chuyện giống nhau đến vậy? Liệu đằng sau chuyện này có gì không bình thường không?”

Nhất thời, mọi người đều im lặng. Rất lâu sau, vẫn không có ai đưa ra được đáp án.

Lúc này, người thấy khó có thể tin nhất trong số mười hai người họ chính là Nam Thiên.

Trong lòng anh rất rõ, anh chính là người cung cấp đề tài viết truyện cho Sa Gia. Thế nhưng, sao Hoang Mộc Chu cũng vừa khéo nghĩ ra đề tài y si vậy? Có thật là chỉ trùng hợp không? Hay, trong khi không hay không biết, chúng ta đã rơi vào bẫy của ‘người tổ chức’?

Nam Thiên khổ sở suy nghĩ, tình hình anh phát hiện ra một chuyện rất không hợp lẽ thường, tối nay Chris, người chắc chắn sẽ đưa ra cách kiến giải quan trọng khi gặp phải loại chuyện này trước đây, lại chẳng nói lời nào.

Nam Thiên nhìn về phía Chris đang ngồi chênh chênh phía đối diện mình, phát hiện thấy thiếu niên thiên tài kia đang dăm chiêu tựa cằm trên hai ngón tay, như đang tập trung tinh thần suy nghĩ gì đó.

Nam Thiên nhìn cậu ta một lúc, không kìm được hỏi, “Chris, sao tối nay cậu chẳng nói lời nào thế?”

Chris chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nam Thiên, rồi đảo mắt nhìn một vòng nhìn mọi người, thốt ra một câu khiến tất thấy mọi người có mặt đều chấn động:

“Qua chuyện vừa rồi, tôi dường như đã biết ‘người tổ chức’ là ai rồi.”

Gì cơ? Nam Thiên thầm chấn động. Lời cậu ta nói, là thật sao?

Lẽ nào vào buổi tối thứ mười, lời giải sẽ được hé mở?

HẾT TẬP BỐN